SARAH HAYWOOD

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

CARTE
RECOMANDATĂ
de clubul de lectură
al lui REESE
WITHERSPOON

CACTUSUL

NU E NICIODATĂ
PREA TÂRZIU
SĂ ÎNFLOREȘTI.

„Delicioasa Susan
m-a făcut să râd
în hohote."
REESE
WITHERSPOON

FICTION CONNECTION

TREI

SARAH HAYWOOD

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

CARTE RECOMANDATĂ de clubul de lectură al lui REESE WITHERSPOON

CACTUSUL

NU E NICIODATĂ PREA TÂRZIU SĂ ÎNFLOREȘTI.

„Delicioasa Susan m-a făcut să râd în hohote."
REESE WITHERSPOON

TREI

FICTION CONNECTION

SARAH HAYWOOD

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

CARTE RECOMANDATĂ de clubul de lectură al lui REESE WITHERSPOON

CACTUSUL

NU E NICIODATĂ PREA TÂRZIU SĂ ÎNFLOREȘTI.

„Delicioasa Susan m-a făcut să râd în hohote."
REESE WITHERSPOON

TREI

FICTION CONNECTION

SARAH HAYWOOD

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

CARTE RECOMANDATĂ de clubul de lectură al lui REESE WITHERSPOON

CACTUSUL

NU E NICIODATĂ PREA TÂRZIU SĂ ÎNFLOREȘTI.

„Delicioasa Susan m-a făcut să râd în hohote."
REESE WITHERSPOON

TREI

FICTION CONNECTION

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Sarah Haywood

Cactusul

Traducere din limba engleză de
Roxana Aneculăesei

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Domnica Drumea

Design și ilustrație copertă:

Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Dan Crăciun

Corectură:

Irina Mușătoiu

Andreea-Lavinia Dădârlat

First Published in the UK in 2018 by Two Roads, an imprint of John Murray

Titlul original: The Cactus

Autor: Sarah Haywood

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1096-4

ISBN (epub): 978-606-40-1440-5

Pentru Simon, Gabriel și Felix

August

1

Nu sunt o femeie care să poarte pică, să se afunde în gânduri după certuri sau să pună la îndoială motivele altor persoane. Nici nu simt că trebuie să am dreptate cu orice preț. Dar, ca în cazul tuturor regulilor, există, bineînțeles, și excepții. N-o să rămân indiferentă când cineva este exploatat și același lucru este valabil și când eu sunt cea exploatată. O să mă folosesc de toate mijloacele pe care le am la îndemână ca să se facă dreptate. De aceea, deloc surprinzător, în urma întâmplărilor de luna aceasta, nu am avut de ales decât să acționez imediat și ferm.

Fratele meu, Edward, a fost cel care m-a anunțat că mama a murit. Deși era abia cinci și jumătate dimineața, eram deja trează. Tocmai stătusem aplecată deasupra vasului de toaletă, întrebându-mă dacă să mă forțez să vomit sau să suport greața aceea. După ce vomiți, scapi de starea aia pentru câteva minute, dar curând îți vine înapoi, așa că, făcând o analiză pro și contra în mintea mea, am decis că cea mai bună alegere era să îndur greața. În timp ce îmi examinam această decizie, din bucătărie s-a auzit telefonul. Mă sună atât de puțini oameni pe telefonul fix, încât mi-am dat seama imediat că trebuie să fie o urgență care să aibă legătură cu mama. Însă s-a dovedit că nu era nicio urgență. De fapt, fratele meu nu avea niciun motiv pentru care să mă sune atât de devreme în afară de a mă prinde cu garda jos.

— Suze, eu sunt, Ed. Am niște vești și nu sunt de bine. Poate că vrei să te așezi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu cum să-ți zic asta, Suze, dar mă tem că…

— Edward, revino-ți. E în spital?

— Suze, s-a dus. A murit aseară. Abia la două am ajuns acasă. Am fost la un amic acasă să bem câteva beri. Lumina din camera ei era aprinsă, așa că am bătut la ușă și mi-am băgat capul înăuntru. Văzând-o prăbușită acolo, mi-am dat seama imediat. A venit medicul — atac cerebral masiv, a zis. Nu-mi vine să cred.

Am înghițit în sec ca să scap de nodul din gât și m-am așezat la masa din bucătărie. Am făcut o pauză ca să strâng cu dosul palmei câteva firimituri de pâine de pe masă într-o grămăjoară.

— Suze… Suze?

— Avea șaptezeci și opt de ani, am zis în cele din urmă. Și a mai avut două atacuri cerebrale. Nu era ceva la care chiar să nu te aștepți.

Am ezitat. Eram conștientă că trebuia să spun ceva încurajator, dar nu înțelegeam de ce fratele meu era îngrijorat.

— Totuși, înțeleg că n-a fost deloc plăcut s-o găsești așa, am adăugat. Îmi pare rău, nu am timp să vorbesc acum, trebuie să mă pregătesc pentru serviciu. Te sun mai târziu. Și… Edward?

— Da, Suze?

— Nu-mi mai spune Suze, te rog.

*

Nu mă așteptam să rămân orfană la patruzeci și cinci de ani, o vârstă la care majoritatea oamenilor mai au ambii părinți în viață, dar ai mei aveau peste treizeci de ani când m-am născut, iar tatăl meu avea un caracter slab, ceea ce i-a scurtat viața. Nu am văzut-o pe mama pe atât de des pe cât aș fi vrut în ultimii ei ani de viață. Sunt funcționar public, lucrez ca manager de proiect (analizez grămezi de date complexe și efectuez rapoarte detaliate despre

performanță), așa că, atunci când nu petrec ore întregi bătându-mi capul cu numere mari pe printuri mici, mă străduiesc să stau locului.

Un alt motiv pentru care vizitele mele n-au fost atât de frecvente a fost faptul că Edward încă locuia cu mama, iar noi doi — ca s-o spun frumos — n-avem aceeași perspectivă asupra vieții. De fapt, fiecare și-a văzut de drumul lui ca să ne evităm reciproc. Fratele meu este doar cu doi ani mai mic decât mine, dar cu cel puțin treizeci de ani în urmă ca dezvoltare psihologică și emoțională, care, în cazul lui, s-a oprit la cea a unui copil de zece ani. Nu pentru că a fost diagnosticat cu vreo tulburare mentală, ci pentru că n-are voință și niciun fel de limită. În timp ce eu am muncit din greu ca să-mi construiesc o carieră și să am o viață stabilă, Edward s-a perindat între o slujbă fără rost, o relație fără viitor și un apartament dărăpănat. Nu-i de mirare că la peste patruzeci de ani a sfârșit prin a se întoarce la mama.

E șocant să ți se spună că o rudă apropiată a murit, chiar dacă era bătrână și fusese bolnavă, așa că mi-am dat seama că aveam nevoie de câteva minute ca să stau în liniște și să-mi adun gândurile. Însă, din moment ce eram în Londra, iar trupul neînsuflețit al mamei mele se afla în Birmingham, nu mă ajuta cu nimic să fac asta. Așa că am hotărât să mă duc la serviciu și să mă comport firesc, sau cât de normal puteam cu greața aceea persistentă. N-o să spun nimănui de la serviciu despre moartea mamei. Pot să-mi imaginez tot corul de oftaturi și strâmbături, îmbrățișările forțate și expresiile de întristare față de moartea unei persoane pe care n-o întâlniseră vreodată și de a cărei existență nici măcar nu știuseră până atunci. Deloc genul meu.

Ieșind de la stația de metrou din apropierea clădirii în care lucram, am fost izbită de căldura de afară — se făcuse deja suficient de cald ca să se înmoaie asfaltul proaspăt turnat la ieșire. Zgomotul și gazele de eșapament din traficul blocat mi s-au părut stridente, iar intensitatea pătrunzătoare a luminii soarelui mi-a străpuns retina. Odată ce am ajuns la adăpostul relativ al biroului meu, care se află în cel mai liniștit capăt al unei încăperi open space uriașe, am tras jaluzele. Revenindu-mi cumva, am petrecut câteva minute, așa cum fac în fiecare dimineață, verificând cactușii pe care i-am aranjat în fața biroului meu. Văzând că nu sunt zone cu rădăcini sau alte părți care să arate ofilite sau uscate, i-am curățat cu o pensulă moale, asigurându-mă că pământul din

ghivece este suficient de umed și le-am întors ca să aibă în continuare o expunere uniformă la lumina soarelui. După ce am terminat, am deschis un dosar. Am sperat că, ocupându-mă de un caz dificil pe care trebuia să-l predau șefei mele de departament la finalul acelei săptămâni, o să-mi alung din minte ceea ce se întâmplase de dimineață.

Poate că jobul meu nu este unul dintre cele mai interesante pentru cineva cu o diplomă în drept, dar mi se potrivește. Majoritatea studenților din generația mea au decis să se specializeze ca jurisconsulți sau avocați pledanți, dar pe mine m-a atras siguranța unei cariere în sectorul public: salariile plătite la timp, chiar dacă nu sunt mari, pensia acceptabilă și faptul că nu voi fi la cheremul vreunor parteneri seniori sau președinți de comisii. Deși la serviciu nu-mi folosește diploma și nu am expertiza pe care aș dobândi-o dacă aș avea o calificare profesională, cunoștințele mele vaste în drept și lucrările autorităților în domeniu îmi sunt de mare ajutor atunci când trebuie să mă ocup de o plângere.

Dacă n-aș avea colegi, viața de la birou ar fi suportabilă. Dar în ziua aceea, mai mult ca oricând, am avut parte de o serie de evenimente deranjante și enervante la care a trebuit să mă conformez. De exemplu, nu era nici măcar zece jumătate când am simțit mirosul de mâncare chinezească la pachet (rămasă de la o masă anterioară) pe care unul dintre colegii mei îndesați a încălzit-o la cuptorul cu microunde din bucătăria noastră minusculă. Am simțit cum greața mi se oprește în gât, așa că aveam neapărat nevoie de o băutură rece dacă voiam să evit un drum de urgență până la baie. Am reușit să ajung la filtrul de apă, unde am fost mai puțin încântată să dau peste Tom cel energic, un asistent administrativ recent angajat, în a cărui barbă bogată se vedeau urmele sandviciului de la micul dejun. El avea să fie următoarea sursă de iritare.

— Hei, Susan. Ce voiam să-ți zic e că am făcut un grup al biroului pe Facebook ca să organizăm ieșiri la bere și să împărtășim ce se întâmplă. Trimite-mi o cerere de prietenie și te adaug în grup.

— Nu ești de mult pe-aici, nu-i așa? am apucat eu să zic, în timp ce-mi turnam apă în pahar. Toată lumea știe că n-am Facebook.

— Uau, serios? Și cum ții legătura cu oamenii? Ai Instagram sau WhatsApp?

Pot să fac grupuri și acolo.

— N-am nimic. Zic că-i suficient să iau telefonul și să trimit un mesaj.

— Da, asta-i OK pentru mama ta, gen, dar cum poți să iei legătura cu toți foștii tăi colegi de liceu și de facultate? Cum îți organizezi viața socială?

N-aveam starea necesară pentru așa ceva. Din cine știe ce motiv, ochii au început să-mi lăcrimeze — probabil de la lumina puternică de deasupra. I-am explicat pe scurt că n-aveam nicio intenție să păstrez legătura cu oameni cu care avusesem o interacțiune trecătoare cu mulți ani în urmă și că nu-mi complic viața. Dacă se simțea obligat să mă anunțe despre întâlnirile de la birou sau să-mi comunice vreo informație importantă legată de serviciu, atunci trebuia să-mi trimită un e-mail. I-aș fi putut sugera să facă cei cincizeci de pași care ne despărțeau birourile, dar nu-mi place să încurajez așa ceva.

Pe la ora unu, în timp ce ciuguleam din sandviciul cu pâine albă și unt pe care speram să-l pot tolera și mă străduiam din nou să-mi adun gândurile, m-am indispus văzând-o pe Lydia — o colegă de vreo treizeci și ceva de ani, despărțită de curând — cum intră cu pași mari în încăpere. Din minut în minut, arunca o privire la brățară. Trebuia să încep să lucrez la analiza unui raport pe care mi l-am printat înainte de a lua o scurtă pauză, dar îmi era imposibil din cauza perindărilor colegilor mei.

— Lydia, o faci în mod intenționat? i-am aruncat-o eu când a trecut pe lângă biroul meu pentru a patra oară.

Mi-a zis că a primit o brățară fitness de ziua ei și că își făcea norma de zece mii de pași pe zi. Trebuia să fie în formă, acum că era din nou „pe piață“ — nu tocmai cuvintele pe care le-aș fi ales pentru statutul nostru de femei singure. La a cincea tură, am întrebat-o de ce nu făcea o plimbare afară, ca orice persoană normală. Se pare că nu putea; avea o întâlnire aranjată în seara aceea și nu voia să ajungă transpirată și murdară, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi bătut la pas străzile. Când a trecut a șasea oară, mi-a zis că păream atât de interesată de ceea ce făcea, încât poate că voiam să o însoțesc. Am refuzat-o. Al șaptelea circuit. Îmi venea să o strâng de gât pe femeia aceea. Aveam nevoie disperată de liniște și calm ca să mă pot concentra și să trec cu bine de ziua aceea îngrozitoare. I-am sugerat să încerce să urce și să coboare scările;

în felul acela avea să scape de kilogramele în plus de pe fund de două ori mai repede.

— Am înțeles mesajul, Susan, a pufnit ea, schimbându-și direcția și trecând prin ușile batante.

Sunt convinsă că nu am fost singura care a oftat de ușurare.

La mijlocul după-amiezii, Tom — care concura cu Lydia pentru titlul de cel mai enervant coleg al zilei — a venit la biroul meu. Am încercat să-l ignor, dar se părea că era hotărât să stea acolo și să aștepte până când îi observam prezența.

— Organizez o strângere caritabilă la pub pentru luna următoare și mă-ntrebam dacă o să contribui și tu, mi-a zis. Pot să-ți trimit pe e-mail linkul direct pentru campania de fundraising, din moment ce nu intenționezi prea curând să fii și tu în pas cu secolul XXI.

— O strângere de fonduri pentru ce? am întrebat, trântind pixul pe masă.

— Nu m-am hotărât încă. Știu doar că trebuie să fac ceva cu viața mea. Aș putea să fac ceva pentru urșii panda — iubesc urșii panda — sau poate să opresc încălzirea globală, pentru că de asta chiar îmi pasă acum. Dar sunt atâtea cauze bune. De unde ar trebui să înceapă un tip ca mine?

A făcut o față exagerat de tristă.

— Am auzit că Asociația pentru Prevenirea Atacurilor Cerebrale face o treabă foarte bună, i-am răspuns.

Și nu știu de ce, dar ochii au început să-mi lăcrimeze din nou.

— Poate, dar nu-i ceva la modă. Și oricum cred că anul trecut prietenul meu și-a ras barba pentru victimele atacurilor cerebrale. Vreau să fac ceva diferit.

— Ei bine, atunci vino din nou la mine când te decizi, i-am zis, trăgându-mi scaunul departe de el.

În ziua de azi, toată lumea din biroul meu strânge bani pentru ceva. La început, a fost o chestie care se organiza o dată sau de două ori pe an, însă acum e un flux constant de strângeri de fonduri și sponsorizări când pentru una, când pentru alta: plimbări, alergări, curse cu bicicleta, întreceri de înot, cățărări, coborâri în rapel, drumeții, curse prin noroi. Nu mă plâng. Îi susțin din toată inima pe oamenii care-și folosesc energia pentru a urmări binele altora și nu pe al lor propriu — mă rog, asta dacă nu pui la socoteală beneficiile pentru sănătate și impresia de om plin de virtute pe care o lași și care vin astfel la pachet. Totuși, spunând acestea, interacțiunile personale care par să fie parte din aceste lucruri au un impact asupra productivității de la birou. M-am hotărât că trebuia să vorbesc cu șefa mea de departament, Trudy, deși chiar nu plănuiam asta. Mi-am dorit să nu o fi deranjat, pentru că s-a dovedit a fi o altă sursă de frustrare.

Trudy s-a alăturat departamentului în aceeași zi și pe aceeași poziție ca mine în urmă cu mulți ani, prea mulți ca să-mi pese să mă mai gândesc la asta. La început, m-a bătut la cap să beau cu ea o cafea în pauza de masă sau un pahar de vin după muncă, dar curând și-a dat seama că-și pierdea vremea cu mine. De atunci, Trudy s-a cocoțat până la înălțimile amețitoare ale echipei de management, timp în care a avut parte și de patru perioade de concediu maternal. Pe biroul ei erau expuse în mod evident fotografii cu produșii finali ai acestor perioade de concediu, în toată splendoarea lor, cu dinții teșiți și cu fețele pline de pistrui.

Lăsându-se pe spate în scaunul ei și zâmbindu-mi cu indulgență, i-am explicat cum ar fi avut sens, din punct de vedere al eficienței, să stabilim un singur interval de timp alocat lunar în care colegii noștri să-și prezinte cauzele, să adune sponsorizări și donații fizice în bani. În schimb, Trudy, care bănuiesc că încerca să fie amuzantă, a zis că ar fi mult mai eficient ca eu să am un singur interval de timp alocat lunar în care să mi se permită să fac sugestii despre creșterea productivității. Apoi a chicotit, dar eu n-am făcut-o. Probabil a simțit dezaprobarea mea, pentru că i s-a schimbat expresia feței — de la amuzament la îngrijorare. M-a întrebat dacă eram în regulă, dacă mă prinsese și pe mine cumva răceala care circula. În timp ce-mi oferea cutia ei cu șervețele, m-am scuzat și am ieșit din încăpere.

Șase și jumătate. Singurul sunet care se auzea era bâzâitul distant al aspiratorului, devenind tot mai puternic pe măsură ce se apropia de biroul care între timp se golise, iar gândurile acelea neplăcute îmi veneau din nou în minte. Tocmai îmi închisesem calculatorul și îmi pusesem telefonul în geantă, când femeia noastră de serviciu, româncă de origine, Constanța, a deschis ușa și a intrat gâfâind. M-am pregătit pentru schimbul nostru obișnuit de replici.

— Bună seara, Susan. Cum ești azi?

— Excelent, am mințit eu. Dar dumneata?

— Bine, bine. Bine ca-ntotdeauna. Ultima?

— Ca-ntotdeauna.

— Ah, ești muncitoare, Susan, ca mine. Nu pierde-vară ca restu'.

A venit la biroul meu și s-a aplecat să-mi șoptească pe un ton conspirativ; i-am simțit respirația caldă în ureche.

— Ăla de acolo. Azvârle șervețele folosite pe jos. Șervețele pline de muci. Câh. Și asta de-aici. Își lasă biroul plin de căni, cu ruj pe ele. De ce nu și le duce-napoi în bucătărie? Are jumate de dulap de căni. Înainte îi curățam birou', acuma nu mă mai obosesc. Nu-s mă-sa. Parcă-s copii mici, a zis, îndreptându-se. Ia zi, Susan, tot n-ai bărbat?

Dacă ar fi fost oricine altcineva, i-aș fi zis să-și vadă de treabă, dar cu ea aveam aceeași discuție în fiecare zi, așa că mi-am învățat replicile. I-am zis că probabil glumește.

— Pretențioasă domnișoară. Bărbații! Muncim ca niște sclave ca să câștigăm bani, după aia ne ducem acasă și muncim ca sclavele și acolo. Și ce fac ei când termini munca? Se pun în fund și-așteaptă să fie serviți sau se cară, Dumnezeu știe unde, cu leafa și vin acasă fără niciun chior. Bărbată-meu uite-așa a dispărut — bang! M-a lăsat cu patru fete să mă descurc. Toate-s măritate acuma și toate au bărbați care stau degeaba. Fac curățenie în trei locuri ca să pot să le trimit bani. Le spun să-i ascundă sub parchet.

— Sunt norocoase să aibă o mamă ca dumneata, i-am zis eu, verificând dacă îmi pusesem cardul Oyster în portofel și trăgând jaluzelele.

M-am oprit; azi cuvintele sunaseră diferit.

Constanța zâmbea.

— Noi două suntem la fel. Știm ce vrem de la viață și știm și cum să obținem asta. Nu ne pasă ce cred ceilalți. Ești un om bun, Susan.

S-a apropiat ca să mă ciupească de obraz, amintindu-și că mereu mă feream de un astfel de contact fizic, apoi a traversat camera ca să-și pună în priză aspiratorul. În timp ce ieșeam din clădire și eram lovită încă o dată de căldura care emana din pavele, eram mulțumită că rezistasem toată ziua, în ciuda asalturilor constante din partea colegilor mei. Nimeni nu ar fi ghicit vreodată ce se întâmplase în dimineața aceea. Dar îmi ascund cu ușurință sentimentele față de ceilalți. O să vedeți: e un talent pe care îl am.

Odată ajunsă acasă, l-am sunat pe Edward. Era ciudat să vorbesc cu el de două ori într-o zi și să o fac într-un mod atât de civilizat măcar o dată. Circumstanțele ne impuneau să lăsăm la o parte neînțelegerile și să colaborăm, cel puțin până avea loc înmormântarea și încheiam aspectele administrative. M-a pus la curent cu ce făcuseră cei de la pompe funebre și că aranjase provizoriu înmormântarea pentru vinerea următoare. O să fie incinerată, mi-a zis el. Nu aveam nicio obiecție în privința asta; mă depășește de ce ar vrea cineva ca trupul unui membru al familiei să putrezească în pământ sau de ce ar vrea un cavou pe care să-l viziteze, de parcă sufletul celui decedat ar putea să pătrundă în piatra de mormânt, așteptând să-l vizitezi și să vorbești cu el. Deci, în regulă, eram amândoi de acord.

— Nu mă aștept să fi lăsat vreun testament, am continuat eu. Nu a zis niciodată nimic despre asta. O să fie doar procedurile pentru vânzarea casei și niște economii care o să se împartă între noi. Mă ocup eu de tot.

A urmat o pauză.

— De fapt, Suze, a lăsat un testament. Cu câteva săptămâni în urmă. A auzit la o emisiune de la radio că toată lumea ar trebui să aibă unul. I-am zis că nu cred că are nevoie de așa ceva, dar știi și tu cum era ea.

Îmi amintesc că am sesizat un ton defensiv în vocea lui. Sau de asta mi-am dat seama mai târziu?

— Serios? Mie nu mi-a zis nimic.

Deja îi contactase pe avocați ca să-i anunțe de moartea mamei, ceea ce mi s-a părut o dovadă remarcabilă de pragmatism din partea fratelui meu, ale cărui abilități organizatorice se limitau doar la pariat și la comandat pizza.

— Mi-au zis c-o să examineze testamentul și o să țină legătura cu noi. Las asta pe mâinile lor. Nu știu nimic despre așa ceva.

Eu aveam să fiu prinsă la muncă săptămâna aceea, așa că m-am văzut obligată să am încredere în Edward, deși nu voiam. I-am dat instrucțiuni detaliate despre obținerea certificatului de deces și o listă de locuri potrivite pentru praznic și l-am îndrumat către agenda telefonică a mamei legat de contactele prietenilor ei care ar fi trebuit anunțați. Când l-am întrebat dacă poate să facă toate astea, a pufnit.

Până am terminat de vorbit cu Edward, s-a făcut ora nouă seara. Nu mâncasem nimic toată ziua în afară de doi biscuiți Rich Tea la micul dejun și mă simțeam amețită. Am pregătit o porție mică de orez simplu și m-am așezat la masa din bucătărie ca să-mi alung senzația de greață care devenea tot mai intensă. Ferestrele în stil franțuzesc ce dădeau spre curtea din spate a clădirii erau întredeschise, iar urletele bebelușului de sus și duhoarea de la containerele de gunoi de lângă s-au strecurat înăuntru. Ar trebui să vă explic, locuiesc într-un apartament — la parterul unei case în stil victorian modificate — din sudul Londrei. Am stat cu chirie timp de zece ani până când proprietarul a decis să-l vândă; la momentul acela, pusesem deoparte suficient din salariul de două parale pe care îl primeam de la administrația publică. Așa că acum sunt proprietară sau, și mai important, am o ipotecă uriașă de plătit.

În timp ce invocam dorința de a lua furculița și de a o duce la gură, mă uitam la Winston, pisica vecinului meu, un motan portocaliu și mare, care se lingea meticulos pe țiglele mele de teracotă. De obicei, nu mă dau în vânt după pisici; nu-mi place când aleargă pe sub mașini și se strecoară printre garduri când tu încerci să fii prietenos cu ele. Dar Winston este o excepție. Nu se sperie când te apropii de el și acceptă să-l mângâi până când se satură, moment în care cască, se întinde și o ia din loc după cum poftește. Nu se lasă intimidat de nimeni și nu simte nicio nevoie de a face pe plac cuiva. Îmi amintește de „Pisica ce se plimba singură singurică“ a lui Kipling, una dintre poveștile mele preferate când eram copil. Îmi aduc aminte cum tata, în momentele lui lucide, mă așeza în poala lui și îmi citea dintr-un volum rufos din seria Simple povești. În timp ce mă uitam la Winston, mă întrebam oare unde era cartea aceea acum. Probabil, într-o cutie uitată în podul casei părintești, ceea ce mi-a amintit de toată treaba pe care o aveam de făcut ca să eliberez casa pentru vânzare. Iar gândul acesta, în situația în care mă aflam, era copleșitor.

Câteva zile mai târziu, când l-am sunat pe Edward ca să verific ce progrese făcuse conform listei mele de atribuții, telefonul a sunat exagerat de mult până să-mi răspundă cineva. Tocmai mă pregăteam să închid când o voce, care nu era a lui Edward, a mormăit:

— Sal’tare.

Am ezitat, mi-am cerut scuze că am format numărul greșit și am închis, înainte de a-mi aminti că aveam numărul mamei pe apelare rapidă. Am sunat înapoi imediat. Din nou, a răspuns aceeași voce luată prin surprindere.

— Am sunat înainte. Nu e casa familiei Green? Patricia Green — regretata Patricia Green — și fiul ei, Edward?

— Da, e.

— Sunt sora lui Edward, Susan. Aș vrea să vorbesc cu el de îndată.

— Oh, Susan. Da, ăă, bine. Stai să văd dacă-i prin preajmă.

S-a auzit un mormăit, urmat de un chiot exagerat.

— Bună, Suze, care-i treaba?

— Edward, cine-i bărbatu' ăla și de ce răspunde la telefonul mamei?

— O, e doar Rob. I-am zis că poate să stea aici pentru câteva săptămâni până își pune lucrurile în ordine. Tocmai s-a întors dintr-o călătorie. E un tip de treabă.

— Nu-mi pasă că-i de treabă. Nu vreau să stea străini în casa mamei. Spune-i că trebuie să plece. Doar ce a murit și casa e plină cu lucrurile ei de valoare.

— Stai așa, Suze…

— Susan.

— Îl știu pe Rob din facultate. Și tu te-ai întâlnit cu el de câteva ori, cu ani în urmă. Are nevoie de puțin ajutor acum. Mi-a fost alături când am trecut printr-o perioadă grea și acum e rândul meu. Nu-l arunc în stradă — n-are unde să se ducă.

Trebuie să recunosc că loialitatea fratelui meu față de prietenii lui de pahar e chiar emoționantă.

Am hotărât să mă ocup personal de situația asta când mă duceam în Birmingham. N-o să-mi ia mult ca să-l dau afară pe tipul ăla, Rob. Așa că am deviat discuția spre un subiect mult mai presant — aranjamentele pentru înmormântare. Edward mi-a zis că o să fiu încântată să aflu că a ales locul pentru praznic; a închiriat sala din spatele unui bar numit The Bull's Head.

— Putem să aducem noi mâncarea dacă vrem și să plătim ce consumăm la bar, mi-a zis el cu mândrie în voce.

I-am explicat că era complet deplasat să facem așa ceva; trebuia să renunțe la închirierea sălii de urgență.

— Mama n-a băut niciodată. Ar fi fost îngrozită gândindu-se că praznicul ei ar fi putut fi organizat într-un bar.

— Pe naiba. Mama mai bea. Îi plăcea să bea câte o vișinată sau o jumătate de doză de bere cu lămâie din când în când. Și ar fi vrut să știe că oamenii se simt bine, ceea ce-o să facă la The Bull's Head. Nu ar fi vrut cești din porțelan și conversații politicoase.

— Exact asta ar fi vrut. Era genul ăla de om. Nu genul de femeie care să bea bere până cădea în genunchi.

— Ei bine, așa o să fie, Suze, și toată lumea o să se simtă bine, o să povestească lucruri amunzante despre ea și o să se și enerveze puțin dacă vor. Și dacă nu-ți place, poți să te cari.

2

E simplu să decizi ce ținută e potrivită pentru o ocazie. În primul rând, trebuie să știi cine ești. Eu sunt minionă și slabă, așa că arăt cel mai bine în haine drepte și mulate. În al doilea rând, asigură-te că orice lucru pe care îl cumperi se asortează cu ceva ce ai deja. De asta îmi cumpăr doar haine gri-antracit sau negre, culori care contrastează cu părul meu blond. În cele din urmă, aruncă o privire din când în când la rubricile de stil din reviste. Dacă apare un trend care mi se pare în regulă, îmi schimb stilul, nu sunt împotriva acestui lucru. Poate că vei refuza asta, considerând că este o frivolitate care-ți consumă timpul și care nu este demnă de o femeie serioasă. Dar tocmai de aceea nu trebuie să-mi pierd timpul făcându-mi griji în privința aparițiilor mele în public — mereu mă îmbrac bine și în mod adecvat pentru că am conceput acest modus operandi simplu. Și bineînțeles, aplicând aceste tehnici organizatorice în alte aspecte ale vieții tale de zi cu zi, așa cum încerc și eu, îți vei reduce în mod considerabil șansele de a fi luată prin surprindere de circumstanțe neprevăzute.

Am întins pe pat o rochie dreaptă și simplă, cu mâneci scurte și cu decolteu rotund, am pus o bucată de hârtie de împachetat de mărimea unei coli A4 deasupra și am împăturit-o cu grijă. Apoi am așezat rochia în altă hârtie de împachetat și am pus-o pe fundul geamantanului. Am făcut la fel cu un cardigan negru din cașmir. Am băgat hârtie de împachetat în vârfurile pantofilor negri de piele lucioasă și cu tocuri mici, apoi am pus câte unul separat în punga pentru pantofi și i-am așezat lângă marginile geamantanului. În Birmingham se anunța o vreme caldă și uscată pentru următoarele două săptămâni, dar, cum nu-mi plăcea să las nimic la voia întâmplării, am împachetat și un trenci subțire și gri, pe care l-am pus între pantofi. După ce am adăugat o fustă neagră de in, un tricou gri-antracit și un pulover gri, mi-am rulat lenjeria intimă și am băgat-o prin locurile goale.

Am încuiat ușa și m-am răsucit ca să-mi cobor valiza și să mă îndrept spre

stația de metrou Clapham North, când poștașul mi-a înmânat corepondența, în principal cataloage de la magazine pe care nu-mi amintesc să le fi vizitat vreodată și solicitări de a-mi schimba furnizorul de internet. Le-am îngrămădit pe majoritatea în căsuța poștală ca să le reciclez la întoarcere și am păstrat doar cele două scrisori care mă interesau. Apoi, jumătate de oră mai târziu, trenul sufocant a încetinit până s-a oprit în cele din urmă, puțin după stația Leicester Square — nu aveam niciun motiv să cred că se va urni din loc prea curând. Am scos un șervețel împăturit și mi-am șters ușor fruntea, apoi mi-am descheiat un nasture de la rochia de vară neagră din bumbac pe care o purtam. Mi-am ridicat părul de pe spate, dar aerul era atât de încremenit, încât nici vorbă de vreo adiere răcoroasă. Respirația îmi era atât de fierbinte, de parcă eram un uscător de păr. N-ar trebui să fie legal să transporți în astfel de condiții nici măcar animale de fermă, darămite oameni.

— Ne cerem scuze pentru întârzierea provocată, s-a auzit vocea spartă a mecanicului de metrou din difuzoare. Vă vom anunța de îndată ce vom avea informații.

Uitându-mă în jur, impresia mea imediată a fost că un roi de fluturi fusese prins odată cu noi; mulți dintre pasageri își foloseau biletele ca să-și facă vânt, un gest care trebuie să fi fost mai mult simbolic decât eficient. Eu eram recunoscătoare că reușisem să prind un loc liber, spre deosebire de mai mult de jumătate dintre pasagerii vagonului, care erau înghesuiți unii într-alții, împinși de uși de ambele părți. Mi-am zărit cu coada ochiului reflexia în geamul întunecat de cealaltă parte a vagonului. Se vedea deja că nu mai puteam mânca: eram palidă ca moartea, obrajii îmi erau căzuți, ochii îmi erau afundați în orbite. Dacă nu-mi revenea pofta de mâncare curând, aveam să arăt scheletică în câteva zile. Mă întrebam dacă toate astea erau ceva normal în situația mea.

Timpul se scurgea greu ca un șuvoi de lavă, iar temperatura continua să crească. Oamenii făceau schimb de locuri, își dădeau jos hainele care li se lipeau de pielea umedă, le alunecau picioarele în sandale de la transpirație. Mi-a trecut prin minte cât de umilitor ar fi pentru mine să vomit în momentul ăsta, iar gândul m-a făcut să-mi fie și mai greață decât înainte.

— Fără semnal, ca de obicei, a mormăit tipul musculos de lângă mine, pe ale cărui picioare dezgolite se scurgeau șiroaie de transpirație în mocasinii lui de

piele lucioși.

Și-a lovit în zadar ecranul telefonului, plângându-se că ar fi ajuns mai repede dacă ar fi mers pe jos.

— Ne cerem scuze din nou pentru întârziere, s-a auzit anunțul mecanicului. Voi reveni cu informații noi de îndată ce le primesc.

Două femei cu părul grizonant care stăteau vizavi de mine strânseseră tare toartele genților de voiaj pe care și le țineau în poală, până ce degetele li s-au albit.

— Acum nimeni n-o să mai ajungă la timp.

— Poate că n-o să mai ajungem deloc.

— Ce tot zici acolo?

— Toată lumea gândește la fel. În ziua de azi se întâmplă o grămadă de lucruri îngrozitoare în marile orașe. Ar putea fi un atac terorist. De-asta nu ne-au dat nicio informație; nu vor să ne panicăm. Poate c-au găsit un colet suspect sau poate c-au primit o avertizare că există un atacator sinucigaș cu bombă în metrou.

— O, Dumnezeule, Jan, nu vorbi așa, i-a zis cealaltă femeie și și-a dus mâna la gură.

În mod normal, nu intru în vorbă cu străini, mai ales în mijloace de transport în comun, dar am simțit că era de datoria mea să le fiu de ajutor cum puteam, chiar dacă asta avea să mă coste. M-am aplecat în față.

— Mă scuzați, dar nu m-am putut abține să nu aud conversația dumneavoastră. Eu locuiesc în Londra și asta se întâmplă mereu. De obicei, nu durează așa de mult, dar vă promit că nu aveți de ce să vă îngrijorați.

— Cum poți să știi cu certitudine? mi-a aruncat-o prăpăstioasa. Nu poți. Nu știi mai multe decât noi. Eu vreau să ies din metroul ăsta chiar acum.

Adeseori, mă întreb de ce îmi mai bat capul.

— Ne cerem scuze din nou pentru întârziere, dar tocmai am fost informați că este din cauza unui tren care s-a defectat în stația Tottenham Court Road. Inginerii asigură asistența necesară și sperăm să ne punem în mișcare curând.

Se pare că anunțul a spulberat indulgența generală, iar toată lumea a început să vorbească deodată.

— Am un tren de prins de la Euston în cincisprezece minute.

— Eu ar trebui să mă întâlnesc cu un grup de studenți străini la British Museum la și jumătate.

— O să ratez începutul filmului dacă nu plecăm odată.

— Începe să devină puțin claustrofobic.

— Am nevoie urgent la budă.

Și eu aș fi putut să spun: „Mama a murit, înmormântarea ei e mâine, n-am mai dormit de patru nopți și îmi vine să vomit“. Ceea ce nu aș face niciodată, bineînțeles; nu sunt o persoană care caută să stârnească simpatia celorlalți.

— Știi că au trebuit să evacueze pe toată lumea din metrou luna trecută, nu? a zis femeia de culoare care stătea pe scaun în fața mea, lăsându-și deoparte revista. A rămas blocat între stații ore întregi ca ăsta. Toată lumea a trebuit să coboare prin față, pe la mecanic, și să meargă kilometri buni pe linia de metrou într-un întuneric aproape complet. Pun pariu că și noi o să facem asta.

A urmat un murmur general de neliniște, timp în care un bărbat slab în pantaloni scurți, care-și dăduse jos tricoul și și-l legase la brâu, a intrat în partea noastră de vagon. Avea un telefon mobil în mână pe care l-a îndreptat spre noi.

— Ce părere ai despre întârziere, prietene? l-a întrebat el pe musculosul de lângă mine, mărind imaginea de pe telefon.

Drept răspuns, bărbatul a ridicat ziarul ca să-și acopere fața.

Eu eram următoarea lui țintă.

— Ce părere ai despre întârziere, domnișoară?

— Filmezi asta?

— Da, normal. Dacă se dovedește că a fost un incident major, pot să vând înregistrarea televiziunilor sau ziarelor. Și chiar dacă va fi ceva minor, cineva tot va fi interesat. Dacă nu, o să rămân doar la YouTube. O să ajungi vedetă, domnișoară.

— Oprește chestia aia, te rog. N-am nici cea mai mică dorință să ajung la știri sau pe YouTube.

— Așa e, a zis femeia care stătea lângă mine. Nici eu nu vreau să ajung la televizor. Nici nu mi-am aranjat părul, nimic.

Toată lumea a încuviințat din cap.

— Uite care-i treaba, fiule, i-a zis musculosul. Te rog eu frumos, dar foarte insistent, să nu mai filmezi. Pronto.

— Sau ce? O să mă obligi?

— Dacă vrei să întinzi coarda, atunci, da.

— Stați așa, am zis eu, făcând un efort ca să intervin. Sunt sigură că nu va fi nevoie. Dacă tânărul are puțină minte, va înceta înainte de a intra în belele. Aș vrea să-ți subliniez — și m-am întors spre bărbatul slab — că aceasta este o încălcare a dreptului fundamental la viață privată. Nu ne-am exprimat acordul să fim filmați. Am putea să te dăm în judecată pentru încălcarea Declarației Drepturilor Omului. Ești sigur că poți să ne plătești daune tuturor?

Niște abureli, bineînțeles.

— N-are cum să fie adevărat, a zis el, părând mai puțin încrezător. Și cum e cu toți oamenii ăia pe care-i vezi la știri, în războaie și alte locuri?

— Da, dar materialele pe care le vezi tu la știri sunt înregistrate în spațiul public. Noi suntem într-un spațiu privat și personal. E complet diferit în ochii legii.

A ezitat, mormăind ceva în barbă, apoi și-a închis telefonul și l-a pus în buzunar. A pornit cu pas apăsat, întorcându-se de unde venise. E incredibil cât de ușor pot fi intimidați oamenii de simpla menționare a legii. Cei din vagon păreau ușurați, dar incidentul nu m-a ajutat nicidecum să mă simt mai bine. Am scotocit prin geantă și am găsit o pungă de supermarket, care urma să fie singura opțiune care-mi mai rămânea dacă n-aveam să mai pot să-mi înfrâng greața. Am lăsat capul în jos și am încercat să ignor flecăreala prostească din jurul meu.

Brusc, s-a auzit sunetul motorului pornind; un huruit și o hurducăială, apoi trenul a început să se târâie. O bucurie surdă și câteva aplauze. Într-un minut sau două, am ajuns la stația Tottenham Court Road, unde vagonul s-a mai eliberat puțin, apoi, în scurt timp, am ajuns la Euston. Am pierdut trenul spre Birmingham, bineînțeles, și după ce m-am certat cu cei de la casa de bilete, lucru pentru care nu aveam energia necesară, n-am avut de ales decât să cumpăr un alt bilet pentru următorul, care venea în mai puțin de o oră. Compania feroviară o să mai audă de mine.

Alături de ceilalți pasageri, am așteptat pe peron, în fața tabelelor de afișaj electronice, ca niște ogari în cuști, să apară mesajul „Puteți urca în vagoane“ și să se anunțe numărul platformei pe care avea să tragă. Uram lipsa de demnitate de care aș fi dat dovadă alergând spre tren ca să prind un loc, dar, în absența unei rezervări, n-am avut de ales decât să alerg pe rampă și să trec pe lângă vagoanele de la clasa întâi care erau aproape goale. Odată urcată, m-am instalat, gâfâind și transpirând, pe un loc la geam, și mi-am pus jacheta și geanta aproape de mine ca să previn orice proximitate fizică ce nu era bine-venită. Strategia a fost eficientă până la Milton Keynes, după care o femeie tânără și durdulie ce purta pantaloni de trening gri și un tricou mulat și roz a devenit tovarășa mea de drum. Coapsele ei acoperite de tricot se revărsau pe scaunul meu și de fiecare dată când trenul se clătina, ceea ce se întâmpla des, pielea i se atingea de a mea. M-am lipit de fereastră cât de mult am putut.

Contemplând înaintarea lină spre Grand Union Canal, uneori îndepărtându-se de el, alteori alergând spre el, mi-am amintit de cele două scrisori. Am scotocit prin geantă și le-am scos de acolo. Am văzut că fontul folosit era același pe ambele; una fusese expediată marți și cealaltă, miercuri. Am

deschis-o pe cea mai veche întâi. Era de la firma de avocați despre care îmi spusese Edward. Expeditorul, domnul Howard Brinkworth, își prezenta condoleanțele pentru pierderea suferită. Îmi spunea că mama îl numise executorul testamentului ei, că el intenționa să facă o evaluare a bunurilor ei și să obțină validare din partea tribunalului; și că o să-mi scrie curând despre detaliile testamentului. Am fost surprinsă că mama a ales să numească un avocat care să acționeze ca executor, un rol pe care l-aș fi putut îndeplini cu ușurință. Am pus prima scrisoare înapoi în plic și mi-am îndreptat atenția spre a doua. După preambulul obișnuit, domnul Brinkworth a trecut la subiect:

„Conform testamentului, mama dumneavoastră i-a lăsat fratelui dumneavoastră, domnului Edward Green, dreptul la proprietate pe viață asupra casei părintești[1] (Blackthorn Road, nr. 22). Aceasta înseamnă că domnul Green are dreptul să locuiască în casă atât timp cât dorește; vânzarea casei și procedurile de împărțire în mod egal a proprietății vor avea loc doar după ce va părăsi casa sau după moartea dumnealui.

Restul bunurilor mamei dumneavoastră, care constau în active bancare, piese de mobilier și lucruri personale, sunt împărțite în mod egal între domnul Green și dumneavoastră“.

M-am trezit spunând cu voce tare:

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă!

Femeia durdulie de lângă mine a rămas nemișcată, cu căștile în urechi, dar alți câțiva pasageri s-au întors de pe locurile lor ca să vadă dacă urma ceva interesant sau nu. Însă, negăsind niciun semn că urma vreo ceartă sau vreo bătaie, s-au așezat la loc dezamăgiți. Am pus cu grijă scrisoarea în plicul ei, am îndoit plicurile în două, apoi încă o dată, și le-am strâns cât de tare am putut. Apoi le-am îndesat în fundul genții, pe care am împins-o jos cu piciorul. Ce Dumnezeu o posedase pe mama ca să-l lase pe Edward să păstreze casa cât voia el? Era de neconceput că asta fusese ideea ei.

Tovarășa mea de drum și-a deschis o pungă de chipsuri cu brânză și ceapă, iar mirosul acela respingător, amestecat cu duhoarea de la toaleta din apropiere, mi s-a părut insuportabil. Am luat o înghițitură din sticla de apă și am încercat să-mi pun gândurile în ordine. Poate că, după primele două atacuri cerebrale, mama se afla într-o stare mintală mai gravă decât îmi dădusem eu seama. Sau poate că starea ei se deteriorase de când o văzusem ultima dată, reușind cumva să-și pună o mască de luciditate atunci când am mai vorbit cu ea la telefon. Asta ar fi făcut-o vulnerabilă la presiunile lui Edward. Trebuia să acționez repede dacă nu voiam să fiu privată în mod ireversibil de moștenirea care mi se cuvenea și de care acum aveam atâta nevoie.

În original, life interest — dreptul conferit de către proprietarul unui imobil unei alte persoane de a locui în respectivul imobil până la mutarea din acesta sau până la decesul beneficiarului. În absența unui echivalent în limba română, s-a optat pentru varianta „dreptul la proprietate pe viață“. (N.t.)

3

Mi-am construit de una singură viața ideală în Londra. Am o casă care este adecvată nevoilor mele curente, un serviciu care este potrivit pentru abilitățile mele și am acces ușor la activități culturale. În afara orelor de lucru, am control asupra fiecărui aspect din viața mea. Am avut până de curând ceea ce se poate numi în sens larg „un partener“, dar a fost o relație de conveniență pentru amândoi; un simplu aranjament care aducea beneficiile unei apropieri intime cu un partener de sex opus, dar fără niciun cost emoțional. De îndată ce am descoperit că această șansă, soartă, ghinion — ziceți-i cum vreți — mi-a compromis serios poziția, am stricat aranjamentul nostru clar și rapid. Lumea mea rămâne de necucerit, cu toate că descrierea asta pare puțin ironică în circumstanțele actuale.

În schimb, în timp ce taxiul meu se îndepărta de stația New Street și se îndrepta spre Blackthorn Road, am simțit neliniștea aceea care mă cuprinde mereu când mă întorc acasă. Probabil, senzația vine din frica mea aproape patologică față de viața în suburbii, de izolarea atrăgătoare și obsesia fermecătoare pentru monotonie. Poate că, mai mult decât atât, vine din reînvierea amintirilor despre un trecut pe care prefer să-l uit. Am impresia îngrozitoare că viața mea din Londra, construită cu atâta grijă, este doar un vis al unei fete nefericite, un vis din care sunt pe cale să fiu trezită. Sunt irațională, știu asta.

Uitându-mă pe geamul taxiului la străzile familiare pe lângă care treceam, mintea mi-a fugit înapoi la Paștele trecut. Am ajuns în Birmingham la timp pentru masa obișnuită de sâmbătă a mamei, cu sandviciuri cu șuncă, salată de fructe și pandișpan. Deși ezitantă, am fost de acord să o însoțesc la biserică în ziua următoare. Din ce știam eu, nu avusese niciodată vreo credință religioasă, dar în ultimii ani începuse să se ducă la St Stephen, o biserică pe lângă care trecusem de nenumărate ori în copilăria mea. Mă întrebasem dacă nu cumva atacurile cerebrale recente o făcuseră să se gândească la moarte,

determinând-o să-și regândească astfel socotelile cu Dumnezeu. Sau poate că începuse să-și piardă mințile și devenea mult mai predispusă la influența altor persoane; Margaret și Stan încercarseră să o ademenească dincolo de ușile bisericii St Stephen de când îi erau vecini.

— O să-ți placă, Susan, m-a asigurat în timp ce și-a tras pe ea un cardigan elegant lila și a scos un prosop curat din bufet. Eram agitată înainte să mă duc, dar imediat am avut un sentiment familiar. Mi-am amintit de când eram tânără și mergeam la biserică. O să te simți la fel, sunt sigură.

— Noi n-am mers la biserică pe vremea când eram mică, nu-ți amintești? i-am răspuns, îndreptându-mă spre hol ca să-mi iau jacheta, pe care mi-o agățasem în curierul de pe ușă. Nu ne-ai dus niciodată. Tu și tata erați atei. „Culegi ceea ce semeni“, nu asta se zice în Biblie?

Mama a venit și ea în hol, căutându-și cheile în geantă. Le-am văzut pe măsuța de pe hol și i le-am dat.

— Sunt sigură că te-am dus când erai mică. Și n-am fost niciodată atee, Susan. Poate tatăl tău, dar nu și eu. Eu mereu am avut credință, dar viața e atât de aglomerată, circumstanțele m-au împins mereu să aleg o parte. Și poate că l-ar fi ajutat pe tatăl tău dacă ar fi crezut în ceva. Oricum, sunt bucuroasă că vii cu mine. Abia aștept să încerce și Teddy.

— Nu mă surprinde. Nu se dă jos din pat până la amiază. Și nici nu-i chiar genul spiritual. Mamă, nu uiți ceva cumva?

I-am ținut haina ca un ospătar într-un restaurant. S-a întors din ușă și și-a vârât mâinile în haină.

— Să știi că el gândește mult mai profund decât ți-ai putea imagina, Susan. E foarte sensibil. Religia îți poate aduce o mare alinare dacă ești supărat sau în suferință. Îți poate da multă putere.

— Singurele lucruri de care suferă Edward sunt lene și ineficiență la nivel acut, am zis, ieșind din casă după mama.

— Susan, ascultă-mă.

S-a oprit la jumătatea aleii pavate și s-a întors spre mine.

— Teddy are nevoie de susținere. Dacă mi se întâmplă ceva, vreau să știu că tu vei sta cu ochii pe el ca să nu o ia pe arătură.

— Are patruzeci și trei de ani, e om în toată firea. Nu are nevoie de sora lui mai mare care să aibă grijă de el. Și nu e ca și cum ține vreodată cont de sfatul meu. Face numai ce vrea. E un pierde-vară absolut, dar așa a ales el să fie. Și e OK în felul lui inutil de a fi.

Am închis poarta ornată de fier în urma noastră și am luat-o pe Blackthorn Road, trecând pe lângă celelalte case semifinisate îngrijite și ocazionalele și discretele case fără un perete comun din anii 1960. Mama era la un pas în spatele meu.

— El nu-i ca tine, Susan, mi-a zis ea în cele din urmă. Tu ai fost mereu atât de rațională, atât de capabilă. În privința ta nu mi-am făcut niciodată griji. Dar Teddy, ei bine, el are un temperament de artist, ca tatăl tău. Poate să fie dat peste cap de cel mai mărunt lucru.

Am ajuns la biserica aflată la intersecția dintre strada noastră și bulevard. Margaret și Stan, care stăteau pândind sub portic, ne-au zărit și ne-au făcut cu mâna.

— Paște fericit, Patricia.

Au zâmbit la unison, făcând cu rândul ca să o pupe pe mama pe obrajii pudrați.

— Paște fericit și ție, Susan, a continuat Margaret, întinzându-se spre mine.

Am făcut un pas în spate și am întins mâna.

Intrând în biserică, m-am trezit luată minuțios la întrebări în legătură cu viața mea din Londra. Din fericire, slujba era pe punctul de a începe, așa că am reușit să mă strecor în strană înaintea mamei, folosind-o ca zid între mine și Margaret cea insistentă. Slujba n-a fost atât de îngrozitoare: cântecele religioase au fost vesele, pastorul a fost profesionist și, mai important, totul s-

a terminat repede. După aceea, Margaret și Stan ne-au însoțit pe drumul spre casă, târâindu-și picioarele și făcând ca jumătate de kilometru să pară la fel de lung ca zece kilometri. Margaret s-a băgat în vorbă cu mama, discutând în detaliu despre care soi de cartofi era mai bun pentru copt, în timp ce Stan m-a ținut ocupată cu problemele pe care le aveau cu noul lor fierbător. În timp ce ne luam rămas-bun, iar mama s-a îndreptat spre ușa casei noastre, Margaret s-a prins de brațul meu.

— Deci, ce crezi despre mama ta? Noi suntem puțin îngrijorați în privința ei, mi-a zis ea în șoaptă. Pare să devină puțin uitucă. Nu-și amintește mereu ceea ce-i spunem sau ce stabilim.

N-a fost deloc o surpriză pentru mine să aud că mama uita ce îi spuneau Margaret și Stan; subiectele lor de conversație nu erau tocmai captivante. Iar faptul că nu-și amintea când trebuiau să se întâlnească putea pur și simplu să fie din cauză că-i trimitea la plimbare. Cu toate acestea, și eu mi-am dat seama că era cam absentă, însă nu aveam nicio intenție să admit acest lucru față de vecinii noștri.

— Mie mi se pare în regulă. Poate confuzia vine din partea voastră.

M-am ocupat de friptura de duminică în timp ce mama a pregătit masa. Deloc surprinzător, Edward a avut grijă să nu fie acasă în weekend — sau, așa cum credea mama, primise o invitație pe care nu putuse să o refuze —, așa că eram numai noi două. La masa de prânz, mi-a zis despre strada privată recent pavată de la numărul 25, lucrare cu care era de acord, dar și despre cea de la numărul 18, cu care nu era de acord. După aceea, am spălat vasele, iar mama le-a uscat, apoi am chemat un taxi. A venit mai repede decât m-am așteptat. Am sărutat-o repede pe obraz și am zbughit-o pe alee. Ultima mea imagine cu mama — ultima cu ea în viață, după cum s-a dovedit mai târziu — a fost cu ea aplecându-se să ia un ambalaj de la un baton de ciocolată care fusese adus de vânt în pragul casei.

Nu știam dacă să sun la ușă sau să intru pur și simplu. Când mama trăia, sunam prima dată din politețe, folosindu-mi cheile doar dacă mi se părea că era în grădină sau era ocupată. Însă în aceste circumstanțe diferite, să sun la

ușă ar fi fost ca și cum recunoșteam ceva ce nu eram pregătită încă să fac. Am intrat pur și simplu. Auzeam muzica răsunând din bucătărie la un volum pe care nu-l auzisem niciodată în timpul domniei mamei. Era ceva ce am recunoscut din zilele îndepărtate ale studenției: „London Calling“ a trupei The Clash. Deschizând ușa de la bucătărie și pregătindu-mă să-l confrunt pe Edward în legătură cu testamentul mamei, am rămas dezorientată la vederea unui bărbat care stătea aplecat deasupra unui iPad, gol, doar cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Se legăna dintr-o parte în alta, ridicând din când în când din umeri pe ritmul muzicii. Părul care-i ajungea până la nivelul bărbiei, ud și creț, îi era căzut pe chip, ascunzându-i ochii. Am făcut ceea ce se face de regulă în această situație — am tușit. S-a îndreptat și s-a uitat la mine cu privirea uimită a unui om care a fost prins în flagrant.

Acum că stătea drept, n-am putut să nu observ cât de înalt era. Poate că unora li se pare atrăgător cineva atât de înalt, dar în ceea ce mă privește, oricine are peste 1,8 metri mi se pare prea mult și e semn că cere atenție. N-am putut să nu văd că părea surprinzător de tonifiat pentru cineva atât de subțire. Sunt conștientă și că asta ar putea fi considerată o trăsătură pozitivă, dar dacă m-ai întreba ce cred despre asta, ți-aș spune că e o simplă dovadă că o persoană alocă prea multă atenție aspectului fizic și prea puțin intelectului. Culoarea pielii lui sugera că pierduse o grămadă de timp stând la plajă recent; nasul lui lung și drept ieșea în evidență pe lângă celelalte trăsături; și avea așa-numitele riduri de la râs radiind din colțurile ochilor, făcute probabil de la cât se strâmbase în soare. Și mi-am dat seama că nu-mi era complet necunoscut.

Când m-a văzut, fața i s-a relaxat.

— Bună, Suze, chiar îmi pare tare rău pentru mama ta. Era o persoană minunată, o adevărată sfântă. Ed tocmai s-a dus la magazin. Ți-aș oferi și ție o cană, dar am rămas fără lapte.

Și-a dat părul la o parte de pe față și a stat acolo fără nici cea mai mică urmă de rușine ocupând abuziv casa unei femei bătrâne care tocmai decedase.

— Scuzele mele că nu-s îmbrăcat, apropo. Tocmai m-am întors de la muncă.

— Tu trebuie să fii Rob. Nu cred că ne-am mai întâlnit.

— O, ba da, ne-am întâlnit de câteva ori când ieșeai cu Phil. A fost înainte de, știi tu, accident. Așa că au trecut ani buni de-atunci, a zis el, apoi a luat ceainicul și l-a umplut cu apă de la robinet. Am văzut că este niște ceai de plante dacă-ți surâde.

— Știu ce are mama în dulap. O să mi-l pregătesc eu de îndată ce fierbe apa. Nu trebuie să te deranjezi.

— Super, fă-ți treaba, Suze.

— Te rog, nu-mi spune Suze. Numele meu e Susan. Singura persoană care-mi spune Suze este Edward, care are motivele lui dubioase.

— Ah, OK. În fine.

Sunt sigură că puteți să vă imaginați cum m-am simțit când m-am întors în casa mamei — casa părintească — pentru prima dată de la moartea ei ca să o găsesc invadată de un oaspete nepoftit. Nu doar că era un oaspete nepoftit, dar ocupa de două ori mai mult spațiu decât ar fi fost politicos din partea lui să o facă. M-am scuzat și m-am dus în sufragerie. Trecuse numai o săptămână de când mama murise, însă camera arăta deja ca și cum aparținea mai degrabă unei găști de studenți dezordonați decât unei doamne în vârstă pretențioase. În loc să fie strânse frumos de cordoanele cu ciucuri, draperiile cu dungi late erau trase numai pe jumătate din geam, ca și cum fusese un efort prea mare să fie trase până la capăt. Pernele împrăștiate de pe canapeaua Dralon verde-oliv, în loc să fie umflate și așezate la distanțe egale, erau îngrămădite toate într-un colț, fiindcă, în mod evident, cineva le folosise ca să doarmă pe ele. Pe covor erau împrăștiate ziare, iar pe măsuța de cafea din lemn de mahon erau doze de bere. Însă lovitura de grație era o scrumieră — una de sticlă de culoarea chihlimbarului pe care o folosea tata — în care se aflau nu doar chiștoace, ci și biluțe din foițe Rizla de rulat țigări. În timp ce stăteam acolo și contemplam toată mizeria, Rob, care acum era în halat, a intrat în cameră.

— Imediat fac curat, mi-a zis el, aruncând ziarele și dozele de bere într-un sac de gunoi și punând mâna pe scrumieră.

— Aș aprecia dacă te-ai abține și nu ai fuma în casa mamei mele, i-am zis eu,

străduindu-mă să mențin un ton calm. Ura țigările, nici nu putea să stea în apropierea cuiva care fuma. Era foarte mândră de casa asta și uite în ce hal a ajuns.

— Eu nu fumez, poate doar ocazional… să știi. Am stat puțin până mai târziu noaptea trecută când ne-am uitat la un vechi film horror al lui Hammer și apoi am fost pe teren toată dimineața, așa că…

Dezgustată la vederea camerei și iritată de prezența prietenului lui Edward, am trecut pe lângă el, mi-am luat valiza și m-am dus sus. Ușa de la dormitorul mamei era întredeschisă. Mi-am pus valiza jos și am deschis-o. Imediat m-a izbit un miros familiar: o combinație de săculețe de lavandă și de camfor și apă de toaletă Lily of the Valley. Din fericire, patul fusese întins, dar în afară de asta camera arăta exact așa cum bănuiesc că fusese aranjată în noaptea în care murise. Pe noptieră încă mai era un pahar pe jumătate plin cu apă, alături de trusa cu pastile a mamei, o revistă a National Trust și ochelarii ei de citit.

Am simțit că amețesc, așa că m-am așezat pe marginea scaunului Lloyd Loom, pe spătarul căruia vechiul halat roz plușat al mamei era abandonat ca o piele năpârlită. Dormitorul era dominat de un ansamblu de mobilier din șase piese din arțar în stil art déco de care era extrem de mândră. Îmi amintesc cum mi-a spus că în anii 1960 a costat cât trei salarii ale tatei. Pe măsuța de toaletă era o fotografie cu ramă argintie cu noi patru stând în fața unui tractor cu aburi. M-am apropiat și am luat-o în mână. Părea că aveam vreo nouă ani, așa că Edward ar fi trebuit să aibă șapte ani. Părinții mei erau în mijloc. Eu îl țineam pe tata de mână, iar Edward, pe mama. Zâmbeam cu toții ca o familie complet normală.

Am pus fotografia înapoi pe măsuța de toaletă a mamei, lângă un coș cu tot felul de lucrușoare și m-am îndreptat către fereastra din spatele ei. Dând la o parte draperia întinsă, am văzut Volkswagenul Polo bleumarin al mamei apropiindu-se și oprindu-se în locul de parcare din fața casei. Pentru o clipă, m-am simțit vinovată gândindu-mă că aș fi putut fi prinsă de mama în timp ce mă strecurasem în camera ei, dar apoi mi-am amintit.

În timp ce priveam pe fereastră, l-am văzut pe Edward cum iese din mașină, se întinde, își ridică blugii negri și își ia faimoasa lui geacă de motociclist din

piele de pe scaunul din dreapta. Nu se mai bărbierise de cel puțin o săptămână și nici nu se mai pieptănase tot de-atâta timp. Fiind mai slab decât Rob și de departe mai scund, în mintea mea, avea acea subțirime specifică unei nevăstuici, ceea ce în mod uimitor părea să-l facă atrăgător pentru unele femei. Asta până când făceau cunoștință cu el, bineînțeles. Edward a deschis portbagajul, a scos câteva pungi de supermarket și apoi, simțind fără îndoială că era supravegheat, s-a uitat spre fereastră și m-a salutat. Am lăsat draperia să cadă la loc.

Când am intrat în bucătărie, Edward stătea pe vine lângă frigider despachetând ce cumpărase, iar Rob — care acum se schimbase într-o pereche de blugi și un tricou — stătea rezemat de chiuvetă. CD-ul cu muzică fusese schimbat, iar acum niște jazz modern și mai iritant îmi bruia auzul. Edward s-a ridicat, a mototolit pungile de cumpărături și le-a aruncat într-un colț, în coșul de gunoi.

— Hei, Suze, pari puțin palidă. Te-ai făcut confortabilă acasă? m-a întrebat.

— Am aceleași drepturi ca tine.

— De acord. N-am zis asta, nu-i așa?

M-am dus spre ceainic, am pus apa la încălzit din nou și mi-am făcut un ceai de mentă.

— Avem lucruri de discutat, Edward. Între patru ochi.

— Ar trebui să plec? a întrebat Rob.

— Nu, nu, e în regulă. Nu mă bag în nicio discuție serioasă acum. Avem înmormântarea mâine, Suze. Pe asta ar trebui să ne concentrăm. Nu să ne întoarcem la chestii vechi.

— N-am nicio intenție să fac asta. Eu vorbesc despre testamentul mamei și despre cum să rezolvăm lucrurile legate de el.

— Ei bine, asta poate să aștepte până după înmormântare. Nu mă bag în așa

ceva până când nu-i în mormântul ei în care să se odihnească în pace.

— O să fie incinerată, Edward.

— Cred că Ed vorbea metaforic, a intervenit Rob, fiind de mare ajutor.

Fratele meu a pufnit în râs.

Rob a început să se învârtă prin bucătărie, făcând gălăgie în timp ce scotea diverse lucruri din sertare și dulapuri. Familiaritatea cu care folosea lucrurile mamei mele mi s-a părut ofensatoare.

— O să mă apuc acum sau o să mâncăm abia la miezul nopții, a zis el.

— Rob ne gătește un balti cu spanac. E vegetarian. A învățat niște rețete mișto în călătoriile lui.

— Minunat. Dar eu am luat o pauză de la curry momentan, așa că îmi pare rău să vă spun că nu o să mă alătur vouă. O să-mi fac eu niște pâine prăjită mai încolo. Bănuiesc că ai pâine.

— Suntem destul de aprovizionați, să știi.

— Apropo de asta, ce-i în mintea ta să fumezi în casa mamei? Și să lași doze de bere pe măsuța de cafea? Casa asta arăta ca o cocină când am ajuns.

— Mama nu mai este aici, bine? Așa că am regulile mele acum. Și potrivit regulilor mele, ai voie să fumezi în casă. Dar sunt de acord cu tine în ceea ce privește mizeria. Mie îmi place să păstrez curățenia. O să vorbsec cu Rob despre asta.

I-a făcut cu ochiul prietenului său, dar a rânjit și apoi s-a întors.

— N-ai pic de respect, Edward, i-am spus eu. Niciodată n-ai avut. O să continuăm noi discuția asta.

Mi-am luat ceaiul și am ieșit din bucătărie.

— Ne vedem mai târziu! a strigat Edward după mine.

Nu exista nici cea mai mică șansă să mă alătur lui Păcală și Tândală în seara aceea. Eram în inferioritate și era clar că fratele meu și prietenul lui aveau o plăcere tot mai mare să mă vadă în dezavantaj. M-am gândit să-mi strâng lucrurile și să mă duc la un hotel, dar știam că astfel aveam să cad în capcana lui Edward. Așa că, am rămas în camera mea, m-am uitat peste discursul pentru înmormântare și am făcut o listă cu probleme pe care intenționam să le discut cu el. Avea să fie o zi obositoare, ținând cont mai ales de starea în care mă aflam, și nu-mi doream să fiu iritată și mai tare de comportamentul infantil a doi bărbați care se presupune că erau oameni în toată firea.

4

Ar fi o afirmație modestă să spun că înmormântarea a decurs așa cum plănuisem. Vă rog să vă amintiți că, totuși, recent n-am prea fost eu însămi din diferite motive, pe unele dintre ele le știți, iar pe altele le puteți intui. Însă, cel puțin, pot spune că am o explicație valabilă pentru ceea ce mi s-a întâmplat. Spre deosebire de Edward.

În mod cu totul surprinzător, m-am trezit foarte târziu în dimineața aceea; era trecut de nouă jumătate, iar mașina de la pompe funebre trebuia să ajungă în mai puțin de o oră și jumătate. M-am străduit să-mi potolesc greața care-mi venea în reprize în timp ce mi-am tras repede hainele pe mine și m-am pieptănat. Edward și Rob erau deja în bucătărie când am intrat; fratele meu stătea la masă, cu picioarele întinse și mâinile încrucișate la piept. Am fost încântată să văd că amândoi se bărbieriseră. Dar ăsta era singurul lucru plăcut la aspectul lui Edward. În timp ce Rob reușise să facă rost de un costum negru, cu toate că era unul ponosit, Edward purta blugi negri, o cămașă neagră, o cravată neagră cu vârf metalic și cizme negre de cowboy. Avea mânecile suflecate, expunându-și galeria de tatuaje. Am scuturat din cap. Rob părea determinat să discutăm despre discursurile pentru înmormântare, dar i-am dat clar de înțeles că nu voiam să mai continui cu șarada lui de cordialitate.

Mi-am turnat un pahar de apă, mi-am prăjit o felie de pâine și m-am așezat la masă față în față cu Edward. Și-a pus coatele pe masă și a început să bată darabana cu degetele. Și pentru prima dată, am sesizat o expresie încordată pe fața lui, ca și cum trăsăturile lui relaxate împietriseră peste noapte. În timp ce am rupt o bucățică de pâine, Edward s-a împins brusc în scaunul lui, s-a dus la uscătorul de vase și a scos un pahar de sticlă cu fundul gros pe care mama obișnuia să-l țină în vitrina din lemn de palisandru. A luat o sticlă de whisky pe jumătate goală dintr-un dulap, s-a așezat înapoi la masă, și-a turnat generos din ea și l-a dat imediat pe gât.

— Mai vrea cineva? a întrebat, apucând sticla de whisky și ridicând-o, cu o privire sfidătoare.

— O, asta chiar o să ajute ca ziua asta să treacă mai ușor, nu-i așa? i-am zis eu. Ai de gând să te îmbeți și să te faci de râs?

— S-ar putea să mă îmbăt sau s-ar putea să nu mă îmbăt. Nu m-am hotărât încă. Și nu te privește oricum, Suze. Eu fac față situației în felul meu, tu fă-o în felul tău.

— Bineînțeles că mă privește, Edward. Tu și cu mine reprezentăm familia. Este de datoria ta să te comporți adecvat.

— La dracu', ce familie? a mârâit el, turnându-și un alt pahar generos.

— Amice, poate ar fi bine să te calmezi, a intervenit Rob. Știi și tu că urmează o zi lungă și toate alea.

— Rob, sunt bine. Știu ce fac.

Și-a scos un pachet de țigări și o brichetă din buzunarul gecii lui cu franjuri de pe spătarul scaunului și a luat paharul cu whisky.

— Mă duc afară să fumez. Vezi cât de respectuos sunt, Suze?

După ce ușa s-a trântit în urma lui, Rob a început să-și facă nod la cravata care îi atârna neglijent la gât.

— Poate ar fi bine dacă ai lăsa-o mai moale, mi-a zis, e greu pentru el.

— Și crezi că doar pentru el e greu?

— Voiam să zic că probabil ar fi mai de ajutor dacă ați putea să vă calmați și să vă sprijiniți într-o zi ca asta.

— Eu și Edward să ne sprijinim? Tu știi ceva despre familia noastră?

Rob a ridicat mâinile în față ca să se apere.

— OK, OK. Încercam doar să ajut. Îmi amintesc când am fost la o înmormântare cu fosta mea iubită, Alison. Murise unchiul ei și cei doi frați ai ei au ajuns să-și care pumni în cimitir după ce-au coborât sicriul în groapă. Decesele aduc tot felul de resentimente la suprafață într-o familie.

— Te asigur că n-o să se întâmple nimic de genul ăsta azi. De obicei, nu mă apuc să mă bat în public.

Voiam să continui, însă a sunat soneria. M-am dus să deschid. Tipul de la pompe funebre, domnul Rowe, stătea în prag, cu o expresie bine exersată de sobrietate profesională.

— Bună dimineața, domnișoară Green, a zis el solemn.

În spatele lui puteam să văd două limuzine negre: cea în care se afla sicriul mamei din lemn deschis la culoare și o alta pentru mine și Edward. Soarele puternic de dimineață se reflecta pe suprafața lucioasă a mașinilor, făcându-mă să mijesc ochii. Deasupra sicriului am văzut coroana simplă și de bun-gust despre care îi zisesem lui Edward că aveam să o comand în numele amândurora. Însă, sprijinit într-o parte, era un aranjament hidos din garoafe de un roz strident care forma cuvântul „MAMA“. Nu putea să fie decât o încercare deliberată din partea lui Edward de a mă provoca. Chiar și el știa cât de ostentivă și vulgară era. N-a putut să lase la o parte animozitățile lui copilărești nici măcar o zi.

Nu sunt, așa cum v-ați dat seama, predispusă la comportamente iraționale. Totuși, în timp ce stăteam în pragul ușii uitându-mă la sicriu în căldura dogoritoare a verii aceleia târzii, gândul la trupul palid și țeapăn al mamei închis în sicriul acela de lemn m-a lovit ca o rafală puternică. Am simțit că mă clatin, așa că am întins mâna spre cadrul ușii ca să mă sprijin.

— Nu-i nicio grabă, domnișoară Green, a zis domnul Rowe. Nu vă grăbiți. Suntem gata când sunteți și dumneavoastră.

— Câteva minute doar, am reușit eu să îngaim și am închis ușa.

„E doar un corp, nu e mama ta. Un corp dezgolit.“

În timp ce mă sprijineam cu spatele de ușă și îmi doream să-mi recapăt echilibrul, Edward a ieșit din bucătărie, trăgându-și geaca pe el. S-a oprit în mijlocul holului.

— Ei bine, să înceapă spectacolul.

Am parcurs drumul lung și apăsător către crematoriu într-o liniște absolută. Aș fi putut să-l iau la rost pe Edward în legătură cu coroana aceea hidoasă, dar eram hotărâtă să păstrez decența, dată fiind situația. O ceartă în mașina din spatele limuzinei de pompe funebre care transporta sicriul ar fi fost ceva scandalos. Edward, care și-a luat libertatea de a considera că nu era obligat să poarte centura de siguranță, stătea aplecat, jupuindu-și pielița din jurul unghiilor. Eu stăteam rezemată de bancheta rece de piele și observam parada vieții de oraș din acea vară caniculară. Îmi amintesc că, atunci când eram mică, oamenii se opreau din ceea ce făceau și-și lăsau capetele în jos când trecea un cortegiu funerar pe lângă ei. Acum însă era clar că nimeni nu ne acorda nicio atenție: femeile tinere care-și arătau bronzul în rochii de vară discutau unele cu altele în timp ce treceau pe stradă; oamenii de afaceri cu cămăși cu mânecă scurtă și cravată desfăcută la gât urlau la telefoanele lor; copiii își trăgeau mamele sau tații terorizați de mâneci, bătându-i la cap să le ia înghețată. Totul era atât de insignifiant, încât mă simțeam jignită.

Intrând pe porțile de fier ale cimitirului, m-am uitat cum treceam pe lângă rândurile de pietre funerare, unul după altul, unele din granit erodat, altele din sticlă în care se reflecta soarele, cu litere aurii ostentative. Multe păreau abandonate, nevizitate de zeci de ani; altele erau încărcate de flori artificiale stridente. În moarte, ca și în viață, nu poți să-ți alegi mereu vecinii. Eram fericită că trupul mamei nu avea să fie îngropat în acest tărâm al morții. Au început să mă treacă fiorii, în ciuda căldurii de afară. Pe măsură ce avansam de-a lungul asfaltului încins, cu spațiile verzi ale municipalității de o parte și de alta a străzii, am început să-mi frec brațele, încercând să mi le încălzesc.

A urmat o ultimă curbă și crematoriul ne-a apărut în față; o clădire pătrată, din cărămidă roșie, care te făcea să te gândești că e o substație a unei centrale nucleare sau electrice. În fața clădirii erau vreo cincizeci, șaizeci de oameni care așteptau; mai mult decât am anticipat. În mulțime, i-am văzut pe

Margaret și pe Stan, oameni de încredere, care stăteau braț la braț; sora mai mică și plină de sine a mamei, mătușa Sylvia, discutând înflăcărată cu cele două fete ale ei, cu care era pe aceeași lungime de undă; și pe fratele tatălui meu, unchiul Harold, care stătea deoparte de toată agitația. Probabil, Rob alergase până la cimitir, pentru că era deja acolo, discutând cu doi bărbați care păreau să fie de teapa lui și a lui Edward. Odată ce-au văzut cortegiul funerar, oamenii s-au oprit din vorbit și și-au luat cele mai convingătoare fețe de jale.

În clipa în care am ieșit din limuzină, mătușa Sylvia a venit la mine și m-a cuprins într-o îmbrățișare zdrobitoare. Parfumul ei puternic, de mosc, mi-a rămas în gât și mi-a venit să vomit.

— Ce zi tristă pentru voi doi. Dar a plecat într-un loc mai bun.

Am rămas nemișcată, așteptând ca momentul să treacă. În cele din urmă, mi-a dat drumul și l-a înșfăcat pe Edward. Dar nu scăpasem încă. Mătușa Sylvia s-a dus în spatele fiicelor ei gemene, Wendy și Christine, care mi-au oferit și mai multe îmbrățișări și cuvinte de încurajare. Am fost uluită să le văd odraslele și mi-a trecut prin minte că trebuia să specific ca la înmormântare să nu fie prezenți copii.

— Ei sunt Leila și Cameron, copiii mei, mi-a zis Wendy arătând spre doi copii plictisiți care păreau să aibă undeva între opt și zece ani. Și ei sunt gemenii lui Chrissie, Freddie și Harry, a continuat ea, arătând spre doi băieți mici și blonzi, care purtau costume și papioane identice. Ne-am gândit că o să fie o activitate de familie, din moment ce nu venim așa des în Birmingham. Mergem la Cadbury World în după-amiaza asta.

Din fericire, înainte să pot răspunde, domnul Rowe mi-a făcut semn că era momentul să intrăm în crematoriu, sicriul mamei fiind deja purtat pe umeri înăuntru. Eu și Edward am mers în spate în ritmul arpegiilor simfoniei „Patru Anotimpuri“ a lui Vivaldi care răsunau cu ecou. În timp ce ne apropiam încet de culoarul care ducea spre crematoriul strălucitor, mi-am dat seama că eram tot mai amețită. Nu mă mai puteam ține pe picioare și mă întrebam dacă puteam să ajung până la scaunul meu din față. Amețeala aceasta bruscă și copleșitoare m-a șocat. Nu sunt o persoană predispusă la slăbiciuni, nici fizice, nici mintale. Când m-am gândit însă la ultimele zile, mi-am dat seama

că nu mâncasem și nu băusem decât minimumul necesar ca să-mi liniștesc stomacul sau să-mi potolesc setea.

Am avut o viziune în care sângele meu devenea un lichid transparent pe măsură ce nutrienții se scurgeau din el. Gândul acesta m-a făcut să mă simt și mai slăbită și m-am dus pe jumătate împleticindu-mă spre rândul de scaune din față, prăbușindu-mă în primul în dreptul căruia am ajuns. Edward s-a uitat la mine intrigat, dar am întors capul, pentru că nu voiam să-mi simtă vulnerabilitatea de moment. Mătușa Sylvia, verișoarele mele și odraslele lor, unchiul Harold și Edward mi s-au alăturat pe primul rând, în timp ce restul și-au ocupat locurile în spatele nostru.

Pastorul cu barbă de la biserica St Stephen a tușit și, zâmbind, a început slujba. Ca să fiu sinceră, n-am fost atentă prea mult la ce-a zis pentru că mă concentram pe respirație ca să-mi revin. În plus, între gemenii-teroare a izbucnit o ciondăneală, iar Christine încerca să-i despartă și să-i oprească țâțâind zgomotos. Am reușit să mă aplec în față, să-i surprind privirea lui Christine și să-mi duc degetul la buze.

— Scuze, a șoptit ea, dându-i unuia dintre gemeni o îmbrânceală zdravănă.

— Și acum primul nostru cântec, a zis pastorul.

Ne-am ridicat cu toții în picioare în timp ce primele acorduri din „How Great Thou Art“ au umplut crematoriul. De îndată ce m-am ridicat, mi-am dat seama că nu era o poziție în care corpul meu să vrea să stea. Am simțit cum mi se scurge sângele din creier ca apa dintr-un burete. Mă gândeam să mă așez, dar nu voiam să atrag atenția. În schimb, mi-am strecurat brațul drept sub cel al lui Edward și m-am prins cu mâna stângă de cămașa lui. A fost uimit de asta, ceva de înțeles din moment ce ultimul nostru contact fizic fusese în urmă cu zeci de ani. Trebuie să recunosc că nu m-a dat la o parte, deși sunt sigură că i-ar fi plăcut să facă asta, ci a rămas țeapăn ca un soldat din Garda Regală, cu încrederea întipărită pe față. În clipa în care cântecul s-a terminat, i-am dat drumul și m-am prăbușit înapoi în scaunul meu.

— Acum e timpul pentru prima noastră cuvântare, care va fi ținută de fiul Patriciei, Edward, a spus pastorul.

Edward s-a dus către pupitru, târșâindu-și picioarele, și, tușind ca să-și dreagă vocea, a început să citească din Biblie pe un ton monoton. Cum fratele meu nu mai era lângă mine și mă aflam la marginea șirului de scaune, m-am simțit și mai vulnerabilă. Îmi dădeam seama că transpiram. Când Edward s-a întors la locul lui, m-am sprijinit de umărul lui, iar toată încrederea pe care o aveam în mine în mod normal s-a risipit. Pastorul a mai rostit câteva cuvinte, în timp ce eu număram și respiram: „Inspiră, unu, doi, trei, patru; expiră, unu, doi, trei, patru“. Brusc, mi-am dat seama că pastorul îmi rostea numele.

— Susan… Susan…?

Avea brațul întins, arătând spre pupitru. Am căutat în geantă foaia cu poemul lui Thomas Hardy, „If It's Ever Spring Again“. Am găsit-o, m-am ridicat în picioare și am urcat cele două scări ce duceau la platforma de pe care aveam să citesc. În timp ce mă legănam, m-am blestemat în gând pentru că purtam tocuri; niște pantofi cu talpă plată mi-ar fi oferit mult mai multă stabilitate. Mi-am pus foaia pe pupitru și m-am uitat la audiența mea care aștepta. Toată atenția era îndreptată spre mine, în afară de gemenii care se rostogoleau la picioarele lui Christine și cei doi copii mai mari care se jucau pe consolele lor. Îmi era greu să disting fețele oamenilor, ca și cum totul se încețoșa în fața ochilor mei. Am revenit asupra foii.

— Dacă e primăvară din nou, primăvară din nou, am început.

— Da! a strigat unul dintre puștii care se jucau pe consolă în pauza dintre cuvinte.

Am aruncat o privire în sus și am descoperit că tot publicul se transformase într-o ceață de culori, așa că m-am concentrat din nou asupra poemului. Cuvintele au început să plutească pe toată pagina.

— O să mă duc când am fost. Scuze, o să mă duc unde am fost. Scuzați-mă…. o să mă duc acolo unde am fost când.

Am început să văd pixelat. Tot ce mai puteam desluși erau doar puncte mici luminoase și întunecate care vibrau în fața mea, în timp ce în cap îmi răsuna un bâzâit ascuțit. Am fost cuprinsă de un val de oboseală cu care n-am mai avut puterea să mă lupt. Să dorm părea cel mai minunat și mai ispititor lucru

din lume. Pleoapele mi s-au închis și m-am predat.

Am început să aud vocea mătușii Sylvia cloncănind de la mare depărtare. M-am întrebat vag ce căuta ea în apartamentul meu în miezul nopții.

— E albă ca o stafie. Trebuie să-i vină sângele la cap. Trebuie să-i punem capul între genunchi. Ia-o și du-o până la marginea platformei și așaz-o. Am mai văzut întâmplându-se așa ceva. E din cauza supărării. E copleșită, săraca. Pe unii oameni îi ia așa. Apuc-o de talie și apoi de picioare. E bine așa, acuma pune-o pe marginea platformei.

Am simțit cum mă cuprind niște brațe de glezne și de subsuori și am fost conștientă că sunt ridicată și cărată. Deși îmi dădeam oarecum seama de ceea ce se întâmpla, nu eram în stare să mă mișc sau să vorbesc. Am fost manevrată și pusă în șezut, genunchii mi-au fost despărțiți și capul mi-a fost împins în jos. Gândul „Oh, Doamne, sper că nu-mi vede nimeni lenjeria“ mi-a trecut prin minte. Am simțit cum cineva m-a cuprins cu brațul pe după umeri și am auzit-o din nou pe mătușa Sylvia cotcodăcind.

— Totul o să fie bine, Susan. Ai avut o cădere. Ni se întâmplă tuturor. Nu te grăbi. Respiră adânc. Wendy s-a dus să-ți aducă un pahar cu apă. Nu-ți face griji, ar trebui să-ți revii într-un minut. Doar nu te grăbi.

Acum eram conștientă, dar nu voiam să deschid ochii. N-aveam niciun chef să mă confrunt cu ceea ce tocmai se întâmplase sau cu ce avea să urmeze. Am ridicat ușor capul și mi-am strâns picioarele.

— Uitați, își revine. Susan, iubito, mă auzi? mi-a țipat mătușa Sylvia în ureche. Sunt tușica ta. Ești în crematoriu. Ești la înmormântarea mamei tale și tocmai ai leșinat pe scenă în fața tuturor. Auzi ce-ți zic?

Adunându-mi demnitatea care-mi mai rămăsese, am deschis ochii și am spus:

— Sunt bine. Absolut bine. O să mă întorc la locul meu. Continuați cu slujba, vă rog.

M-am uitat în sus și l-am văzut pe Edward, care încă stătea așezat în primul rând, cu brațele încrucișate la piept și cu o expresie încruntată pe față. A ridicat din sprâncene și a aplaudat încet. Un scaun pliant a fost adus de undeva și am fost ajutată să mă așez pe el de către Rob și mătușa Sylvia. Mi s-a dat un pahar cu apă, am fost întrebată de câteva ori dacă mai aveam nevoie de altceva și apoi slujba a continuat. Edward s-a oferit să citească poemul lui Hardy. Sunt sigură că i-a plăcut să profite de momentul meu de slăbiciune. Au urmat niște rugăciuni, apoi un cântec — eu am rămas așezată de data asta — și cortina a căzut peste sicriul mamei mele pe versurile cântecului ei preferat: „Que Sera Sera“, interpretat de Doris Day. În timp ce cântecul era pe sfârșite, Edward s-a aplecat spre mine.

— Deci, a spus el, ce ziceai tu? Cine să nu se facă de râs?

Odată cu retragerea valului de greață și amețeală care mă chinuise toată dimineața, am rămas singură cu umilința mea. A fost o ușurare să închid, într-un final, ușa mașinii funerare, scăpând de întrebările insistente interminabile despre starea mea de sănătate. Însă n-am rămas prea mult în refugiul meu, pentru că niște unghii de un roz-somon au bătut în geam, portiera s-a deschis, iar mătușa Sylvia s-a așezat pe locul de lângă mine. Surdă la protestele mele, a insistat să mă însoțească la praznic. Oricine cu un minimum de bun-simț și-ar fi dat seama că o persoană care tocmai a leșinat la înmormântarea mamei sale are nevoie să fie singură ca să se adune.

— O, știu că vrei să fii curajoasă, iubito, dar nu-i nicio problemă. Măcar o dată o să se descurce și Chrissie fără mine. O să vină din urmă cu gemenii. Tu ești cea care are nevoie de mine acum.

În mod curios, Edward decisese să se ducă cu Rob în duba lui plină de noroi în loc să meargă confortabil cu mătușa Sylvia și cu mine. Mătușa se tot foia pe bancheta de piele, întinzându-se ca să-mi mângâie părul sau să mă bată pe genunchi, în timp ce inelele și brățările ei străluceau în lumina soarelui.

— Înțeleg că trebuie să fii absolut îngrozită de ceea ce s-a-ntâmplat. Știu că eu aș fi. Dar lucrurile astea se pot întâmpla oricui. Nimeni n-o să-și facă o părere proastă despre tine. Nimeni n-o să creadă că ai o cădere nervoasă, că ai

vreo slăbiciune moștenită genetic sau ceva de felul ăsta.

— Știu asta. Și de ce ar crede așa ceva, oricum?

— Ei bine, știi și tu care-i istoria familiei tale. Din partea tatălui tău, vreau să zic. Dar nimeni n-o să se gândească la asta, așa că nu-ți face griji.

Părinții mei proveneau din familii foarte diferite. În timp ce tata venea dintr-o familie de avocați și contabili de renume din zona metropolitană, mama era dintr-o familie muncitoare din Midlands de lucrători manuali și lucrători în fabrică. Tatăl meu era lector la o universitate de renume[2] și era foarte respectat înainte de perioada lui de declin. De fapt, părinții mei s-au cunoscut la facultate. Mama, care lucra ca dactilografă la facultate, pusese ochii pe tata cu mai multe luni înainte. El se îmbrăca mereu într-un stil lejer, dar elegant: sacouri din tweed bine croite, papion și pantofi de piele întoarsă. Se apropiau amândoi de treizeci de ani, iar familia mamei începuse să se gândească deja că avea să rămână fată bătrână. Când tatăl meu a trecut pe la biroul ei într-o zi și a întrebat-o dacă vrea să iasă la un ceai cu el în după-amiaza aceea, mama s-a simțit ca un personaj din romanele acelea siropoase și naive pe care a continuat să le citească dintr-o suflare până la sfârșitul vieții ei.

După șase luni de după-amiezi petrecute la ceai — care mai târziu s-au transformat în vizite la muzeu și monumente istorice și participări la discuțiile societății de muzică clasică a universității — cererea în căsătorie lansată de tatăl meu a fost acceptată cu nerăbdare. Ceainăriile, muzeele și monumentele istorice s-au dovedit însă a fi o cortină de fum. După nunta de vis a părinților mei și în ciuda rugăminților mamei, ieșirile lor s-au limitat la pub, hanuri și taverne — oriunde exista un bar.

În schimb, mătușa Sylvia, care este cu cincisprezece ani mai mică decât mama, și-a dorit mereu o viață de lux. Și-a început ascensiunea la care spera în magazinul de cravate al galeriei comerciale Rackhams; aparent, aplicase pentru un post în magazinul cu produse de machiaj, dar fusese refuzată, ceea ce mă surprinde teribil ținând cont de cât de mult se împopoțonează. Deși mătușa Sylvia a reușit să atragă un număr de bărbați bogați cu farmecele ei în timp ce le împacheta cravatele, a fost respinsă imediat de îndată ce obțineau

ce voiau de la ea, sau asta am dedus eu din discuțiile cu mama.

În cele din urmă, renunțând la visurile ei, mătușa mea a decis să-și încerce norocul cu zidarul care se ocupa de igrasia din casa bunicilor mei, s-au căsătorit la starea civilă și după nouă luni le-a născut pe verișoarele mele, Wendy și Christine. Zidarul, unchiul Frank, în ciuda începutului lui nepromițător în viață, s-a dovedit a fi exact ce-și dorise mătușa Sylvia dintotdeauna: un om al cărui scop principal în viață era de a face cât mai mulți bani putea. Și-a extins afacerea de la servicii de reparații și mentenanță casnică la construirea, renovarea și revinderea proprietăților și la construirea de locuințe. De la o casă cuplată, cu trei dormitoare, într-un cartier suburban, au ajuns la o casă construită individual din anii 1960 pe o străduță privată, apoi la o casă cu verandă construită de un arhitect personal în stilul unei ferme pe un teren extravilan. Traiectoria ascendentă pe care o urmase cariera unchiului Frank era în opoziție completă cu traiectoria tatălui meu. Mă întreb dacă asta i-a dat o urmă de satisfacție mătușii Sylvia, în ciuda văditelor ei gesturi de sprijin și simpatie.

Mașina funerară a oprit în fața unui pub cu creneluri în stil victorian, o firmă decrepită care anunța că eram la The Bull’s Head. Mătușa Sylvia și-a exprimat surprinderea când a aflat că acesta era locul pentru praznic și măcar de data aceasta trebuia să-i dau dreptate. În parcarea plină de hârtoape mai era un alt indicator șters care spunea că sala pentru evenimente era în capătul aleii după ce treceai de clădirea pubului. Cineva, probabil unul dintre angajați, pusese o foaie A4 sub semn cu săgeți indicatoare desenate. Pe ea scria: „Pentru Patrisha pe aici“, cu o față zâmbitoare desenată dedesubt. Aleea îngustă dintre clădirea din piatră înnegrită a barului și gardul despărțitor al magazinului de construcții alăturat era presărată cu chiștoace, resturi de sticlă spartă și cauciuc de la care mi-am ferit privirea. Era un miros de urină și de canalizare și un bâzâit insistent de muște. M-am înfiorat gândindu-mă că invitații noștri mai pretențioși nu aveau să fie încântați.

La capătul aleii era sala de evenimente, o anexă cu un singur nivel. Trecând de la căldura dogoritoare de afară la răcoarea dinăuntru, am fost izbită de un alt miros: un cocteil de bere răsuflată și dezinfectant. În lumina aceea orbitoare și intermitentă, am cercetat încăperea. Podeaua acoperită cu

linoleum era de culoarea sângelui închegat, erau puține ferestre — înalte și cu zăbrele —, iar mesele din plastic acoperite cu autocolant din imitație de lemn, aranjate de-a lungul pereților, aveau găuri de la țigări. În mijloc era o masă cu bufet, pe care se afla o selecție de preparate greoaie și pline de carbohidrați și de băuturi pline de zahăr care să-ți strice dinții. Edward și Rob erau deja la barul din capătul opus al încăperii. Între ei se afla o sticlă de vin aproape goală, iar fratele meu vorbea mult prea tare. Mai ajunseseră și alți oameni care stăteau în grupuri mici, părând că nu se simt prea bine. Am lăsat-o pe mătușa Sylvia să inspecteze bufetul și m-am dus cu pași apăsați spre Edward și prietenul lui.

— Unde naiba ți-e capul? l-am întrebat eu în șoaptă. Am avut încredere în tine c-o să te ocupi de asta. De la început am fost împotriva ideii de a ține praznicul într-un pub, dar am crezut că măcar o să alegi unul decent, din moment ce ești așa un mare expert. Asta e o insultă la adresa mamei. Mi-e rușine, Edward. Cum o să-i întâmpin eu pe invitați?

— Încet, Suze, sau o să ai iar o cădere amuzantă, mi-a răspuns el, dând pe gât ultimele guri din pahar. Îl știu pe patron. Ne-a făcut o ofertă bună; la prețuri prietenești. La finalul zilei, rămâi cu mai mulți bani în buzunar.

— Nu-i vorba despre bani. Ci despre a face ce trebuie.

— Toarnă-ți un pahar de vin și relaxează-te. Avem patru lăzi ca să rezistăm.

S-a întins după bar și a scos o altă sticlă, pe care a deschis-o, turnându-și apoi în pahar.

— Nu-l lua în seamă, a zis Rob pe un ton coborât. I s-a urcat băutura la cap. Nu-i surprinzător, dintre toate zilele azi mai ales.

— Lui mereu i se urcă băutura la cap și tu nu faci altceva decât să-l încurajezi. Ești de aceeași teapă cu el.

— De fapt, eu stau cu ochii pe el.

— Ha, ha.

Întorcându-mă, l-am zărit pe unchiul Harold intrând în încăpere. Nu-l mai văzusem de mai bine de douăzeci și cinci de ani, de la moartea tatălui meu, deși a păstrat legătura cu mama și s-au vizitat ocazional. Conduita lui milităroasă rămăsese neschimbată, în ciuda faptului că acum avea peste optzeci de ani. În mod evident, era de datoria mea să-i întâmpin pe cei mai importanți dintre invitații noștri, după cum aparent Edward nu avea nicio intenție să se ridice de la bar. Am traversat podeaua lipicioasă ca să-l întâmpin pe unchiul meu, care accepta un pahar de vin de la o fată cu multe piercinguri ce ținea o tavă cu băuturi în mână.

— Te simți mai bine acum, Susan? m-a întrebat unchiul Harold, strâmbându-se în timp ce a luat o sorbitură din paharul lui.

— Da, mi-am revenit. O problemă cu stomacul.

— Bun, bun, asta-i atitudinea care trebuie. Fruntea sus, fată dragă. Mama ta n-ar fi vrut să jelești și să-ți plângi de milă. O astfel de purtare n-a ajutat niciodată pe nimeni.

— Complet de acord, unchiule Harold. Mă concentrez pe aspectele administrative, mă ocup de moștenire și tot așa. Nu e timp de stat degeaba. Apropo, trebuie să-ți explic că alegerea acestei locații s-a datorat unei erori rușinoase. Trebuia să facem o rezervare pentru The Bull, care este un vechi han minunat în stilul Tudor, dar Edward s-a încurcat când a căutat numărul și a ajuns să facă rezervare pentru The Bull’s Head în schimb, care este, așa cum vezi și tu, total nepotrivit. Sper să nu crezi că acesta ar fi un loc pe care să-l fi ales în mod deliberat.

— Nu, nu, Susan, înțeleg. Mi-am dat seama imediat că trebuie să fie o greșeală teribilă. Ai toată înțelegerea din partea mea. Și pentru moartea mamei tale, bineînțeles.

— Îți mulțumesc. Ce fac mătușa Julia, Hugo și Sebastian?

— O, toată lumea e bine, doar că sunt foarte ocupați, ca de obicei. Julia a fost devastată că n-a putut ajunge azi, dar are niște obligații legate de niște evenimente de caritate de care nu a putut să scape. Știi și tu cum e. Hugo e în Antibes în momentul ăsta pe un iaht, iar Sebastian e într-o călătorie de afaceri

plictisitoare în Brazilia, altfel sunt sigur că ar fi cu toții aici.

Nu eram atât de sigură. Mereu am avut impresia clară că familia unchiului Harold ne privea cu un amestec de dispreț trufaș și milă plină de superioritate. Fără îndoială că unchiul Harold a păstrat legătura cu mama și a venit la înmormântarea ei dintr-o datorie de familie.

În timp ce discuția se adâncea, și-a făcut apariția Edward, venind împleticindu-se spre unchiul Harold, cu o sticlă într-o mână și cu un pahar în cealaltă.

— Mă bucur să te văd, Harry, a mârâit el, trecându-și mâna dreaptă în care avea sticla de vin pe după umerii unchiului Harold.

A ciocnit paharul cu el cu atâta forță, că am fost surprinsă că nu s-au spart.

— Bună ziua, Edward. Condoleanțele mele. Pari să te descurci. Ai băut câteva pahare, nu-i așa?

— E ceea ce-ar fi vrut mama. Îi tot spun lui Suze asta, dar ea n-are simțul umorului, nu-i așa, dragă soră?

A încercat să-și pună brațul stâng cu tot cu pahar pe după umerii mei ca să ne strângă pe amândoi lângă el, dar am reușit să mă dau la o parte.

— Sunt sigur că Susan face față în felul ei, Edward. Și între noi fie vorba, deși înțeleg că vrei să-ți iei la revedere cum se cuvine de la mama ta, îți sugerez să stai puțin departe de spirtoase.

Edward a fost descurajat de lipsa de bonomie a unchiului Harold, așa că și-a retras mâna. M-am uitat prin încăpere. Se formaseră mici grupuri de oameni care discutau încet, mâncau sandviciuri și beau nelipsitul suc de portocale din pahare de plastic. Un grup era format din vecinii mamei, pe care îi știam în mare din vedere; mai era un grup din genul cu pretenții artistice, care presupun că erau de la cercul de lectură al mamei; și un al treilea grup, adunat în jurul pastorului, care erau în mod clar de la biserica St Stephen. Mătușa Sylvia, Wendy, Christine și copiii lor, care tocmai își umpluseră farfuriile, au venit lângă unchiul Harold, Edward și mine. În timp ce făcea prezentările

necesare din nou — rudele din partea mamei și cele din partea tatei nu se mai întâlniseră de mulți ani —, Edward, care aparent uitase că avea un pahar în mână, a luat o sorbitură din sticlă.

— Wendy, Christine, arătați coapte ca-ntotdeauna, a bolborosit el, sorbindu-le din priviri. N-ai spune vreodată că ați fost niște copile așa de slăbănoage.

Au chicotit amândouă nesigure.

— Le ții minte pe gemene, nu, Harry? Ultima dată când ne-am văzut toți, la înmormântarea tatei? Cât să fi avut atunci? Erați în perioada de început a adolescenței, pe la final? Nu tu, Harry, tu ai fost mereu bătrân, a zis Edward râzând cu subînțeles. Wendy și Chrissie erau slabe ca scândura atunci. Și uită-te la ele acum, cu părul lor blond și toate formele astea, a adăugat el, unduindu-și sticla. E legal, nu-i așa, să te căsătorești cu verișoarele tale. Nu că m-aș gândi neapărat la căsătorie.

Nimeni n-a știut ce să răspundă la toate astea.

— Da, sunt niște tinere fermecătoare, a încuviințat unchiul Harold. Mă bucur să vă întâlnesc din nou, pe voi și pe încântătoarea voastră mamă.

Mătușa Sylvia a roșit sub fondul ei de ten care-i scotea în evidență porii.

— Ei bine, Sylvia a fost o partidă bună pe vremea ei, nu-i așa? a continuat Edward. Îmi amintesc când eram puști și veneai în vizită la noi cu fustele alea strâmte, bluzele alea mulate și tocurile foarte înalte.

A oftat și a închis ochii pentru o clipă.

— Foarte derutant pentru un puști în creștere, toate alea.

Mătușa Sylvia s-a înroșit și mai tare la față și în mod instinctiv și-a mai descheiat un nasture de la bluză.

— Taci din gură, Edward, te faci de râs și îi faci și pe ceilalți să se simtă prost, i-am zis eu.

— Ce spuneam eu mai devreme, Harry? Sora mea mai mare n-are pic de

umor. E ca o gaură neagră care suge toată veselia și plăcerea.

— Fii atent, Edward, i-a zis unchiul Harold. Putem să vedem cu toții că ai băut câteva pahare, dar sunt sigur că niciuna dintre aceste doamne nu se bucură de direcția în care o ia această conversație. Poate vrei să ieși afară să iei o gură de aer proaspăt și să te întorci când te simți mai bine.

— Să mă simt mai bine? a strigat Edward. Da' nu-i nimic în neregulă cu mine. Doar că toate bășinile astea plictisitoare mă obosesc.

Toată lumea din celelalte grupuri s-a oprit din vorbit și s-a întors să vadă ce se întâmpla. Edward și-a dat seama că avea audiență.

— Voi toți, a continuat el, gesticulând către toată încăperea. Ar trebui să dansați, să fiți furioși și să dați o petrecere. Să sărbătoriți viața. Dar tot ce puteți face e să stați, să faceți schimb de politețuri și să vă îndopați cu sandviciuri. Al dracului ce vă mai distrați, așa-i? Aveți băutură la discreție, ce mama dracului.

— Edward, ascultă-l pe unchiul tău, l-a îndemnat mătușa Sylvia. Ai mers prea departe. Ai supărat pe toată lumea.

— Mă pupi undeva, capră bătrână.

— Edward, de-ajuns, am zis, înșfăcându-l de braț.

M-a împins cu mai multă forță decât era nevoie și eu m-am dus pe spate, dezechilibrându-mă pe tocurile mele idioate. Rob, care se alăturase grupului nostru la prima izbucnire a lui Edward, m-a prins înainte de a cădea.

— Ia-o mai ușor, Ed, i-a zis el, ajutându-mă să-mi revin.

L-am dat la o parte.

Unchiul Harold, care era obișnuit să aibă de-a face cu subordonați indisciplinați, a încercat să preia controlul asupra situației, dar a fost acoperit de Edward, care a venit cu o nouă serie de obscenități. În cele din urmă, Rob l-a convins pe Edward, care încă înjura, să se retragă cu el la bar, unde a încercat să ia o sticlă nouă de vin din mâinile fratelui meu. Mi-am cerut scuze

față de unchiul Harold, mătușa Sylvia și față de toată lumea din încăpere. Era clar însă că nimeni nu voia să continue dezastrul, așa că oamenii au început să-și găsească scuze și să plece.

— O ia pe urma lui taică-su, am auzit-o pe mătușa Sylvia spunându-le în șoaptă lui Wendy și Christine în timp ce au zbughit-o împreună cu copiii la Cadbury World.

— Totul o să fie bine atâta timp cât soarele răsare pe cer, a mormăit unchiul Harold, fără îndoială ușurat să se întoarcă la viața lui de familie impecabilă.

În câteva minute, am mai rămas doar eu, Edward și Rob în încăpere. Am izbucnit furioasă, în timp ce Rob încerca să-l îmbrace pe fratele meu (care se împleticea) cu geaca.

— E ultima oară când îmi mai dai planurile peste cap, Edward. Dacă crezi că am de gând să te las să stai în casa aia, atunci ai creierul și mai prăjit decât credeam. O să te fac să regreți că ai o soră, la fel cum m-ai făcut tu mereu să regret că am un frate.

După ce m-am întors acasă la mama, în timp ce taxiul aștepta afară, mi-am aruncat hainele în valiză și am luat o geantă de voiaj din dulapul de sub scări. Am îndesat înăuntru cutia cu bijuterii a mamei, un set de furculițe pentru desert din argint și câteva lucruri mici de valoare pe care am considerat că Edward ar putea fi tentat să le vândă. Trântind ușa în urma mea și cărându-mi bagajul pe aleea din grădină, am simțit un val de putere din cauza urii pure pe i-o purtam lui Edward.

În original, redbrick universities. Se referă la un grup de universități fondate în orașele industriale britanice în secolulul al XIX-lea, titlul fiind conferit inițial doar câtorva universități, șase la număr, după Primul Război Mondial, în general colegii de inginerie sau de știință. (N.t.)

Septembrie

5

În prima sâmbătă din această lună nouă, m-am apucat să-i scriu un e-mail domnului Brinkworth, executorul care se ocupa de moștenirea mamei. Deși trecuseră doar câteva zile de la înmormântarea dezastruoasă a mamei mele, m-am simțit mai plină de viață, poate pentru că greața aceea de dimineață nu mai era atât de puternică — sau pentru că mă obișnuisem cu ea — sau pentru că aerul era mai rece și mai proaspăt. Când eram pe punctul de a apăsa pe butonul de „Trimite“, s-a auzit soneria. Am presupus că era poștașul, din moment ce rar aveam vizitatori, mai ales dintre cei nepoftiți. Când am deschis ușa, așteptându-mă să semnez pentru primirea unui colet, am fost uimită să-l văd pe Richard, fosta mea „escortă“, stând acolo, formal ca un martor al lui Iehova. Înainte să pot închide ușa din nou, și-a băgat un pantof elegant, maro, cu șireturi și bine lustruit între ușă și cadru.

Din păcate, în clipa de față nu trebuia să mă confrunt doar cu testamentul extrem de dubios al mamei și comportamentul ofensiv al lui Edward. Până acum, nu am fost dispusă să vorbesc în mod deschis despre celălalt subiect, nu pentru că mi-e rușine sau neg asta, ci pentru că am nevoie de timp ca să accept o situație nouă: ca să asimilez ceea ce s-a întâmplat, să analizez și să mă hotărăsc cum este cel mai bine să acționez. Probabil, v-ați dat seama că sunt în primele stadii de sarcină. „Dar ai patruzeci și cinci de ani, ești singură și ai mijloace financiare limitate“, ați putea prea bine să vă gândiți. Sunt, desigur, extrem de conștientă de aceste lucruri și am analizat cu mare grijă opțiunile pe care le am la dispoziție.

Vreau să fie cât se poate de clar că n-am avut niciodată nici cea mai mică dorință de a rămâne însărcinată. Cu mult timp în urmă, am decis că un soț sau un copil nu aveau ce să caute în viața mea, pentru că prețuiesc autonomia completă. De asta mi-a convenit atât de mult înțelegerea pe care am avut-o cu

Richard. Ne-am întâlnit în urmă cu mai bine de doisprezece ani. Întâmplător, într-o zi am aruncat o privire la rubrica de matrimoniale dintr-un număr al ziarului Evening Standard pe care cineva îl lăsase în metrou — nu pentru că eram singură sau pentru că eram în căutarea unui partener, ci pur și simplu din plictiseală și curiozitate — când o prezentare anume mi-a atras atenția. Încă îmi amintesc cum era formulată:

„Bărbat foarte prezentabil, treizeci și cinci de ani, cu nicio dorință de a se stabili la casa lui, caută o femeie independentă, deschisă la minte pentru a se bucura reciproc fără obligații de spectacolele, evenimentele artistice și gastronomice ale Londrei și unul de altul".

Am verificat dacă nu se uita nimeni, am rupt anunțul din ziar și l-am pus în agendă, unde a stat pentru următoarele câteva zile. Aveam treizeci și doi sau trezeci și trei de ani, iar viața în Londra nu-mi mai oferea posibilitățile de distracție pe care mi le oferise cândva; cunoștințele mele de la școală, facultate și serviciu se grăbeau cu toții ca disperații să se căsătorească sau să devină părinți. „De ce nu?", m-am gândit eu. „Ce-am de pierdut?" Ar fi plăcut să merg la teatru, la galeriile de artă și la restaurante cu un însoțitor. Și ar exista avantajul suplimentar de a avea un contact intim mai des cu cineva într-un mod regulat și fezabil.

Trebuie să spun — și nu sunt arogantă, ci pur și simplu spun ce e adevărat — că nu am dus niciodată lipsă de atenție din partea bărbaților. Fiind minionă, blondă și prezentabilă, se pare că stârneam interes într-un anumit grad în mod garantat (un coleg mi-a zis odată că semănam cu Kylie Minogue, dacă ar fi lucrat ca statistician. Nu știu dacă a fost un compliment sau nu). Am descoperit totuși că, în mod invariabil, bărbații se așteaptă să le ofer mai mult decât sunt dispusă să o fac. Unii vor o iubire romantică, o întâlnire a minților, împărtășirea gândurilor și a sentimentelor; alții vor venerație, respect și subordonare. Nu sunt făcută pentru nimic din prostiile astea, și acesta este motivul pentru care am fost atrasă de anunțul acela din ziar. Iată un bărbat educat care voia compania sexului opus fără alte scopuri ascunse. Putea fi ca o aventură extraconjugală, dar fără inconvenientul de a avea un soț care să te

aștepte acasă.

După ce am cântărit situația cam o săptămână, i-am scris și am trimis scrisoarea pe adresa respectivă. Câteva zile mai târziu, după o conversație la telefon pe un ton profesional în care am stabilit regulile întâlnirii noastre — fără obligații pe termen lung, fără implicare emoțională, fără invadarea spațiului personal —, m-am întâlnit cu Richard la un restaurant elegant din Chelsea, unde știam cât de greu era să găsești o masă liberă. S-a dovedit a fi surprinzător de chipeș, într-un mod deloc complicat. Totul la el era echilibrat și bine proporționat: nasul nu-i era prea mare sau prea mic; părul lui șaten de mărime medie nu era nici prea lung, nici prea scurt; nu era nici musculos, nici slab; ochii lui (care mă vedeau ca pe un egal) erau căprui; pielea lui strălucea de sănătate; era mai înalt decât mine, dar nu exagerat. Stilul lui vestimentar era la fel de îngrijit: cămăși de bumbac călcate la dungă, pantaloni casual de culoare deschisă, sacou sport bleumarin și pantofii eleganți, maro, cu șireturi și lustruiți pe care i-am menționat mai sus. Manierele lui erau impecabile fără să fie ostentative și conversația cu el era interesantă. S-a oferit să plătească masa, dar nu a făcut tam-tam și nici n-a arătat vreo urmă de iritare când am insistat să-mi achit partea mea.

Richard mi-a zis că era critic de artă, că lucra ca freelancer și scria pentru diferite publicații, că locuia în Sussex și că venea la Londra pentru o zi sau două pe săptămână. Mi-a spus că era un tip ocupat, dedicat intereselor lui, că n-avea nicio dorință să rămână legat de o familie. Mi-a propus să ne întâlnim în fiecare seară de miercuri, urmând să facem aranjamentele la telefon în duminica de dinainte. I-am spus că o să mă gândesc serios la propunerea lui și că o să-l anunț în legătură cu decizia mea. Două zile mai târziu, l-am sunat să-i spun că-i accept condițiile, cu mențiunea că oricare dintre noi putea să pună capăt relației oricând fără să fie luat la întrebări. Miercurea următoare, ne-am dus să vedem La Traviata la National Opera și apoi am mers în camera lui, într-un hotel elegant, unde lucrurile s-au desfășurat mai mult decât satisfăcător.

Așa cum spuneam, asta a fost în urmă cu mai bine de doisprezece ani. Sunt sigură că niciunul dintre noi, nici eu, și nici Richard, nu s-a gândit că aranjamentul nostru o să dureze atât de mult, dar ne-a convenit de minune. Mi-au plăcut vernisajele de la galeriile de artă, premierele și restaurantele

exclusiviste la care Richard avea acces datorită contactelor lui dobândite prin natura meseriei. Lui Richard i-a plăcut să aibă o însoțitoare de încredere pentru aceste evenimente. Amândoi apreciam faptul că aveam o „relație“ intimă care nu ne compromitea în niciun fel independența. Singurul dezavantaj pentru mine era aspectul financiar; am insistat mereu să-mi plătesc singură totul, în afară de biletele la evenimente, care erau gratuite sau de camerele de hotel pe care Richard le-ar fi rezervat oricum. În plus, a trebuit să am o garderobă cu haine elegante de seară, pantofi și poșete, cu care altfel nici nu mi-aș fi bătut capul. Din cauza acestor cheltuieli, mi-a fost greu să economisesc ceva, dar am hotărât că erau justificate date fiind beneficiile.

Am căzut de acord cu Richard de la început că nu aveam să punem întrebări despre educația și familia fiecăruia; singurul lucru care conta era să ne bucurăm de timpul pe care îl petreceam împreună. Din cauza aspectului său îngrijit, a felului său ușor desuet de a vorbi, mi-a lăsat impresia că venea dintr-o familie de militari — poate că fusese chiar el în armată. Am făcut aluzii la asta cu câteva ocazii și n-a negat.

Habar n-am dacă Richard s-a mai întâlnit și cu alte femei în timpul acela; nu l-am întrebat niciodată, considerând că nu era treaba mea. Pentru că nu știam nimic despre viața intimă a lui Richard în afară de întâlnirile noastre, am insistat să-și ia măsuri de protecție când mergeam în camera lui de hotel. Am presupus mereu că astfel de mijloace de protecție sunt infailibile, dar aveam să învăț pe propria piele că nu sunt. Poate că ar fi trebuit să mă asigur de două ori ca nimic de genul ăsta să nu se întâmple protejându-mă și eu, dar m-am gândit că, dacă o făceam, aș fi devenit mai puțin vigilentă când ar fi venit vorba să-l supraveghez pe Richard că își respectă obligația în ceea ce privea protecția personală. Oricum, în mod clar ceva n-a mers cum trebuie, deși n-am avut niciun dubiu la momentul respectiv.

Din câte înțeleg, manifestările stării mele actuale sunt dintre cele obișnuite: lipsa menstruației, gustul metalic în gură și apoi, după câteva săptămâni, instalarea greței și a stării de rău. Imediat ce m-am trezit vomitând într-un vas de toaletă în timpul unei pauze de masă de la serviciu, am știut fără nicio urmă de îndoială că eram însărcinată. Mi-am făcut un test în ziua aceea, mai târziu, care a confirmat acest lucru. Uitându-mă la bețișorul de la testul de sarcină care stătea în fața mea, în timp ce mâinile îmi tremurau incontrolabil,

am luat telefonul și i-am trimis un mesaj lui Richard ca să-i spun că puneam punct relației noastre. Am primit imediat un răspuns și a urmat un schimb de mesaje:

Richard: Nu mă așteptam la așa ceva, Susan. Îți propun să discutăm miercurea viitoare când ne vedem. Ne vedem să bem ceva după concert?

Eu: Nu avem ce să discutăm. Am fost de acord de la început că oricare dintre noi poate pune punct aranjamentului atunci când nu-i mai convine și asta fac acum.

Richard: Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Nu crezi că merit o explicație?

Eu: Asta nu făcea parte din înțelegerea noastră.

Richard: Hai să ne întâlnim miercuri și să discutăm. Habar n-am de ce ești nefericită.

Eu: Nu sunt nefericită. Îți mulțumesc pentru acești doisprezece ani plăcuți și îți doresc mult noroc pe viitor. Toate cele bune. Susan.

Mi-a sunat telefonul de vreo șase ori în următoarea oră, dar am așteptat să intre mesageria vocală. În cele din urmă, a mai existat un ultim schimb de SMS-uri:

Eu: Te rog, nu mai suna pe acest număr. N-o să câștigăm nimic dacă mai discutăm.

Richard: Bine. Dar nu te aștepta să fiu aici când o să te răzgândești.

Poate că vă veți întreba de ce, din moment ce nu-mi doream să am un copil și nu aveam nicio reținere de natură morală sau etică legată de avort, am încheiat atât de repede legătura cu Richard. Aș fi putut la fel de ușor să mă întâlnesc cu el în continuare ca de obicei, mințind poate că starea de rău de dimineață era de la vreo indigestie, în timp ce făceam aranjamentele necesare pentru a întrerupe sarcina. Adevărul e că eram furioasă pe el. El îmi făcuse asta; din cauza legăturii mele cu el eram acum în poziția asta ingrată. E un adevăr biologic că femeia plătește oalele sparte în timp ce bărbatul scapă basma curată. În plus, îmi doream să evit orice posibilitate de a ajunge în rolurile tipice adoptate de oameni în cazul unor sarcini neplanificate, nedorite: femeia vulnerabilă, aflată la ananghie, și amantul rece și disprețuitor. Îmi și imaginam situația: îi spun lui Richard că sunt însărcinată; el presupune că am făcut-o intenționat, pentru că-mi doresc un copil sau vreun soi de relație permanentă; eu încerc să-l conving că e ultimul lucru din lume pe care mi l-aș fi dorit; el se oferă în mod galant să plătească pentru întreruperea sarcinii și mă însoțește la clinică; fierb de furie din cauza atitudinii lui condescendente și compătimitoare. Nu, mult mai bine s-o închei scurt și repede.

*

Am crezut că scăpasem cu succes de Richard, probabil cu o urmă de regret față de evenimentele de miercuri pe care aveam să le pierd, dar încă nu se terminase.

— Richard, asta este hărțuire, i-am spus eu fermă, în timp ce stătea în pragul ușii. Te rog, nu mai bloca ușa cu piciorul și pleacă.

— Nu până nu auzi ce-am de zis. Lasă-mă să intru și să lămurim situația.

Am ezitat. Puteam la fel de bine să facem asta și să o terminăm odată, m-am gândit. M-am dat la o parte și l-am lăsat să intre.

— Ei bine? am întrebat, odată ce s-a instalat în sufragerie.

— Susan, timpul pe care l-am petrecut împreună a contat foarte mult pentru mine, a început el. Abia atunci când am primit mesajul tău mi-am dat seama ce parte importantă din viața mea au devenit serile noastre de miercuri. Înțeleg de ce l-ai trimis. Vrei ceva mai mult de atât, o garanție că n-o să fii singură acum că te îndrepți spre vârsta mijlocie. N-am crezut c-o să fiu în stare să-mi iau vreo obligație, dar dacă n-o fac, înseamnă că n-o să mă mai bucur de timpul nostru petrecut împreună. Prin urmare, sunt pregătit să-ți ofer ceea ce vrei. Susan, vreau să-ți propun să-ți vinzi locuința și să-ți cumperi un apartament într-o zonă mai centrală, într-un loc în care se întâmplă mai multe lucruri, la o distanță mică de mers pe jos de locurile care ne plac. Îți promit că o să stau cu tine în serile de miercuri și joi și că o să-mi petrec restul săptămânii în Sussex. Nu văd niciun motiv pentru care ăsta n-ar putea să fie noul nostru aranjament pe termen lung.

Neliniștea lui Richard se risipise și îmi zâmbea binevoitor. Ne văzuserăm doar la lumina rozalie a unei lumânări sau a unei veioze, în lumina slabă a unei săli de spectacol sau a unui bar. Acum, că stătea pe canapeaua mea, într-o dimineață de sâmbătă, la ora unsprezece, părea nelalocul lui, ca o pictură din secolul al XVI-lea într-o galerie de artă modernă. Era un tip obișnuit să-și organizeze viața așa cum îi convenea — folosindu-se de manierele sale fine și de faptul că arăta bine ca să-i farmece pe oameni atunci când trebuia — și în mod clar nu-i trecuse prin minte că nu avea să mă dea gata cu propunerea lui. Nu m-am putut abține să nu râd de încrederea lui în sine exagerată. Mi-a trecut imediat supărarea. Știam că scena care urma nu avea să iasă în felul în care mă temusem eu. Acum eu aveam asul în mânecă. Eram eu însărcinată, dar nu și vulnerabilă.

— Ei bine, Richard, i-am zis. E o idee minunată. Dar în mod evident trebuie să fie un apartament cu grădină pentru copilul care e pe drum. Și unul cu o suprafață decentă, ca să avem loc pentru cărucioare, pătuțuri și orice ne-o mai trebui. Cât costă un apartament cu grădină situat central? Va trebui să renunț la serviciu, bineînțeles, dar sunt sigură că vei fi mai mult decât fericit să plătești pentru ipotecă și să ne întreții, pe mine și pe copil. Și nu vom mai putea să ieșim în oraș seara, căci costurile pentru o doică în Londra sunt astronomice. Dar nu-ți face griji, când stăm împreună, putem să ne facem

confortabili pe canapea în fața televizorului și să comandăm mâncare. O să ne avem unul pe altul — cel puțin, două nopți pe săptămână — și doar asta-i ce contează, nu-i așa?

Richard a rămas perplex. Cât vorbisem, sprâncenele i se arcuiseră tot mai tare și zâmbetul îi dispăruse treptat. Pe frunte au început să-i apară broboane de transpirație, deși era o zi răcoroasă, iar fața lui strălucitoare a căpătat o nuanță palidă, bolnăvicioasă.

— Ce? Ești însărcinată? a reușit el să îngaime.

— Te-ai prins, i-am zis. Acum, dacă nu te superi, am de trimis un e-mail urgent. Lasă-mă să te conduc.

Rămas fără cuvinte și cu o expresie uluită, Richard mi-a dat voie să-l conduc pe hol. I-am deschis ușa și m-am dat într-o parte ca să-l las să iasă. S-a întors ca și cum voia să-mi spună ceva, dar apoi s-a răzgândit. Când a ajuns pe aleea din față, s-a întors din nou.

— N-ai de gând să… chiar nu vrei să…?

— La revedere, Richard, i-am zis și am închis ușa.

Și, deși e o surpriză la fel de mare atât pentru mine, cât și pentru oricine mă cunoaște, cred că am de gând să o fac. Cred că, de fapt, chiar vreau s-o fac.

6

O altă vizită în Birmingham, dar asta a fost foarte diferită de ultima. Era ciudat să mă gândesc că doar cu puțin timp în urmă eram slăbită din cauza stărilor acelea de rău în fiecare dimineață și a consecințelor inevitabile de după moartea unui părinte. Cât despre starea mea fizică, aproape că-mi revenisem complet. Emoțional, o duceam bine. Pentru că o încheiasem cu Richard și luasem o decizie în privința sarcinii, am putut să mă asigur că primeam ceea ce mi se cuvenea de drept. În timp ce stăteam în zona de recepție a firmei Brinkworth & Bates, eram pornită și gata de confruntare.

Știu că unii oameni cred că sunt o femeie dificilă, dar vor trebui să fie de acord cu mine că niciodată nu intenționez să fiu nepoliticoasă cu cineva, cu excepția lui Edward, poate, care o merită. De fapt, mă mândresc cu bunele mele maniere: le ofer locul meu persoanelor în vârstă în mijloacele de transport în comun, făcându-i adesea pe cei mai tineri și mai în formă decât mine să se umple de rușine; sunt meticuloasă când vine vorba să trimit mesaje de mulțumire pentru cadourile pe care le primesc, oricât de nepotrivite ar fi; nu mă împing niciodată la coadă, chiar dacă oamenii stau la coadă în direcția greșită; și tot așa. Trebuie să recunosc într-adevăr că nu-mi place să nu spun lucrurilor pe nume. Ambiguitatea duce, în cel mai bun caz, la neînțelegere și stânjeneală; în cel mai rău caz, le oferă altora ocazia de a profita de orice slăbiciune simt din partea ta. Puteam să-mi dau seama deja că avea să trebuiască să fiu insistentă când urma să stau de vorbă cu domnul Brinkworth.

Îi trimisesem executorului un e-mail în care îi solicitasem detalii despre circumstanțele în care fusese conceput testamentul mamei ca să-mi pot da seama de dimensiunea exactă a implicării lui Edward, dar acesta nu avusese nici măcar bunul-simț de a-mi mulțumi pentru mesaj, darămite să-mi și răspundă. Am descoperit însă că aș fi putut solicita tribunalului, ca o măsură de prelungire a situației, să blocheze cererea de aprobare de care domnul

Brinkworth ar fi avut nevoie ca să se ocupe de moștenire. Deși întârzierea situației care ar fi rezultat astfel ar fi fost un inconvenient la fel de mare pentru mine ca și pentru Edward, n-aveam nicio îndoială că aș fi putut rezista mai mult decât fratele meu, al cărui venit se situează undeva între imprevizibil și inexistent.

Faptul că n-am un birou personal la serviciu mă frustrează constant, ceea ce este cu siguranță nedrept ținând cont de nivelul meu de experiență și expertiză; în departamentul meu, numai cei cu responsabilități manageriale au onoarea de a avea un birou personal. În mod ciudat, de fiecare dată când am aplicat pentru un post de supervizare, am fost refuzată. Mi s-a spus că nu în asta constă talentul meu și trebuie să recunosc că nu există nimeni în organizație care să fie mai conștiincios decât mine când vine vorba de analizarea unor date complexe. Prin urmare, pentru că nu am un birou personal, colegii mei pot să audă tot ce spun atunci când dau un telefon personal de la serviciu. De fiecare dată când îl căutam pe domnul Brinkworth ca să-mi răspundă la e-mail, trebuia să ies pe holul dinspre băi ca să-l sun; un mod tare nefericit de a avea o conversație foarte importantă.

În cele din urmă, avocatul a acceptat ca apelul meu să-i fie redirecționat.

— Domnișoară Green, a început el. Trebuie să încercați să înțelegeți că nu acționez în numele dumneavoastră în această situație. Și nici în numele fratelui dumneavoastră. Dați-mi voie să vă explic: singura mea datorie este să mă ocup de bunurile mamei dumneavoastră în concordanță cu dorințele ei exprimate. Să avem o corespondență și discuții telefonice lungi ar implica pur și simplu niște costuri legale inutile, lucruri pe care ca executor am obligația să nu le îndeplinesc.

Domnul Brinkworth mi-a vorbit cu grijă și pe îndelete, ca și cum mi-era greu să înțeleg ce-mi spunea și mi-am putut da seama că a trebuit să se abțină să nu adauge și un „dragă“ la finalul discuției. Cunosc prea bine genul ăsta de om. Domnul Brinkworth urmase cu siguranță o școală publică modestă, iar această educație costisitoare, de nivel inferior îl făcuse să creadă că era îndreptățit să impună respect în fața celor care nu plătiseră atât pentru educația lor. Incapabil să impună acest respect în viața de zi cu zi, se specializase ca jurisconsult astfel încât să-și deschidă propria firmă și să o administreze ca un conducător al unui regat de mucava. Nu aveam nicio

îndoială că-și trata secretarele ca pe propriul harem, iar pe cliente, ca pe niște copii imbecili.

— Ei bine, dumneavoastră ar trebui să înțelegeți, domnule Brinkworth, i-am răspuns eu, că n-am de gând să renunț. Am o foarte mare bănuială că fratele meu a plănuit totul ca să pună mâna pe casa mamei și sunteți vinovat măcar într-o anumită măsură că i-ați permis să semneze ceva ce nu reflectă adevăratele ei dorințe.

— Situația aceasta absurdă n-o să ne ducă nicăieri. Sunt conștient că ați făcut pasul neinspirat de a mă împiedica să mă ocup de moștenirea mamei dumneavoastră, așa că, într-o încercare de a merge mai departe, sunt de acord să ne întâlnim. De dragul transparenței, ar trebui să fie prezent și fratele dumneavoastră. O să clarific orice chestiune pe care vă străduiți să o înțelegeți, după care mă aștept să ridicați restricția și să-mi dați voie să-mi fac treaba.

Eram mai mult decât fericită să tratez problema în persoană, așa că am făcut aranjamentele necesare.

Era ora două și un sfert; întâlnirea cu domnul Brinkworth fusese stabilită pentru ora două. Am ajuns la biroul avocatului la timp, deși mersesem mai bine de 150 de kilometri cu metroul și trenul în acea dimineață. Totuși, nu era nici urmă de Edward, care trebuia să meargă pe jos doar câteva străzi sau să ia un taxi pentru o cursă de cinci minute dacă asta ar fi fost ceva care să-l epuizeze. Când am întrebat la intrare, mi s-a spus că întâlnirea nu putea să înceapă până nu apărea fratele meu. Mă așteptam să se fi îmbătat sau să se fi drogat atât de tare în noaptea de dinainte, încât nici n-avea habar ce zi era. Nu-l mai văzusem pe Edward de la fiascoul în care se transformase înmormântarea mamei noastre și n-aveam niciun chef să-l văd acum. Se părea însă că trebuia să mă asigur că venea. Am încercat să sun pe telefonul de acasă, dar după câteva apeluri a intrat căsuța vocală. Mi s-a făcut rău când n-am mai auzit mesajul de întâmpinare plin de curtoazie al mamei, ci bâlbâiala care se voia amuzantă a lui Edward, urmată de un râs necontrolat. I-am lăsat un mesaj, cerându-i să vină la biroul avocatului de urgență. (Poate că nu i-am zis-o tocmai într-un mod atât de politicos.)

În zilele dintre discuția pe care am avut-o la telefon cu domnul Brinkworth și întâlnirea noastră, mi-am îndreptat atenția spre chestiunea sarcinii. Nu cred că am nevoie de ajutor medical decât atunci când este absolut necesar, preferând, în schimb, să mă documentez și să tratez orice durere minoră pe care o am. De aceea, după ce m-am înregistrat la un medic de familie pe când aveam aproape treizeci de ani, n-am ajuns vreodată la cabinetul medical din zona mea și nici nu-mi puteam aminti unde se afla. Eram conștientă totuși că trebuia să-mi înștiințez medicul de familie de situația mea, așa că am plecat mai devreme de la serviciu, sub pretextul că aveam o programare la dentist. Cabinetul medical s-a dovedit a fi într-o clădire veche, de dinainte de război, cu un covor din imitație de iarbă, pereți de un galben-pal, acoperiți pe jumătate cu o vopsea castanie-strălucitoare. În mod evident, era absurd să aibă un covor pe jos, în loc de ceva care putea fi dezinfectat, o chestiune pe care oricine ar fi trebuit să o aducă la cunoștința medicului titular al cabinetului.

Doctorul arăta puțin mai în vârstă decât un student și era atât de agitat, încât m-am întrebat dacă mai întâlnise până atunci un pacient în carne și oase. În cea mai mare parte din consultație, și-a tot ciupit pielea aspră și decojită de pe dosul palmelor și s-a uitat într-un punct aflat undeva deasupra umărului meu stâng. Când i-am spus că sunt însărcinată, a ridicat din sprâncene și a aruncat o privire la ecografia mea care dezvăluia ceva mai mult decât numele și data mea de naștere. Probabil, se gândise că venisem la consult pentru că se apropia menopauza, și nu pentru că eram însărcinată. După o discuție forțată în care a încercat să obțină informații personale, iar eu am fost rezervată, a încheiat formalitățile necesare. Odată ce am terminat cu asta, m-am hotărât să profit de faptul că aveam un doctor în fața mea și să-i pun câteva întrebări referitoare la dreptul rudelor unei persoane decedate de a avea acces la dosarul medical al acesteia. S-a dovedit a fi o mină de informații folositoare, în ciuda vârstei sale; poate că acum la facultatea de medicină se concentrează mai mult pe chestiunile birocratice decât pe cum să consulte un pacient.

Am plecat de la spital cu o grămadă de pliante lucioase despre sarcină și naștere, pe care le-am răsfoit acasă mai târziu în după-amiaza aceea. În mod invariabil, toate aveau poze cu femei cu sarcini avansate care arătau

mulțumite, punându-și în mod protector mâinile pe burți sau proaspete mămici care radiau de fericire, zâmbind mândre la copiii înfășați pe care-i aveau în brațe. De obicei, în spate pândea câte un bărbat posesiv, cu o mână pe umărul partenerei sale. Toate femeile erau tinere și radioase, strălucind de încântare că procreaseră la timp. Nu reușeam să văd ce aveam în comun cu acești reproducători instinctivi; mă simțeam ca și cum încercam să mă infiltrez într-un grup de fundamentaliști cu o poveste care nu era deloc credibilă.

Pliantele acelea mi-au arătat ceea ce avea să se întâmple pe parcursul următoarelor luni nu doar cu corpul meu, ci și cu ființa aceea care creștea în mine. Partea bună era că greața avea să dispară complet în următoarele câteva zile. Cu toate acestea, erau o mulțime de alte dezavantaje. Nu-mi puteam imagina cum abdomenul meu — despre care credeam că era bine tonifiat pentru o femeie de vârsta mea — avea să ajungă la niște proporții gargantuești. Nu-mi puteam imagina nici cum sânii mei modești aveau să se transforme în niște ugere pline cu lapte. Nu merita să mă gândesc la toate transformările corporale pe care le presupunea procesul nașterii în sine. M-am dus în sufragerie și m-am așezat pe canapea în fața unei oglinzi de perete cu o pernă sub bluză și sub jupă. M-am întors într-o parte, mi-am pus mâinile împreunate sub burta mea falsă și mi-am luat o expresie placidă, bovină, de mamă însărcinată. Nu, nu arăta bine. Cu siguranță, nu arăta deloc bine.

Am aruncat perna pe canapea și m-am întors în bucătărie ca să studiez pliantele. Am fost surprinsă să descopăr că așa-zisul meu „bebeluș“ avea deja aproape 8 centimetri lungime și cântărea 30 de grame. Fusesem atât de copleșită de starea de confuzie de după moartea mamei și de grețurile din fiecare dimineață, că nu mă gândisem că ceea ce creștea în mine nu mai era de mult o simplă aglomerare de celule. Nu consideram că era o persoană, dar informațiile pe care le-am citit au stârnit în mine o senzație viscerală pe care nu o mai trăisem înainte. Acum nu mă mai confruntam cu o simplă dilemă abstractă; la sfârșitul acestui proces — care, așa cum m-a informat doctorul, avea să fie la finalul lunii martie a anului viitor — urma să plec din spital cu un bebeluș în carne și oase. Era atât de ireal, că te pufnea râsul, iar mintea mea a ignorat complet ideea. Am strâns repede pliantele și le-am pus în tăvița cu chestiuni care așteptau să fie rezolvate.

Mai târziu în ziua aceea, în timp ce îi scriam un e-mail titularului cabinetului medical, în care îi făceam onoarea de a-i oferi o recomandare despre serviciile oferite, s-a auzit o bătaie în ușă. Temându-mă că nu reușisem să-l sperii suficient pe Richard, am aruncat o privire pe după perdea. Era doar vecina mea de sus, Kate, care fără îndoială se închisese din nou pe dinafară. Acceptasem cu ezitare să am un set de chei pentru ea în cazul unei astfel de situații. Acum cinci ani, când se mutase aici împreună cu partenerul ei, Alex, era o tipă tânără cu un aspect îngrijit și cu o carieră — ceva pe comunicare. Și ea, și Alex lucrau extrem de multe ore și abia dacă-i vedeam sau auzeam ceva de ei. Acum Kate era mama agitată și neîngrijită a unui copil de doi ani și a unui bebeluș pe care-i trăgea după ea. Alex continua să lucreze la fel de multe ore și probabil că era un străin pentru familia lui, așa cum era pentru mine.

— O, minunat, Susan e acasă, i-a zis Kate unei fetițe cu părul roșcat care se prinsese de piciorul ei. De ce nu ne-am gândit că o să se întoarcă mai devreme? N-o să ghicească în veci ce-am făcut, nu-i așa?

— Mă duc să-ți aduc cheile, i-am zis.

Bebelușul, care avea doar câteva săptămâni, dormea dus, înfofolit într-un scaun auto portabil pentru copii pe care mama lui îl ținea pe braț. Kate avea un zâmbet care era rezultatul unei voințe de fier, mai degrabă decât al fericirii, iar cosițele ei odată bogate, ca din picturile prerafaelite, îi atârnau acum în jurul feței precum niște alge de mare. Mi-a trecut prin minte că era o ocazie bună să fac puțină cercetare științifică, așa că am întrebat-o dacă voia să intre cu copiii ca să bea o cană de ceai. Kate a ezitat și s-a schimbat la față pentru că, fără îndoială, în toți anii aceia de când eram vecine, niciuna dintre noi nu îi trecuse pragul celeilalte. Dar, după o clipă, a zâmbit din nou și s-a întors spre fetița ei.

— Ava, vrei să bem un ceai acasă la tușica Susan? Ți-ar plăcea?

În mod surprinzător, în loc să se retragă îngrozită, fetița s-a luminat la față și a încuviințat din cap. Am condus familia în bucătărie, am făcut ceaiul și fetiței i-am turnat un pahar cu suc de portocale. Era o după-amiază plăcută de toamnă, iar ferestrele în stil franțuzesc erau deschise, dând spre mica mea

grădină. Winston se întindea pe zidul din spate, bucurându-se de ultimele raze de soare ale zilei. Fetița a rămas uimită.

— Tușica Susan este așa de norocoasă să aibă o grădiniță, nu-i așa, Ava? a strigat Kate după ea, trântindu-se pe unul dintre scaunele din bucătărie și punând scaunul auto pentru copii pe jos, între picioare — purta încălțăminte practică.

I-a zâmbit exagerat bebelușului și a început să scoată sunete amuzante.

— Ar fi trebuit să ne gândim mai serios să avem o grădină atunci când am cumpărat apartamentul, a continuat ea, adresându-se bebelușului, dar la vremea aceea nu știam că o să veniți și voi pe lume, nu-i așa? Nu că mami și tati și-ar fi permis o locuință cu grădină oricum.

Bebelușul a început să scâncească, prin urmare Kate i-a desfăcut centura, l-a luat în brațe și a început să-l legene ritmic. Am bănuit că era băiețel, din moment ce purta nelipsitul compleu bleu.

— Cum îl cheamă? am întrebat, amintindu-mi că era genul de întrebare pe care părinții o așteaptă.

— Te cheamă Noah și ești un îngeraș, nu-i așa? a zis ea, uitându-se în ochii bebelușului, care începeau să se închidă din nou. Mai puțin atunci când te trezești la trei noaptea după ce tocmai te-am adormit.

Mi-am dat seama că asta era șansa mea să mai pun câteva întrebări.

— Cum te simți ca mamă? Ești bucuroasă c-ai făcut asta sau crezi c-a fost o greșeală teribilă?

Kate a râs.

— Ne place, nu-i așa? Suntem obosiți tot timpul și e greu din punct de vedere financiar, dar n-am renunța pentru nimic în lume la tine și la Ava, nu-i așa?

Acum ori niciodată. Mi-am ținut răsuflarea, mi-am încordat mușchii și m-am aruncat cu capul înainte până nu-mi pierdeam curajul.

— Te superi dacă-l țin puțin în brațe? am întrebat.

Pentru o clipă, am văzut o expresie panicată pe fața lui Kate, ca și cum aș fi întrebat-o dacă pot să-l iau într-o cursă de rafting și în mod instinctiv l-a strâns mai tare la piept. Cu toate acestea, a fost clar că nu știa cum să mă refuze.

— O lași pe tușica Susan să te țină în brațe, iubitul meu? i-a zis ea bebelușului, întinzându-mi-l cu reținere.

L-am ținut așa cum o făcea Kate — în poziție orizontală în brațele mele, cu capul sprijinit în curbura cotului. Era mult mai greu decât credeam; în naivitatea mea, mă așteptasem să fie cam la fel de greu ca o geantă, deși era mai mult ca o servietă. Era moale și lipicios și mirosea a proaspăt spălat și a lapte cald, cu un iz slab de urină. Fără îndoială că bebelușul mi-a simțit încordarea și a început să se strâmbe, trecând de la un rozaliu la un soi de roșeață vișinie. Am încercat să-l legăn așa cum făcuse Kate, dar poate că mișcările mele erau prea smucite și necontrolate. A început să urle.

— O, hai la mami, comoară mică. Cred că ești puțin obosit și înfometat, nu-i așa? Vrei să-ți dea mami niște lăptic?

Și apoi s-a întâmplat ceva tare ciudat. În mod evident, bluza lui Kate avea vreo deschizătură ascunsă, ca o ușă secretă dintr-o casă veche, mascată de o bibliotecă rotativă. În clipa asta stătea la masă, arătând perfect normal, iar în următoarea a tras de un fermoar, dezvăluindu-și complet sânul stâng. Trebuie să spun că nu mă consider o persoană pudică sau care este ușor de șocat; din punctul meu de vedere, un corp e cam la fel ca oricare altul. Însă fusesem complet luată prin surprindere de vecina mea care-și scosese sânul la mine în bucătărie și îmi pare rău să spun că m-am trezit zicându-i că trebuie să dau un telefon important înainte de ora cinci. Kate a făcut trucul cu fermoarul și totul a revenit la normal. Bebelușul în schimb n-a fost mulțumit de faptul că i s-a închis accesul la sursa de mâncare.

— Ava, e timpul să plecăm! Tușica Susan are lucruri de rezolvat! a strigat ea spre ferestrele franțuzești deschise. Ne-a plăcut aici, nu-i așa? E drăguț să vorbești cu niște adulți din când în când, nu-i așa? Va trebui să mai facem asta, nu-i așa?

Întâlnirea cu Kate nu m-a convins nici pe departe că aveam vreun instinct matern nedescoperit sau că-mi doream o viață de mamă. Acestea fiind spuse, am aflat din experiență că pot să întorc cele mai multe situații, oricât de nepromițătoare ar fi, în favoarea mea. Văzând-o pe Kate cum se zbate cu greutățile și restricțiile vieții de mamă, mi-am dat seama că nu exista niciun motiv pentru care și eu ar fi trebuit să fac asta. În primul rând, nu am un partener de care să am grijă, ceea ce, din ce am observat, este adeseori ca și cum ai avea un alt copil (dovadă sunt tatăl și fratele meu). În plus, copilul o să-mi moștenească genele și prin urmare mă aștept să aibă un comportament rezonabil și moderat. În ultimul rând, n-am nicio intenție de a renunța la serviciu; cred că sunt creșe suficient de bune unde pot fi îngrijiți copiii încă de la vârste mici. Tot ce trebuie să faci este să-ți plasezi copilul acolo de dimineață și să-l iei seara, iar cei de la creșă o să se îngrijească de tot. Dezavantajul este, în mod firesc, cheltuiala; un alt motiv pentru care e nevoie să-mi asigur partea de moștenire în următoarele câteva luni.

M-am uitat din nou la ceas; acum era deja trei și un sfert. După ce a răspuns la interfon, recepționera s-a întors spre mine ca să-mi spună că, dacă Edward nu-și făcea apariția în următoarele cinci minute, atunci întâlnirea cu domnul Brinkworth trebuia anulată și reprogramată pentru o altă zi. Tocmai mă pregăteam să protestez când s-a deschis ușa și a intrat Edward. Am fost surprinsă să-l văd pe Rob în urma lui.

— Suze, iubita mea soră, ce faci? Ți-ai adus mănușile de box, nu-i așa?

— Ai întârziat. Pe unde-ai umblat?

— N-am văzut rostul întâlnirii — știm cu toții ce scrie în testament —, dar am fost târât până aici. Bătrânului Rob îi place să o dea la pace; mereu încearcă să aducă o karma mai pozitivă în lume.

Edward s-a trântit într-unul dintre fotoliile joase din imitație de piele și a început să-și ruleze o țigară.

— Ed Green, am venit să-l văd pe șef, i-a spus el recepționerei. Nu te speria, e pentru mai târziu, a adăugat, terminându-și de rulat țigara și punându-și-o

după ureche.

— Bună, Susan, a zis Rob, care rămăsese lângă ușa de la intrare. Sper s-o rezolvați azi.

Mi-a zâmbit, ca și cum eram în relații amicale. Nicio șansă, mi-am spus. Arăta ca unul care trăia într-o cocină: ghete pline de noroi, pantaloni combat murdari și ceea ce părea să fie o uniformă de muncitor. Știam că un lucrător manual nu avea cum să arate într-un asemenea hal; poate se gândise că astfel o să pară serios și de încredere. Dacă da, atunci nu funcționa.

— Sper că nu crezi că vii la întâlnire cu noi, i-am zis eu. E o chestiune de familie.

— Glumești? Uită-te și tu în ce stare sunt. În plus, sunt rupt de oboseală. Am stat în noroi până la genunchi de la șapte dimineața. Lucrăm la fundația unei case de bătrâni în capătul celălalt al străzii. Dar, dacă ai nevoie să te duc până la gară după ce se termină întâlnirea, sună-mă. Pot să ajung în cinci minute.

S-a apropiat de locul în care stăteam și a scos o carte de vizită din unul dintre multele lui buzunare:

Roberts Rhys — BA (Hons)[3] *PSGD*[4]

Servicii de peisagistică și amenajare grădină

De la planificare la executare

M-am uitat la ce scria pe ea și i-am dat-o înapoi.

— Nu-i nevoie, mulțumesc. Am numărul unei companii locale de taxi.

— Nu-ți bate capul să fii drăguț cu ea, Rob, amice. O să-ți dea mereu peste bot.

Interfonul recepționerei a bâzâit.

— Domnișoară Green, domnule Green? a zis ea. Domnul Brinkworth vă poate vedea acum.

BA (Hons) — Honour Degree (în Marea Britanie) — echivalentul unui masterat în sistemul de învățământ românesc. (N.t.)

Pickard School of Garden Design din Marea Britanie. (N.t.)

7

Recepționera ne-a condus de-a lungul unui hol cu tavanul jos și fără ferestre. Pe podea erau grămezi de dosare colorate legate cu elastice; bibliorafturi negre pe care scria „Expuneri“, „Declarații“ și „Dovezi“; și grămezi de foi îngălbenite legate laolaltă cu un șnur roz. Pentru o instituție care susținea că știe legea la perfecție, indiferența față de haosul acela de care te împiedicai era grăitoare.

La capătul holului, încadrat de tocul ușii, am văzut un bărbat îndesat, roșu la față, stând la un birou din lemn de mahon, a cărui suprafață abia dacă se mai vedea de sub maldărele de aceleași dosare, mape și hârtii precum cele de dinainte. Acest bărbat care părea plin de importanță era în mod neîndoielnic domnul Brinkworth. Auzindu-ne că ne apropiem, jurisconsultul și-a ridicat ochii dintr-un document pe care îl studia în mod ostentativ și ne-a privit pe deasupra ochelarilor săi cu rame semicilindrice. Dacă își imagina că gestul ăsta avea să mă impresioneze prin aerul de autoritate juridică pe care și-l luase, atunci se înșela. Sunt obișnuită să am de-a face cu genul celor plini de sine și știu cât de ușor pot fi scoși din sărite. Când am intrat în biroul lui, s-a ridicat și ne-a întins mâna, mai întâi lui Edward, apoi mie.

— Ah, familia Green, într-un final. Mă întrebam dacă întâlnirea asta se mai ține azi. Luați loc, luați loc.

Domnul Brinkworth a făcut semn spre două fotolii lăsate, amândouă aflate la un nivel mai jos cu vreo zece centimetri decât tronul lui. Stătea cu spatele la o fereastră largă și a trebuit să mijesc ochii ca să-mi concentrez privirea asupra lui. Ce strategii evidente, strategii care nu aveau să mă deturneze în niciun caz. Edward, făcându-și numărul lui obișnuit, s-a trântit în fotoliul de lângă mine cu brațele încrucișate la piept și cu o expresie sfidătoare pe față.

Încăperea era flancată de corpuri de bibliotecă pline cu volumele prăfuite, cu

cotor maro din Halsbury’s Laws of England, volumele cu cotor gri din Halsbury’s Statutes și cele cu cotor albastru din All England Law Reports, cumpărate probabil pentru efectul creat de la depărtare și care nu fuseseră deschise vreodată. La un birou mic, îngrămădit în cel mai îndepărtat colț, stătea un bărbat tânăr și slab, ale cărui cicatrici lăsate de acnee și a cărui mătreață se vedeau din locul unde mă aflam eu. Domnul Brinkworth ni l-a prezentat cu o fluturare din mână ca fiind Daniel, avocatul care se afla sub îndrumarea lui și care avea să consemneze întâlnirea noastră. Nefericitul tânăr s-a înroșit la auzul numelui său și și-a concentrat atenția pe netezitul copertei de la agenda lui albastră.

— Bine, domnule Brinkworth, am zis eu, haideți să începem cu următoarea întrebare: cum de a ajuns mama mea să facă acest testament care nu are cum să-i reflecte dorințele?

— Toate la timpul potrivit, doamnă. Dați-mi voie doar să găsesc documentația și vom vedea la ce vă referiți.

Domnul Brinkworth a căutat prin teancurile de dosare de pe biroul lui, gâfâind din pricina efortului. Cu ajutorul lui Daniel, care s-a mișcat rapid, a scos în cele din urmă un dosar subțirel de carton de la baza celui mai îndepărtat teanc, fiind cât pe ce să producă o avalanșă.

— A, asta este. Regretata doamnă Patricia Green. Casă, cont bancar, cotizații la o casă de ajutor reciproc, doi beneficiari. Totul foarte clar. Iată o copie a testamentului pentru fiecare dintre voi, ca să ajungeți la o înțelegere ținând cont de acești termeni clari.

A întins cele două documente pe birou, iar copia mea a zburat de pe masă și mi-a aterizat la picioare.

— Aveți o sumă frumușică în bancă, apropo. De exemplu, cu siguranță suficient cât să-și cumpere fiecare dintre voi o mașină nouă — de clasă medie — și să vă mai și rămână câte ceva. Ar trebui să vă pot trimite cecurile de îndată ce aceste mici diferențe de opinie sunt rezolvate.

Era absurd cum domnul Brinkworth încercase să mă ademenească cu un model ipotetic de Ford Focus sau Vauxhall Astra. N-am simțit niciodată

nevoia de a deține o mașină de când locuiesc în Londra. Doar un masochist ar vrea să aibă de-a face cu șoferii lipsiți de maniere din metropolă care se cred îndreptățiți de armura lor metalică pentru a se comporta ca niște războinici. În metrou poți să eviți, de obicei, să intri în discuție cu alți pasageri dacă ești atent să nu ai contact vizual cu ei. Am ignorat propunerea ridicolă a domnului Brinkworth și am cerut din nou o explicație legată de cum se ajunsese la scrierea unui testament atât de dubios. I-am spus că era evident pentru mine, și că ar fi trebuit să fie evident și pentru el că era altcineva în spatele acestuia.

— Da, da, vă cunosc îndoielile, dar înainte de a mai pierde timp discutând toate aceste lucruri, am o propunere, a răspuns el și s-a întors spre Edward. După cum știți, domnule Green, am mâinile legate cât timp există interdicția surorii dumneavoastră. Chestiunea este, a continuat el, că testamentul a fost redactat și executat cum trebuie și aveți dreptul să rămâneți în casa familiei. Însă sunt sigur că tuturor ne-ar plăcea să rezolvăm această chestiune fără să apelăm la proceduri legale. Iată ce vă propun: dumneavoastră, domnule Green — și a îndreptat un pix albastru spre Edward —, sunteți de acord să eliberați proprietatea la o anumită dată, să zicem un an, iată, și în această bază, dumneavoastră, domnișoară Green — și a îndreptat pixul în direcția mea —, renunțați la interdicție și îmi dați voie să mă ocup de moștenire. Poate că fiecare vreți să cereți și sfatul unui avocat, dar cred că orice avocat veți consulta vă va spune că aceasta este soluția perfectă.

Domnul Brinkworth și-a aruncat pixul pe masă și s-a lăsat pe spătarul scaunului cu satisfacția de sine ostentativă a unui bărbat care tocmai a terminat de completat secțiunea de cuvinte încrucișate din The Times și vrea ca toată lumea să știe asta. Daniel și-a ridicat privirea din mâzgălelile lui și n-a făcut altceva decât să-și aplaude mentorul genial.

— N-am nevoie să mă conscult cu niciun avocat, amice, i-a zis Edward. Nu-s de acord cu asta. Trebuie să țin cont de dorințele mamei. Dacă voia să mă car după un an din casă, ar fi zis asta.

— Nici eu nu sunt de acord. Vreau să demonstrez că testamentul mamei este rezultatul unei escrocherii. Dacă nu veți recunoaște asta, atunci va trebui să vedem ce crede tribunalul în această privință.

În timp ce așteptam ca avocatul să proceseze ceea ce îi spusesem, am avut o

senzație ciudată în pelvis; o fâlfâire delicată, ca și cum era captivă în mine o pasăre care încerca să scape. A bătut din aripi, apoi s-a oprit, apoi iar a bătut din aripi și s-a oprit. Era ceva destul de diferit de senzația pe care o ai când ești deranjat la stomac sau ți-e foame — mai mult ca o gâdilitură. Poate că, m-am gândit eu, era un efect secundar al adrenalinei care cuprinde pe cineva când se pregătește de o confruntare. Mi-am schimbat poziția în scaun și mi-am încrucișat picioarele, sperând că o așa o să treacă.

— Domnișoară Green, a zis avocatul, luând un deschizător de plicuri și bătând cu el iritat în dosarul din fața sa, din ceea ce a notat Daniel despre întâlnirea mea cu mama dumneavoastră pot demonstra că am primit de la dumneaei instrucțiuni foarte clare referitoare la conținutul testamentului. Poate vă citesc o secțiune: „Clienta vrea să lase moștenire în mod egal fiului și fiicei, deschidem paranteză Edward și Susan, închidem paranteză. E locuiește cu ea. Clienta crede că E are nevoie de timp ca să-și găsească unde să se mute. HB îi explică clientei posibilitatea de a-i oferi fiului dreptul la proprietate asupra casei părintești. Clienta spune că e o idee excelentă și îi mulțumește lui HB pentru sfatul oferit“. Deci, după cum vedeți, mama dumneavoastră avea cât se poate de clar în minte că voia ca fratele dumneavoastră să rămână în casă pe termen scurt.

— Complet de acord, amice, a zis Edward, ridicând degetul mare în semn de aprobare.

Am avut din nou senzația aceea. Imaginați-vă păsări colibri, libelule sau molii zburându-mi prin minte. Era nevoie de o voință de fier ca să pot să-i alung și să mă concentrez pe cum să combat argumentele domnului Brinkworth. Mi-am încordat mușchii abdominali și mi-am îndreptat coloana.

— Dar nu-i vorba doar pe termen scurt[5], nu-i așa? l-am contracarat eu. Edward poate să rămână acolo cât vrea el. E posibil ca mama mea să fi părut fermă, dar suferise recent două atacuri cerebrale; era sensibilă la presiune. Știați acest lucru? V-ați făcut timp să vă interesați de starea de sănătate a unei femei vulnerabile și în vârstă care a apelat la serviciile dumneavoastră?

— Este irelevant dacă știam sau nu despre aceste atacuri vasculare cerebrale. Din ce îmi amintesc, mama dumneavoastră era o femeie foarte abilă, foarte lucidă. Faptul că dorințele dumneaei nu corespund cu ale dumneavoastră nu îi

pune la îndoială capacitățile mintale.

— Nici că aș fi putut s-o zic mai bine, i s-a alăturat Edward.

Între timp, vivariul miniatural din stomacul meu a început să-mi distragă atenția și să mă sâcâie. Mi-am schimbat poziția din nou, sprijinindu-mă pe marginea scaunului și aplecându-mă în față. Mă temeam că, din cauza stării mele fizice de agitație, domnul Brinkworth și Edward ar fi putut să preia controlul asupra întâlnirii. Trebuie să mărturisesc că am început să-mi pierd cumpătul.

— Uite care-i treaba, Edward, i-am zis eu, întorcându-mă spre fratele meu, ține-ți gura dacă n-ai ceva util de spus în această conversație. De fapt, dacă vrei să contribui, de ce nu spui clar ce implicare ai tu în asta? E evident că tu ai pus-o pe mama să facă testamentul. Te-ai gândit singur la planul ăsta sau ai apelat la domnul Brinkworth să te ajute?

— Da, eu și avocatu' ieșim în fiecare seară la The Bull's Head. Doarme la mine când se-mbată. Ce-i în mintea ta, Suze? mi-a zis el cu un rânjet disprețuitor. Și, ca să știi și tu, implicarea mea se reduce la asta: mama mi-a zis cu câteva săptămâni în urmă că-și scrie testamentul. Asta-i toată povestea. De la A la Z. Nu l-am mai văzut pe tipu' ăsta niciodată, n-am mai fost aici niciodată, nu i-am spus niciodată mamei să-și scrie testamentul, nu i-am zis niciodată că vreau să rămân acasă după ce ea moare. Vrei să se consemneze asta, Suze? Și tu, Danny, amice?

S-a întors o clipă către bietul trepăduș, care a roșit din nou.

— Mama voia doar să mă ajute. Poate că a vrut să-mi mulțumească pentru faptul că i-am fost alături în toți anii ăștia și nu mi-am luat pur și simplu tălpășița la Londra.

— I-ai fost alături în toți anii ăștia? Glumești, i-am zis eu și m-am ridicat, făcând o ultimă încercare să alung senzația aceea de fâlfâit.

Probabil, Edward a considerat asta un act de agresiune, așa că s-a ridicat și el ca să mă confrunte — îmi imaginez că a fost o reacție instinctivă ținând cont de câte ori s-a încăierat în bar. Eu sunt o tipă minionă; am doar 1,55 înălțime.

Edward, deși este scund pentru un bărbat, este cu vreo 15 centimetri mai înalt decât mine. Am făcut un pas în spate.

— N-a putut să scape de tine, am continuat. De fiecare dată când a sperat că ai și tu viața ta, ai venit fuguța acasă. N-ai făcut-o pentru ea, ai făcut asta ca să pierzi vremea și să nu plătești chirie. Ești un parazit.

— Domnișoară Green, domnule Green…

— Prostii! a țipat Edward, împungându-mă cu degetul în piept. M-am dus cu ea la supermarket; am tuns peluza; am făcut treburi prin jurul casei. Și i-am ținut companie. Cine a avut grijă de ea când a fost bolnavă? Tu ce-ai făcut? Ai vizitat-o o dată la câteva luni ca să poți să zici că ți-ai făcut datoria. Nu-i de mirare c-a decis că merit puțin mai mult decât tine.

— Am fost mai apropiată de ea decât ai fost tu vreodată. Vorbeam cu ea la telefon o dată pe săptămână, fără excepție. Știam tot ce se întâmpla în viața ei. Doar că, spre deosebire de tine, eu am un serviciu.

— Suficient, a intervenit domnul Brinkworth, lovind cu palma în birou. Dacă nu încetați imediat cu acest comportament, va trebui să-l rog pe Daniel să vă conducă afară.

Trepădușul s-a făcut mic în scaun.

Între timp, vibrația aceea devenise insistentă și mi-am dat seama, în cele din urmă, că nu era doar o senzație că ceva se mișca în mine; într-adevăr, ceva chiar se agita. Gândul nu era unul tocmai liniștitor. Mi-a venit în minte o scenă din Alien — cea în care se arată, în mod dramatic, cum personajul lui John Hurt devine un incubator uman. Mi-am trecut instinctiv mâna pe sub betelia fustei, observând că era puțin mai strâmtă decât de obicei. Dar nu părea să iasă nimic de acolo.

— Apropo, pentru ce ai tu nevoie de mălai, Suze? a continuat Edward, fără să ia în seamă agitația mea și rugămințile domnului Brinkworth. Mereu zici că ai o carieră minunată și un apartament fantastic în Londra. Eu am nevoie de asta, nu tu.

Am ezitat o clipă. Nu aveam nicio intenție să-i spun lui Edward despre sarcină. Nu era treaba lui, mai ales că intenționam să tai orice legătură cu el odată ce problema moștenirii era rezolvată. În plus, era cu neputință să am sorți de izbândă. În mod clar, atitudinea lui Edward avea rădăcini vechi, prin urmare, era destul de improbabil ca ideea de a avea o nepoată sau un nepot în viitor să schimbe ceva. Pe de altă parte, fusese surprinzător de amuzant să-i spun asta lui Richard, ca și cum aș fi scos un as din mânecă sau un iepure dintr-un joben fermecat.

— Ca să știi și tu, Edward, sunt însărcinată, i-am zis.

Edward m-a măsurat de sus până jos fără să scoată un cuvânt, apoi și-a trecut degetele prin părul slinos, a scuturat din cap și a râs.

— Frumoasă încercare, Suze, dar sunt surprins că n-ai putut să vii c-o scuză mai bună de-atât. Tu chiar crezi că sunt tâmpit de-a binelea?

Întâlnirea cu domnul Brinkworth și Edward nu a decurs în totalitate conform planului. Poate că am fost prea optimistă să mă aștept ca avocatul să-și recunoască neglijența sau ca fratele meu să admită că pusese totul la cale. Măcar acum știam exact cum stăteam și l-am asigurat pe domnul Brinkworth că eram o femeie care nu avea să se oprească până nu-și făcea dreptate.

În după-amiaza aceea, în timp ce mă întorceam cu trenul la Londra, am scos copia după testamentul mamei și am examinat-o. Clauzele erau enunțate exact așa cum spusese domnul Brinkworth și n-am găsit nimic în neregulă în felul în care erau formulate. M-am dus la ultima pagină, unde testamentul era semnat de mama și de martori. Semnătura mamei arăta diferit de cum mi-o aminteam, nu neapărat ca formă, ci cum fusese făcută; era mai ștearsă, mai tremurată, cu mai puțină emfază și mai multă ezitare decât de obicei. Mă întrebam dacă asta se întâmplase din cauză că era confuză în privința a ceea ce semna sau din cauză că se punea atâta presiune pe ea.

Mi-am concentrat atenția asupra identității celor doi martori, aspect pe care domnul Brinkworth uitase să mi-l aducă la cunoștință. Unul dintre martori era mătușa Sylvia. Asta m-a surprins, pentru că ea și Edward nu se înțeleg. Pot

doar să presupun că ei nu i s-a adus la cunoștință conținutul testamentului, căci în caz contrar sunt sigură că nu ar fi semnat documentul. Iar celălalt martor era Rob, cel mai bun prieten al fratelui meu și sufletul lui pereche. „Ha, te-am prins!“, mi-am zis eu. Dacă fratele meu ar fi vrut să-și acopere urmele și să fie sigur că testamentul avea să fie valid din punct de vedere legal, ar fi trebuit să se asigure că niciunul dintre martori nu avea o legătură strânsă cu el.

Era nevoie să-i intervievez și să iau declarații de la mătușa Sylvia și de la Rob ca să pot contesta legal testamentul. În cazul mătușii mele n-avea să fie o problemă, dar cu Rob s-ar fi putut să fie mai dificil; trebuia să mă gândesc foarte bine cum urma să obțin informații de la el. Eram mai mult decât pregătită să pun capăt jocului lui Edward, dar poate că n-avea să fie chiar o pierdere de timp să mă întâlnesc vreo oră cu fosta mea colegă de apartament de la facultate, Brigid (o minte strălucită când venea vorba de legislație, dar n-ai fi ghicit niciodată asta uitându-te la cum arăta) și să primesc un sfat pro bono.

Am pus documentul înapoi în poșetă și m-am întors spre obiectul care ocupa locul de lângă mine. În urmă cu o săptămână, mă sunaseră cei de la pompe funebre, anunțându-mă că încercaseră de câteva ori să-l contacteze pe Edward, dar nu avuseseră succes. Voiau să știe când dorea să ridice rămășițele mamei și se întrebau dacă nu puteam să-i transmit un mesaj sau să le ridic chiar eu. Nefiind o persoană sentimentală și pentru că recent fusesem ocupată cu niște chestiuni mai presante, nici nu-mi trecuse prin minte că trebuia să mă gândesc la rămășițele mamei. Din moment ce aveam ocazia să o fac, am decis că era mult mai bine să mă ocup eu de respectiva chestiune decât Edward. Dacă îi dădeam voie fratelui meu să facă asta, ar fi ajuns să uite cenușa mamei într-un autobuz sau într-o sală de pariuri, sau ar fi decis să o împrăștie într-un loc complet nepotrivit, cum ar fi o terasă unde se bea bere. Așadar, după întâlnirea de la cabinetul executorului testamentului, luasem de la cei de la pompe funebre o cutie de carton grea și destul de dificil de mânuit, sigilată cu scotch.

Era ciudat să sun din nou la soneria din bronz a celor de la pompe funebre, la douăzeci și șapte de ani de când o făcusem pentru prima oară. N-avea niciun

rost să mă aflu acolo după moartea mamei din moment ce Edward se ocupase de aranjamentele funerare și nu simțeam nicio dorință să-i văd trupul neînsuflețit. De ce aș fi vrut asta? Edward se ocupase de identificare și medicul legist îi eliberase certificatul de deces. Deși fratele meu este în stare de tot felul de practici rușinoase, am considerat că era improbabil ca el să o fi omorât pe mama sau să o țină captivă undeva și să fi dus la morgă corpul unei alte femei în vârstă care murise din cauze naturale. În timp ce stăteam în zona de recepție, așteptând să-mi fie aduse rămășițele mamei, mi-am amintit că mă simțisem destul de diferit în cazul tatei.

Aveam șaptesprezece ani când a murit. Pe vremea aceea, eram mai puțin pragmatică decât azi — ca adolescentă m-am comparat cu o plantă tânără care trebuie să se mai întărească — și mi s-a părut important să văd corpul tatei. Poate din cauză că relația mea cu el fusese complicată; poate din cauza felului în care se desfășuraseră ultimii lui ani și a declinului său. Oricare ar fi fost motivul, la câteva zile după moartea tatei, am decis să sun la pompele funebre în timp ce mă îndreptam spre casă de la școală.

Ultima dată când îl văzusem pe tata în viață, părul lui dezordonat îi ajungea până la umeri, iar barba îi era neîngrijită. Acum, în timp ce zăcea în sicriu, era proaspăt bărbierit, iar părul îi fusese tuns astfel încât să i se vadă fața. În loc să poarte hainele largi în care mă obișnuisem să-l văd, era înfășurat acum într-o pânză albă, strânsă în jurul gâtului ca gulerul încrețit al unui băiat din corul bisericesc. E un clișeu să spui că morții par împăcați, dar el chiar așa arăta într-un final. Armonia scenei era întreruptă doar de o bucățică de ață, probabil cam de 2-3 centimetri, care îi ieșea dintre genele ochiului stâng. Nu puteam să o las acolo. Am prins capătul aței cu degetul mare și arătătorul și am tras. Dar, când am făcut asta, am descoperit că nu voia să iasă de acolo. Era prinsă între pleoapa superioară și cea inferioară. Când am tras mai tare, mi-am imaginat cum deschide brusc ochiul și o bilă gelatinoasă o să-mi cadă în mână. Am lăsat ața, l-am împins într-o parte pe ajutorul cioclului care pândea din afara camerei și am fugit. Mama a trebuit să sune la cei de la pompe funebre a doua zi dimineață ca să-mi recuperez ghiozdanul.

În timp ce stăteam în tren, eram curioasă să aflu ce era mai exact în coletul acela. Am desfăcut banda de scotch cu pila de unghii pe care o am mereu în

trusa de machiaj și am ridicat capacul cutiei. Nu am găsit înăuntru borcanul cu capac cu filet la care mă așteptam, ci o casetă dreptunghiulară, elegantă, din lemn. Am scos-o din cutie și am pus-o pe măsuța din fața mea. Femeia încruntată care stătea vizavi de mine și pe care o văzusem căutând pe internet diverse cadre legale pentru divorț în ultima jumătate de oră s-a holbat la casetă și apoi mi-a aruncat o privire ciudată. Unii oameni nu sunt în stare să-și vadă de treburile lor.

Am întors caseta, studiind-o din toate unghiurile. Lemnul era fin, de mesteacăn lăcuit. Pe capac era o plăcuță argintie pe care erau gravate numele, data de naștere și data morții mamei mele. Era genul de lucru pe care l-aș fi ales dacă mi-aș fi pus mintea la contribuție. Eram surprinsă că Edward se deranjase să comande o astfel de casetă. Dar, în mod cert, dacă ar fi fost atât de preocupat de soarta acestor rămășițe, i-ar fi sunat înapoi pe cei de la pompe funebre mai repede. Nu aveam nici cea mai mică idee ce urma să fac cu acel recipient și cu ceea ce conținea. Cel puțin, era în siguranță în posesia mea, iar ăsta era lucrul cel mai important.

În după-amiaza zilei următoare aveam o programare la ginecologie. Mă hotărâsem să o informez pe șefa mea directă, Trudy, că eram însărcinată, așa încât absența mea să fie considerată o chestiune legată de sarcină. În acea dimineață, înainte să ajungă colegii mei, m-am dus în biroul ei. Speram ca totul să fie cât de scurt și de profesional se putea, căci nu-mi doream să divulg informații intime despre viața mea. Am bătut la ușă, am intrat și i-am zis direct că eram însărcinată și că voiam să-mi iau liber în ziua aceea.

— O, Susan, mă bucur tare mult pentru tine, zău că da, mi-a zis Trudy, venind spre mine din cealaltă parte a biroului și îmbrățișându-mă.

Avea brațele puternice precum ale ofițerilor din marină, ceea ce am bănuit că i se trăgea de la munca fizică pe care o presupunea să crești copii mici. Clipele treceau și m-a cuprins un sentiment de panică întrebându-mă cum puteam să mă eliberez. În cele din urmă, a slăbit strânsoarea și s-a dat în spate ca să se uite la mine.

— Am sperat mereu să ți se întâmple așa ceva într-o bună zi. Spune-mi doar

cu ce să te ajut, cu orice ai nevoie. Oh, ce veste minunată.

Reacția lui Trudy a fost atât de intensă față de ceea ce-i zisesem, încât m-a surprins. De îndată ce am putut să scap de trăncăneala și de îmbrățișările ei menite să mă încurajeze, m-am întors în biroul care încă era gol. Mi-am aranjat teancurile de hârtii astfel încât să fie paralele cu marginile biroului și mi-am verificat, ca de obicei, colecția de cactuși. Mi-am dat seama că mai aveam spațiu pentru încă unul, dacă îi strângeam puțin.

În seara aceea, în timp ce stăteam pe canapea ascultând cadențele line, matematice dintr-un concert de vioară al lui Mozart, am studiat cele trei ecografii care îmi fuseseră făcute la consultul ginecologic. Când m-am uitat la monitor, mi-am putut da seama că medicul ecografist, cu ochiul ei antrenat, putea să vadă diferit. Acum, cu ajutorul ochelarilor mei de citit, puteam să disting un organism curbat ca un crevete, cu un cap mare, o pată întunecată care sugera existența unui ochi, cu brațe și picioare firave. Semăna mult prea puțin cu o ființă umană, deși totul părea să fie la locul lui — cel puțin asta mi-a zis medicul ecografist în timp ce plimba transductorul pe abdomenul meu acoperit de gel.

După ecografie, am fost înțepată, ciupită și chestionată de o asistentă extrem de pricepută. Contrar așteptărilor mele, nu a fost deloc îngrijorată când i-am spus că aveam patruzeci și cinci de ani.

— O, sunt o mulțime de femei care nasc la patruzeci de ani în ziua de azi, mi-a spus ea, băgându-mi un ac în braț ca să-mi ia sânge. Nu-i atât de rar cum cred oamenii. De fapt, sunt la fel de multe femei peste patruzeci de ani care nasc ca fetele care n-au împlinit încă optsprezece ani. Ieri am avut o pacientă de cincizeci și doi de ani. În mod evident, te menții frumoasă și sănătoasă. Continuă să faci asta.

Totuși, asistenta a trebuit să menționeze și un mic aspect; aparent, eram predispusă să mă aflu în categoria cu „risc ridicat“ de a avea un copil cu sindromul Down, deși n-aveam să primesc valoarea finală a acelei probabilități decât după câteva zile. Nu trebuia să mă îngrijorez cu adevărat, din moment ce erau șanse mai mari ca totul să fie în regulă. Cu toate acestea, dacă un copil cu nevoi speciale avea să fie o problemă pentru mine, atunci poate că aș fi vrut să mă gândesc să fac un test de amniocenteză ca să fiu

sigură. Exista un risc mic de pierdere a sarcinii aferent acestei proceduri, așa că trebuia să mă gândesc bine ce voiam să fac. I-am zis fără ezitare că era logic să fac testul; este important să ai toate datele în față atunci când cântărești o problemă. În plus, nașterea unui copil urma să fie o provocare pentru mine (deși știam că aveam să-i fac față) și nu voiam să fiu prinsă cu garda jos de niște complicații pe care nu le luasem în considerare. Mi-am dat seama că asistenta nu era obișnuită cu astfel de decizii rapide și ferme.

Acum, când mă uitam la imaginile surprinse de ecograf, eram sigură că făcusem alegerea corectă. Și mi-o mențineam. Dacă testul avea să provoace încheierea sarcinii, atunci asta era. Mă întorceam în situația în care mă găseam în urmă cu câteva săptămâni și aveam să fiu perfect mulțumită cu viața mea. Mai mult decât mulțumită.

Era târziu și eram epuizată. Am pus cu grijă imaginile ecografice pe polița de deasupra șemineului, iar peste ele, o cochilie fosilizată de amonit pe care o găsisem pe o plajă într-o vacanță când eram mică. Am netezit canapeaua, am stins lumina și am împins noul opritor de uși din mesteacăn ca să închid ușa de la sufragerie. Caseta are exact dimensiunea, forma și greutatea care trebuie și se potrivește perfect cu măsuța mea de cafea. Mama nu s-ar supăra. Era o femeie foarte practică și ar fi fost încântată să știe că se poate face utilă.

În original, este vorba despre life interest — o persoană care a primit legal dreptul de a locui într-un imobil până decide să se mute din acesta sau până survine decesul. (N.t.)

Octombrie

8

Octombrie este luna mea preferată, iar sosirea ei îmi dă un plus de energie. Nu sunt genul căruia să-i placă vara; nu sunt deloc atrasă de temperaturile ridicate și de ideea de a renunța la cât mai multe haine și inhibiții. Colegii de serviciu încearcă să mă convingă să-mi iau un concediu „cum se cuvine“ pe perioada verii, dar nu înțeleg cum pot oamenii să piardă atâta timp lenevind pe o plajă sau într-o piscină. Când le-am explicat asta, colegii mei pur și simplu au râs și mi-au zis: „O, Susan!“ Din fericire, până în octombrie, trece și amenințarea unei veri târzii, iar o femeie poate să se îmbrace fericită cu haine groase și pulovere călduroase și să se poarte discret, fără să atragă atenția asupra ei. Luna aceasta însă nu mi-am început-o nicidecum cu însuflețire.

Era sâmbătă și abia la trei dimineața am reușit să mă afund într-un somn agitat. Copiii adolescenți ai vecinilor mei de vizavi, obsedați de fitness, dăduseră o petrecere în toată regula, iar zgomotul înfundat al muzicii lor de dans îmi duduise în cap de la unsprezece noaptea. Bănuiam că părinții lor erau plecați la vreun triatlon sau la ceva la fel de masochist.

De-a lungul anilor, m-am obișnuit cu zgomotul constant care îmi asedia apartamentul: sunetul ascuțit al alarmelor de la mașini sau al sirenelor de poliție; huruitul trenurilor și al autobuzelor; strigătele de furie sau de veselie de pe stradă. Am acceptat toate acestea fără să mă plâng ca fiind urmările inevitabile ale traiului în Londra. Totuși, adolescenții aceia dăduseră muzica la un volum atât de ridicat, încât răbdarea mea ajunsese la limită. Mă gândeam să sun la poliție ca să raportez gălăgia, dar, când mai făcusem asta, descoperisem că, în general, autoritățile se comportă ca și cum problema e la mine, și nu la persoana pe care o reclam. Și chiar dacă ar fi luat măsuri acum, ceea ce era extrem de improbabil, puștii ar fi oprit muzica până pleca poliția și apoi i-ar fi dat drumul și mai tare decât înainte.

La început, bubuitul insistent părea să fie de la muzică, dar, în timp ce eram pe punctul de a adormi, mi-am dat seama că-mi bătea cineva în ușă. Am presupus că era o glumă făcută de un petrecăreț pus pe șotii, care ieșise pe holul scării. Am deschis ușa, pregătindu-mă să spun exact ce credeam despre comportamentul lor, însă în loc să dau peste niște puști beți așa cum mă așteptam, am văzut-o pe Kate, albă ca varul la față. Ținea strâns scaunul auto în care era bebelușul, doar cu pampersul pe el. Kate avea o ținută ciudată — pijama cu buline roșii, papuci de casă și o geacă de la Barbour.

— Susan, mulțumesc lui Dumnezeu că ești acasă, mi-a zis ea peste basul acela insistent.

Deși știam că trebuia să fie ceva grav, din moment ce măcar acum mi se adresase direct, regret să spun că n-am fost în stare să mă abțin de la curtoazia mea obișnuită.

— Sigur nu te-ai încuiat pe afară în toiul nopții?

— Noah, mi-a zis ea cu răsuflarea tăiată. Are febră. Nu pot să i-o scad. Am încercat de toate — paracetamol, ibuprofen, comprese reci. Tocmai am sunat la salvare. Mi-au zis că vin să-l ia. Dar nu stau să aștept ambulanța. Mă duc eu direct acolo cu mașina. Numai că Ava doarme și nu pot s-o iau cu mine. Ai putea să ai tu grijă de ea cât sunt plecată? Poți să te pui în patul meu și să te culci la loc. Cel puțin o să fie cineva acolo dacă se trezește. Spune-i că mă-ntorc curând. Îmi pare rău pentru asta. N-am la cine altcineva să apelez.

M-am uitat la bebeluș. Obrajii îi erau de un roșu-vișiniu, părul rar îi era lipit de capul mititel, iar mâinile și picioarele arătau umflate. Nu părea să fie nici treaz, nici adormit. Am simțit un nod în gât.

— Și Alex? am întrebat, sperând să existe o alternativă și să nu particip la această situație de criză domestică. Nu poate să aibă el grijă de copil?

— Nu-i acasă. Poveste lungă. Te rog, Susan, te rog. Trebuie să plec. Chiar acum. Ai cheile mele. Intră și fă-te comodă. O să te sun să-ți spun ce se întâmplă.

S-a întors și a luat-o înapoi pe casa scării și apoi s-a dus la mașina ei, pe care

și-o parchează mereu sub balconul meu. Am urmat-o până la ușa de la intrare.

— Nu mă deranjează să te ajut pentru o oră sau două! am strigat după ea. Dar găsește cât mai repede pe cineva care să mă înlocuiască. Am un program foarte încărcat mâine. Sper că totul o să fie bine, am adăugat, în timp ce ea a fixat scaunul în mașină și s-a urcat la volan, lângă bebeluș.

Și, cu un scrâșnet de roți, dusă a fost.

Situația era realmente foarte supărătoare. Era esențial să nu fiu obosită a doua zi pentru că îmi planificasem în amănunt o sesiune de cumpărături. Starea de rău de dimineață era acum de domeniul trecutului și ajunsesem în scurt timp să arăt ca un jucător de oină din estul Europei, pierzând constituția unei alergătoare la maratoane de dinainte. Eram în situația în care nu mai puteam să-mi port ținutele obișnuite, chiar dacă lăsam descheiat un nasture la cămașă. Așa că aveam nevoie să investesc urgent într-o garderobă adecvată.

Mi-am luat timpul necesar ca să mă informez în legătură cu îmbrăcămintea pentru gravide și m-am gândit la o garderobă care să mă țină din octombrie până în martie, când urma să aibă loc nașterea: două perechi de pantaloni negri (o pereche largi, o pereche strâmți) cu buzunare; două fuste negre (una deasupra genunchilor și alta peste genunchi), tot cu buzunare; șapte bluze cu mânecă lungă de culori diferite — negre, gri, albe; două pulovere tricotate gri-antracit (unul cu ochiuri mici, altul cu ochiuri mari); și câteva articole de lenjerie elastică, detalii pe care le voi omite. Tot ce trebuia să fac era să încerc toate astea ca să aleg mărimea și să le cumpăr. Plănuisem să plec de acasă la opt și jumătate a doua zi dimineață și să mă întorc până la unu și jumătate ca să am după-amiaza liberă pentru a mă ocupa de demersurile legale. Însă noaptea aceea urma să aibă efecte asupra programului meu stabilit cu grijă.

M-am întors în casă și am luat cheile de la apartamentul lui Kate. Mi-am strâns așternuturile, pilota și perna; sub nicio formă nu aveam să dorm în lenjeria pe care o folosise altcineva. Odată ce am intrat în apartamentul lui

Kate, mi-am trântit așternuturile pe canapea și am cercetat încăperea. Sufrageria, care era exact deasupra mea și avea aceleași dimensiuni, arăta mult mai mică, probabil din cauza tuturor lucrurilor pentru bebeluși înșirate pe jos; o mulțime de jucării zornăitoare, o avalanșă de piese de lego, grămezi de figurine din plastic de diferite forme, o mulțime de animale distruse cât să poată umple un spital veterinar, alături de salteaua pentru joacă, salteluța pentru înfășat, un balansoar, olița și suzeta. Nu înțeleg de ce un copil trebuie să fie o scuză ca să renunți la standardele de curățenie. Aș fi tare surprinsă dacă mi s-ar întâmpla asta.

Am mers în vârful picioarelor pe hol și am aruncat o privire în dormitor. O veioză de forma unei ciuperci uriașe răspândea în jur o lumină blândă. Puteam să văd conturul unui pat dublu nefăcut lipit de perete, cu un coșuleț pentru bebeluși la picioare și un pătuț pentru copii lipit de peretele opus. Era groaznic de înghesuit. Mă bucura gândul că în curând aveam să-mi primesc partea de moștenire și puteam să-mi cumpăr un apartament cu două dormitoare. Copilul de care trebuia să am grijă se întindea ca o stea-de-mare în pătuțul mai mic, respirând adânc și ritmic, în ciuda muzicii bubuitoare care se auzea de peste drum. Am luat o jucărie soioasă de pe jos (un personaj dintr-un desen animat popular), am pus-o lângă fetița adormită și am acoperit-o cu păturica pe care o dăduse la o parte.

Apoi m-am strecurat în bucătărie, unde am găsit același haos ca în sufragerie; vase nespălate în chiuvetă, mâncare împrăștiată pe masă și, peste tot, gunoi care dădea pe-afară. Știam că nu puteam să mă duc direct la culcare într-un mediu atât de diferit, după ce fusesem deranjată insistent, așa că am decis să mă apuc de niște treburi casnice ca să mă obosesc. Mi-am pus o pereche de mănuși galbene de cauciuc pe care le-am găsit într-un sertar și am căutat detergentul pentru vase, cel pentru îndepărtarea depunerilor și cel pentru podele și m-am apucat de treabă. De îndată ce am terminat în bucătăria care strălucea de curățenie, am trecut în sufragerie, unde am strâns toate lucrurile împrăștiate și le-am pus în sertare, am organizat haosul de pe rafturi și de pe polița de deasupra șemineului, am îndreptat covorul și am aranjat pernele de pe fotolii. Până am terminat, s-a făcut ora cinci și jumătate și muzica s-a oprit între timp — eram epuizată. Am stins lampadarul din colțul camerei și m-am întins pe canapea.

Mereu am avut probleme să adorm noaptea, chiar și când nu eram bombardată de poluare fonică. În momentul în care am închis ochii, m-a cuprins teama irațională că ar fi putut să se întâmple ceva îngrozitor dacă nu eram atentă. În timp ce încercam să adorm, m-am gândit la anii din copilărie în care stătusem trează, așteptându-l pe tatăl meu să se întoarcă de la pub. Dormitorul meu era deasupra ușii de la intrare și a holului de jos și puteam să-mi dau seama chiar și după cele mai mici zgomote care răzbăteau din podea de starea în care era. Dacă băga din prima cheile în yală era de bine; dacă scăpa cheile sau se chinuia să nimerească broasca era de rău. Dacă închidea ușa de la intrare încet era de bine; dacă o trântea era de rău. Dacă pășea ușor și egal era de bine; dacă pașii îi erau grei și împleticiți era de rău. Dacă își turna un pahar de apă era de bine; dacă se auzea sunetul unei sticle desfăcute era de rău. Dacă se ducea direct la culcare era de bine; dacă dădea drumul la muzică de operă italiană la volum maxim era de rău. Uneori, mă întreb dacă și Edward stă treaz gândindu-se la aceleași lucruri. Nu știu. Nu l-am întrebat niciodată.

În timp ce încercam să-mi alung amintirile din minte, am simțit cum mă bate cineva pe umăr. Acolo, în lumina slabă de pe stradă care pătrundea în casă, am văzut-o pe fetița lui Kate. Strângea în brațe o jucărie de pluș și se uita la mine cu o privire curioasă.

— Bună, i-am zis. Sunt Susan, vecina ta de sus. Mă mai ții minte?

Fetița a încuviințat din cap, ca și cum situația aceea nu era deloc neobișnuită.

— Mama ta a trebuit să plece de urgență undeva, așa c-o să am eu grijă de tine o oră-două. Înțelegi ce-ți zic?

A încuviințat iar din cap, s-a urcat pe canapea lângă mine, strecurându-se în spatele meu, în spațiul strâmt dintre mine și spătarul canapelei.

— Îmi pare rău, dar nu e destul loc pentru amândouă. Fii fată cuminte și du-te înapoi în patul tău, i-am spus.

Fetița a scuturat din cap și a mijit ochii.

— Du-te înapoi, te rog, trebuie să dorm și asta trebuie să faci și tu, am

adăugat cu mai multă autoritate.

A scuturat iar din cap și a strâns și mai tare din ochi. Trebuie să recunosc, nu prea am experiență când vine vorba să mă comport cu copiii mici; prefer să relaționez cu oameni care sunt capabili de judecată și logică. După ce am mai încercat o dată să o fac să se conformeze instrucțiunilor mele, m-am ridicat de pe canapea și m-am dus în dormitor, unde m-am întins în patul ei. Era atât de mic, că a trebuit să mă fac ghem ca să încap în el. În câteva minute, a reapărut și fetița, venind lângă mine și strecurându-se în spațiul îngust dintre mine și perete.

— Domnișoară, acesta este un comportament inacceptabil, i-am spus.

Dar ea deja închisese ochii și adormise. După ce am reușit să mă eliberez, m-am întors pe canapea și din nou fetița a venit după mine. Stăruința ei ar fi putut fi considerată o calitate admirabilă dacă și-ar fi folosit-o într-un scop mai constructiv. Blestemând în barbă, m-am dus din nou în dormitor. Nu aveam nicio îndoială că micuța încăpățânată avea să mă urmeze din nou. M-am gândit să închid ușa, dar am hotărât să n-o fac, căci s-ar fi pus pe plâns. Epuizată, m-am așezat în patul dublu — lenjeria aceea folosită nu mi se mai părea acum atât de respingătoare ca în urmă cu câteva ore. După cum prevăzusem, am auzit zgomot de pași și imediat am simțit cum patul se clatină, dar măcar patul acela era suficient de mare pentru amândouă. Tocmai când începeam să adorm — și la fel părea să facă și fetița —, a sunat telefonul de pe noptieră.

— Susan, sunt Kate. Nu te-am trezit, nu-i așa? Voiam doar să verific dacă e totul în regulă.

— N-ai de ce să-ți faci griji, am reușit eu să îngaim. Nu-ți duce lipsa.

— Noah are roșu în gât, mi-a zis ea. I-au dat antibiotice. O să-l mai țină sub observație câteva ore până începe să-i scadă febra, așa că o să rămân cu el. Nu pot să dau de Alex, dar i-am lăsat un mesaj în care i-am explicat situația și i-am zis să mă sune cât de repede.

— E departe? Cât o să-i ia ca să ajungă? Am lucruri importante de făcut.

— N-am nicio idee unde e. M-a părăsit. Probabil e cu iubita lui.

Mi-am exprimat regretul cuvenit pentru situația în care se găsea, dar am rugat-o să se asigure că găsea pe cineva — pe oricine — care să-mi ia locul cu prima ocazie. Kate mi-a zis că părinții ei locuiau în Midlands, așa că nu puteau să o ajute, iar toți prietenii ei aveau obligații de familie sau erau departe de Londra. I-am dat numărul meu de telefon și i-am spus să mă sune când trimitea o echipă de salvare.

Dar, până am terminat de vorbit cu Kate, fetița s-a ridicat din pat, stând dreaptă în picioare, cu ochii mari, gata să-și înceapă ziua.

— Încă nu-i dimineață, i-am explicat eu, încercând să o împing cu blândețe spre pat. Hai să mai dormim o oră sau două.

S-a ferit de mine, a fugit din dormitor și s-a întors după un minut cu un braț de cărți. Am încercat să o ignor. Însă a fost atât de insistentă, încât, în cele din urmă, am capitulat și i-am citit poveste după poveste despre ființe, locuri și situații care nu puteau să aibă vreun fundament real. Cam după o oră, am hotărât că, în timp ce așteptam un telefon care să anunțe finalul calvarului, puteam foarte bine să mă țin de programul meu inițial din ziua aceea, deși orarul trebuia ajustat. Prin urmare, am îmbrăcat copilul într-un mod adecvat pentru vremea de afară, am strâns câteva jucării mai puțin țipătoare și m-am întors acasă. Deși a insistat să se țină după mine, am plantat-o în fața televizorului — ceea ce bineînțeles că nu aș face cu propriul copil — ca să-i pot pregăti micul dejun. Nu a mâncat prea mult din laptele cu cereale și nici n-a băut prea mult din sucul de grepfrut, ceea ce știam că avea să regrete mai târziu. După micul dejun, i-am explicat că urma să facem o călătorie cu metroul și că mă așteptam să se comporte exemplar. A dat din cap în semn de aprobare.

La metrou, i-am cerut vânzătoarei de bilete, o femeie subțirică și înaltă — care mereu mi se părea indispusă și încruntată — un abonament de o zi pentru fetiță.

— Nu trebuie să cumperi abonament pentru cea mică, dragă. Câți ani are? m-

a întrebat ea, iar pe față i-a apărut un zâmbet luminos.

A fluturat din degetele-i scheletice în semn de salut spre fetița care se afla în cărucior, iar copila i-a făcut timid din mână.

— N-am nicio idee. Dumneata cât crezi că are?

— Nu știi? a întrebat ea, îngustându-și ochii cu o expresie bănuitoare.

Am stat să mă gândesc când o cunoscusem pe fetiță.

— Ei bine, presupun că nu poate să aibă mai mult de trei ani.

— Am doi.

— O, vorbește, am zis eu, luată prin surprindere.

Să manevrezi un cărucior și un copil mic în metrou e mai dificil decât îmi închipuisem. De fiecare dată când ne apropiam de o scară rulantă, trebuia să mă opresc, să iau copilul în brațe, să pliez căruciorul (mai ușor de zis decât de făcut) și să-l ridic pe scara rulantă, să-l țin și să manevrez și copilul în același timp. De fiecare dată când ajungeam în celălalt capăt al scării trebuia să fac din nou totul, dar invers. Toate astea în timp ce restul călătorilor se împingeau în noi ca niște bizoni americani cuprinși de streche.

Nu-mi venea să cred câte scări rulante trebuiau parcurse ca să călătorești pe o distanță mică. A trebuit să schimbăm metroul de două ori și am avut numeroase scări de urcat (ceea ce a necesitat o manevră complicată a căruciorului pe roțile din spate) până am ajuns la destinație. Eram hotărâtă să le scriu un e-mail celor care erau responsabili de transportul subteran public în care să le transmit ceea ce credeam despre rețeaua de transport. Odată ce am ajuns în metrou, mi-am dat seama că era și mai greu decât de obicei să nu intru în vorbă cu ceilalți călători; oamenii zâmbeau întruna la copil, apoi se uitau în sus și îmi zâmbeau și mie. Unii chiar m-au întrebat cum o cheamă și câți ani are, informații pe care le-am putut oferi încrezătoare de data aceasta. Bănuiesc că, în ochii lor, eram o fiică și o mamă care se bucurau să petreacă o zi împreună. Eu sunt prea puțin interesată de copii, dar trebuie să recunosc că fetița era destul de drăguță, cu buclele ei de un blond-auriu, pomeții rozalii și

ochii mari și albaștri. Asta dacă te dai în vânt după așa ceva.

Am ajuns la primul magazin de pe lista mea mai târziu cu o oră și douăsprezece minute decât plănuisem. Am luat hainele pentru gravide pe care voiam să le încerc și m-am dus la cabinele de probă. Căruciorul nu încăpea în cabină, așa că a trebuit să-l las pe hol și să pun copilul pe jos într-un colț. Când am dat să mă dezbrac, a început să plângă că îi era foame. I-am explicat că era vina ei că nu-și mâncase cerealele; eu mâncasem tot ce-mi pusesem la micul dejun și încă mă simțeam plină. Dar fetița nu era în stare să accepte că ea era responsabilă pentru situația în care se afla, așa că a continuat să plângă. N-am băgat-o în seamă și mi-am văzut de treabă. În timp ce probam hainele, vânzătoarea și-a strecurat capul pe după cortina cabinei și m-a întrebat cu îngrijorare în glas dacă era totul în regulă. I-am explicat că fetița și-o făcuse cu mâna ei, totuși femeii i s-a făcut milă de ea.

Cu două sacoșe mari de cumpărături, ne-am îndreptat din nou spre stația de metrou. Încercând să o fac să nu se mai smiorcăie, m-am oprit la un magazin ca să-i cumpăr niște banane, i-am decojit una și i-am întins-o. A strâns-o între degete, apoi s-a șters de haină, de rochiță și de marginile căruciorului. I-am explicat calm că era inacceptabil să se comporte așa, dar ea a început să urle fără să fie chip să o înțeleg. Singurele cuvinte pe care am putut să le descifrez au fost „mami“, „acasă“ și, dacă nu mă înșel, „dulciuri“. Îmi pare rău să admit că am putut să merg la restul magazinelor doar pentru că i-am cumpărat fulgi de ciocolată, din care i-am tot dat din cinci în cinci minute.

Genul acesta de comportament îmi aducea aminte de Edward, care fusese, de asemenea, un copil tare dificil. Îmi amintesc clar de el stând în cărucior în timp ce dădea din picioare, se smucea și urla din toți rărunchii până când primea ce voia. Mama i-a făcut mereu pe plac lui Edward, ceea ce nu s-a întâmplat și în cazul meu. Probabil, din pricină că Edward era mic și bolnav. Nu știu exact ce era în neregulă cu el; nimeni nu mi-a explicat la vremea aceea și, ca urmare, nici nu m-am gândit să întreb. Bănuiesc că era o afecțiune genetică, ceva ce avea legătură cu stomacul lui, din pricina căreia a avut nevoie de câteva operații ca să se facă bine.

În vara pe care Edward și-a petrecut-o în spital, pe mama am văzut-o rar; mai mult am stat cu tata. În mod surprinzător, el a reușit să facă față provocării și să-și asume responsabilitatea de a se ocupa de treburile casnice în absența

mamei. Ba chiar și-a găsit timp să se joace cu mine. Din ce îmi amintesc, toată vara aceea a fost însorită. Ne petreceam după-amiezile pe terasele puburilor, iar eu comandam aripioare de pui și limonadă la prânz în fiecare zi. Cinele erau mereu ceva ușor neindicat precum sandviciuri cu marmeladă sau paste la conservă cu porumb dulce. Când mama și Edward s-au întors acasă, tata a revenit la vechile obiceiuri și s-a încheiat distracția. Trebuia să merg în vârful picioarelor prin casă ca să nu-l deranjez pe fratele meu când dormea și nu aveam voie să mă joc cu el pentru că aș fi putut să-l rănesc. În loc să am parte de atenția deplină a unui adult — tatăl meu —, a trebuit să vânez puținele momente de atenție pe care mama putea să mi le ofere când nu stătea toată ziua de capul lui Edward. Deși avea doar doi ani, fratele meu era conștient de puterea autorității pe care i-o oferise perioada de convalescență și profita din plin de asta.

*

Era deja mijlocul după-amiezii când ne-am întors acasă și tot nu primisem nicio veste de la Kate. Drumul înapoi spre casă s-a dovedit a fi și mai dificil din cauza sacoșelor cu cumpărături pe care a trebuit să le car pe scările rulante, pe lângă cărucior și fetiță. Întrucât stătusem trează toată noaptea, eram complet epuizată acum. Prin urmare, am trântit sacoșele în bucătărie și m-am ghemuit în pat cu fetița. Am adormit amândouă pe loc.

În seara aceea, în timp ce mâncam friptură de pui cu piure și mazăre — ceea ce s-a dovedit a fi o masă decentă — a venit și eliberarea în cele din urmă. Am condus-o pe Kate în bucătărie, moment în care fetița a zbughit-o spre ea. Ai fi zis că fuseseră despărțite luni întregi. Kate a pus pe podea scaunul auto în care se afla acum un bebeluș care părea liniștit și s-a așezat lângă fetiță, în timp ce aceasta termina de mâncat. Mi-a explicat că bebelușului îi scăzuse temperatura, că fusese externat și i se dăduse o rețetă cu antibiotic.

— Îți mulțumesc atât de mult că m-ai ajutat, mi-a spus ea. Alex e în Sardinia, zice șeful lui. Îți rămân datoare.

— E în regulă, i-am răspuns și m-am apucat să strâng masa. Totuși, îți sugerez să faci o listă de contacte la care să apelezi în cazul în care mai apar astfel de urgențe în viitor.

Ridicându-se ca să mă ajute, Kate a zărit șacoșele de cumpărături cu hainele de gravidă pe care le lăsasem în celălalt capăt al bucătăriei. A aruncat o privire în jos la burta mea.

— O, ești însărcinată. Felicitări, mi-a zis ea. Și există vreun tată care stă undeva în umbră? a adăugat, ca și cum ar fi crezut că am unul ascuns în dulap.

— Nu, niciun tată.

— Ei bine, putem să ne purtăm de grijă una alteia. Două mame singure împreună. O să ne distrăm.

— Ar fi minunat, am zis.

Părea să creadă că vorbisem serios.

Am lucrat până târziu vineri seară, pregătind o prezentare lungă pentru întâlnirea lunară a departamentului. Aveam niște idei noi de a mări eficiența fiecăruia și, ca urmare, de a crește targetul personal. Eram sigură că toți colegii mei aveau să fie încântați. Se pierde mult prea mult timp în biroul acela. Am observat că, de fapt, cantitatea de lichide consumate într-o zi de muncă depășește cu mult necesarul pentru ca o persoană să se mențină hidratată. Nu-i de mirare că oamenii se duc să-și ia ceva de băut fiindcă ei cred că le-a venit rândul să facă asta, nu pentru că le-ar fi sete. În plus, am observat că lângă fierbător stau mereu alți doi oameni sau mai mulți, când e clar că nu e nevoie decât de o singură persoană ca să facă o tură de ceai sau de cafea. Prin urmare, stabilisem un orar strict pentru prepararea și consumarea lichidelor, al cărui temei științific nu putea fi pus la îndoială.

Am observat de asemenea că se pierde o grămadă de timp când colegii mei traversează încăperea aceea open space ca să plimbe documente de la un

birou la altul. Apoi se simt obligați să zăbovească la biroul celuilalt și să stea de vorbă cu persoana respectivă, și bănuiesc că astfel de discuții nu se rezumă strict la chestiuni legate de muncă. Dacă oamenilor li s-ar cere să trimită colegilor documentele pe e-mail, în loc să se ducă fizic să le predea, atunci ceea ce percep ei ca fiind obligația de a discuta cu celălalt ar fi eliminată. Detaliasem și alte idei de genul acesta, lucru care, după calculele mele, avea să însemne în medie o economie de 20 de minute pe zi pentru fiecare angajat. Asta avea să-i permită lui Trudy să crească targetul personal — inclusiv în ceea ce o privea — cu 4,5 la sută.

Când am plecat de la birou, era deja întuneric și turna cu găleata, după ce toată ziua stătuse să plouă. În timp ce mă chinuiam cu butonul încăpățânat al umbrelei, un chip familiar și-a făcut apariția din întuneric, dintr-o parte a ușii de la intrare, unde se adunau fumătorii, de regulă. Richard. Trecuse ceva timp de când nu-l mai văzusem și nu mai vorbisem cu el; sunase de câteva ori, dar nu-i răspunsesem. Ce mai era de discutat? Probabil, pândea de ceva vreme din colțul fumătorilor; deși părul îi era ud de la ploaie, paltonul bleumarin era fleașcă și pe gene îi atârnau picături de apă, reușea cumva să arate impecabil. Mi-a amintit de o scenă dintr-un film alb-negru: când Orson Welles spilcuit apare din întuneric în Al treilea om. Ceva s-a trezit în mine involuntar. Dar am alungat sentimentul.

Nu aveam niciun chef de o discuție complicată, mai ales de una pentru care nu mă pregătisem, așa că m-am răsucit, gata să o iau spre stația de metrou. Presupun că era prea optimist din partea mea să sper că Richard avea să dispară pur și simplu. N-am reușit să scap, căci m-a prins de mânecă.

— Susan, mi-a zis el peste zgomotul traficului care trecuse de ora de vârf, răpăitul ploii și scrâșnetul roților de mașini. Nu crezi că e timpul să vorbim?

Și-a lăsat privirea în jos spre burta mea.

— Despre copilul nostru.

Mi-am strâns paltonul pe corp.

— Te rog, nu te simți obligat să te gândești la copil ca și cum ar fi al nostru, i-am zis. Tu ți-ai jucat rolul.

— De ce nu vrei să mergem într-un loc ferit de ploaie, unde să putem discuta cum se cuvine? Mi se pare ridicol să facem asta pe stradă.

— Nu trebuie să mai facem asta. Poți să fii sigur că nu am nevoie de ajutorul tău.

— Susan, vreau să știi că mi-am dat seama că încercai să mă sperii ultima dată când ne-am văzut, pentru că voiai să-ți demonstrezi independența. Te admir pentru asta. Dar, dacă aș avea o implicare regulată, gândește-te cât de ușor ți-ar fi, și financiar, și practic. Am analizat situația și am făcut niște calcule. Sunt pregătit și vreau să-mi asum responsabilitatea pentru acest copil, cu tot ceea ce presupune.

Mi-am amintit că eu luasem deja o decizie și că nu eram o persoană care să se lase înduplecată. Cu toate acestea, fusese o zi lungă și eram vulnerabilă. Trebuia să scap de Richard înainte să apară crăpături în armura mea.

— Te înșeli. Nu încerc să demonstrez nimic. Îți spun cât se poate de clar că ești liber să pleci. Ce-a fost între noi s-a bazat doar pe un acord pragmatic, care acum s-a încheiat. Nu mai ai alte obligații.

— Dar nu există niciun motiv pentru care termenii acestui acord n-ar putea fi renegociați dacă asta își doresc ambele părți, mi-a zis el cu aerul unui diplomat cu experiență. Scopul inițial al înțelegerii noastre a constat în a ne simți bine și a ne oferi plăcere unul altuia. Acum scopul ar trebui să fie să creștem un copil echilibrat și sănătos. Sunt sigur că, dacă lucrăm împreună pentru acest scop, va fi un proiect cu beneficii reciproce mai mari.

— Uite care-i treaba, Richard, i-am zis, dându-mi la o parte părul care îmi căzuse pe ochi. Știu că nu-ți dorești să fii tată și știu că și copilul o să se descurce perfect fără tine. Dacă te gândești bine, o să-ți dai seama că ar fi absurd ca noi doi să continuăm să interacționăm pentru următorii optsprezece ani doar din cauza unui accident biologic. Mă îndoiesc tare mult că asta îți dorești cu adevărat, dacă e să fii sincer cu tine.

— Dar tu ce-ți dorești?

— Vreau să nu mai stau în ploaie. Vreau să mă duc acasă și să iau cina.

— Copilul ăsta are genele mele, mi-a zis el, arătând cu degetul spre burta mea. Nu-i doar al tău. E și-al meu. S-ar putea prea bine să arate ca mine, să gândească, să vorbească și să meargă ca mine. Nu vreau să renunț la partea mea în ceea ce privește controlul pe care îl avem asupra viitorului lui. Am o datorie față de mama mea de a asigura bunăstarea de care are nevoie nepotul ei.

— Nu te privește, i-am zis, dându-i degetul la o parte și fiind deja iritată de-acum. Înțeleg că vrei să faci ceea ce crezi că e corect, dar te rog să ai încredere în mine că știu ce e mai bine pentru amândoi. Acum, dacă nu te superi…

Am aruncat umbrela aceea inutilă într-un coș din care se revărsa gunoiul și i-am făcut semn taxiului negru liber care, din fericire, apăruse din întuneric.

— Dacă nu-ți vii în fire curând, regret să spun că o să ai de-a face cu avocatul meu! a strigat Richard după mine.

E remarcabil cât de ușor cad oamenii în clișee atunci când nu au pe ce să se bazeze.

9

Câteva zile, am tot încercat să vorbesc cu mătușa Sylvia, dar, de fiecare dată când am sunat-o, am fost întâmpinată de vocea răgușită de la fumat a unchiului Frank sau de ciripiturile cârcotașe ale lui Wendy ori Christine. De câteva ori, am auzit în fundal cum mătușa Sylvia îi spunea celui pe care îl băga la înaintare să-mi transmită că îi părea tare, tare rău, dar era ocupată până peste cap cu treburi și că avea să revină ea mai târziu cu un telefon în mod sigur. Toate cuvintele ei însă erau la fel de false precum unghiile, genele și albastrul pătrunzător al ochilor ei. În timpul unui apel, la care mătușa Sylvia nu putuse să răspundă pentru că-și făcuse un tratament de albire a dinților cu laserul în dimineața aceea, am reușit să aflu de la Wendy că ea, Christine și mătușa mea aveau să vină la Londra weekendul următor ca să se răsfețe și să vadă un spectacol de pe West End. Ce-aș fi zis dacă îi făceam mamei lor un tur al orașului în timp ce ele se răsfățau o zi la spa?

„Dar vreau și eu să mă răsfăț. Nu vreau să-mi pierd vremea învârtindu-mă printr-o grămadă de muzee întunecate și vechi“, s-a plâns mătușa Sylvia printre durerile ei de dinți.

În cele din urmă, mi-a devenit clar că singura modalitate prin care puteam să dau de mătușa mea evazivă era să accept, deși nu voiam asta, să mă duc cu ea și verișoarele mele la spa. N-am fost niciodată într-un astfel de loc; mereu am considerat că era doar o pierdere de timp și de bani pe care o agreau tipul acela de persoane care credeau că valoarea lor era direct proporțională cu cât timp și bani investeau în ele. Ca mătușa și verișoarele mele. Totuși, am fost asigurată de Wendy că trebuia să-mi cumpăr doar un abonament pentru o jumătate de zi și că nu eram obligată să-mi las corpul frământat de nimeni.

Am ajuns la spa — care se afla într-un hotel elegant unde stătusem odată cu

Richard — la ora nouă și jumătate dimineața. Rudele mele nu erau încă acolo; în mod evident, era prea devreme pentru ele ca să poată face față sarcinii dificile de a se răsfăța. În sala de recepție totul strălucea, de la podeaua de marmură la pereții de sticlă și fața perfectă a recepționerei. Liniștea mormântală era perturbată doar de bolborositul apei care țâșnea dintr-un bazin de piatră ca o cristelniță, aflat de cealaltă parte a intrării. Aerul era încărcat de uleiuri și unguente, ale căror parfumuri erau purtate împreună cu mirosul de clor.

— Doriți să vă faceți programare pentru niște tratamente astăzi, doamnă? Puteți alege din meniul à la carte sau poate că sunteți interesată de pachetele „Serenity“ sau „Vitality“, a rostit cu glas cântat femeia de la recepție, care părea luată de pe coperta unei reviste glossy.

Am anunțat-o că nu puteam să ating niciuna dintre aceste stări după o dimineață petrecută în centrul respectiv și că pur și simplu voiam să am acces la sala interioară. Prețul pe care l-am plătit ca să am un astfel de acces a fost uluitor.

Mi s-a dat un prosop cu monogramă și un halat și am fost îndrumată spre vestiarul comun, unde câteva femei se chinuiau să încapă în cele mai nepractice costume de baie pe care le-am văzut vreodată. Nu-mi mai îmbrăcasem costumul de baie negru de la Speedo dinainte de a rămâne însărcinată și eram conștientă de faptul că nu era prea atrăgător modul în care se mula pe burtă și îmi strângea sânii care tocmai mi se împliniseră. Dar nu-mi făceam prea multe griji din cauza asta; aveam lucruri mult mai importante la care trebuia să mă gândesc.

Mi-am tras halatul pe mine, legând bine cordonul cu un nod dublu. Mi-am scos din geantă un volum greu — Tristram and Cootes Probate Practice — pe care îl luasem de la bibliotecă în urmă cu o zi și m-am îndreptat spre „zona liniștită“ de lângă piscină. Decorul era similar cu cel din sala de recepție, doar că mai erau și palmieri, plante cățărătoare luxuriante și șezlonguri, iar atmosfera era înăbușitoare. Deja jumătate din zonă era ocupată; mă uimește cât de mulți oameni nu au nimic constructiv de făcut cu care să-și ocupe o dimineață de sâmbătă. În timp ce traversam încăperea, am observat că bărbații care stăteau întinși pe șezlonguri erau pe atât de corpolenți și păroși pe cât erau femeile de slabe și de epilate. Totul părea la fel de stupid. Am

găsit un loc retras într-un colț, mi-am pus ochelarii de citit și mi-am deschis volumul de legi.

Cam după o oră, și-a făcut apariția și mătușa Sylvia din vestiar, urmată de Wendy și Christine aflate cu câțiva pași în spate. A trebuit să accept pupăturile obișnuite și că vai cât de minunat era să ne revedem atât de repede după înmormântare. Și-au tras șezlonguri lângă mine — mătușa Sylvia s-a așezat în stânga mea, iar verișoarele mele, în dreapta — și și-au dat jos halatele. Verișoarele mele purtau costume de un verde-jad și brățări aurii la gleznă și aveau părul blond și subțire prins în vârful capului în aceeași manieră complicată. Faptul că gemenele erau îmbrăcate la fel, deși aveau treizeci și nouă de ani, și că petreceau atât de mult timp împreună, deși aveau propriile familii era un indiciu clar că aveau niște probleme de identitate adânc înrădăcinate, cauzate fără îndoială de mama lor obsedată de sine. Probabil, mătușa mea, care purta un costum de baie cu un imprimeu tropical ce se asorta cu tematica zonei în care se afla piscina, se întorsese recent din concediul ei în Spania; trupul ei durduliu era bronzat, având o nuanță maronie care amintea de o mănușă veche de box din piele. Atât de diferit de trupul meu palid de mamă trecută de prima tinerețe.

Nici nu-mi mai amintesc câte după-amiezi am petrecut împreună în copilărie cu verișoarele mele. Până ca mătușa mea să se mute cu familia ei din Birmingham pe proprietatea lor pompoasă din apropiere de Worcester, se vizita cu mama cel puțin o dată pe săptămână. Noi, copiii, n-aveam nimic de zis, trebuia doar să ne conformăm. În mod ciudat, deși mama și mătușa mea aveau prea puține în comun, au reușit să petreacă o grămadă de timp flecărind și bârfind. Ca să facă asta fără să aibă parte de prezența inhibitoare a copiilor lor, mătușa Sylvia și mama ne trimiteau să ne jucăm în curtea din spatele casei sau pe stradă. Când venea vremea să ne luăm rămas-bun, mama avea adesea ochii roșii și era umflată de plâns. Atunci știam că adusese în discuție veșnicul subiect legat de comportamentul tatălui meu.

Sunt cu șase ani mai mare decât verișoarele mele, așa că eram desemnată in loco parentis când mama și mătușa discutau. Zic „desemnată“ pentru că era imposibil să le controlez pe împielițatele acelea mici, șirete și răsfățate. Faptul că eram mai mare decât ele conta prea puțin, ceea ce era valabil și

pentru înălțimea, puterea și inteligența mea. Verișoarelor mele le fusese îngăduită o libertate mai mare de a face întocmai ce vor decât îi fusese îngăduit lui Edward din partea noastră. Prin urmare, atâta timp cât îi arătau mamei lor lingușeala pe care o aștepta, primeau orice voiau — dulciuri, jucării, animale de companie. Așadar, nu era niciun secret că nu mă plăceau, probabil fiindcă nu mă lăsam impresionată de lingușelile și smiorcăielile lor. Așa că îl venerau pe Edward, care în ochii lor era un model. Dacă se isca vreo ceartă sau vreo neînțelegere când eram toți patru, ceea ce în mod invariabil se întâmpla, atunci de fiecare dată ele două și Edward erau împotriva mea.

Să vă dau un exemplu: cred că pe atunci aveam treisprezece ani, ceea ce însemna că Edward avea zece sau unsprezece, iar verișoarele noastre, șapte ani. Vara era pe sfârșite și mă îngrozeam și mă bucuram deopotrivă că aveam să mă întorc la școală. Mă îngrozeam pentru că încă de la vârsta aceea preferam să stau singură; și mă bucuram pentru că situația școlară era un aspect asupra căruia aveam control deplin. Nouă, copiilor, ni se spusese, ca de obicei, să ne jucăm afară pentru ca adulții să poată discuta. Eram deja mult prea mare ca să mă mai joc și, în schimb, preferam să stau să citesc, dar știam că mama voia să-i supraveghez pe cei mai mici. În grădina noastră din spate fusese instalat un nou patio, iar pe aleea din fața casei era un mușuroi de furnici zburătoare, așa că am șters-o spre parcul local. Când am ajuns, Edward a și început să se prostească: să chinuie gâștele și bobocii; să arunce cu pietre în heleșteul în care niște bătrâni își puseseră momeala; să se urce în copaci, trecând de o înălțime la care nu mai era în siguranță. Verișoarele chițăiau, încântate de năzbâtiile lui. Am făcut tot ce-am putut ca să-l potolesc, dar degeaba. Mai bine aș fi încercat să discut rațional cu un babuin.

La locul de joacă, Edward s-a distrat cățărându-se pe tobogan în direcție opusă, în timp ce sus, copiii așteptau să le vină rândul și a învârtit roata atât de repede, că toți copiii mai mici au fost cât pe ce să fie aruncați din ea cu o formidabilă forță centrifugă. După ce i-a alungat pe părinții furioși, a decis să-și testeze curajul. Iar asta presupunea să stea în fața unui leagăn care venea spre el și să se dea la o parte în ultima clipă. Am strigat la el să înceteze, că o să se lovească, dar Edward pur și simplu a făcut un gest din mână care nici măcar nu merită descris. Iar în timp ce făcea asta, n-a mai fost atent și a fost lovit de un colț al leagănului în frunte.

M-am panicat când am văzut cât sânge îi curgea. Verișoarele mele izbucniseră în lacrimi, erau palide la față și tremurau, iar Edward leșinase din cauza șocului. Din fericire, în parc era o vecină cu fiicele ei mici. A oprit sângerarea cu o bluză, ne-a băgat pe toți în break-ul ei, verișoarele au stat în portbagaj și ne-a dus acasă. După ce lui Edward i s-au pus copci la spital, a început interogatoriul. Le-am spus versiunea mea, cum s-au desfășurat evenimentele, inclusiv un inventar al comportamentului răutăcios, stupid și periculos al fratelui meu, iar el a venit cu propria versiune. Potrivit lui Edward, un băiat mai mare o împinsese pe una dintre verișoarele noastre în fața leagănului. În timp ce fratele meu dăduse dovadă de curaj și o salvase, leagănul îl lovise în cap. Verișoarele i-au susținut povestea. Aparent, eu stătusem pe o bancă cu nasul într-o carte în tot acest timp. Cu ochii umezi și vocea spartă, mama mi-a zis că era foarte, foarte dezamăgită de mine. Eu eram cea responsabilă. Ar fi trebuit să am mai multă grijă de fratele meu și de verișoarele mele. De obicei, eram o fată atât de rațională, o fată de nădejde. Din toată lumea asta, pe cine ar fi putut să se bazeze, dacă nu pe mine? Edward și verișoarele noastre abia dacă puteau să-și ascundă rânjetele.

— Ei, nu-i așa că-i frumos aici? a zis mătușa mea, strângându-mă de braț pe sub halatul gros de bumbac.

— Așa este, e minunat, au ciripit verișoarele mele, care se aflau în dreapta mea.

— Unchiul tău Frank ne răsfață cu un weekend petrecut împreună ca fetele drept cadou de ziua mea. Am împlinit șaizeci și doi de ani, să știi.

A făcut ochii mari, ca și cum era o revelație chiar și pentru ea.

— Nimeni nu crede când spun asta. Toată lumea își închipuie că am puțin peste cincizeci. Și asta e pentru că mereu am avut grijă de mine. „Menține-te tânără și frumoasă“, așa se zice.

— Și te descurci de minune, mamă, a intervenit una dintre verișoare.

— Sperăm să arătăm și noi la fel de bine la vârsta ta, a spus cealaltă,

întorcându-se ca să se examineze în peretele de sticlă din spatele ei.

Mătușa Sylvia a zâmbit, mulțumită că tinerețea uluitoare îi fusese remarcată.

— Ți-ai revenit complet după ce-ai pățit la înmormântare? m-a întrebat ea. Cred că a fost prea mult pentru sărăcuța de tine. Era cât pe ce să cad și eu din picioare, mereu am fost o persoană foarte emotivă. „Ești ca o carte deschisă“, îmi spune mereu unchiu-tău Frank.

I-am explicat că n-am avut niciodată probleme în a-mi controla sentimentele și că pur și simplu îmi fusese rău fizic.

— Nu-i nicio rușine să ai un moment de slăbiciune la înmormântarea mamei tale, să știi. Toată lumea ține cont de asta. La fel și comportamentul șocant al lui Edward la masa de după. Nu-i purtăm pică, nu-i așa, fetelor?

Verișoarele au scuturat din cap la unison.

— Nu, mamă, nicidecum.

— Nu știa ce vorbește, a spus Wendy.

— Își îneca amarul, a completat Christine.

A trebuit să îndur trăncăneala ridicolă a rudelor mele despre înmormântarea și praznicul de după, inclusiv o analiză care a vizat caracterul, comportamentul și simțul vestimentar al fiecăruia dintre cei care participaseră, după care au făcut o pauză care a fost suficientă pentru mine ca să le explic că singurul motiv pentru care venisem cu ele la spa era ca să discut despre circumstanțele în care mătușa mea semnase în calitate de martor pentru validarea testamentului mamei mele.

— Zici c-a lăsat un testament, iubito? m-a întrebat mătușa mea.

— Ar trebui să știi. Doar l-ai semnat ca martor.

— Serios? Nu-mi amintesc. Când a fost asta?

I-am zis că se întâmplase cu câteva săptămâni înainte ca mama să moară.

Mătușa Sylvia s-a încruntat gânditoare, cât de convingător a putut să o facă atunci când fruntea îți este paralizată de botox.

— Prietenul lui Edward, Rob, a fost celălalt martor, am adăugat. Se pare că a semnat că a participat la validarea testamentului odată cu tine.

— O, Rob, da, îmi amintesc acum. Un băiat minunat, un adevărat uriaș blând. Mi-am dat seama că i-a plăcut de mine. Mi-a dat cartea lui de vizită cu numărul personal pe spate. Mă gândesc să-l chem să arunce o privire la noi acasă. Grădinarul nostru se pricepe la tuns peluza și la măturat frunzele din curte, dar pur și simplu n-are niciun simț artistic. Îi tot spun unchiului Frank că vreau un foișor și o grădină înălțată și el tot zice: „Orice-ți dorești tu, dragă“, dar am atâta treabă, că n-apuc niciodată să mă ocup de asta. Ce bine că mi-ai amintit tu acuma! O să-l sun pe Rob când ajung acasă.

Îmi dădeam seama că era nevoie de un efort imens să o fac pe mătușa mea să rămână la subiect.

— Deci tu ai cerut să fii martor?

Din nou o urmă vagă de încruntare.

— Lasă-mă să mă gândesc. Da, îmi amintesc acum. Ed m-a sunat cu o zi înainte. Mi-a rămas asta în minte fiindcă era prima oară când mă suna. Nu-i genul care să se preocupe de familie, nu-i așa? Mă gândeam că o să-mi dea vreo veste proastă, dat fiind că mama ta avusese două atacuri cerebrale recent, dar el mi-a zis că nu-i cazul, că s-a gândit că poate-aș vrea să trec pe la ei. Mi-a zis că mama ta părea demoralizată și că avea nevoie de puțină încurajare. Știam că puteam să-i ridic moralul mereu. Asta-mi spune toată lumea: „Sylvia, mereu aduci cu tine bună dispoziție oriunde te duci“. Ei bine, așa ar trebui să fie, nu-i așa? N-are niciun rost să fii prăpăstios. Ți-o amintești pe strămătușa Gladys? Care era mereu acrită? Nimic nu era suficient de bun pentru ea. Îmi amintesc odată…

— A mai zis și altceva la telefon? A adus în discuție testamentul?

Tocmai când mătușa mea era pe punctul de a răspunde, o femeie care părea să fie o asistentă dintr-o instituție psihiatrică foarte șic — halatul ei alb

imaculat și aerul de expertă pe care îl avea contrastau cu machiajul ei exagerat, ca de clovn — și-a făcut apariția de după copaci și s-a aplecat spre mătușa Sylvia.

— Doamnă Mason? Îmi pare rău că vă deranjez. E timpul pentru manichiura dumneavoastră acum. Ați dori să mă urmați?

— Oo, e non-stop aici, nu-i așa? a zis mătușa mea chicotind.

Timpul trecea. Nu voiam să-mi irosesc banii pe care îi dădusem pe un abonament pentru jumătate de zi, așa că mi-am pus volumul de drept, Tristram and Cootes, înapoi în geantă și am urmat-o pe mătușa mea în zona pentru tratamente. Ea era deja cocoțată pe un scăunel în fața unei mese mici pe care își întinsese degetele butucănoase.

— Îți faci și tu unghiile, Susan? Eu mi le fac o dată la două săptămâni, fără excepție. Unchiului Frank îi place mereu de mine când arăt cât de bine se poate.

— Nu, nu mi le fac. Pot să mi le fac și singură. În legătură cu telefonul lui Edward și semnarea testamentului…, am zis, trăgându-mi un scăunel lângă ea.

— Ei bine, sunt destul de sigură că Edward n-a pomenit nimic de vreun testament la telefon. Dar îmi amintesc că a insistat destul de mult să trec pe la ei. Mi-a zis că nu voia ca mama voastră să se afunde și mai tare în starea aceea. Drept care i-am spus că o să vin a doua zi, fiindcă oricum voiam să merg puțin la shopping în Birmingham. Căutam o voaletă care să se asorteze cu o ținută aleasă pentru nunta prietenei mele, Jacquie. În magazinele din Worcester nu se găsesc prea multe. Ăsta e singurul lucru care-mi lipsește atunci când vine vorba de Birmingham — magazinele. Și oricum trebuia s-o vizitez pe mama ta. Ne plăcea să ne vizităm regulat.

— Și când ai vizitat-o pe mama, ce s-a întâmplat?

— Nimic special. Nu părea chiar demoralizată, din ce-mi amintesc. Puțin confuză poate, dar tocmai avusese atacurile cerebrale, nu-i așa? Era de așteptat. Am luat prânzul împreună și am băut o ceașcă de ceai și apoi m-am

dus în oraș. Am căutat în toate magazinele din Birmingham, dar crezi c-am putut să găsesc o voaletă verde-gălbui? Sub nicio formă.

— Da, însă ce s-a întâmplat cu testamentul? am întrebat-o.

— Ei bine, după ce ne terminăm prânzul, apare și Rob. E tare înalt, nu-i așa? Mereu mi-au plăcut bărbații înalți. Ed îi zice mamei voastre c-a venit Rob și ea pare puțin confuză. Apoi îi explică: „Ții minte că-ți trebuie doi oameni“, la care ea răspunde: „O, da, așa e. Unde-i?“ Și Ed iese din cameră și se întoarce câteva clipe mai târziu cu un plic maro mare. Apoi spune că trebuie să plece și că ne lasă pe noi să ne ocupăm. Și de atunci până la înmormântare nu l-am mai văzut. Mama ta îmi zice că vrea ca eu și Rob să-i semnăm testamentul ca martori, că o să primească un document, o să-l semneze, o să-l semnez și eu, și Rob, și apoi o să putem bea cu toții câte o cană de ceai. Îi zic lui Rob de ideea mea de a avea un foișor și o grădină înălțată, iar el îmi dă cartea lui de vizită. Ce tânăr fermecător.

— Mama a zis ceva despre termenii testamentului?

— Ce culoare doriți, doamnă Mason? a intervenit asistenta de la spitalul de psihiatrie. Avem niște nuanțe de ojă fantastice care au venit ieri. Cred că o să fiți tare încântată când o să le vedeți.

Și i-a prezentat mătușii mele un stativ în care se aflau mai multe sticluțe.

— O, e exact ca într-un magazin de dulciuri, nu-i așa? Nu știu ce să aleg. Ca și cum m-ați întreba dacă vreau rahat turcesc, migdale caramelizate sau bomboane fondante. Îmi plac toate. Mă atrage rozul flamingo sau rozul pepene verde. Tu ce zici, Susan? Eu chiar nu mă pot hotărî. Fetele mele îmi zic mereu: „Mamă, asta e din cauză că vezi mereu totul în roz“. Vinovată, asta-s eu.

— Nu știu. N-am nicio părere despre asta. Doar închide ochii și arată spre una.

— Ce idee bună! Ca un joc de noroc. Să lași soarta să decidă.

A închis ochii și a îndreptat un deget spre stativ. I-a căzut fața când a văzut că

soarta alesese o culoare naturală pentru ea.

— Nu, cred că o să merg pe rozul flamingo. Mereu zic să ai încredere în primul instinct.

Și a scos o sticluță cu o culoare stridentă de pe stativ.

— E o nuanță minunată. Ce ochi format pentru culori aveți, doamnă Mason, a zis asistenta de la spitalul de psihiatrie ca și cum mătușa mea preparase nuanța aceea de ojă.

— Testamentul, i-am zis. A spus mama ceva despre termenii din testament?

— Păi, oare ce mi-a spus? Doar că se tot gândise ce-o să se întâmple după ce murea. Că voia ca totul să fie împărțit corect între tine și Edward. Ca să nu existe discuții. Știa că sunteți foarte diferiți. Cred că mi-a zis că vorbise cu cineva care i-a clarificat nelămuririle. Nu-mi amintesc cu cine. Poate că pastorul. Trecea mereu pe la ea. L-am întâlnit de câteva ori când am fost în vizită. Un băiat minunat, dar cam fătălău, dacă mă-nțelegi. Poți să-ți dai seama, nu-i așa? Abia dacă m-a băgat în seamă.

— Ți-a zis cumva dacă avea de gând să-i dea lui Edward drept de proprietate asupra casei?

— Să-i dea ce, iubito?

— Drept de proprietate. Înseamnă că el poate locui acolo cât timp vrea.

— Nu știu nimic despre asta. N-a zis „drept de proprietate“. Sau poate c-a făcut-o și n-am fost eu atentă. Ești cumva puțin deranjată din cauza asta? De aceea îmi pui toate întrebările astea?

— Nu sunt „deranjată“, sunt furioasă. Mama n-ar fi făcut asta sub nicio formă. E evident că Edward a păcălit-o sau a hărțuit-o. Urmează să-i obțin istoricul medical și să vorbesc cu toți cei care au cunoscut-o. O să dovedesc că mama era confuză și vulnerabilă. Și că nu era genul de persoană care să facă ceva nedrept atât de pe față.

Mătușa Sylvia și-a ridicat privirea de la unghiile ei de un roz-țipător și s-a

uitat în ochii mei. Pentru prima dată, avea o expresie solemnă.

— Susan, poate că ar trebui să accepți ce scrie în testament. Probabil că mama ta a avut motivele ei. Cine știe ce-i în capul oamenilor? De ce să-ți pierzi timpul analizând chestiunile ei personale? Uneori, cel mai bine e să accepți situația și să vezi partea bună. Știu asta din experiență. Altminteri, nu faci decât să te necăjești. Și pe tine, și pe alții.

— Gata, doamnă Mason, a zis asistenta de la spitalul de psihiatrie, lăsând la o parte instrumentele de lucru. Vă place?

— O, da. Acum am mâini ca de vedetă de cinema, așa-i? a zâmbit ea fericită, fluturându-și degetele.

Când ne-am întors la șezlonguri, verișoarele au anunțat că se plictisiseră. Mai aveau de așteptat o jumătate de oră până la primele lor programări (împachetări anticelulitice — în mod evident, nu le trecuse prin cap să facă exerciții și să mănânce mai puțin pur și simplu) și niciuna nu se gândise să-și aducă ceva de citit. Asta în cazul în care erau în stare să citească. Au propus să ne retragem la saună ca să schimbăm puțin peisajul.

— Eu cred că o să zic pas, fetelor, a spus mătușa mea, întinzându-se și închizând ochii. Tocmai mi-am făcut unghiile și am nevoie de o pauză.

— Hai, Susan, o să te relaxeze, mi-a spus Wendy. Nu acceptăm un răspuns negativ.

N-am vrut niciodată să împart o baie cu nimeni, darămite cu două femei atât de îngrozitoare. Le-am refuzat invitația, dar Wendy m-a tras repede de cordonul halatului și mi l-a dezlegat, apoi Christine mi l-a dat jos de pe umeri. Probabil, munca lor de echipă era rezultatul anilor întregi în care trăseseră pantalonii jos copiilor mai puțin populari de la școală. Când halatul a căzut pe jos, s-au uitat la burta mea, apoi la fața mea, apoi din nou la burta mea. Nu mi-am dat seama că era atât de evident.

— Mamă, Susan o să aibă un bebe, a zis Wendy cu o expresie îngrozită.

— Dar n-are cum. Are patruzeci și cinci de ani, a intervenit Christine.

— O, e minunat. Sunt foarte încântată. Asta înseamnă c-o să fiu strămătușă, a zis mama lor, gândindu-se la ea. Totuși mă face să par tare bătrână — „strămătușă“.

Verișoarele erau hotărâte să găsească o explicație. Și-au apropiat fețele micuțe de a mea.

— Cum s-a întâmplat?

— A fost un accident?

— În a câta lună ești?

— Nu-i periculos pentru vârsta ta?

— Stați jos, fetelor, și lăsați-o pe Susan să ne spună toată povestea, a intervenit mătușa mea.

Înainte să apuc să le spun să-și vadă de treabă, femeia șic de la recepție s-a strecurat printre noi.

— Domnișoară Green, a rostit ea. Vreau doar să vă reamintesc că vă expiră abonamentul la amiază, dar puteți oricând să-l extindeți la unul pentru toată ziua dacă doriți.

Voiam să discut mult mai multe lucruri cu mătușa Sylvia, în principal ce credea ea despre capacitatea mintală a mamei înainte de semnarea testamentului, deși, dacă țineam cont de propria ei capacitate mintală îndoielnică, o astfel de declarație nu avea să fie luată prea mult în serios la tribunal. Cu toate acestea, chestionarea mătușii mele trebuia să mai aștepte. Nu voiam nici să mă supun interogatoriului intruziv al verișoarelor mele și nici să mai cheltuiesc vreun ban în plus.

— Ce păcat, trebuie să plec. Va trebui s-o lăsăm pe data viitoare, le-am zis eu verișoarelor mele nerăbdătoare.

Mi-am luat halatul și geanta și am zbughit-o spre ușă înainte ca vreuna dintre

ele să mi se pună în cale.

— Păstrăm legătura, Susan! a strigat mătușa Sylvia după mine. O să petreci Crăciunul cu noi acum că mama ta nu mai e. O să te luăm sub aripa noastră, nu-i așa, fetelor?

— Nu pleca. Nu-i corect. Vreau să aflu totul despre sarcină! a strigat Wendy.

— Ce femeie arogantă, am auzit-o pe Christine mormăind.

10

În seara aceea, mi-am făcut însemnări detaliate pe marginea discuției pe care o avusesem cu mătușa Sylvia. Trebuia să redactez o declarație de martor în numele ei și voiam să mă asigur că ceea ce-mi aminteam că îmi spusese era sută la sută corect. Oricând era nevoie aveam să-i folosesc declarațiile în orice document necesar pentru tribunal, dar aveam să-i corectez greșelile gramaticale și exprimările colocviale ciudate pentru ca dovezile să fie mai convingătoare. Nu voiam ca judecătorul să creadă că citea mărturia vreunei imbecile.

Din puținele informații relevante pe care am putut să le obțin de la mătușa Sylvia din toată trăncăneala ei, am stabilit fără urmă de îndoială că Edward nu aflase pur și simplu de la mama de existența testamentului, ci fusese implicat în asta. Știa unde era ținut testamentul înainte de a fi semnat și avusese acces neîngrădit la el. Și nu doar asta: aranjase personal ca mama să semneze testamentul, îl pusese pe prietenul lui Rob să participe ca martor și o păcălise ușor pe mătușa mea. Dorința lui de a o determina pe mătușa Sylvia să vină la mama acasă, făcând-o să creadă că era o chestiune urgentă, era cât se poate de grăitoare. Date fiind circumstanțele, este de neconceput ca el să nu fi cunoscut conținutul testamentului. Îmi pot imagina cât de nerăbdător era și cât de tare îi transpirau palmele când i-a dat plicul acela maro mamei mele, știind că în câteva minute avea să obțină ceea ce, de fapt, avea să fie o garanție a faptului că urma să fie unicul proprietar al casei. Nu mă surprinde că i-a implicat pe toți. Probabil, se temuse să nu-și trădeze nerăbdarea, lucru care ar fi făcut-o pe mama să fie ezitantă sau să pună la îndoială ceea ce urma să facă.

Mă întreb de ce Edward fusese atât de hotărât să obțină un astfel de drept. Nu sunt o persoană răzbunătoare. Dacă moștenirea mamei s-ar fi împărțit pur și simplu în mod egal între noi, așa cum ar fi trebuit să se întâmple, nu l-aș fi aruncat în stradă a doua zi după moartea mamei (oricât de mult mi-ar fi plăcut

să fac asta). Nu, i-aș fi dat câteva luni la dispoziție să găsească o chirie în care să se mute în timp ce pregăteam casa pentru vânzare. Ar fi putut găsi cu ușurință un loc unde să stea temporar până se finaliza vânzarea, apoi ar fi avut o sumă suficientă din partea lui de moștenire cu care să-și cumpere un apartament într-o suburbie decentă din Birmingham sau poate chiar o casă modestă într-o zonă nu la fel de decentă. Dar se pare că asta nu fusese de ajuns pentru dragul meu Edward cel răsfățat. Se instalase într-o casă foarte primitoare, întreținută cu grijă, cu patru dormitoare pe o stradă liniștită, într-o zonă foarte căutată, care avea acces la toate serviciile esențiale — inclusiv un pub, un magazin de băuturi alcoolice și o sală de pariuri — aflate la o distanță foarte mică. Fusese mai fericit să comploteze și să păcălească pe toată lumea decât să-și cumpere un loc al lui. Asta ca să nu mai punem la socoteală faptul că, ținând cont de câți bani a făcut el muncind de când a renunțat la facultate, ar trebui să trăiască, de drept, într-o cutie de carton sub un pod de cale ferată.

Din fericire, faptele pe care i le imputam lui Edward prindeau acum formă. Era ca și cum îndepărtai primul strat de murdărie de pe un tablou vechi. O imagine neclară începea să se formeze în fața mea. Aveam să continui până când ajungeam la imaginea completă, oricât de cumplită avea să se dovedească.

După ce mi-am terminat de făcut însemnările și am închis dosarul, am auzit o bătaie în ușă și o voce timidă prin fanta pentru scrisori.

— Bună, Susan, eu sunt.

Era Kate, tot în pijama și de data aceasta (așa cum eram și eu), dar pe lângă papucii de casă și halat, mai avea și o sticlă în mână.

— Uite că merge aici. Pot să prind semnalul, mi-a zis ea, fluturând în aer un dispozitiv de monitorizare a bebelușilor de tip emisie-recepție ca și cum ar fi fost un bilet câștigător la pariuri.

Se auzeau un sâsâit vag, un foșnet înăbușit și, preț de o clipă, se aprindeau luminițe verzi și roșii pe ecran.

— Pot să-i ascult de aici când bem și noi ceva împreună.

— Îmi pare rău, dar în starea mea e interzis să beau un pahar.

— O, nu, a râs Kate, înroșindu-se. Nu-i vin. Știu care e situația. E suc acidulat de soc. Obișnuiam să beau asta mereu cât eram însărcinată. Încercam să mă conving că mă îmbăt de la șampanie. Haide, bea un pahar cu mine. Nu am parte prea des de vreo seară liberă.

Din toate indiciile de până atunci, Kate nu părea să fie genul de femeie căreia să-i fie ușor să socializeze cu cineva mai mare de doi ani. În mod clar, făcea un efort. Am compătimit-o, așa că am invitat-o înăuntru și am condus-o în sufragerie.

După cum știți, nu sunt genul care să se simtă confortabil lăsând pe cineva să pătrundă în spațiul personal și cu siguranță nu mă încântă oaspeții nepoftiți. De la o vârstă foarte fragedă, mi-am dat seama că era în interesul meu să ascund faptul că tata bea, mai ales față de colegii mei de la școală. Curând, am devenit expertă. Principala mea strategie de apărare era să nu-mi fac prieteni, pentru că așa nimeni nu era tentat să mă sune acasă și să dea peste tata. Și am reușit să fac asta refuzând să iau parte la jocurile copiilor din spațiile de joacă, refuzând invitațiile celorlalți copii când mă chemau acasă la ei sau la petreceri și, în general, ținând totul în mine. A doua strategie de apărare era să nu apar nicăieri în public cu tatăl meu. Din nefericire, asta n-a fost posibil mereu.

Când aveam paisprezece ani, s-a petrecut un incident care a avut exact consecințele pe care încercam să le evit. Ne întorceam cu toții acasă de la mătușa Sylvia — o vizită de familie rară și tensionată. Tata i-a zis mamei să oprească în fața magazinului de băuturi alcoolice și ea știa că nu avea să obțină nimic dacă se împotrivea. Tata a coborât din mașină și s-a dus împleticindu-se în magazin, apoi după puțin timp a ieșit tot împleticindu-se și ținând câte o pungă umflată în fiecare mână. Până în această etapă a vieții sale, făcuse o burtă de la bere din cauza căreia trebuia mereu să-și tragă pantalonii, dar curând îi cădeau la loc, alunecându-i de pe burtă pe șolduri.

În timp ce tata se apropia de mașină, vedeam cum talia pantalonilor îi alunecă tot mai jos. Știam ce avea să se întâmple. Am deschis portiera și am alergat spre el, dar era prea târziu. Pantalonii îi ajunseseră deja la glezne și toată lumea putea să-i vadă picioarele palide și slăbănoage. În loc să-și pună jos pungile prețioase, stătea acolo, cu o expresie panicată pe față. I-am înșfăcat pungile din mâini și el s-a aplecat să-și ridice pantalonii, cât pe ce să se împiedice în timp ce făcea asta. Poate că scena pare amuzantă, dar nu a fost așa. Nu pentru mine, nu la vremea aceea. M-am uitat în jur, sperând că nimeni nu observase, și am zărit în apropiere un grup de fete care se stricau de râs: Carol și trei dintre prietenele ei care erau în clasă cu mine și care — la fel ca verișoarele mele minunate — făcuseră o pasiune din a descoperi vulnerabilitățile celorlalți. Am zbughit-o spre mașină.

Știu că poate par lașă, dar lunea următoare i-am zis mamei că mă simt prea rău ca să mă duc la școală. Am folosit aceeași scuză și marți. Dar miercuri dimineață m-a avertizat că sună medicul, așa că m-am resemnat cu faptul că trebuia să înfrunt situația. Când am intrat în clasă pentru strigarea prezenței de dimineață, mi se părea că toți colegii mei chicoteau.

— Hei, Sue, v-am văzut pe tine și pe tatăl tău la magazin sâmbătă! a strigat Carol. De fapt, am văzut mai mult decât trebuia.

— Bine că nu l-a prins poliția dându-se la fete tinere! a adăugat una din gașca ei.

— Arăta praf!

— Mama a zis că taică-tu e un bețiv!

Nu mi-am ridicat ochii din bancă, încercând să nu le mai aud vocile. Dar nu era cu putință. Carol era capul răutăților, zicea vrute și nevrute; pur și simplu, nu se mai oprea. Atunci am făcut ceva complet necontrolat, ceva ce nu mai făcusem niciodată înainte și nici n-am mai făcut de atunci. M-am ridicat, m-am dus la banca lui Carol și am plesnit-o cât de tare am putut. S-a dezechilibrat și s-a lovit cu umărul de un element al caloriferului chiar când îndrumătorul nostru, domnul Briggs, a intrat în clasă cu catalogul în mână. Îmi plăcea de el; avea puțin peste douăzeci de ani, era slăbuț, blond și blând. Preda engleză, dar nu la clasa noastră.

— Ce se petrece aici? a întrebat el, trântind catalogul pe catedră.

— Domnule, e vina lui Susan, domnule, s-a smiorcăit Carol. M-a plesnit fără niciun motiv, m-a făcut să mă lovesc la umăr. Cred că mi l-am fracturat.

Domnul Briggs a părut uimit.

— Susan, ai lovit-o pe Carol?

— Da, domnule.

M-am uitat în jos la pantofii mei de școală care mă strângeau.

M-a întrebat ce m-a apucat. Am bâiguit că nu știam. S-a întors la Carol, al cărei obraz se înroșise.

— Hai să aruncăm o privire la umărul tău. Poți să-l miști?

După o scurtă examinare, i-a zis că nu părea să fie nimic grav, sfătuind-o să se ducă la baie, să ia un șervețel umed și să-l țină pe zona aceea pentru câteva minute. Întorcându-se cu fața spre clasă, Carol s-a uitat la mine cu un zâmbet meschin, ca și cum își imagina deja scandalul pe care îl punea la cale ca să se răzbune pe mine.

După ce a terminat de făcut prezența și ne-a zis că suntem liberi, domnul Briggs ne-a cerut mie și lui Carol să mai rămânem puțin. M-a întrebat de ce am plesnit-o pe Carol și i-am spus din nou că nu știam de ce.

— Carol, poți să-mi zici tu atunci?

— Doar pentru că am pomenit de tatăl ei. L-am văzut împleticindu-se de băutură în weekend și am vrut să verific dacă Susan e bine.

— Așa e, Susan?

— Nu m-a întrebat dacă sunt bine. A spus niște lucruri îngrozitoare, l-a făcut pe tata în toate felurile.

Domnul Briggs mi-a zis că nu ar trebui să recurg niciodată la violență, oricât

de tare aș fi provocată. Dar știa că a fost pur și simplu o izbucnire, prin urmare, de data aceea, mi-a dat doar un avertisment. Dacă totuși mai făceam așa ceva, ajungeam la directoare fără nicio discuție. I-a zis lui Carol că nu voia să audă că mai vorbea urât vreodată despre tatăl meu. Ne-a întrebat dacă am înțeles și am confirmat amândouă că da.

— Bun, acum întorceți-vă la ore.

Dar hărțuirea a continuat, bineînțeles. Ce copil renunță la așa distracție doar pentru că un profesor i-a spus s-o facă? Carol și gașca ei au profitat din plin de faptul că aveau ceva la îndemână pe care puteau să-l folosească împotriva mea. Mă gândeam să scornesc o boală cronică, dar știam că nu puteam să nu mă mai întorc niciodată la școală. Și oricum, mi-am zis eu, eram rezistentă, deja eram expertă când venea vorba să mă detașez de ceea ce se întâmpla în jurul meu și să-mi reprim orice emoție.

Săptămâna următoare, domnul Briggs mi-a cerut iar să mai rămân puțin după oră. Mi-a zis că îl cunoștea pe unul dintre vecinii mei care-i spusese una, alta despre tata.

— Cum e situația acasă? m-a întrebat.

— Excelentă.

— Chiar așa e?

N-am răspuns.

— Susan, voiam doar să-ți spun că și tatăl meu a avut probleme cu alcoolul. Înțeleg prin ce treci.

Tot nu i-am răspuns. M-a întrebat dacă mă mai necăjeau colegele mele și, în mod instinctiv, am scuturat din cap.

— Cine te necăjește? Tot Carol? O să vorbesc cu ea.

— Nu. Asta o s-o întărâte și mai tare.

— Bine, atunci te privește. Dar, dacă vrei să scapi de gura lui Carol, poți să

treci pe la clasa mea într-o pauză. Și dacă ai nevoie de ajutor, trebuie doar să spui.

M-am dus la clasa domnului Briggs în prima pauză din ziua următoare — nu pentru că n-aș fi făcut față hărțuirii, bineînțeles, ci pentru că preferam pacea și liniștea. În timp ce el corecta temele, m-am așezat într-o bancă din fundul clasei și am luat un roman. După o vreme, a ridicat privirea și m-a întrebat ce citeam. Îmi amintesc că era Trei într-o barcă a lui Jerome K. Jerome; mi-a zis că era una dintre preferatele lui. A doua zi, mi-a adus un roman de P. G. Wodehouse care presupusese că avea să-mi placă. Mi-a zis că-l pot păstra; avea atât de multe cărți, că se bucura să-și mai facă loc pe rafturi.

Așa că ăsta era noul meu obicei. În fiecare pauză, după ce suna clopoțelul, mă duceam la clasa domnului Briggs, luam un roman și citeam în timp ce el corecta temele și își pregătea lecțiile. Uneori, îmi aducea cărți despre care discutam. Cu câteva ocazii, a încercat să mă facă să vorbesc despre ce se întâmpla acasă, dar mereu i-am evitat întrebările. Mi-a zis că cel mai indicat era să nu spun nimănui despre acele vizite, căci ceilalți copii aveau să fie invidioși și am acceptat bucuroasă. Clasa domnului Briggs era oaza mea de liniște și calm și nu aveam de gând să o împart cu nimeni.

Dar, bineînțeles, a trebuit să-și bage Edward coada. A văzut în dormitorul meu câteva dintre cărțile pe care mi le dăduse domnul Briggs și care aveau numele lui în interior. Apoi a băgat de seamă că nu mai ieșeam afară în timpul pauzelor și cumva a reușit să-mi dea de urmă.

— Ce faci tu atâta timp cu Briggsy? m-a întrebat, alergând în fața mea în drum spre casă și blocându-mi calea.

Mi-am dorit să mă fi ascuns mai bine.

— El corectează, eu citesc, îmi dă cărți și discutăm despre ele.

— Mi se pare suspect. Profesorii n-au voie să petreacă timp cu elevii de unii singuri sau să le dea chestii. Am auzit eu de bărbați ca el.

— Nu fi ridicol. Este doar amabil.

Apoi l-a văzut pe prietenul lui cel mai bun, Steve, fratele lui Carol, dându-se cu noul lui skateboard pe cealaltă parte a străzii și am profitat de asta ca să-mi văd de drum. Și nu m-am mai gândit la ce-mi spusese. Câteva zile mai târziu, când eram în vestiar, Yasmin — o fată tăcută cu care, în alte circumstanțe, m-aș fi împrietenit — m-a bătut pe umăr, în timp ce-mi trăgeam pelerina de ploaie pe mine.

— Cred c-ar trebui să știi asta. Circulă un zvon despre tine și domnul Briggs în școală, mi-a zis ea.

— Ce zvon?

— Că aveți o aventură.

— E o prostie. Cine zice asta?

— Toată lumea. Spun că-ți face cadouri, cărți și alte chestii, ca să te vrăjească.

Și-a cerut scuze că ea trebuise să-mi dea vestea proastă, mi-a zâmbit înțelegătoare și a plecat. Eu am rămas acolo, cu un braț băgat în mâneca pelerinei și cu celălalt atârnându-mi pe lângă corp. Eram îngrozită că ceva atât de inocent putea fi distrus de niște zvonuri rău intenționate. Cărțile. Cine știa despre cărți? O singură persoană în afară de mine și de domnul Briggs. Oamenii cred orice le șoptești la ureche, iar Edward fusese mereu un mic bârfitor răzbunător. Plănuiam să-l confrunt de îndată ce ajungeam acasă, dar, în mod convenabil pentru el, se dusese la Steve, unde avea să rămână peste noapte.

Se pare că zvonurile au ajuns la urechile conducerii foarte repede, fiindcă nici n-am apucat să-mi scot cărțile din ghiozdan, că mama a și primit un telefon în care i se cerea să se prezinte cu mine în biroul directoarei a doua zi dimineață. M-a întrebat ce s-a întâmplat, dar i-am zis că nu știam. Habar n-aveam ce să cred despre poveștile acelea care circulau. Speram ca totul să dispară de la sine.

Odată ce eu și mama am luat loc, directoarea a trecut direct la subiect. Ne-a zis că a fost înștiințată că exista o relație neadecvată între mine și noul profesor angajat, domnul Briggs. Că existau martori, și erau suficienți. Mi-a cerut să explic, cu propriile mele cuvinte, ce se întâmplase. I-am spus că mă dusesem în clasa domnului Briggs în pauze ca să scap de fetele din clasa mea care mă hărțuiau. M-a întrebat dacă-mi făcuse cadouri. Da, i-am răspuns, dar numai cărți la mâna a doua. Mi-a zis să păstrez totul secret? Da, însă doar ca să nu ceară și ceilalți elevi să stea acolo în pauză. S-a aplecat spre mine, și-a cerut scuze că trebuia să aducă asta în discuție, dar mă atinsese cumva vreodată domnul Briggs sau îmi ceruse să-l ating? Puteam să fiu complet onestă, nimeni nu avea să mă învinuiască, nu eu aveam să intru în bucluc.

— În mod cert, nu, i-am răspuns. Nimic de genul ăsta. Deloc, niciodată.

S-a uitat la mine sceptică, ca și cum știa că aveam să neg indiferent care ar fi fost adevărul. După ce a reasigurat-o pe mama că avea să rezolve problema asta, directoarea mi-a zis să mă întorc la ore. Am pupat-o pe mama în semn de rămas-bun, dar ea rămăsese fără cuvinte.

A doua zi, în locul domnului Briggs, la catedră se afla acum un profesor suplinitor. Ni s-a spus că domnul Briggs era bolnav și că probabil nu avea să se întoarcă înainte de vacanța de vară, care trebuia să înceapă în câteva săptămâni. Nu s-a întors în trimestrul următor și nici nu l-am mai văzut vreodată. Habar n-am dacă a fost sancționat de directoare sau dacă a plecat când l-a luat ea la întrebări sau că oricum intenționase să plece la finalul anului școlar. Pentru mine, a însemnat să mă întorc pe terenul de afară în timpul pauzelor, la hărțuieli, care acum nu se rezumau doar la tatăl meu. În cele din urmă, după câteva luni, zvonurile despre mine și domnul Briggs nu mai erau de actualitate, iar Carol și-a concentrat atenția asupra unei fete despre care aflase că era adoptată și asupra unui băiat care, hotărâse ea, era gay. Încă mă mai chinuia pe seama faptului că tata bea, dar nu cu aceeași satisfacție. Totuși, nu l-am iertat niciodată pe Edward că a distrus locul meu de refugiu și ceea ce cred în continuare că a fost o relație elev-profesor complet inocentă. L-am confruntat pe fratele meu în legătură cu asta pe hol de îndată ce am ieșit pe ușa școlii în ziua în care fusesem chemată în biroul directoarei.

— Ei bine, în mod evident era un pervers, s-a apărat el. Asta i-am zis lui

Carol când am fost acasă la ea și la Steve, pentru că știam că ți-e prietenă. Și de asta i-am zis directoarei.

În mod ciudat, mama era furioasă pe mine, deși păruse să creadă ceea ce-i spusesem. Era tare nepotrivit, a zis ea, din partea unui bărbat în toată firea să caute compania unei adolescente și să-i ofere cadouri. Nu ar fi trebuit să le accept vreodată. Poate că mi se păruse inofensiv, dar fusesem naivă; trebuia să fii mereu precaută cu bărbații. Probabil, domnul Briggs aștepta momentul potrivit, încerca să-mi câștige încrederea și cine știe la ce s-ar fi ajuns? Și-a pus un braț pe după umerii osoși ai lui Edward.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că a avut Teddy grijă de tine.

Și iată-mă cu un musafir nepoftit. Trebuia să accept situația pur și simplu. Mi-am dat seama că n-aveam nicio obiecție față de falsul vin al lui Kate, așa că, urcându-mă pe caseta din lemn de mesteacăn, am luat o cutie cu un set de pahare de șampanie nefolosite de pe bufet. Am umplut paharele și ne-am așezat pe canapea, fiecare într-un capăt, cu pernele decorative în poală, ca un fel de protecție. S-a lăsat o tăcere ciudată între noi în timp ce ne întrebam ce Dumnezeu să ne zicem una alteia. De fiecare dată când mergeam în vizită la cineva, îmi pregăteam mereu în minte o listă de subiecte de discuție ca să evit o astfel de situație. În mod evident, Kate nu era genul care să se fi gândit înainte la asta.

— Ai făcut ceva distractiv azi? s-a aventurat ea.

— N-aș spune că e chiar distractiv ce-am făcut, i-am răspuns.

Am început să-i povestesc despre experiența de la spa, incluzând și o descriere a mătușii și a verișoarelor mele superficiale. Kate a ascultat cu o atenție admirabilă.

— Par îngrozitoare, a zis ea când am terminat. Pun pariu că s-au înfuriat când ai scăpat de ele fără să le alimentezi setea de bârfe.

Mi-a zis că, după ce lucrase câțiva ani în New York, se săturase complet de

oamenii superficiali. Făcuse facultatea de psihologie și intrase pe piața muncii din disperarea de a avea un venit stabil pentru a-și putea plăti datoriile acumulate de studii. Nu era potrivită pentru așa ceva, din cauza personalității ei, pentru că era puțin introvertită, și își ura serviciul din toată inima. Urma să înceapă studiile de masterat și să se îndrepte spre o carieră în domeniul academic.

— Pe mine mă interesează ce se întâmplă înăuntru, a concluzionat ea. Nu ceea ce spun hainele despre tine, sau marca de mașină pe care o conduci, dacă ești popular, în ton cu moda sau arăți bine.

În mod evident, nu sunt genul căruia îi place să divulge informații personale. Asta se întâmplă prea des în zilele noastre. Oamenii simt din ce în ce mai mult nevoia de a-și valida gândirile, emoțiile și experiențele împărtășindu-le cu prietenii și chiar și cu cei care le sunt complet străini. Cu această ocazie însă, încurajată de perspectiva pragmatică a lui Kate, am decis să-i explic motivul întâlnirii cu mătușa mea. Am dat perna decorativă la o parte, am turnat din falsa șampanie în pahare și am început. I-am povestit despre moartea recentă a mamei, despre condițiile scandaloase din testamentul ei, despre suspiciunile mele puternice legate de presiunile din partea fratelui meu, despre intenția mea de a acționa în instanță pentru a anula testamentul și despre cercetările pe care le făceam.

— Ce tăvălug, a zis ea, la rândul ei dându-și la o parte perna decorativă din poală. Chiar crezi că fratele tău a păcălit-o pe mama ta ca să-i dea dreptul de a rămâne în casă?

— Aproape sigur. A păcălit-o, a hărțuit-o, a îmbrobodit-o — încă trebuie să decid care dintre toate. Dar o s-o fac.

— Șocant. Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor. E mult pentru tine în situația ta și eu am nevoie de ceva ca să-mi iau mintea de la probleme; am devenit puțin izolată, fiind numai cu copiii acasă. Și trec în mod regulat pe lângă Birmingham. Familia mea locuiește în Lichfield. Dacă plănuiești vreun drum până acolo, anunță-mă.

O seară surprinzător de reușită, per total. Chiar mă gândesc să repet povestea dacă nu o să găsesc nimic mai bun de făcut.

Întrucât nu sunt genul care se deranjează să-și verifice telefonul în mod regulat, luni, când m-am întors de la serviciu, am descoperit că aveam trei apeluri pierdute. Se pare că devenisem destul de populară. Am sunat la căsuța vocală și am ascultat primul mesaj în timp ce întorceam cactușii de pe pervazul din bucătărie.

„Alo? Alo? Bună, Susan, iubito. Ești acolo? E tușica“, s-a auzit o voce ascuțită. „Oh, ce bleagă sunt, probabil ești la serviciu și ești ocupată. Uit uneori. Plec cu unchiul tău Frank la vila din Estepona în după-amiaza asta și speram să vorbim puțin înainte. Referitor la ce-ai zis sâmbătă despre «drept de proprietate» sau ce spui tu că i-a cedat mama ta lui Ed. Spuneai că nu știi de ce a făcut-o. Ei bine, m-am gândit la asta; n-am putut să dorm din cauza asta, ceea ce nu mi se întâmplă. Mereu dorm ca un bebeluș. «Ai un somn atât de lin», îmi zice mereu unchiul Frank. Revenind, cred că mama ta a făcut-o pentru că mereu s-a îngrijorat din cauza lui Ed. Din cauza operațiilor pe care le-a suferit când era mic și din cauza problemelor cu băutura pe care le-a avut tatăl vostru. A citit undeva că totul are legătură cu genele. Vorbea mult despre asta. Credea că Ed o să moștenească predispoziția pentru băutură și că din cauza asta avea să o apuce pe același drum ca tatăl vostru. «Așchia nu sare departe de trunchi», îmi spunea ea mereu. Credea că era responsabilitatea ei să-l mențină pe Ed pe calea cea dreaptă. Ei bine, am vrut doar să-ți spun toate astea. Nu zic că ăsta a fost în mod clar motivul pentru care a făcut-o. Doar că nu vreau să-ți pierzi vremea cu investigații și tribunale și alte asemenea, când, de fapt, mama ta încerca să se asigure că Ed avea să fie bine după ce ea nu mai era. Bun, și cu asta am încheiat. Mă duc într-o zonă mult mai însorită pentru câteva săptămâni. Viva España!“

Ce aiureală ridicolă! Mama nu era o femeie proastă. Nu i-ar fi cedat lui Edward dreptul de a rămâne în casa părintească din cauza unor defecte genetice. Recunosc că adeseori îl trata pe Edward ca pe un geniu artistic chinuit care trebuia să fie protejat de realitatea dură a vieții, dar în sufletul ei știa că era doar un oportunist care căuta să-și asigure o viață fără griji.

Fiecare dintre noi poate să-și controleze propria soartă. Era clar pentru toată lumea că Edward era o pacoste, nu pentru că așa fusese programat genetic să fie, ci pentru că decisese să se afunde în groapa autocompătimirii și a

autosuficienței în loc să iasă de acolo, să se scuture și să se străduiască să devină un cetățean muncitor și responsabil. Și oricum mama ar fi trebuit să fie complet conștientă că, dacă Edward era sortit să aibă un caracter slab, atunci asta era valabil și pentru mine. La urma urmei, ne trăgeam din aceiași părinți. Dar fratele meu nu seamănă cu tata în nicio privință. În momentele în care era treaz, tata era inteligent, educat și înțelept. În cazul lui Edward, nu se aplică nimic din toate astea. În plus, un aspect foarte important, mama ne iubea pe amândoi în mod egal, pe mine și pe Edward.

Prin urmare, teoria mătușii Sylvia era în mod clar greșită și am hotărât să o sun. N-am mai ascultat celelalte mesaje și am sunat-o direct, sperând să o mai prind înainte să plece în Spania. Dar nu mi-a răspuns.

Al doilea mesaj vocal era la fel de halucinant.

„Hei, Susan, sunt Rob. Ed mi-a zis să te sun; crede că cel mai bine e să comunicați printr-o persoană terță neutră. Adică eu. Îmi pare rău să-ți zic asta, că știu că n-o să fii prea încântată, dar Ed vrea să facă niște schimbări prin casă. Vrea să transforme dormitorul mamei voastre într-un studio și dormitorul tău într-o cameră de înregistrare. Și vrea să pună o masă de biliard în sufragerie. Așa c-a zis că-i vremea ca lucrurile mamei voastre să fie strânse — adică hainele ei, obiectele de igienă personală, bijuteriile, lucrurile personale. Vrea ca tu să te ocupi de asta. Zice că-i prea mult pentru el, că n-are nici cea mai mică idee de unde să înceapă, că genu' ăsta de treabă ți se potrivește mănușă. Vrea să știe când vii să te ocupi de asta ca să se asigure că-i plecat atunci. Da' eu o să fiu prin preajmă dacă ai nevoie de o mână de ajutor. Mi-a zis ce chestii vrea să păstreze. Știu că n-ai carnet, da' eu am o dubă, așa că, dacă vrei să muți chestii, sunt omul tău." Mi-a lăsat numărul lui de telefon și mi-a zis să-l sun.

Deși mă așteptam ca Edward să înceapă să pângărească până la urmă casa părintească și mă pregătisem pentru asta, mă durea să aud cum își expunea planurile atât de direct. Mă durea și mă simțeam jignită. Dar, așa cum spune vechiul proverb, cine râde la urmă râde mai bine. După ce am tras aer adânc în piept de câteva ori, am ascultat din nou mesajul. Desigur, era un noroc că puteam să petrec ceva timp cu Rob. El era următorul pe lista mea cu care trebuia să vorbesc pentru a-mi pregăti cazul în instanță; trebuia să stabilesc cât de mult era implicat în escrocheria pusă la cale de Edward și să obțin cât

de multe informații puteam despre mișcările și motivațiile fratelui meu. Trebuia să am grijă cum îl iau pe Rob, pentru că-l vedeam ca pe un complice, așa că să strâng lucrurile mamei era o ocazie perfectă pentru a-i distrage atenția — puteam să-i pun întrebări ca într-o doară, fără să-i trezesc bănuieli și să-l fac să lase garda jos. Cu puțină viclenie, eram sigură că puteam să-l manipulez ușor. L-am sunat pe numărul de mobil și i-am lăsat un mesaj, spunându-i că aveam să ajung în Birmingham peste două weekenduri. Urma să dorm în dormitorul meu pentru ultima dată înainte să fie vandalizat de fratele meu.

Al treilea mesaj era de la Wendy. Am fost uimită să descopăr că avea numărul meu de telefon.

„Hei, hei, Susan“, s-a auzit o voce ascuțită. „Te-am sunat doar ca să mai stăm puțin de vorbă. Nu uita, eu și Chrissie așteptăm să ne zici totul despre bebe. Sună-mă de îndată ce primești mesajul. Paaa.“

Nu am sunat-o.

M-am trezit într-o încăpere care arăta ca o celulă de închisoare, zăcând pe spate, pe ceea ce părea să fie un pat de spital ridicat, acoperit cu o folie de hârtie albastră de unică folosință. Burta mea, care începuse să arate în ultima vreme ca domul Catedralei St Paul, era acoperită de un gel gri-albăstrui familiar. Era ziua în care trebuia să fac testul de amniocenteză, iar personalul medical alesese să mă trateze cu indiferență. Mi se părea că trecuseră câteva ore bune de când mă lăsaseră singură; eram plictisită și frustrată.

Doctorul care acum lipsea, doctorul Da Silva, ai cărui ochi căprui serioși și ale cărui trăsături blânde îl făceau să semene cu un pui de labrador, îmi explicase pentru început procedura. Mai întâi, avea să-mi facă o ecografie ca să determine poziția exactă a bebelușului, apoi avea să dezinfecteze o mică porțiune de pe piele și să-mi insereze un ac în abdomen pentru a extrage o cantitate mică de lichid amniotic care avea să fie testată. În câteva zile, urma să mi se spună dacă bebelușul avea sindromul Down sau alte mutații cromozomiale. Mi-a repetat ceea ce mi se spusese deja — că exista un risc de a pierde sarcina. Era un risc mic, dar trebuia să fiu conștientă de asta. Puteam

să stau liniștită că procedura în sine nu avea să fie dureroasă. I-am spus că nu-mi făceam griji în privința durerii. Voiam doar să se termine naibii odată totul și gata. În timp ce-mi întindea gelul pe burtă, s-a auzit o bătaie în ușă și o asistentă cu o privire panicată a intrat în sală. L-a rugat pe doctorul Da Silva, cu o voce șoptită în care se simțea urgența, să vină, dacă nu-l deranja, în cabinetul alăturat pentru a oferi o a doua opinie în cazul unei probleme pe care tocmai o descoperise.

— Îmi pare atât de rău, domnișoară Green. Nu o să lipsesc mult. Relaxați-vă și faceți-vă comodă, mi-a zis el, ștergându-și gelul de pe mănuși și urmând-o pe asistentă.

Am deslușit voci în depărtare: unele pe un ton de urgență, altele liniștite, unele furioase, altele împăciuitoare. Era un murmur slab de fundal, poate de la coloanele de apă care treceau de-a lungul pereților sau poate de la toată aparatura aceea electronică de lângă mine — nu eram sigură. Peste toate astea se auzea un ticăit enervant. Mi-am sucit gâtul ca să văd unde era ceasul — era pe peretele din spatele meu. Pe el scria „O zi ușoară!“ Nu și pentru mine. Sub el erau diverse afișe pline de sfaturi: „Prinde-l, aruncă-l, omoară-l“, „Tusea și strănutul se-ntețesc, boala o răspândesc: împiedică răspândirea germenilor“, „Părerea ta e importantă pentru noi: spune-ne ce crezi“. Eram mai mult decât fericită să le spun ce credeam eu despre toate astea. Credeam că era complet inacceptabil să pui un pacient să se întindă pe un pat pe care să-l înalți cu o pompă de picior, să-i ceri să-și ridice bluza și să-și dea jos fusta, să împrăștii o substanță mucilaginoasă pe el și apoi să-l lași așa pentru câteva ore.

Fusesem cât pe ce să nu ajung la programarea pe care mi-o făcusem pentru testul de amniocenteză. În dimineața aceea, m-am trezit cu o durere de cap cumplită. După ce m-am gândit dacă să iau decizia excepțională de a-mi petrece restul zilei în pat, mi-am adunat puterile, m-am târât în baie, m-am spălat cu apă rece pe față și am luat o pastilă pentru durere. Când am ajuns la metrou, am descoperit că se circula cu mare întârziere pe ruta Northern Line din cauza unui „incident“ petrecut în acea dimineață. Avea să-mi fie tare greu să ajung la timp la programare, deși mă mândream cu faptul că nu întârziasem niciodată nicăieri. N-avea rost nici măcar să încerc. Am început să o iau înapoi spre apartamentul meu, apoi m-am răzgândit și m-am

îndreptat spre stația de autobuz. Odată urcată în autobuz, am început să mă întreb dacă închisesem sau nu ferestrele care dădeau în curte. Am apăsat butonul de stop și mi-am făcut loc ca să ajung la intrarea din față a autobuzului. Când am ajuns și ușile s-au deschis, mi-am cerut scuze față de șofer și am luat-o înapoi pe culoar, așezându-mă la loc. Era puțin probabil să intre cineva în casă într-o oră sau două cât aveam să fiu plecată.

Pe drumul de la stația de autobuz la spital, mi-am amintit brusc de o versiune preliminară a unui document important care se afla pe biroul meu. Trebuia să fi discutat despre asta cu Trudy cu o zi în urmă, înainte de a o trimite șefului meu de departament. Poate că o aștepta și nu voiam să par neprofesionistă. Mi-am scos telefonul din geantă și am format numărul spitalului ca să anulez programarea. Dar, în acel moment, mai aveam cinci minute până la programare și aproape că ajunsesem la destinație. Știu că era irațional să mă complic să reprogramez când ajunsesem atât de aproape. Am închis telefonul, mi l-am pus înapoi în geantă și am intrat pe ușa spitalului.

— Vă rog să scuzați întreruperea, domnișoară Green, mi-a zis doctorul Da Silva, întorcându-se în cabinet. O mică urgență. Unde am rămas?

— Am rămas la partea în care spun că am lucruri mai bune de făcut decât să zac într-un pat de spital toată ziua, am zis, ridicându-mă.

Am rupt o bucată din hârtia albastră care acoperea patul și mi-am șters gelul de pe burtă. Era la fel de vâscos și greu de îndepărtat ca alte substanțe dezgustătoare cu care mă mai întâlnisem și mi-au trebuit câteva bucăți de hârtie până m-am curățat în cele din urmă.

— Dar tocmai eram pe punctul de a începe, a zis doctorul Da Silva. Nu ar fi durat mult deloc. Chiar nu este o procedură lungă. Îmi pare rău pentru întârziere, dar am lipsit doar câteva momente. Astfel de lucruri se întâmplă într-un spital.

Ochii lui de cățeluș se umeziseră, plini de regret.

— Sau poate că v-ați răzgândit în privința amniocentezei?

— Nu, deloc. Nu sunt genul de persoană care să se răzgândească.

Era adevărat, nu eram. Niciodată n-am fost. Odată ce am decis ceva, aia rămâne. Am ezitat, gândindu-mă la tot ce se întâmplase în dimineața aceea. Mi-am dat seama că poate cuiva care nu mă cunoștea i se părea că, de fapt, căutasem tot felul de scuze ca să nu ajung la programare sau, dacă tot ajunsesem, că nu voiam să fac testul. Se înșelau, bineînțeles. Am încercat să fac ce era logic, dar totul fusese împotriva mea din momentul în care mă trezisem. Acestea fiind spuse, nu voiam să fiu o victimă a circumstanțelor. Mi-am zis că era important să nu par slabă de caracter sau capricioasă. Trebuia să fiu așa cum eram dintotdeauna.

— În regulă, am zis, întinzându-mă pe pat. Hai s-o facem.

— Sunteți sigură, domnișoară Green? Puteți să vă luați câteva minute ca să vă liniștiți…

— Nu vreau să discut despre asta, doar să o facem odată.

Ceea ce s-a și întâmplat. M-am uitat la perete și am strâns din dinți. Nu era atât de dureros, fizic, doar senzația aceea pe care o ai când te înțeapă ceva. Însă ceva tare ciudat a început să se întâmple cu mine de îndată ce am luat acea decizie; cele zece minute cât a durat procedura mi s-au părut o oră întreagă; cele șaptezeci și două de ore în care exista riscul cel mai mare pentru a pierde sarcina mi s-au părut că ar fi fost, de fapt, șapte sute douăzeci; iar următoarele două săptămâni, când riscul de a pierde sarcina era încă ridicat, mi s-au părut ca două luni. După ce a trecut perioada critică, m-am simțit extrem de ușurată. Iar rezultatele, când le-am primit, au fost mai mult decât cireașa de pe tort.

Noiembrie

11

Luna aceasta am început, în cele din urmă, procesul de sortare a lucrurilor mamei — o sarcină în privința căreia aveam sentimente amestecate. Eram nerăbdătoare să salvez lucruri cu o valoare personală sau materială în cazul în care Edward își punea în cap să scape de ele, dar nu ignorasem perspectiva nenumăratelor mici decizii pe care trebuia să le iau în legătură cu fiecare dintre bunurile mamei. În plus, în starea mea actuală nu eram foarte dornică să depun tot efortul fizic pe care îl presupunea treaba asta. Din aceste motive, nu l-am presat pe Edward cu această chestiune și probabil că aș fi continuat să o las așa, dacă n-ar fi fost faptul că din cauza planurilor oribile ale fratelui meu era necesară golirea anumitor camere din casă.

Am ajuns la casa părintească cu nervii în piuneze. Kate, care fusese încântată să aibă compania unui adult în timp ce se îndrepta spre nord ca să-și viziteze părinții, mă luase după ce ieșisem de la serviciu în Fiatul ei care hârâia. Copiii erau în spate, deja în pijamale. Mă asigurase că erau mâncați și băuți și că pur și simplu aveau să doarmă pe drum. E adevărat, au adormit, însă doar după două ore în care am rămas blocați pe autostrada M25 într-un cor de scâncete, smiorcăieli și urlete. Până în acel moment, CD-ul cu cântecele de leagăn care era pe repeat ajunsese să se reia pentru a patra sau a cincea oară — Kate respinsese „Uvertura 1812“ la care mă gândisem, crezând că avea să fie potrivită pentru o călătorie obositoare. După un scurt interludiu de liniște, bebelușul s-a trezit din nou cu puțin timp înainte de a ajunge la o benzinărie de pe autostradă, unde Kate să poată să-l schimbe și să-l alăpteze. Și așa o altă oră a fost pierdută. Experiența a fost la fel de terifiantă ca mersul cu un mijloc de transport în comun.

Eram sigură că o să-l găsesc pe Rob când ajungeam, dar am văzut un bilețel pe masa din bucătărie în care îmi zicea că ieșise și că avea să se întoarcă pe la miezul nopții. „Vorbim mai târziu“, așa scria în finalul mesajului. Oare el chiar se gândise că aveam vreun chef să rămân trează ca să-l aștept? A doua

zi, când am tras draperiile din dormitor (cu cercuri în culori aprinse, aparent create cu singurul scop de a accentua fricile din copilărie), m-am bucurat de priveliștea de care avusesem parte în fiecare dimineață în copilărie. În toți acești zeci de ani, nu se schimbase nimic: rânduri de garduri-vii delimitând grădinile modeste care dispăreau în depărtare în stânga și-n dreapta; peluze care aveau să fie tunse pentru ultima dată înainte de venirea iernii; magazii îngrămădite în colțuri, date din belșug cu creozot din pricina umidității tot mai crescute; ocazionalele heleștee ornamentale sau grădinile amenajate cu floră alpină. Frunzele care cădeau și erau suflate de vânt aveau să fie adunate fără îndoială în grămezi până la finalul zilei. Dacă aș fi fost o persoană mai puțin disciplinată, poate că mi-aș fi permis să mă las cuprinsă de melancolie gândindu-mă că nu aveam să mă mai trezesc niciodată cu o astfel de priveliște în față. O asemenea emoție ar fi fost totuși lipsită de sens pentru că rareori fusesem fericită acolo.

Nici urmă de Rob când am intrat în bucătărie, dar sticla goală de bere și o farfurie plină cu firimituri arătau că, într-adevăr, se întorsese acasă. Am deschis dulapul în care știam că mama își ținea cerealele. Amestecul pe bază de tărâțe era încă acolo, dar la o inspecție atentă, am observat că toate pachetele depășiseră cu mult data de expirare. Ce mănâncă oamenii ăștia la micul dejun? În timp ce mă gândeam la asta, Rob a intrat în bucătărie în pantaloni de pijama și în halat de baie.

— 'Neața, Susan, a mormăit el, făcând o față nedumerită. Te-am auzit prin casă. Cât e ceasul? La naiba, șase jumate? a adăugat, aruncând o privire spre ceasul de la cuptor.

— Mă așteaptă o zi lungă.

— Dar e weekend.

Și-a frecat fața cu mâinile și a căscat.

— Ei bine, dacă tot m-am trezit, uite care-i înțelegerea: tu faci ceaiul, eu fac micu' dejun. Pot oricând să mă întorc în pat dup-aia.

Cu grămezile uleioase de cârnați vegetarieni, ouă, fasole și ciuperci în față (pe care am încercat să le mănânc din politețe, dar fără sorți de izbândă), Rob

a început să trăncănească despre afacerea lui de parcă mă interesa ce făcea el ca să se întreţină. Însă mă gândeam la planul meu de a fi flexibilă — prietenoasă chiar — cât de mult puteam în weekendul acela, ca să-l prind cu garda jos când aveam să-l interoghez. Mi-a spus că, după ce a absolvit şcoala de artă, s-a perindat de la o slujbă la alta timp de câţiva ani, făcând în principal lucruri legate de horticultură, dar care nu necesitau calificare. La treizeci şi ceva de ani, a hotărât că e cazul să se apuce de ceva serios, aşa că a urmat un curs de amenajare a grădinilor şi şi-a înfiinţat propria firmă.

— Şi călătoriile unde intră în scenariul ăsta? am întrebat eu, prefăcându-mă, bineînţeles, interesată.

A început să facă asta după divorţ, mi-a zis. În mod incredibil, una dintre clientele lui fusese atât de încântată de faptul că Rob se ocupase de amenajarea exteriorului casei ei, că-şi părăsise partenerul de la acea vreme ca să trăiască în sărăcie cu el. S-au căsătorit repede, după care şi-au dat seama că nu se cunoşteau prea bine. Reuşiseră cumva să se complacă în această relaţie pripită timp de câţiva ani. Dar, în cele din urmă, soţia lui l-a părăsit pentru proprietarul unei case de amanet la care se dusese ca să amaneteze verigheta mamei lui Rob. Casa dobândită în timpul mariajului a fost vândută, iar banii au fost împărţiţi egal din nou între fosta soţie foarte fericită şi Rob, care era departe de a fi împăcat cu situaţia. Ce prost fusese. S-a hotărât să petreacă ceva timp vizitând India „ca să-şi pună gândurile în ordine“. În timp ce era departe, şi-a dat seama că persoana cu care ar fi trebuit să-şi petreacă viaţa era o fostă iubită din vremea studenţiei, pe nume Alison. Plănuia să o caute şi să-i recâştige inima când lucrurile aveau să se mai relaxeze la muncă.

— Afacerea a înflorit recent, a continuat Rob să povestească. Trebuie să jonglez cu două-trei proiecte în acelaşi timp, aşa că mi-am luat un ajutor. În plus, mi-am cumpărat o casă săptămâna trecută; o dărăpănătură, trebuie refăcută de la zero, dar are potenţial.

— Sunt încântată să aud că lucrurile merg bine pentru tine, am spus, ştergându-mi uşor buzele cu un şerveţel şi ridicându-mă de la masă.

I-am zis lui Rob să spele vasele şi să lase bucătăria în ordine şi m-am pus pe treabă.

— Da, nicio problemă, o să mă ocup de asta un pic mai târziu. Mă mai culc vreo oră, a zis el, dispărând în sus, pe scări.

M-am echipat cu recipientele necesare, am tras aer adânc în piept și am intrat în dormitorul mamei. Era neschimbat din weekendul în care venisem pentru înmormântare; doar draperiile fuseseră date jos și zăceau pe podea — o grămadă colorată. Totul era învăluit în întuneric; afară era înnorat și geamurile murdare lăsau să pătrundă o lumină slabă. După ce am aprins becul și cele două veioze de pe noptierele de lângă pat, m-am așezat pe scaunul fără spătar de la măsuța de toaletă a mamei. M-am uitat la reflexiile mele din oglindă: una din față, directă, din oglinda centrală și alte două mai enigmatice, versiuni oblice în oglinzile laterale înguste. Eram destul de împăcată cu imaginea din față; era aceeași imagine pe care o vedeam dimineața când mă machiam sau pe care o zăream în vitrina unui magazin. Imaginile laterale însă îmi erau străine, aproape că puteau aparține altcuiva. Părul nu-mi era pe atât de bine aranjat pe cât mă așteptam să fie. Imaginea mea din profil nu arăta la fel de bine cum îmi imaginasem. Pielea îmi era lăsată sub linia maxilarului și nu-mi aminteam să fi fost așa. Era neliniștitor să mă gândesc că alții puteau să vadă niște aspecte pe care eu însămi nu puteam să le observ cu ușurință. Mi-am imaginat-o pe mama stând în fața aceleiași oglinzi. M-am întrebat dacă era împăcată cu diferitele ei imagini, dacă era încrezătoare că toate acele fațete diferite formau un întreg coerent și armonios. Și tatăl meu? Stătuse el vreodată aici, contemplându-se, așa cum făceam eu acum? Probabil că nu. Tatăl meu n-ar fi vrut să-și vadă reflexia uitându-se înapoi la el.

Nu ajungeam nicăieri așa. Aveam o treabă de făcut și un timp limitat la dispoziție. Când am tras sertarul principal al măsuței de toaletă, am fost izbită de mirosul îngrozitor de farduri expirate. Am deschis o pudră compactă veche și mi-am apropiat de nas micuța dischetă roz pentru tamponat. Mirosul m-a făcut să-mi amintesc de momentele în care mama se apleca deasupra mea ca să mă sărute de noapte bună când eram deja în pat. Mereu voiam să stea mai mult, să mă țină de mână sau să mă mângâie pe păr, dar în mod inevitabil trebuia să se ducă și la Edward, care nu se potolea până nu-i spunea nenumărate povești și îi cânta nenumărate cântecele, până nu îi dădea o cană

de lapte cu cacao și până nu verifica să nu fie monștri sub pat sau în dulap. (Probabil, așa e și acum. O fi treaba lui Rob să facă asta?) Și, bineînțeles, odată ce mama îi îndeplinea toate cererile lui Edward, trebuia apoi să aibă de-a face cu tata.

Am aruncat pudra, împreună cu fardurile pentru obraji, fardurile pentru ochi și rujurile uscate într-un sac de gunoi pe care îl lăsasem jos pe podea, lângă mine. Peste ele am pus și cremele de față, cremele de mâini și balsamurile de buze, împreună cu agrafele de păr, plasele pentru cocuri și bigudiurile. Au mai rămas doar fotografia de familie înrămată, două sfeșnice din porțelan și un set cu o perie, un pieptene și oglindă de culoare argintie, pe care le-am așezat cu grijă într-o cutie de carton. După un moment de ezitare, am luat pudra compactă din sacul de gunoi și am pus-o în cutie.

Apoi am deschis dulapul cu haine al mamei, infuzat în naftalină și ticsit cu compleuri de tip rochie-sacou sau fustă-sacou în nuanțe de galben-pal, albastru-deschis și lavandă. Îmi amintesc, când eram mică, cum îmi explicase că prefera să folosească nuanțe despre care știa că se armonizau și îi puneau în evidență pielea palidă. I-am zis că mie mi se părea plictisitor, dar ea a rămas destul de fermă pe poziții. Am umplut trei saci de gunoi, pregătiți pentru a fi donați, până am golit în cele din urmă dressingul. Apoi m-am întors la sertarele din mijloc, al căror conținut avea să sfârșească la fel, mai puțin ciorapii și lenjeria intimă, pe care le-am pescuit cu două degete de acolo și le-am pus în sacul de gunoi. Mi se părea o invadare atât de brutală a intimității mamei. În sertarul de jos am găsit un pulover muștar de-ale tatei mototolit acolo; unul dintre preferatele lui. Am decis să-l păstrez. Poate că aveam să-l folosesc ca să acopăr cutiile, m-am gândit.

În noptiera mamei am găsit o cutiuță din piele falsă de crocodil. În ea își ținea bijuteriile ieftine și false pe care prefera să le poarte în locul celor mai scumpe. Îmi amintesc că mă distra când eram mică să mă împopoțonez cu bijuteriile astea și să stau în fața oglinzii, prefăcându-mă că eram regina sau prințesa de Monaco, Grace Kelly. Dintr-un motiv inexplicabil, acum simțeam dorința de a recrea scena. M-am împopoțonat cu vreo șase coliere la gât, mi-am pus cercei cu diamant și cu clipsuri, mi-am prins câteva broșe de bluza neagră și mi-am aranjat un colier de perle false pe cap ca o coroniță. M-am așezat în fața aceleiași oglinzi și m-am bucurat de aerul acela regal. Mă

simțeam ca și cum aveam șapte ani din nou — o vârstă la care era pe atât de improbabil să conduc o țară sau să mă mărit cu un prinț pe cât era să devin profesoară, polițistă sau pilot de avion.

Bineînțeles că Rob a trebuit să bată la ușă și să intre chiar în acel moment, aducând două căni de cafea. Am crezut că încă lenevea în pat; probabil trecuse mai mult timp decât îmi imaginasem.

— Anul ăsta Crăciunul a venit mai devreme, a zâmbit el. Arăți foarte decorativ, foarte Bollywood.

Am simțit cum obrajii încep să mi se înroșească, în ciuda eforturilor mele de a mă controla. M-am străduit să găsesc o explicație rațională pentru comportamentul meu ridicol, dar n-am fost în stare să vin cu ceva. Mi-am dat jos bijuteriile și le-am pus în cutie, având grijă să nu-mi trădez stânjeneala înroșindu-mă și mai tare. Am închis capacul cutiei, m-am așezat pe scaunul din colțul camerei și am acceptat cana de cafea, ca și cum nu se întâmplase nimic ciudat. Rob s-a așezat pe sofaua asortată de la capătul patului. Preparase cafea instant.

— Se pare că faci progrese, mi-a zis el, părând să nu-și dea seama de ciudățenia situației. Bănuiesc că-i greu să sortezi lucruri adunate în atâția ani, să decizi ce să păstrezi și ce să arunci. Ca și cum ți-ai încheia socotelile cu o parte uriașă din trecutul tău. De asta, probabil, Edward n-ar fi fost în stare s-o facă.

— N-ar fi în stare s-o facă pentru că e mult de muncă, asta vrei să zici, de fapt.

— Cred că el doar încearcă să facă față situației. Să treacă peste.

M-am mulțumit să râd. Eram hotărâtă să nu mă cert, deși îmi doream să contracarez așa o aberație. După ce a aruncat o privire prin cameră, Rob m-a întrebat ce aveam de gând să fac cu mobila. A trebuit să recunosc că încă nu-mi făcusem un plan în acest sens.

— N-am loc pentru ea în apartamentul meu, dar o să-mi prindă bine când o să-mi primesc partea de moștenire și o să-mi cumpăr ceva mai mare. Va

trebui să stea în garaj până atunci.

După ce ne-am terminat de băut cafeaua, i-am sugerat lui Rob să se ducă afară și să facă ce știa el cel mai bine — să se ocupe de grădină — în timp ce eu mi-am văzut de treabă netulburată.

— Mereu ești așa de autoritară? m-a întrebat el în timp ce ieșea din cameră.

— Nu sunt autoritară! i-am strigat. Sunt doar organizată.

După încă vreo oră, mi-am încheiat misiunea de a elibera dormitorul mamei. Tot ce mai rămăsese era mobila goală, prăfuită, și o grămadă de cutii și saci de gunoi plini. Copilul se mișca, activat probabil din cauza cafeinei sau a efortului intens din dimineața aceea. M-am așezat pe patul dublu și mi-am mângâiat burta încercând să-l liniștesc. Am auzit primele acorduri de chitară din „Perfect Day“ venind de undeva de sus. Și când a răsunat vocea lui Lou Reed, a început să cânte și Rob. Glasul îi era mult mai melodios și mai sigur decât te-ai fi așteptat din partea cuiva atât de nonșalant. Poate cântase în cor când fusese mic. Îmi amintesc că și fratele meu avea o voce suprinzător de acceptabilă atunci când era mai tânăr. Cândva, avusese ambiția de a cânta într-o formație (bineînțeles), dar și-a dat seama că să faci repetiții timp de câteva ore pe săptămână însemna un angajament prea mare. Am închis ochii și mi-am lăsat gândurile în voia muzicii. M-am gândit la ziua mea perfectă din copilărie.

E prima noastră dimineață petrecută într-o casă închiriată în Cornwall, în vacanța de vară dinainte de a începe clasa a cincea. N-am mai avut un somn agitat, nu m-am mai trezit îngrozită. Mama mă aude că m-am trezit și vine cu o cană de ceai la mine. Nu o pune doar pe noptieră și pleacă. Ci dă la o parte draperiile și se așază pe marginea patului. În lumina puternică, toate obiectele din jur capătă un aspect ireal. Mama poartă o rochie de bumbac fără mâneci cu trandafiri roșii și roz, o rochie pe care nu am mai văzut-o până acum, iar părul îi este strâns într-un coc lejer.

— Ce ți-ar plăcea să facem azi, draga mea? îmi zâmbește ea. Tu alegi.

În timp ce mă gândesc, privesc particulele de praf magice plutind în lumina razelor din cameră. O întreb dacă putem merge la plaja din zonă. Acceptă, fără să mai verifice dacă și Edward vrea să facă asta. Intră și tata să-mi spună bună dimineața. E în dispoziția de vacanță, poartă pantaloni scurți și tricou, iar ochelarii de soare se află deja în buzunarul tricoului. Nu l-am văzut niciodată arătând atât de bine. În timp ce mă îmbrățișează și îmi spune că sunt mica lui prințesă, nu simt nicio urmă de alcool în respirația lui.

Luăm micul dejun împreună la masa de lemn instalată în grădina din spatele casei, de unde avem o priveliște peste colinele de jos, care duc la mare. Cerul și marea sunt de un albastru atât de blând, atât de deschis, încât e imposibil să-ți dai seama unde se termină unul și unde începe celălalt. Nimeni nu se ceartă, nimeni nu țipă, nimeni nu izbucnește. Edward n-a fost muștruluit de tata în dimineața asta, așa că nu este îmbufnat și nu lovește mobila, iar mama nu trebuie să-i ia apărarea.

Când terminăm de mâncat, Edward o întreabă pe mama dacă nu putem să mergem la sala de jocuri.

— Azi nu, Teddy. Azi mă duc la plajă cu draga mea fiică.

Edward nu protestează.

Mama se piaptănă și îmi împletește părul, în timp ce tata taie pâine pentru sandviciuri. Vrem să ne bucurăm din plin de acest soare britanic rar și prețios, așa că hotărăsc cu mama să mergem pe jos la plajă. Îl întreabă pe tata dacă vrea să vină cu mașina după noi și să ne întâlnim pe plajă. Pentru că nu este beat, tata n-o refuză.

Eu și mama mergem sprintene, uitându-ne la fluturii viu colorați, ce seamănă cu cei tropicali, și la florile sălbatice din gardurile-vii. Mama nu mai este tăcută și absentă — mă întreabă ce citesc, dacă mă înțeleg cu prietenii mei, ce cred despre faptul că o să merg la o școală nouă. În timp ce vorbim despre toate astea, ajungem la plajă. Deși restul familiei încă n-a ajuns, mama nu se îngrijorează că poate tata a început să bea din nou și a făcut accident. Ne așezăm pe o bancă la soare și așteptăm. Mama mă ia de mână și mi-o strânge.

Vedem mașina noastră oprindu-se în parcare și ne îndreptăm agale într-acolo

ca să-i ajutăm să scoată gălețușele, lopățelele și scaunele pliante din portbagaj. Ne împărțim lucrurile între noi și le ducem pe plajă. Fratele meu îl întreabă pe tata dacă vrea să joace frisbee cu el odată ce ne instalăm mica tabără. Tata nu este beat, așa că spune: „Ce idee minunată!" Eu și mama ne luăm plasele de pescuit și ne îndreptăm spre stânci. Mama nu se grăbește, nu este nerăbdătoare să se întoarcă și să-i verifice pe tatăl și pe fratele meu și timpul trece pe nesimțite cât noi suntem până la genunchi în apă, dând la o parte perdelele de alge și căutând pe sub stânci. Prindem cincisprezece crabi și doisprezece pești mici și rapizi. N-am văzut niciodată atât de mulți laolaltă.

Ne întoarcem și constat că tata tot n-a început să bea. Ne luăm sandviciurile, ne așezăm pe șezlonguri și ne savurăm prânzul. Tata nu înjură și nu scapă lucruri pe jos; mama nu este prea preocupată să asculte ce spun și să riposteze; Edward nu este dușmănos și pus pe răzbunare. Mai târziu, hotărâm să jucăm minigolf pe un teren lăsat în paragină de pe plajă. Tata nu-și ia sacoșa cu rezerva de urgență — un lichior ieftin — și nici nu dispare pentru o jumătate de oră, ca să reapară roșu tot la față și mergând împleticit. Nu mai ținem scorul, dar nimănui nu-i pasă cine câștigă și cine pierde. Fratele meu nu face o criză când mama îi spune că mai jucăm doar un meci de golf pe ziua de azi, și prin urmare tata n-are de ce să țipe la el.

În timp ce soarele începe să coboare pe cer, mama se întoarce cu mașina, urcând înapoi dealul care duce la casa noastră de vacanță. Eu o iau pe jos împreună cu tata și Edward, ca să putem face o oprire la ghereta din parcul de rulote și să cumpărăm înghețată. Trecem pe lângă pubul local fără ca tata să spună că intră și el pentru jumătate de oră. Eu și Edward nu trebuie să stăm pe bordură afară, tot așteptându-l să iasă și nu trebuie să mai îndurăm privirile compătimitoare care ne sunt aruncate. Tata nu merge împleticindu-se în drum spre casă.

E seară și tata tot nu se duce la pub și nici nu deschide o sticlă de băutură. Nimeni nu-mi spune cât de proastă și de urâtă sunt. Nimeni nu-i spune lui Edward că i s-a suflat în coarne și că o s-ajungă după gratii. Tata n-o jignește pe mama și nu se iau la ceartă. Jucăm Monopoly, care se lungește atât de mult, încât cădem de acord că a câștigat toată lumea. Când mă duc la culcare, tata mă sărută pe frunte de noapte bună; tot nu miroase a alcool. Mama vine și mă învelește și se așază din nou pe marginea patului.

— Te-ai distrat azi, draga mea? mă întreabă.

— A fost cea mai tare zi.

Are o expresie senină pe chip. Stinge lumina și închide încet ușa în urma ei, iar eu îmi dau seama că n-am simțit nici urmă de anxietate, umilință sau neputință toată ziua. Pe măsură ce lumina de afară se face tot mai slabă, de jos nu se aude niciun urlet, niciun strigăt. Nicio ușă trântită. Nu trebuie să stau ascunsă în întunericul din capul scărilor în cazul în care e nevoie să intervin între părinții mei. N-am niciun motiv pentru care să nu pot adormi, așa că mă cufund în somn.

Asta e ziua mea perfectă. Poate că am înfrumusețat puțin adevărul.

După prânz — format dintr-un sandvici cât casa pe care mi l-a pregătit neîndemânatic Rob — am început să mă ocup de sufragerie. În colț, lângă fereastră, era biroul mamei, la care obișnuia să-și scrie scrisorile și să-și noteze în agendă. Sertarele erau pline ochi cu dosare de carton, unele conținând documente vechi care păreau să fie oficiale, dar care puțin probabil să mai aibă vreo importanță acum, iar altele cuprinzând corespondența pe care o purta cu prietenii și rudele. Am fost tentată să arunc totul într-un sac de gunoi ca să economisesc timp prețios. În cele din urmă, am aranjat dosarele în teancuri pe care le-am legat. Voiam să le iau cu mine la Londra și să mă uit repede peste ele înainte să le arunc. Bufetul și vitrina erau pline de lucruri care nu erau toate pe gustul meu: boluri de sticlă pentru salată, vase și oliviere grosolane; ornamente din alamă. Eram pusă în fața unei dileme: ezitam dacă să le arunc, probabil pentru că reprezentau decorul tangibil al copilăriei mele; cu toate acestea, nu erau lucruri pe care îmi imaginam că voiam să le folosesc sau să le expun vreodată.

Capul rotund al lui Rob s-a ițit după ușă ca să verifice din nou cum mă descurcam. Cu siguranță, fusese instruit să stea cu ochii pe mine.

— M-am tot gândit, mi-a zis el. Dacă te ajută, pot să depozitez mobila în noua mea casă. Nu prea am lucruri, așa că o să fie ceva temporar pentru mine. O să ne facem un serviciu unul altuia. Și dacă tot te ocupi de asta, poți să pui

cutiile cu lucrurile în privința cărora încă nu te-ai decis în mansarda mea. Poți să ți le iei înapoi oricând vrei tu.

O nouă dilemă. Pe de o parte, nu voiam să rămân datoare unui străin, cuiva care era în cârdășie cu Edward. Și asta ar fi însemnat că trebuia să am discuții cu Rob, ceea ce nu voiam cu siguranță. Pe de altă parte, el îmi propunea o soluție tentată — ieftină și convenabilă —, pe care, ținând cont de situația mea financiară actuală, urma să-mi fie greu să o refuz. Lucrurile pe care voiam să le depozitez nu aveau vreo valoare financiară și Edward nu era deloc interesat de ele, așa că puțin probabil ca Rob să încerce să le acapareze pentru ca apoi să ceară bani pe ele. În plus, deși oferta fusese făcută cu siguranță ca să mă înmoi și să dezvălui astfel informații despre strategiile mele, nu exista nicio posibilitate ca așa ceva să se întâmple. Prin urmare, am concluzionat că nu avea să-mi strice.

— Poate ar fi indicat să nu-i spui lui Ed, doar dacă întreabă, a zis Rob. Mai ales că voi doi nu sunteți în cele mai bune relații. Nu știu ce-ar putea să creadă despre asta.

O, bravo, Rob, mi-am zis. Foarte deștept, te prefaci că nu ești complicele și acolitul de nădejde al fratelui meu. Cu asta o să-mi câștigi încrederea. Ei bine, putem să jucăm acest joc, dar curând vei descoperi că ți-ai găsit nașul.

Rob a adus o grămadă de ziare vechi, plus câteva cutii cu cărți poștale și i-am dat voie să mă ajute la împachetat. Era ocazia perfectă — așa cum stăteam noi pe jos într-o manieră degajată și concentrați asupra unei sarcini plictisitoare și repetitive — ca să-l chestionez subtil despre circumstanțele legate de testamentul mamei.

— Tocmai ce mă întorsesem din India, mi-a zis el. Stăteam în casa unui amic la vremea aceea. E căsătorit, are familie, și nu voiam să-i încurc, așa că petreceam destul de mult timp cu Ed acasă la mama ta. Era atât de drăguță, mereu mă făcea să mă simt bine-venit. De fapt, mi-a oferit camera liberă imediat, dar nu voiam să deranjez o femeie în vârstă. În ziua în care am participat ca martor la semnarea testamentului, Ed mi-a sugerat să dau o fugă în pauza de prânz până la el ca să iau un CD pe care mi-a promis că o să mi-l împrumute. Când am ajuns acolo, mătușa ta stătea la masă cu mama ta. Mătușa ta m-a întâmpinat cu bucurie, ca și cum eram un prieten pe care nu-l

mai văzuse de mult, deși nu-mi aminteam să fi făcut cunoștință cu ea înainte. În timp ce stăteam la o șuetă, Ed s-a întors cu un plic, apoi a zis că trebuie să plece. Mama ta mi-a spus că-și întocmise testamentul și că și-ar dori să participăm ca martori la semnarea lui. A scos un pix dintr-un sertar, a semnat documentul, apoi asta am făcut și eu, și mătușa ta. După care mătușa ta a încercat să mă convingă să mă ocup de grădina ei. I-am explicat că îmi era peste mână să accept oferta pentru că locuia prea departe, dar a fost foarte insistentă.

Totul părea atât de inocent, atât de spontan, nu-i așa? L-am întrebat ce anume știa Edward despre conținutul testamentului înainte de a fi semnat de mama mea.

— N-am nicio idee. Nu mi-a povestit niciodată despre asta. Dar, după cum spuneam, tocmai mă întorsesem în țară. Prima dată când am auzit ce anume conține testamentul a fost chiar înainte să vii tu pentru înmormântare. Ed a primit o scrisoare de la avocați după micul dejun. Din câte am înțeles, în ea se spunea că avea voie să rămână în casă cât de mult voia și că aceasta nu avea să fie vândută până când nu hotăra el să se mute. Era încântat, dar știa că tu n-o să fii fericită. Zicea că asta o să pună paie pe foc.

— Ce-a mai zis despre testament de atunci?

— Îmi pare rău, Susan, dar sunt într-o poziție delicată. Vreau să fiu deschis cu tine și în același timp nu vreau să fiu neloial față de Ed. Tot ce pot să spun e că el știe că tu ai făcut ceva în instanță ca să-l oprești pe executorul testamentului să pună în aplicare ce scrie acolo. Zice că n-ai pe ce să te bazezi, că-ți irosești energia de pomană. Zice c-o să aștepte până o să rămâi fără energie. Nu cred că am spus ceva deplasat. Sunt complet neutru în situația asta. Și cum ai de gând să contești testamentul, apropo?

Un alt discurs demn de laudă, Rob: să mimezi o ignoranță completă față de conspirație, în timp ce lași să-ți scape suficiente informații despre ceea ce gândește Edward ca și cum ai fi deschis și onest. Nu sunt așa de naivă; i-am ignorat întrebarea.

Între timp, ornamentele și bibelourile au fost împachetate în ziare și depozitate în cutii. Eram dezamăgită că reușisem să scot doar așa puține

informații utile de la Rob. L-am lăsat pe fratele meu deoparte și mi-am întors atenția asupra informațiilor despre mama. Punând capacul ultimei cutii și strângând toate ziarele pe care nu le folosisem, l-am întrebat degajată pe Rob cum i se păruse mama în ultimele săptămâni înainte să moară. Și-a frecat bărbia și n-a zis nimic pentru o clipă, născocind o poveste, fără îndoială.

— Aș spune că nu era chiar sută la sută în apele ei, mi-a zis el în cele din urmă. Părea să fie un pic confuză. Ca și cum mintea îi stătea în altă parte. Se oprea în mijlocul propoziției, de parcă uita ce voia să zică. Dar toți oamenii bătrâni pățesc asta. Nu era ceva neobișnuit, ceva de care să te îngrijorezi. Oricum, tu ai vorbit cu ea în fiecare weekend. Ce crezi despre asta?

— Mi se părea că devine din ce în ce mai confuză. Ar fi trebuit să-mi urmez instinctul și să o vizitez mai repede. Aș fi putut să o protejez de înșelătoria lui Edward.

În clipa în care am rostit cuvintele, mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să le spun în fața aliatului fratelui meu. Ce prostie.

— Ed n-a înșelat-o cu nimic. N-ar fi profitat de mama voastră. Era îngrijorat din cauza ei. Mereu o verifica, iar înainte să plece, se asigura că era OK, că avea tot ce-i trebuie, îi făcea cumpărăturile sau diverse alte treburi. Era foarte amabil și atent când era cu ea. Mama voastră scotea tot ce-i mai bun din el la suprafață.

Trebuie să menționez că Edward a reușit să-și ascundă această latură față de mine mai bine de patru decenii. Sincer, nici nu cred că există. Afirmațiile lui Rob n-aveau nicio credibilitate.

— Dar dacă ea nu judeca limpede și s-a întâmplat ca Edward să-i bage asta în cap, chiar și fără să vrea, că el trebuie să rămână în casa printească…

— N-am niciun motiv să cred că s-a întâmplat așa ceva. Uite, eu n-am nicio treabă cu asta. Nu știu mai multe decât tine. Îmi pare rău, dar nu mă simt deloc confortabil discutând despre toate astea. Hai să vorbim despre altceva.

Habar n-am despre ce credea Rob că putem să discutăm noi doi.

Mai târziu, în timp ce mă uitam singură la un episod dintr-un serial polițist scandinav cu o atmosferă sumbră (Rob era la petrecerea de burlaci a unui prieten), m-am întrebat dacă nu cumva pusesem întrebările prea direct. Dacă aș fi încercat o abordare mai relaxată, poate că l-aș fi păcălit să divulge informații despre intențiile și acțiunile fratelui meu sau despre starea mintală a mamei. Nu voiam să-l alung din nou. M-am hotărât ca a doua zi să-mi folosesc toată blândețea și tot farmecul de care eram în stare.

12

Eram captivă între doi muncitori murdari pe bancheta din față a unei dube Transit albe; nu era o situație în care să mă fi gândit vreodată că aveam să ajung. Rob se afla în dreapta mea, cu o mână pe volan și cu alta bătând darabana în ritmul cântecului pe care îl fredona. Era îmbrăcat în hainele de lucru pe care, ca de obicei, se vedeau urmele de la toate șanțurile pe care le săpase și de la toți sacii de îngrășăminte pe care îi turnase. Bărbatul din stânga mea, care mirosea la fel de urât și care semăna cu un goblin, era Billy, ajutorul lui Rob. Billy era cu un cap mai mic decât mine, plin de mușchi, cu riduri adânci care îi brăzdau obrajii. Avea câte trei cercei în fiecare ureche și niște tatuaje pe care și le făcuse singur pe degete. Când nu sporovăia, și abia se înțelegea ce zicea, se foia, se scărpina sau își rula o țigară. Uneori, le făcea pe toate trei deodată. Nu aș fi fost surprinsă să aflu că tocmai ieșise din închisoare.

Când am urcat în duba lui Rob, a trebuit să strâng ziarele îngălbenite și paharele de carton pentru cafea folosite care erau adunate în locul pentru picioare. Bancheta neagră din imitație de piele era tăiată din loc în loc, dând la iveală buretele, iar totul era acoperit de o dâră groasă de murdărie.

Ca măsură de precauție, am pus un ziar pe banchetă înainte să mă așez, în caz că pantalonii mei de stofă negri și curați s-ar fi murdărit în asemenea hal încât să nu mai poată fi salvați. În mod evident, suspensiile dubei cedaseră; orice hurducătură de pe drum era amplificată de o sută de ori, și mă dureau oasele îngrozitor de tare de fiecare dată când eram aruncată de pe banchetă în sus și în jos. Ca să fiu sinceră, Rob fusese puțin stânjenit când îmi deschisese ușa.

— De obicei, nu transport pasageri în afară de Billy aici de față. Sper să nu te deranjeze.

Firește că m-a deranjat. Însă trebuia să mă asigur că mobila și cutiile mele

erau depozitate în siguranță.

Ne îndreptam spre casa lui Rob pe care tocmai și-o cumpărase; e „la o aruncătură de băț“, mi-a zis el. În timp ce treceam peste o groapă uriașă, Bill și-a scos o țigară pe care și-o rulase mai devreme. Nu credeam că și-o va aprinde până nu l-am văzut cu o brichetă de plastic. Nu-mi place să le spun oamenilor ce să facă, dar n-am avut de ales decât să-i ordon, cât de ferm am putut, să se oprească imediat din ce avea de gând să pună în aplicare. N-a părut prea descurajat și n-am putut să nu mă gândesc că probabil era obișnuit să primească ordine de la polițiști, de la paznicii închisorii. Dar Rob a scuturat din cap.

— Nu cred c-a vrut să ți-o zică așa de dur, amice, a zis aplecându-se spre mine. Ăsta-i stilul ei.

— Nicio problemă. Îmi pare rău, dragă, am uitat că ești gravidă, mi-a zis Billy, strângându-mă de coapsă un pic prea sus ca să mă simt confortabil. Abia dacă se vede. A mea era cât casa când era în patru luni. Scuză-mă, ea oricum e cât casa, a chicotit pentru sine, punându-și țigara înapoi în tabacheră. Te-ai lăsat cât ești gravidă?

— Nu fumez. N-am fumat niciodată, i-am comunicat.

— Am crezut că da, a intervenit Rob. Cu ani în urmă, când eram cu toții studenți. Toată lumea o făcea în vremurile alea.

— Te înșeli. Probabil, te gândești la altcineva. Nu-mi amintesc să te fi întâlnit.

Și dacă aș fi făcut vreodată ceva contrar logicii și bunului-simț, ceea ce n-am făcut, oricum n-aveam să recunosc față de Rob.

— Al naibii obicei, oricum, a zis Billy. O să renunț și io la anu’. Ia zi, ce-o să ai?

I-am explicat că habar n-aveam. Trebuia să fac o ecografie săptămâna următoare, când puteam să aleg dacă voiam să aflu sau nu. Încă nu mă gândisem dacă era ceva indicat sau de dorit să fac.

— A mea a fost bucuroasă când i s-a spus c-o să aibă o fetiță. Abia aștepta s-o îmbrace ca pe-o păpușică și să-i cumpere chestii cu „My Little Ponies“. Ș-apoi când a venit pe lume Amy a noastră, tot ce-a vrut să facă a fost să poarte echipament de fotbal și să bată mingea toată ziua. N-ai de unde să știi. Deci ce vrei? Băiat sau fată?

Aceste două cuvinte m-au trezit la realitate ca și cum cineva ar fi pocnit din degete și aș fi ieșit din transă. Mi-am repetat în gând: „băiat“, „fată“. Urma să am un băiat. Sau o fată. Mai mult, soarta decisese deja pentru mine. Nu era ceva ce aș fi putut să controlez în vreun fel. Și atunci, un alt cuvânt mi-a venit în minte. Dacă urma să am un fiu sau o fiică, asta însemna că urma să devin „mamă“. Un copil avea să se uite la mine și m-am gândit că n-aveam să mai fiu „o soră care s-a îndepărtat de fratele ei“, „o colegă de la muncă“ sau „o femeie pe care o văd uneori la metrou“, ci „mamă“. Asta conta. Conta mai mult decât ar fi putut fi explicat doar logic. Conta pentru că nu eram o dezamăgire, nu eram o sursă de nemulțumiri, frustrări și regrete. Copilul meu avea să considere că îmi îndeplineam rolul de părinte într-un mod exemplar — eram încredințată că așa urma să se întâmple. Cuvântul „eșec“ nu exista în vocabularul meu. Dar dacă…? Billy continua să trăncănească despre cum o să mă descurc fără tatăl copilului, că aproape toți tații pe care îi cunoștea nu rămăseseră alături de copiii lor pentru prea multă vreme, dar abia dacă-l auzeam. „Mamă“.

— Susan, mai ești cu noi? m-a întrebat Rob. Pari să fii pierdută în altă lume.

— Sunt perfect în regulă, mulțumesc. Spuneai ceva?

— Tocmai te-am întrebat dacă vrei ceva de la cafenea. Mă duc să iau câte o cafea pentru mine și Billy.

— O, un ceai verde, mulțumesc, i-am răspuns eu automat.

În dimineața aceea, mi-am pus ceasul să sune la ora șapte și am terminat treaba din dormitorul meu înainte ca Rob să mă cheme la un alt mic dejun de-ale lui cu cârnați vegetali (dacă nu cumva „cârnați vegetali“ e un oximoron). Mi-a luat puțin să golesc camera, căci mama îmi strânsese toate lucrurile de

îndată ce plecasem la facultate. Singurele lucruri pe care am decis să le păstrez au fost două cărți — Micuțele doamne, care îi aparținuse mamei și Just So Stories, care îi aparținuse tatei.

Rob n-a prea vorbit la micul dejun; fără îndoială era mahmur după petrecerea din urmă cu o noapte. Era ora unu când l-am auzit băgând cheile în ușă. N-am putut să adorm până când nu s-a întors, motiv pentru care mă simțeam neobișnuit de vlăguită. În timp ce Rob era în grădină ca să arunce resturile de mâncare în lada cu compost și eu răsfoiam ziarul din ziua precedentă, s-a auzit soneria. Billy s-a făcut repede comod: și-a azvârlit geaca pe balustrada scărilor, a intrat în bucătărie și s-a trântit pe scaun. Mi-am dat seama imediat că asta nu era nicidecum prima lui vizită aici.

— Deci îți muți niște lucruri din casa lu' frati-tu, dragă? a întrebat el, suflându-și nasul într-o batistă murdară pe care și-a scos-o dintr-un buzunar al blugilor. Îl știu puțin pe Ed, de la The Bull's Head. Un tip beton.

— Nu-i casa fratelui meu, i-am zis. Ne aparține amândurora și curând o să fie scoasă la vânzare.

— O, scuze, am avut impresia că maică-ta i-a lăsat casa lui Ed. Pare că are planuri pentru ea.

— Îi este greu să accepte faptul că va trebui să se mute.

Rob s-a întors din grădină, iar Billy s-a ridicat de pe scaun.

— Rob, șefu', de unde începem? l-a întrebat el, frecându-și mâinile și gândindu-se probabil la banii pe care avea să-i primească pentru orele suplimentare de lucru.

N-am avut ce să fac decât să supraveghez totul în timp ce Rob și Billy icneau și se încordau sub greutatea cutiilor și a pieselor de mobilier. În timp ce ei încărcau totul în dubă, m-am plimbat prin camerele goale. Fiecare păstra urmele fantomatice ale obiectelor care se aflaseră în ele. În locul unde stătuseră corpurile de mobilier, mocheta era mai închisă la culoare și mai moale, protejată de soare și de uzură, iar picioarele corpurilor lăsaseră niște urme adânci în ea. Pe tapetul decolorat se vedeau contururile întunecate ale

tablourilor și ale oglinzilor care fuseseră agățate acolo. Se vedea chiar și forma ștearsă a unui crucifix din lemn pe care mama și-l atârnase dasupra patului în ultimii ani. În ciuda acestor vechi ecouri ale vieții de odinioară, amintirile pe care le păstrau se risipeau deja ca fumul unei lumânări pe care o stingi. Ducându-mă în fostul meu dormitor, mi-am închis geanta de voiaj care era trântită în mijlocul camerei și m-am mai uitat pentru ultima oară pe geam. Mi-am luat lucrurile și am închis ușa în urma mea. Bucură-te de camera ta de înregistrare, Edward, mi-am zis, pentru că n-o să dureze prea mult.

M-am așezat pe o ladă și mi-am băut ceaiul tare, pe când cei doi bărbați descărcau și cărau mese, dulapuri și bufete în sufrageria de la parter și în cele două dormitoare ale lui Rob. Apoi au adus niște scări, iar cutiile mele au fost urcate în pod. Rob avusese dreptate când spusese despre casa lui că era „cam dărăpănată“. Am conchis că era o casă veche acceptabilă, cu potențial, într-o zonă în care existau totuși niște atracții, dar bucătăria, baia și decorațiunile fuseseră, în mod clar, alegerea unui zănatic orb din anii 1970. De atunci pereții nu mai fuseseră văruiți și aparent nici aspirați sau șterși de praf. Un cadru tare trist în care să depozitez bunurile prețioase ale mamei. Dar, cum nu mă costa nimic, nici nu puteam să fac mofturi.

Când au terminat, Rob i-a dat lui Billy niște bancnote împăturite.

— Bea o bere pentru noi, i-a zis, punându-și portofelul într-unul dintre buzunarele din spate ale pantalonilor.

— Mulțam, șefu’. Și noroc cu sarcina, dragă. Îmi dau seama c-o să fii o mamă super tare. Ar trebui să te muți cu ăla micu’ înapoi în Brum. E mult mai bine decât în Londra aia. Sunt o grămadă de parcuri și tot felu’ de chestii pentru copii. S-a schimbat mult de când erai tu mică.

— O să țin cont de sfatul tău, l-am asigurat.

Am acceptat oferta lui Rob de a mă duce în gara New Street, căci Kate decisese în mod deloc convenabil să mai stea câteva zile la părinții ei. În timp

ce ne puneam centurile, m-a întrebat despre tatăl copilului. Modul direct în care a făcut-o m-a luat prin surprindere. Mă pregăteam să-i spun să-și vadă naibii de treaba lui, dar încă mă străduiam din greu să fiu politicoasă și prietenoasă.

— Nu am o relație cu tatăl, i-am explicat. I-am zis că n-am nevoie de ajutorul lui.

— Și el a fost de acord cu asta?

— Încă nu, dar o să fie. În continuare are impresia greșită că vrea genul ăsta de implicare.

— Și de ce l-ai refuzat? Te-a tratat urât?

— Nu, chiar opusul. Dacă vrei să știi, am trei motive pentru care să-l refuz: unu — nu vreau să-i rămân datoare moral sau financiar; doi — îmi doresc să am libertatea de a lua singură deciziile în privința copilului; și trei — oricum nu vrea să-și asume responsabilitatea.

— Cu siguranță, el știe mai bine ce vrea și ce nu vrea. Nu poți să decizi tu pentru el. Dacă te ajută financiar sau în alt fel, asta nu înseamnă că îi datorezi ceva. Copilul l-ați făcut împreună, așa că sunteți responsabili amândoi în egală măsură. Și să iei decizii de una singură nu e ceva corect. Cred că ai niște probleme legate de control.

Nu eram sigură cât de mult mă mai puteam preface. Simțeam cum masca avea să-mi cadă curând.

— Ce urmărești, Rob? Ești cumva purtător de cuvânt al celor de la Dreptate pentru tați[6] sau ceva de genul? Pentru că altfel nu înțeleg de ce te-ar privi pe tine așa ceva.

— Nu știu nimic despre ei. N-am niciun interes politic. Vorbesc doar din proprie experiență, ceea ce-mi oferă o altfel de perspectivă asupra lucrurilor, care ție s-ar putea să-ți lipsească.

— Ce fel de experiență ai putea tu să ai care să fie relevantă pentru situația

mea?

A urmat o tăcere lungă. Am sperat că întrebarea mea retorică pusese punct discuției.

— Dacă e să fiu sincer, la facultate am cam fost un măgar, a început el.

M-am abținut să-i spun că nu eram surprinsă de asta.

— Am avut câteva prietene, iar relațiile n-au ținut niciodată prea mult. Însă exista o fată în privința căreia aveam intenții serioase — Alison — și ea avea la fel. Era însă o problemă — mă tot bătea la cap să mă dau pe brazdă. Făceam chestiile pe care le face orice student, da’ exageram un pic, dacă înțelegi la ce mă refer.

— Nu chiar.

— Nimic grav, doar că beam prea mult, fumam prea mult, eram spart în cele mai multe zile; exageram un pic în weekenduri. Apoi, chiar înainte de examenele finale, a aflat că era însărcinată. Ar fi trebuit să fie pe anticoncepționale. Am vorbit o grămadă, tot învârtindu-ne în jurul cozii. În cele din urmă, am zis că ar trebui să facă avort, că eram prea tineri ca să fim părinți. A fost de acord, dar în ziua în care era programată la clinică s-a trezit cu o răceală puternică. I-au zis că trebuia să plece și să aștepte până se simțea mai bine, și apoi să-și facă o altă programare. Da’ n-a mai făcut alta. Am tot bătut-o la cap, ea a zis c-o să se ducă, da’ timpul tot trecea. După câteva săptămâni, a zis că era prea târziu s-o mai facă, c-o să păstreze copilul. Eram speriat ca dracu’. Nu voiam responsabilitatea asta. Voiam să ies în continuare cu băieții, să-mi fac de cap în weekenduri, să cheltui bani ca să mă simt bine.

Rămăseserăm blocați într-o intersecție aglomerată de ceva vreme. Semaforul se făcuse verde și șoferul din spatele nostru ne claxona. Rob a demarat în trombă.

— Nu știu de ce-ți spun toate astea. Da’ ideea e că există un motiv în cele din urmă.

N-a mai zis nimic cât a depășit un biciclist, apoi și-a continuat povestea.

— Într-un final, mi-a spus să-mi vin în fire sau să o șterg. Am ales colacul de salvare. Mi-am zis că în fond nu era problema mea. Alison nu-și luase anticoncepționalele și tot ea hotărâse să păstreze copilul, așa că nu putea să se aștepte să fac orice voia ea. Ți-am zis c-am fost un măgar.

S-au auzit din nou alte claxoane de la mașina din spatele nostru, căci Rob redusese treptat viteza. A călcat accelerația și a fluturat două degete în aer; un gest inutil, din moment ce eram într-o dubă.

— Alison a plecat din Birmingham și s-a întors la părinții ei în Edinburgh ca să locuiască acolo. Nu m-am gândit prea mult la copil la început, pentru că nu-mi păsa decât să mă distrez, dar pe măsură ce a trecut timpul, am ajuns să mă întreb. Nu știam nici măcar dacă aveam o fiică sau un fiu. Cam când ar fi trebuit să împlinească cinci ani, am decis să o contactez pe Alison. Speram să nu fie prea târziu ca să-mi pot cunoaște copilul. Am reușit să găsesc numărul părinților ei și să-i sun. N-au fost prea încântați. Mă așteptasem să fi auzit tot felul de povești îngrozitoare despre mine de la Alison, dintre care majoritatea erau adevărate. Mi-au zis că aveam un fiu, că îl chema James și că Alison trăia fericită alături de altcineva.

Rob a făcut o pauză. Am crezut că poate terminase, dar, după un oftat, a continuat.

— Părinții lui Alison m-au avertizat să nu încerc să iau legătura cu ea, nu voia să aibă de-a face cu mine. Dar nu puteam s-o las baltă. I-am tot sunat, rugându-i să-mi dea numărul ei de telefon. Le-am explicat că doar voiam să fiu un tată pentru copilul meu. Probabil i-au spus, pentru că într-o noapte m-am trezit cu un telefon de la ea. A fost foarte calmă, foarte fermă. Mi-a zis că am renunțat la dreptul de a-l vedea pe James când mi-am luat tălpășița. Era un băiețel fericit și încrezător; îi spunea tată noului ei partener. Mi-a zis că nu însemnam nimic pentru el, că numele meu nu era trecut nici măcar în certificatul lui de naștere. Aș fi putut să lupt ca să ajung la James. Cine știe, poate că aș fi câștigat. Dar știam că luasem o decizie greșită atunci când plecasem. Nu voiam să mai iau una distrugându-le viețile. Așa că am decis să-i las în pace. Dar în fiecare zi mă gândesc la fiul meu, mă întreb ce face, cum arată. Are peste douăzeci de ani acum. Habar n-am dacă se gândește la mine sau nu. Poate că nici nu știe că exist. Mi-am ratat șansa de a-mi vedea fiul crescând. E vina mea. Nu pot să dau vina pe altcineva. Atât îți zic, Susan,

nu-i face asta tatălui copilului tău. Nu dacă n-ai un motiv bun pentru care să faci asta, dacă nu te-a tratat cum trebuie sau pentru că o merită.

Ajunseserăm între timp în parcarea gării. Rob și-a rezemat capul de volan pentru câteva secunde și apoi s-a întors spre mine. Voiam să-i spun ceva pe un ton ferm, dar arăta ca și cum urma să plângă. Te rog, nu, mi-am zis. Nu știu ce să fac cu bărbații care plâng. Sau care fac orice altceva.

— La naiba, voiam doar să-ți povestesc experiența mea, mi-a zis, trăgându-și nasul și râzând. Hai să-ți luăm bagajele din spate.

Am acceptat oferta lui Rob de a-mi căra bagajele până în tren, văzând că mă întorceam la Londra cu mult mai multe decât venisem. Pe drum, Rob, care acum era mai liniștit, și-a continuat povestea.

— După cum spuneam, mi-a venit mintea la cap cât am fost în India. Alison e sufletul meu pereche; cu ea ar trebui să-mi petrec restul vieții. Deja am pierdut atât de mult timp. O să-i găsesc, pe ea și pe fiul meu, să văd dacă el mă poate ierta și dacă Alison mai e cu cineva acum, să fac tot posibilul să-i recâștig inima. Să mă revanșez pentru toate porcăriile pe care le-am făcut cât am fost tânăr.

În tren, în drum spre Londra, m-am gândit la mărturisirea lui Rob. Nu puteam să nu mă întreb dacă doar avusese intenția să țină o pledoarie din suflet pentru tații excluși sau dacă urmărise să-mi înmoaie inima și să mă atragă de partea lui. Orice ar fi încercat, aproape că a reușit; mai că l-am compătimit pe moment. Dar mi-am amintit că el singur își provocase aceste probleme. Se comportase îngrozitor și fără îndoială prietena lui suferise mult mai mult decât el, cel puțin la început. Mi-am amintit și că, din moment ce Rob era complicele lui Edward, era foarte probabil ca nimic din toate astea să nu fie, de fapt, adevărat.

Ținând cont de faptul că Billy fusese aproape toată ziua prin preajmă și de „dezvăluirile" lui Rob despre fiul lui, n-am avut nicio șansă să obțin mai multe informații fie despre Edward, fie despre testamentul mamei. Din fericire, aveam să-l văd pe Rob peste câteva săptămâni. Mi-a zis că urma să

vină la o petrecere în Londra cu Edward, așa că avea să-i fie ușor să treacă pe la mine să-mi lase cutiile pe care voiam să le iau. Avea să-i fie ușor și să mă facă să las garda jos — fără îndoială că se gândise la asta. În mod ciudat, în timp ce închideam ochii cu intenția de a trage un pui rapid de somn înainte de a ajunge la Euston, n-am putut să nu-mi amintesc nuanța aceea de albastru neobișnuit de pătrunzătoare a ochilor lui Rob atunci când se întorsese spre mine în timp ce eram în dubă. Probabil că fusese un efect al luminii.

În seara aceea, în timp ce eram în pat, cu spatele rezemat de perne, m-am uitat prin dosarele pe care le recuperasem din biroul mamei mele. Speram să găsesc vreun indiciu despre starea ei mintală sau despre planurile ei legate de cui urmau să-i revină bunurile sale după ce murea, dar corespondența aceea era, în mare parte, prea veche ca să mai aibă vreo relevanță. Erau scrisori de mulțumire de la unchiul Harold, mătușa Julia și fiii lor pentru cadourile pe care mama le trimisese de-a lungul anilor; scrisori de la două colege de școală care se mutaseră în Noua Zeelandă, respectiv Canada, în care își aminteau de întâmplările trăite împreună în copilărie; felicitări anuale pentru ziua ei de la tata, care am observat că se opriseră când eu aveam zece ani; felicitări de Crăciun și de Paște făcute de mână la școală, majoritatea de la Edward, dar și câteva de la mine; niște scrisori din care abia se înțelegea ceva de la mătușa Sylvia, inclusiv una care fusese ruptă și apoi lipită la loc, și în care își exprima profunda recunoștință pentru ceva ce nu era specificat; o scrisoare de recomandare dactilografiată de la șeful mamei de la biroul facultății, în care se spunea că era o angajată muncitoare și de încredere; câteva scrisori și cărți poștale în care erau exprimate condoleanțe pentru moartea tatei; și alte asemenea. M-am gândit dacă să păstrez ceva, dar în final am decis să arunc tot teancul la coșul de gunoi. Nu aflasem nimic ce nu știam deja și oricum n-aveam spațiu la dispoziție.

Apoi am deschis albumul voluminos pe care îl adusesem cu mine de la Birmingham. Albumul începea cu nunta părinților mei și se termina cu mine după ce începusem școala. Prima fotografie era una oficială alb-negru, cu întreaga familie în fața bisericii după cununie. Mama părea timidă, rușinoasă; nu era obișnuită să fie în centrul atenției. Tata părea să n-aibă nicio reacție, îndurând tot ce trebuia să îndure ca să devină un bărbat căsătorit. Bănuiesc că luase o tărie care să-l ajute să treacă peste toată bătaia de cap. În schimb, mătușa Sylvia, care stătea lângă mama și purta o rochie de domnișoară de

onoare, lungă și tivită cu dantelă, se bucura teribil. Mama avea douăzeci și șapte de ani când s-a căsătorit, ceea ce înseamnă că mătușa Sylvia avea doisprezece ani. La vârsta aceea fragedă, învățase deja din revistele cu vedete cum să pozeze în fața camerei într-o manieră prin care să arate o încredere absolută (nu și dacă era interpretată greșit) că era atrăgătoare. O abilitate pe care nu și-a pierdut-o nici acum.

Ceilalți membri ai familiei din partea mamei erau entuziasmați, dar combinaseră în mod absurd cele mai scumpe ținute pe care le putuseră găsi ca să marcheze faptul că unul din clanul lor urca pe scara socială. Deși se străduiseră din răsputeri, arătau cu toții extrem de nefiresc și fără pic de grație. În schimb, familia tatălui meu părea destul de obișnuită cu situațiile formale; purtau costume în trei piese și rochii elegante cu taioare, nimic neobișnuit pentru ei. În ciuda dezinvolturii lor, urmele încruntăturilor, ale strâmbăturilor și ale zâmbetelor compătimitoare care fuseseră reprimate le trădau diversele reacții față de căsătoria părinților mei. Doar unchiul Harold, fratele mai mic al tatei și cavalerul lui de onoare, avea o expresie impenetrabilă ca a tatălui meu; în cazul unchiului meu, formarea lui militară îl ajutase mai mult decât o doză de anestezie autoadministrată. Era ciudat să-mi văd bunicii din partea tatălui în fotografie. Nu-mi amintesc să-i fi întâlnit. Mă întreb dacă într-adevăr s-a întâmplat asta vreodată.

Am deschis apoi la o fotografie din mijlocul albumului, făcută probabil câțiva ani mai târziu. Era ziua în care fusesem botezată la aceeași biserică, eveniment la care se adunase mai puțină lume. Aveam doar câteva luni. Spre deosebire de fotografia de nuntă care, în mod evident, fusese realizată de un profesionist, aceasta fusese făcută cu un vechi aparat Kodachrome. Singurul membru din partea familiei tatălui meu care venise la acest eveniment fusese unchiul Harold; arăta la fel de impunător ca întotdeauna. Și familia mamei era mai redusă; deși bunica ei apărea în poză, se pare că bunicul avusese lucruri mai bune de făcut în ziua aceea. În fotografie, mama mă ținea în brațe — părea stânjenită cu bebelușul acela înfășat. Bănuiesc că făcea asta doar de câteva săptămâni. Tatăl meu, serios și încruntat, îi pusese brațul pe umăr într-un fel protector. Mătușa Sylvia, care acum avea șaptesprezece sau optsprezece ani, nu se uita la cameră, ca și cum ceva din dreapta ei îi distrăsese atenția. Purta o rochie scurtă de culoarea piersicii, cu cizme albe până la genunchi, contrastând puternic cu costumul gri tip fustă-sacou și cu

voaleta asortată a mamei. E singura fotografie în care nu o văd pe mătușa mea zâmbind.

„Ei bine, puteați să fiți puțin mai fericiți la nașterea mea“, am zis uitându-mă la fotografie, apoi am închis albumul, l-am pus pe noptieră și am stins lumina.

Câteva zile mai târziu, în pauza de masă, am ajuns cu greu la spital pentru o altă programare, de data aceasta fiind vorba de ecografia pentru săptămâna a douăzecea de sarcină. Trebuie să spun că tot nu reușesc și nu vreau să accept faptul că, după patruzeci și cinci de ani în care am ținut totul pentru mine, acum corpul și mintea mea au devenit proprietate publică. E incredibil cât de mulți oameni trebuie să te ciupească, să te înțepe, să te testeze și să te interogheze când ești însărcinată. Pare să fie un serviciu cu normă întreagă în sine să te duci la diverse controale, iar burta mea pare să fie supusă unei atenții și mai minuțioase decât abdomenul celei mai faimoase dansatoare din buric. Ca și cum n-aș mai fi fost o persoană propriu-zisă, ci aș fi devenit o carcasă pentru o altă ființă umană.

— Deci, domnișoară Green, vreți să aflăm azi sexul copilului? m-a întrebat medicul ecografist, o scoțiană slăbănoagă, de vârstă mijlocie, cu păr roșcat, scurt și creț.

De la întâlnirea cu Billy, mă gândisem de câteva ori la această întrebare. Să aflu răspunsul mi se părea că semăna puțin cu deschisul cadourilor în Ajunul Crăciunului sau cu aruncatul unei priviri la finalul unui roman când ai ajuns abia la jumătatea cărții. Aducea a trișat, o incapacitate copilărească de a avea răbdare și de a te abține. Cu toate acestea, sunt o persoană foarte pragmatică. Îmi place să știu exact ce urmează să se întâmple și când anume. Astfel, poți să fii cu garda sus în cazul unor surprize neplăcute și să te asiguri că totul decurge cum trebuie. Dacă știam sexul copilului, puteam să cumpăr hainele și lucrurile corespunzătoare. Să ne înțelegem, nu sunt genul de persoană care să cumpere lucruri de un roz-pal pentru o fată sau de un bleu-deschis pentru un băiat, dar mă aștept să fie totuși niște mici diferențe între ce aleg. Punând totul în balanță, am decis să-i spun medicului ecografist să-mi dezvăluie sexul copilului. Ceea ce a și făcut.

Întorcându-mă la serviciu, Trudy m-a chemat în biroul ei, ca și cum aș fi fost un spion într-o misiune secretă. A închis ușa în spatele meu cu un chicotit înăbușit.

— Deci, Susan, ce este? Băiat sau fată? m-a întrebat ea cu o expresie nerăbdătoare.

— O, n-au putut să-și dea seama. Nu stătea într-o poziție din care să se vadă. Va trebui să aștept până își face apariția.

Nici dacă i-aș fi spus că fusese o încurcătură și că nu eram însărcinată de fapt Trudy n-ar fi putut fi mai decepționată. S-a dus înapoi la biroul ei și s-a trântit în scaun.

— Oh, ce păcat, ce păcat, a zis ea. Ce dezamăgitor.

— Da, nu-i așa ?

Ei bine, una e să arunci o privire rapidă la ultima pagină a unei cărți. Și e cu totul altceva să te apuci să o citești cu voce tare și de mai multe ori.

În orig., Fathers 4 Justice — organizație înființată în Marea Britanie în 2001 care luptă pentru drepturile taților. (N.t.)

13

În zilele de după excursia la Birmingham ca să mă ocup de eliberarea casei, m-am gândit la decizia de a nu-i da voie lui Richard să joace un rol în viața copilului meu. Cu mare reticență, am ajuns la concluzia că poate perspectiva lui Rob era întemeiată. Nu aveam niciun motiv să cred că Richard îi va face vreun rău copilului, nici emoțional, nici fizic. Într-adevăr, judecând după dorința lui puternică de a se implica în creșterea copilului, se putea foarte bine să se dovedească, de fapt, a fi un tată iubitor și atent și o influență pozitivă în viața lui. Amintindu-mi de propriile mele experiențe timpurii, cum aveam să-i explic copilului meu de ce îl privam de așa ceva? Și dacă decideam că puteam să-l privez de așa ceva, era posibil ca el să crească fiind furios din cauza a ceea ce-am făcut, în ciuda explicației mele că mi-am dorit să-mi păstrez independența. În plus, era corect din partea mea să ignor efectul pe care l-ar fi avut asupra lui Richard acest refuz al meu? Judecând din prisma lui Rob (fie că fusese sincer sau nu), care îmi spusese că suferise ani întregi din pricina regretelor că se îndepărtase de fiul lui, mi-am dat seama că, dacă îi făceam același lucru lui Richard, aveam să-i distrug viața. Nu sunt genul care se dă înapoi de la o decizie pe care deja a luat-o, dar numai persoanele puternice și încrezătoare pot să admită că au fost puțin cam dure.

Parcul St James arăta splendid în veșmintele sale de toamnă; copacii aveau aproape încă toate frunzele, dar frunzișul devenise ruginiu, roșiatic și ocru. Soarele de la mijlocul lui noiembrie era strălucitor; nici urmă de ceața groasă din acea dimineață. Nu-mi era familiar acest parc; Richard propusese să ne vedem aici, spunând că era un loc relativ liniștit și plăcut pentru o întâlnire la prânz în care să nu fim deranjați. În timp ce mergeam cu pași grei pe cărarea dinspre The Mall, l-am zărit stând pe o bancă lângă lac, unde mi-a zis că aveam să-l găsesc. Era îmbrăcat impecabil, ca de obicei, ca și cum se oprise să-și adune gândurile înainte să o întâlnească pe regină. Însă nu hainele au

fost primul lucru care mi-au atras atenția totuși. Nu aveam cum să nu văd că, lângă el, pe bancă, ținându-și capul într-un unghi din care părea că-și dă o mare importanță, era un pelican mare, alb. Nici pasărea, nici Richard nu-și acordau unul celuilalt nici cea mai mică atenție. Richard era cufundat într-o carte care, pe măsură ce m-am apropiat, am văzut că era Doamna Bovary. În ciuda dispoziției lui mai degrabă rezervate, mereu a fost atras de eroine tragice a căror pasiune era mai puternică decât rațiunea. Ar fi trebuit să mă gândesc că eram o surpriză destul de mare pentru el.

Aproape ajunsesem lângă banca pe care stătea când și-a ridicat privirea din carte și mi-a oferit unul dintre cele mai fermecătoare și atrăgătoare zâmbete ale lui. Am simțit că încă spera să-mi recâștige inima.

— Minunata Susan, a zis, îndoind cu grijă un colț al paginii, un gest atât de atipic pentru el, că m-a făcut să mă înfior.

După ce și-a pus cartea în buzunarul paltonului, s-a ridicat. I-am dat voie să mă sărute ușor pe obraji.

— Ești strălucitoare azi.

Deja mă săturasem să aud adjectivul acela.

— De ce e un pelican lângă tine pe bancă? l-am întrebat.

— O, ăsta e foarte prietenos. Vin aici ca să scap de agitație și adeseori îl găsesc stând lângă mine când îmi ridic ochii din carte. Se pare că-i place de mine.

— Dar ce caută un pelican într-un parc din centrul Londrei în primul rând?

— Nu știi? E o ceată de pelicani. Sau e cârd? Nu, de fapt cred că ar putea fi stol. Sunt aici de mai bine de patru sute de ani; un cadou de la un ambasador rus. Ciudate ființe. Am o afinitate neobișnuită față de ele.

Pelicanul m-a privit disprețuitor, apoi și-a desfăcut aripile, a sărit pe cărare și s-a dus țanțoș spre lac. Era greu de crezut că o creatură putea să arate atât de maiestuos și de caraghios în același timp.

— Vii lângă mine pe bancă? m-a întrebat Richard.

Și-a scos o batistă frumos împăturită din buzunarul interior al paltonului, a scuturat-o și a despăturit-o cu mișcări delicate ale brațului. Apoi a întins-o lângă el și a bătut cu palma pe ea. Am stat în tăcere câteva momente, uitându-ne la pelicanul care ciugulea cu ciocul lui lung și deloc practic ceva din pieptul lui pufos — părea să se scarpine. Richard a tușit.

— Îmi cer iertare pentru atitudinea mea impardonabilă de data trecută când ne-am întâlnit. Nu dormisem prea bine și mă tot gândisem la situația legată de copil. Nu ar fi trebuit să te acostez în fața biroului chiar așa și, în mod cert, nu ar fi trebuit să trec la amenințări. Aș vrea să uităm tot ce s-a întâmplat între noi în ultimele săptămâni și să pornim din nou de la baza clădită pe respect reciproc și armonie.

Un grup de patru adolescente, care arătau ca niște eleve japoneze (cu șosete deasupra genunchilor, haine ciudate și cu genți cu personaje din desene animate) s-au oprit în fața băncii noastre ca să admire pelicanul care acum își scutura aripile. Una a început să le pozeze pe celelalte, care făceau semnul victoriei după capul păsării.

— Nu am nimic de obiectat în privința asta, i-am zis lui Richard. Așa cum ți-am spus când te-am sunat, m-am gândit mai mult la posibila ta implicare în viața copilului. Poate că m-am pripit să te alung înainte de a analiza cum trebuie situația. Era important totuși să fie cât se poate de clar de la început că n-am nicio intenție să joc rolul unei femei patetice și vulnerabile.

— Susan, nu pot să-mi imaginez că ar putea să creadă cineva că ești patetică și vulnerabilă.

— Bun. Ce vreau să-ți spun acum este că am ajuns la concluzia că, după ce am cântărit toate diferitele variante, nu ar fi corect din partea mea să te exclud complet din viața copilului. Așa că am decis…

Am fost întreruptă în mijlocul propoziției de una dintre elevele japoneze — o fată zâmbăreață cu părul prins în două cozi cu panglici — care s-a apropiat de banca noastră, cerându-și scuze pentru că ne deranjează și întrebându-ne dacă puteam să le facem o poză de grup cu pelicanul. Richard a fost de acord.

— Ce spuneai? m-a întrebat el, în timp ce mi s-a alăturat din nou pe bancă.

— Spuneam așa: că am decis că nu ar fi inacceptabil să te implici într-o anumită măsură în viața copilului. Implicarea ta va trebui să fie clar definită și va trebui să cădem de acord asupra acestui lucru înainte de a se naște copilul, dar nu văd de ce n-am putea să facem asta în mod amiabil.

— Minunat. Nici nu știi ce ușurare uriașă este pentru mine. Sunt convins că putem face să meargă asta pentru toate părțile implicate. O să trec prin Foyles după-amiază ca să iau niște cărți despre creșterea copiilor.

— Urma să-ți sugerez asta, i-am zis. Mereu e indicat să citești suficient despre un subiect înainte.

O familie care vorbea entuziasmată, cu accent scoțian, despre faptul că în jur era posibil să se afle un Pokémon, s-a oprit ca să se uite la pelicanul care-și curăța penajul. În timp ce mama îi ținea pe cei doi băieți să nu se repeadă la pasăre, tatăl s-a apropiat de Richard și de mine, cu aceeași rugăminte de a le face o fotografie de grup. Richard a fost de acord, fără tragere de inimă de data aceasta. După ce mi s-a alăturat din nou pe bancă, și-a dres glasul.

— Deci, o chestiune este pe cale să fie rezolvată — gradul meu de implicare după ce naști. Există, bineînțeles, și o altă chestiune. Am spus lucruri la nervi pe care nici tu și nici eu nu le credem. Amândoi am avut nevoie de timp ca să acceptăm faptul că situația noastră s-a schimbat înainte de a discuta din nou despre relația pe care o avem. Iar faptul că acum suntem pe aceeași lungime de undă în ceea ce privește copilul arată că am făcut asta.

— Da, presupun că așa e.

— După cum știi, n-am fost niciodată nerăbdător să intru într-o relațe convențională. Dar acum situația s-a schimbat.

— Richard, chiar nu cred că…

— Lasă-mă să termin, te rog.

Un alt grup de turiști — de data asta australieni după cum vorbeau — se

adunase în jurul pelicanului. O femeie de vârstă mijlocie, cu un păr blond oxigenat s-a întors spre noi.

— Nu, doamnă, fără poze, i-a zis Richard, pe un ton cam ridicat.

Pasărea, obișnuită numai cu murmure de admirație, s-a speriat de zgomotul neașteptat și a plonjat în apă. Australienii și-au văzut de drum, aruncând priviri ranchiunoase peste umăr.

— Susan, amândurora ne plac lucrurile făcute ca la carte. Bănuiesc că în acest moment tradiția cere să mă pun într-un genunchi, dar pelicanii au fost ocupați și tu stai pe batista mea. Susan, serile pe care le-am petrecut împreună au fost totul pentru mine. E foarte posibil să fii sufletul meu pereche; ești varianta mea feminină. Îmi faci onoarea de a deveni soția mea?

— Soția ta? am întrebat uluită. Adică vrei să ne căsătorim și să locuim sub același acoperiș?

— Una duce la cealaltă.

Nu-mi place să fiu prinsă cu garda jos. Singurul motiv pentru care mă întâlnisem cu Richard a fost ca să-i arăt generozitatea mea; ca să-i ofer în mod mărinimos ceea ce hotărâsem că era corect din punct de vedere moral. Nu trebuia să mai existe niciun alt fel de aranjament. Primul meu impuls a fost să-i spun să-și ia gândul de la asta. M-am abținut însă și am reflectat un moment. Oare așa ceva era chiar imposibil? N-aveai cum să negi că era mai practic și mai simplu ca un copil să fie crescut de doi adulți care locuiau în aceeași casă; și nu ar fi fost mai bine, în termeni de stabilitate emoțională, ca un copil să locuiască cu ambii părinți, atâta timp cât părinții lui aveau să se înțeleagă și să aibă o relație amiabilă? Important de remarcat că, până în situația actuală, eu și Richard ne înțeleseserăm mereu.

Am trecut în revistă tot ce era în favoarea lui Richard. Cu siguranță, fusese o companie plăcută în toți acești ani; nu mă dezamăgise niciodată, nu mă mințise, nu mă făcuse să sufăr. Era un bărbat deștept, extrem de manierat, care arăta bine, avea bun-gust și un venit stabil, cu care aveam multe interese comune. Mereu existase atracție între noi, iar întâlnirile noastre mai intime fuseseră plăcute. Nu făcuserăm nimic „casnic“ împreună, bineînțeles, dar nu

aveam niciun motiv să spunem că momentele frumoase pe care le trăiserăm împreună în limitele noastre stricte nu puteau să se regăsească și în viața de zi cu zi. Aproape din toate punctele de vedere, era partenerul ideal pentru mine. În balanță, trebuia să iau în considerare faptul că niciodată nu avusesem nici cea mai mică dorință de a-mi împărți viața cu cineva. Mai era și faptul că nu aveam „sentimente romantice“ față de Richard și că nici el nu avea față de mine, din ceea ce știam. Cât de important era acest lucru? m-am întrebat. L-am privit cu atenție, încercând să-mi dau seama dacă trebuia să simt ceva mai mult pentru el. Dacă între noi ar fi fost astfel de sentimente, mă așteptam să se fi întâmplat deja acest lucru până acum. Nu era ceva ce trebuia complet exclus, dar eram departe de a fi convinsă în această privință.

— Sunt de acord cu dorința ta de a face lucrurile ca la carte, Richard, dar nu cred că este o idee bună. O să ne înțelegem mult mai bine ca părinți decât ca soț și soție.

Pelicanul a ieșit din apă din nou și m-a privit într-un mod care mi s-a părut disprețuitor. Richard a oftat și s-a trântit înapoi pe bancă.

— Am bănuit eu că o să fie prea curând să aduc în discuție subiectul căsătoriei când abia ne-am împăcat. Te-am luat prin surprindere; ai nevoie de timp ca să te gândești. Putem să discutăm subiectul la o altă întâlnire.

— Mă tem că nu va mai fi un alt moment, i-am zis cu mai multă convingere decât simțeam cu adevărat. Trebuie să mă întorc la birou. O să se întrebe lumea unde sunt. De obicei, nici nu-mi iau o pauză de prânz în toată regula.

— Mama o să fie atât de încântată când o să-i spun că o să fac parte din viața copilului nostru. Luna următoare, plec într-o călătorie de afaceri la New York, dar păstrăm legătura ca să discutăm detaliile pentru noul an. Iar în ceea ce privește celălalt subiect, o să-l lăsăm în aer până atunci.

— Nu e în aer. Plutește frumos la suprafață, unde o să și rămână.

— Mhm. Mai vedem noi. Îmi dau seama că ești deschisă la a fi convinsă.

L-am lăsat să mă sărute ușor pe obraji încă o dată, apoi m-am întors pe cărarea care ducea spre The Mall. Aruncând o privire în spate, am putut să

văd cum pelicanul a sărit înapoi pe bancă lângă Richard, care încerca să-și scoată batista de sub piciorul păsării.

14

„O femeie voinică“ — acestea erau cuvintele pe care obișnuia să le folosească mama ca s-o descrie. „Umflata de Brigid“ îi spunea Edward, ba chiar îi zisese așa în față în puținele ocazii în care se intersectaseră. Eu, personal, credeam că arăta ca o olimpică la haltere. Însă bineînțeles că nici nu m-aș fi gândit să-i zic asta vreodată. Totuși, i-am sugerat în câteva ocazii că poate voia să ia în considerare reducerea aportului de calorii pentru sănătatea, aspectul ei fizic și stima de sine. Însă Brigid doar m-a bătut senină pe spate și mi-a zis că bine că nu se supără ușor, pentru că altfel n-am mai fi prietene deloc.

Pe Brigid am cunoscut-o la Universitatea Nottingham. Amândurora ne plăcea să stăm pe locurile din mijlocul primelor rânduri la cursuri, așa că adeseori ne trezeam una lângă alta. Eram destul de retrasă pe vremea aia, iar bonomia ei exuberantă mi se părea enervantă (mă simțeam ca și cum eram bombardată de un tsunami de bunăvoință) și alinătoare deopotrivă (nu trebuia să-mi măsor cuvintele și nici măcar nu trebuia să spun ceva). La finalul primului nostru an, petrecut prin săli de cursuri, Brigid a fost cea care a sugerat să stăm împreună, cea care a găsit o locuință pe care să ne-o permitem, cea care s-a ocupat de toate aranjamentele. Am lăsat-o să facă toate astea fără să mă împotrivesc. Era genul de persoană hotărâtă, care-ți spunea verde în față ce credea și care nu avea să se lase niciodată dusă cu vorba, acceptând vreo locuință sub standardele acceptabile sau vreun contract de închiriere dezavantajos. Relația noastră a decurs bine chiar și când Brigid s-a cuplat cu Dermot, un jucător de rugby și mai mare decât ea, în timp ce eu… ei bine, o să ajungem și la asta.

Și iată-mă acum, douăzeci de ani mai târziu, stând la masă cu fosta mea colegă de apartament într-un restaurant italian zgomotos aproape de Chancery Lane. De când terminase facultatea, Brigid se căsătorise cu Dermot, se specializase ca jurisconsult, „trântise un plod“ după cum spusese

chiar ea, iar în primii ani de după ce născuse lucrase la o firmă de avocatură care asigura asistență juridică în caz de accidente, specializându-se pe accidentele de călătorie și casnice. Dar, între timp, se reprofilase și acum era avocat pledant, lucrând pentru tribunalul Lincoln’s Inn[7]. Cazurile de care se ocupa ea erau genul care atrăgeau adesea atenția presei. Și într-adevăr, o văzusem pe draga de Brigid apărând la știrile de la ora zece (ce bine că inventaseră ecranele late). Deși locuiam amândouă în Londra, reușisem să limitez întâlnirile noastre, văzându-ne o dată la doi, trei ani, în general în funcție de cât de ocupată era ea.

— Cine-ar fi crezut, a spus ea, bătând cu palma grea și cărnoasă pe masă și făcând să sară tacâmurile. Susan care zicea: „Eu nu-s genu’ care vrea copii“. Și-acuma ai rămas borțoasă. Îmi amintesc cum ziceai că familia-i ca o închisoare, dar din care nu mai ai speranța eliberării. Ei bine, până la urmă te-ai răzgândit. Dacă ai mai fi așteptat, trenul ar fi plecat din gară, a continuat ea, luând o sorbitură sănătoasă din paharul ei cu vin roșu. Eu aproape am scăpat. Rachel are șapteșpe ani — încă un an și-o să fie majoră. Deja am început să-i fac bagajul.

A mai luat o sorbitură sănătoasă.

— Sincer, să crești un copil e floare la ureche. Nu știu ce-i așa mare scofală. Angajezi cea mai apropiată doică și-ai rezolvat problema.

Probabil, puteți să vă dați seama de ce m-am împrietenit cu Brigid cu ani în urmă și de ce am păstrat relația. În ciuda umorului ei exasperant, e o femeie cu o perspectivă realistă asupra vieții. Din acest motiv, și în special pentru expertiza ei juridică, i-am propus să luăm prânzul împreună. Cu câteva zile înainte, presupunerea mea — posibil naivă — că nu eram condiționată de timp ca să investighez și să-mi pregătesc cazul prin care să contest testamentul mamei a fost spulberată. Am primit în cutia poștală un document pe care scria „Curtea Supremă de Justiție, Departamentul pentru Familie“. Eram înștiințată că aveam opt zile la dispoziție să mă înfățișez în instanță și să-mi prezint cazul. Dacă nu reușeam să fac asta, atunci domnul Brinkworth avea să primească aviz, permițându-i-se să pună în aplicare condițiile din testament. Jurisconsultul încerca în mod clar să mă facă să renunț la cacealma: dacă făceam acel pas, chestiunea avea să fie apoi rezolvată doar de tribunal, cu toate cheltuielile de judecată implicite. Fără îndoială, se baza pe

faptul că aveam să dau înapoi.

— Deci ai renunțat, în cele din urmă, la viața ta de burlăciță sau e o chestie solo? Mă refer la inseminare artificială. Ai făcut-o singură acasă?[8]

— Nu, Brigid, am oftat. A fost inseminarea obișnuită și nu, n-am renunțat la independență. Asta-i tot ce vreau să spun despre subiect.

— Foarte bine, fată. Corpul tău, treaba ta. La fel cum te privește cu cine te culci. Și ce te-a făcut să ieși din vizuină? Nu te-am mai văzut de-o grămadă de ani.

Am făcut o pauză pentru o clipă cât ne-a fost adusă comanda: o salată cu mozzarella pentru mine și un munte de spaghette înecate în sos alb pentru Brigid, care a început să înfulece rapid, ca și cum avea să-i fie luată farfuria din față.

— Am nevoie de un sfat juridic, i-am răspuns.

— Aha, un motiv ascuns. Ce s-a întâmplat? Au descoperit polițiștii într-un final că ai un cartel care introduce droguri ilegal în țară și pe care îl conduci din apartamentul tău din Clapham?

Oh, umorul incomparabil al acestei femei. Cât de mult îmi lipsise.

— Nu, Brigid, am oftat eu din nou. Are legătură cu testamentul mamei mele. I-a lăsat lui Edward un drept de proprietate asupra casei, așa că n-o să-mi primesc partea până nu se hotărăște el să se mute. Ceea ce probabil n-o să facă niciodată.

— Ce? Căpcăunul de frate-tu a primit casa? a zis ea mestecând. Tre' să faci ceva în privința asta, Susan, fată. Nu vrei ca moștenirea să-ți rămână blocată la infinit. Poa' să treacă o veșnicie până o să pui tu mâna pe ea, asta dac-o să se-ntâmple vreodată. La ce s-o fi gândit? O fi uitat toate porcăriile pe care le-a făcut frate-tu de-a lungul anilor? Așa cum s-a întâmplat cu Phil al tău, pentru numele lui Dumnezeu. Deși, dacă stau să mă gândesc acum, ea a fost singura persoană care n-a crezut că Ed are vreo vină.

Probabil, e nevoie să explic puțin referirea pe care a făcut-o Brigid la Phil. Poate că veți fi surprinși să aflați că Richard n-a fost primul meu partener și nici primul care m-a cerut în căsătorie. Când eram mai tânără, spre deosebire de restul fetelor din clasa mea, n-aveam niciun interes stupid legat de băieți. Știu că oamenii vor să caute explicații psihologice pentru fiecare aspect al personalităților noastre. Dacă vreți să o luați pe calea asta, trebuie doar să vă uitați la cele mai apropiate modele masculine din viața mea — tata (alcoolic, un om pe care nu te puteai baza) și fratele meu (leneș și ranchiunos). Sau putea să fie pur și simplu faptul că am fost conștientă, încă de la o vârstă fragedă, că o relație intimă cu un băiat sau cu un bărbat — sau cu oricine — avea să-mi îngrădească libertatea, să-mi distrugă individualitatea, să-mi răpească timp prețios și să presupună un consum inutil de energie din punct de vedere emoțional. Analizând logic toate acestea, e de neînțeles de ce o persoană rațională ar vrea să se implice într-o relație amoroasă.

Dar a apărut Phil în calea mea. Mersese la același cămin cu mine, deși n-am nicio amintire cu el din acele vremuri. Frecventase și aceeași școală primară și îmi amintesc că era un băiețel cu o tunsoare castron care rămânea mereu codaș la toate, lăsat pe margine; timid și mereu trecut cu vederea. Am ajuns să mergem și la aceeași școală gimnazială locală și să o luăm pe același drum spre casă. Probabil, cam pe când aveam treisprezece, paisprezece ani mi-a vorbit prima dată, după ore. La început, a fost vorba despre teme, teste și note; mai târziu, am început să discutăm despre ce citeam, ce muzică ascultam și la ce ne uitam la televizor. N-aș fi zis că la vremea aceea îmi era prieten. Nu aveam nevoie de prieteni și nici nu-mi doream. Era doar cineva care, întâmplător, mergea pe același drum cu mine spre casă și cu care aveam câteva lucruri în comun. L-am tolerat, dar am avut grijă să nu-l las să se apropie prea mult și i-am zis clar să nu mă sune pe telefonul fix.

La liceu, se pare că Phil și-a ales aceleași materii ca mine ca să avem despre ce să discutăm pe plan academic. Lumea a început să ne vadă ca pe un cuplu,

dar nu era deloc cazul. În momentele în care a încercat să devină prea familiar cu mine și a dus conversația într-o direcție prea personală sau intimă, i-am zis sau am făcut ceva deloc drăguț înadins ca să-l îndepărtez. În primul trimestru din clasa a XI-a, a făcut greșeala de a mă invita la film. I-am explicat că asta nu avea să se întâmple absolut niciodată. N-am mai vorbit cu el cel puțin două săptămâni după aceea.

Edward era extrem de ranchiunos că aveam companie. În drum spre casă, în timp ce ne întorceam de la școală, Edward și mica lui gașcă de pușlamale, lichele și capete pătrate mergeau în spatele meu și al lui Phil și imitau pupături, cântând: „Suzan are un gagiiiiuu“ sau, dacă asta nu mă scotea din sărite, atunci încercau să ne pună piedică, să ne trântească pe asfalt sau să arunce cu biluțe de hârtie îmbibate cu salivă în noi. Phil pur și simplu îi ignora pe Ed și pe acoliții lui, ca și cum ar fi fost niște muște ușor enervante, dar care până la urmă plecau.

Am încercat să-mi dau seama când anume și de ce am decis ca eu și Phil să devenim mai apropiați. Cred că s-a întâmplat după ce a murit tata. Poate că, după cât de mult am pomenit de greșelile și slăbiciunile tatei, ați presupus că n-am ținut la el. Dacă da, v-am făcut, fără nicio intenție, să credeți greșit. Am ținut la el. Așa că, atunci când a murit, n-am mai fost chiar la fel de puternică. Pentru prima dată în viața mea, am avut nevoie de sprijinul unei alte persoane. Mama era prea concentrată asupra săracului de Edward — „un băiat are nevoie de tatăl lui“, asta tot zicea întruna. Phil părea să înțeleagă cum mă simțeam; când voiam să vorbesc și când voiam să tac. M-a invitat din nou la film (la „One Deadly Summer“, cred) și am acceptat. Asta a dus la alte ieșiri și, în cele din urmă, cu puțin timp înainte de examenul de absolvire, i-am dat voie să treacă pragul casei noastre. Am devenit, în sens tradițional, iubiți. E greu de crezut acum, dar e adevărat. Am avut un iubit.

Phil a decis să rămână acasă și să se ducă la Universitatea Birmingham, din moment ce trebuia să-i ofere sprijin fizic și emoțional mamei lui, care era în scaunul cu rotile. M-a întrebat dacă mă gândeam să mă transfer de la Universitatea Nottingham la cea din Birmingham, dar am refuzat. Dacă relația noastră era strânsă, avea să reziste acestei separări geografice. Dacă nu, atunci asta era. Ca să o testez și mai mult, am insistat să nu ne vedem pe tot parcursul trimestrelor, o regulă pe care am păstrat-o până la jumătatea

anului al doilea. S-a dovedit că relația noastră era una puternică.

La finalul anului academic, în timp ce coboram scările Bibliotecii Centrale din Birmingham, Phil și-a trântit rucsacul, s-a întors spre mine și m-a întrebat dacă voiam să mă căsătoresc cu el odată ce absolveam facultatea. I-am zis că o să mă gândesc bine la cererea lui în căsătorie și că aveam să-i dau răspunsul a doua zi. Mi-am petrecut toată seara aceea făcând o listă cu toate avantajele și dezavantajele căsătoriei cu Phil. Pe lista cu plusuri am trecut faptul că era un tip serios, studios, liniștit și maleabil. În plus, mă obișnuisem cu Phil, și cu siguranță nu voiam să trec prin toată bătaia de cap și toate eforturile de a întâlni și de a cunoaște alți parteneri posibili în viitor. Pe lista cu minusuri, cum puteam fi sigură că nu avea să-mi îngrădească libertatea, sau că nu avea să se dovedească a fi un om pe care nu mă puteam bizui, în care nu puteam avea încredere? În plus, urma să mă confrunt cu toată bătaia de cap legată de procedura de divorț dacă se dovedea a fi o dezamăgire. Am decis să-i refuz cererea în căsătorie. A doua zi, m-am întâlnit cu Phil în fața cinematografului Odeon.

— Deci, ce-ai hotărât? m-a întrebat, vârându-și vârful pantofului în crăpăturile din aleea pavată.

Mâinile îi erau afundate în buzunarele pantalonilor din velur și evita cu grijă contactul vizual.

Și apoi un lucru tare ciudat s-a întâmplat. În loc să zic: „Îmi pare rău, răspunsul e nu“, m-am auzit zicând: „Da“. Eram la fel de uimită pe cât era el. Am stat amândoi uitându-ne unul la altul pentru câteva clipe înainte ca sirena unei mașini de poliție aflată în trecere să spargă tăcerea. Ne-am îmbrățișat stângaci, căci niciunul dintre noi nu știa cum ar fi trebuit să se comporte într-un moment atât de important. În final, am sărbătorit cu două sticle de coca-cola și cu o porție mare de popcorn. Așa m-am trezit logodită când abia împlinisem douăzeci de ani. Mama n-a părut cine știe ce încântată când i-am spus. Îmi amintesc că a insistat să o sun imediat pe mătușa Sylvia. Mătușa mea, în stilul ei dramatic și exagerat, a izbucnit în lacrimi de fericire, devenind și mai incoerentă decât era în mod obișnuit. Când i-am spus lui Edward, reacția lui a fost complet diferită.

— Dumnezeu să-l ajute pe săracul nenorocit, a zis el, făcând o față care

exprima gelozie, răutate și dispreț. Știe că-l așteaptă o viață lungă plină de critici și dezaprobări? Cred c-ar trebui să vorbesc cu el.

Însă a făcut mai mult de atât. Mult mai mult.

*

— Deci, hai să-ți auzim strategia. Care e unghiul tău de atac? Care sunt armele tale și cât de mare ți-e artileria? a întrebat Brigid, ștergându-se la gură cu dosul palmei.

— Pregătesc un atac din două părți, i-am zis, ca să păstrez metafora. Influență nejustificată din partea lui Edward și faptul că mama nu era în deplinătatea facultăților mintale. Strâng trupe pe ambele fronturi chiar în acest moment.

I-am explicat bănuiala mea că Edward pusese presiune pe mama să facă ceva ce ea nu s-ar fi gândit niciodată să facă, dacă era lucidă.

— Hmm. Influența nejustificată e o chestiune delicată. Va trebui să vii cu niște dovezi clare că fratele tău a avut gânduri murdare. Ce ai împotriva lui până acum?

M-am gândit câteva clipe la întrebarea ei și a trebuit să recunosc că nu aveam prea mare lucru. I-am spus ce reușisem să aflu din discuțiile mele cu mătușa Sylvia și Rob.

— Dar știu în mod categoric și neîndoielnic că Edward a pus totul la cale, chiar dacă nu iese nimeni în față să spună asta direct. Este grăitor faptul că, din declarațiile martorilor, reiese clar că el știa unde era ținută versiunea finală a testamentului și că el organizase semnarea lui.

— Nu-i suficient, fato.

Și-a încrucișat brațele pe pieptul ei voluptuos și m-a fixat cu o privire ca de

matroană pe care fără îndoială o adresa clienților ei mai puțin cooperanți.

— Sunt sigură că nu trebuie să-ți spun că încăpățânarea de a continua să-l acuzi pe Edward de infracționalitate nu o să te ajute să convingi un judecător. Doar dacă vii cu ceva clar — o dovadă că a forțat-o să meargă la biroul notarului, sucindu-i mâna la spate —, pentru că altfel n-o să ajungi nicăieri cu influența nejustificată. De fapt, s-ar putea să-l întorci pe judecător împotriva ta. Ar putea să decidă că ești doar o soră lacomă care nu poate să accepte faptul că mama ta a pus mai presus nevoile fratelui tău decât ale tale. Să fim înțelese, nu spun că asta ești. Dar e mai bine să te concentrezi pe ce poți să demonstrezi și să nu tulburi apele cu ceva ce n-ai.

— Dar, dacă renunț la acuzația de influență nejustificată, atunci accentul nu o să mai fie pe Edward, ci pe mama, am zis. Ca și cum l-ai absolvi de vină și ai spune că totul e din cauza ei. Nu-l las să scape așa ușor.

— Da, dar ascultă-mă, fato. Îți spun și ție ceea ce le spun clienților mei și ceea ce ar trebui să știi deja: nu te interesează să ai dreptate din punct de vedere moral sau să obții răzbunare pe baza convingerilor tale, ci să câștigi un proces legal. Atât de simplu. Uită de toate sentimentele pe care le ai față de Edward și gândește, la rece, ce trebuie să faci ca să pui mâna pe jumătate din suma de pe urma vânzării casei. Uită de faptul că tu încerci să arăți lumii că Edward e un nenorocit și tu ești o sfântă. Dacă îți concentrezi atacul pe faptul că mama ta nu era în deplinătatea facultăților mintale, tot poți să susții că din această cauză a fost deschisă la sugestiile care erau în interesul lui Edward. Doar să nu susții că el a venit cu intenția malefică de a o forța să facă ceva ce era contrar dorințelor ei.

— Nu sunt de acord, Brigid. Faptele trebuie să fie prezentate în instanță. Vreau să văd un verdict în care scrie negru pe alb că Edward este depravat și imoral. Asta trebuia să se întâmple de mult și nu am de gând să dau înapoi acum.

Brigid s-a lăsat pe spate în scaun, care abia dacă îi putea susține greutatea, și a scuturat din cap.

— Riști să pari ca unul dintre clienții mei obsesivi. Detașează-te de caz pentru o clipă și gândește-te cum ai de gând să-l convingi pe judecător. N-o

să reușești să faci asta dacă o să lansezi tot felul de acuzații hiperbolice și nesusținute de dovezi la adresa unui membru al familiei, oricât de fondate am crede noi două că sunt. Ci doar dacă o să prezinți probe incontestabile, solide.

— Da, sunt complet conștientă de asta, dar…

— Bine, bine, fato. Timpul trece și văd că nu pot să te conving. Hai să trecem la chestiunea legată de deplinătatea facultăților mintale. Ce-ai în cazul ăsta?

I-am povestit lui Brigid despre cele două atacuri cerebrale pe care le avusese mama înainte de a scrie testamentul.

— Ca să fiu sinceră, nu am văzut-o prea mult în ultimele luni, dar, când am făcut-o, nu mi s-a părut că era complet lucidă. Și chiar și acolitul lui Edward, Rob, a recunoscut că era confuză. Am solicitat să primesc istoricul ei medical, dar rotițele mașinăriei birocratice se mișcă tare greu. Mi s-a zis că o să le primesc curând.

— Ei bine, îți țin pumnii să găsești dovada de care ai nevoie. În mod ideal, ar trebui să existe un diagnostic care să te ajute sau niște afirmații care să pună sub semnul întrebării starea mentală a mamei tale. Dar nu te poți baza doar pe asta. Ai nevoie de confirmările unor martori cum că starea ei de sănătate îi afecta viața. Cine era apropiată de ea? Cu cine se vedea zilnic?

Mă gândisem deja la asta.

— Probabil că pastorului de la biserica ei, St Stephen, i s-a confesat. Pot să-i fac o vizită și să-i iau o declarație. Și vecinilor ei ramoliți de peste drum. În ultima zi în care am văzut-o în viață pe mama, mi-au zis că erau îngrijorați în privința ei, dar nu mi s-a părut că erau demni de luat în seamă.

— Bine, fato. Strânge toate dovezile astea și treci pe la mine pe la tribunal. O să arunc un ochi peste ele și o să-ți zic ce cred. Asta rămâne între noi. Nu-mi permit să primesc o acuzație de neglijență profesională dacă pierzi cazul. Și ține minte că ai putea să te alegi cu niște cheltuieli de judecată care n-o să-ți placă dacă nu câștigi. Probabil că nu merită nici să întreb, dar ești sigură că nu vrei să-ți faci viața ușoară? Ai putea pur și simplu să renunți, să te concentrezi pe interdicție și să aștepți să primești moștenirea la termenul

stabilit.

S-a uitat la mine cu o expresie întrebătoare.

— Nu, m-am gândit eu că nu.

Unul dintre cele patru tribunale din Londra de care aparțin avocații pledanți din Anglia și Scoția și care formează Baroul. (N.t.)

În original, „turkey baster“ — pipetă folosită pentru a colecta sperma și a realiza inseminarea artificială acasă. (N.t.)

Decembrie

15

Mi-e greu să cred că au trecut șase luni de când un spermatozoid s-a întâlnit accidental cu un ovul și procesul ireversibil de diviziune celulară a început; mi se pare că au trecut doar câteva zile de când bețișorul acela de plastic și-a dat verdictul răsunător. Din alte puncte de vedere, mi se pare că au trecut decenii întregi. Când mi-am făcut testul, mama încă era în viață și era (cât de cât) bine și exista o casă părintească în care mă puteam întoarce oricând simțeam nevoia. Acum, nu mai aveam niciun părinte în viață, nu mai aveam nicio rădăcină care să mă țină ancorată; pluteam în derivă fără nicio ancoră. Nu, retrag asta. N-am nicio idee de ce astfel de gânduri confuze au început să-mi treacă prin cap. Putem alege cum ne definim, iar eu mă definesc ca fiind o femeie autonomă și plină de resurse. Ceea ce-mi lipsește în ce privește familia sau alte relații personale apropiate este compensat de viața mea interioară bogată, care este mult mai constantă și pe care mă pot bizui mai mult.

Totuși, nu mă pot abține să nu simt o urmă de regret din cauza faptului că mama nu a apucat să știe că sunt însărcinată. Mă întreb cum ar fi reacționat. Ar fi fost șocată, îngrijorată, încântată? Mi-e greu să mi-o imaginez având una dintre aceste reacții. Mereu mi-a tratat reușitele cu o aprobare moderată, dezinteresată, și dezamăgirile cu un regret la fel de moderat și dezinteresat. Era clar că-și dorea ce era mai bun pentru mine, dar asta își dorea și pentru băiatul care livra ziarele și fata de la raionul de legume și fructe. În schimb, orice succes minor al lui Edward era o sursă de mare bucurie și o ocazie pentru a-l răsplăti, iar eșecurile lui (care erau regulate și previzibile) implicau empatie și suferință. Tata, probabil, ar fi fost încântat de sarcina mea, atâta timp cât nu se aștepta să aibă de-a face cu copilul. Atunci când era treaz, se părea că atitudinea tatei față de mine și de Edward era una de mulțumire că avea copii, combinată cu plictiseala provocată de faptul că trebuia să interacționeze cu noi. Când era beat, mulțumirea se transforma în euforie, iar

plictiseala, într-o ranchiună clocotitoare, care era în mod evident îndreptată mai mult asupra mea decât a lui Edward.

În timp ce-mi scriam lista scurtă de cadouri de Crăciun pe care să le cumpăr și lista de felicitări pe care să le trimit, Kate mi-a perturbat liniștea încă o dată. Se obișnuise să-mi bată la ușă oricând simțea nevoia, mai ales când voia să-și verse frustrarea legată de disputa matrimonială care era în curs de desfășurare. Aparent, uneori Alex cerea să-și vadă copiii în momente nepotrivite, alteori invoca responsabilități inevitabile de serviciu când era nevoie de el; uneori, o trata pe Kate ca și cum erau vechi prieteni, alteori o trata ca pe un inamic. I-am spus de nenumărate ori că trebuia să-și schimbe numărul de telefon, încuietorile și să uite că a avut vreodată un soț. Dar răspunsul ei era mereu același: „Oh, Susan, viața nu-i așa de simplă". Mă face să fiu foarte recunoscătoare că poziția lui Richard vizavi de copil va fi agreată cu mult înainte de nașterea lui. Cel puțin, nu va trebui să mă implic într-o schemă atât de frustrantă și consumatoare de timp.

În timp ce luminițele de la dispozitivul de monitorizare a bebelușului clipeau prin țesătura buzunarului de la cardigan, Kate s-a trântit pe canapeaua mea, servindu-mă din cutia de bomboane Quality Street pe care o adusese cu ea și povestindu-mi despre ultima ei dilemă: aranjamentele de Crăciun, până la care rămăseseră mai puțin de trei săptămâni. Kate voia să-și viziteze familia la Lichfield de sărbători, dar Alex îi zisese că era imposibil; n-avea niciun chef să petreacă prima zi de Crăciun conducând prin Midlands și să se întoarcă doar ca să petreacă numai câteva ore cu copiii. I-am sugerat lui Kate că, dacă era dispusă să facă un compromis în loc să-l anunțe pur și simplu pe Alex ce avea să se întâmple, atunci ar putea să stea fiecare cu câte un copil. Însă din nou a ezitat să-mi urmeze sfatul îndreptățit.

M-a întrebat dacă aveam planuri de Crăciun — până în acel an îmi petrecusem Crăciunul cu mama. În mod întâmplător, tocmai primisem un telefon de la mătușa Sylvia cu doar o oră mai devreme.

— Ooo, buuună, draga noastră Susan, a ciripit ea. Mătușica la telefon. Tocmai m-am întors din villa și voiam să vorbim puțin. M-am gândit la tine tot timpul cât am fost plecată, m-am întrebat cum te descurci cu sarcina. Te-ai

făcut destul de mare, așa-i? Ai grijă să te întinzi și să ții picioarele ridicate. Nu vrei să te alegi cu glezne umflate sau varice. Mereu am făcut asta o oră-două pe zi după-amiaza de când aveam vreo douăzeci de ani, și acum picioarele mele arată ca ale cuiva care are jumate din vârsta mea.

În timp ce stăteam pe canapea și îmi rezemam picioarele de caseta din lemn de mesteacăn, am asigurat-o că n-aveam cum să mă simt mai în formă de atât. Ca să fiu complet sinceră, nu era tocmai adevărat. Deși am infinit mai multă energie de când au încetat grețurile de dimineață, zilele trecute am descoperit, în câteva rânduri, cum pe nepusă masă m-a cuprins o senzație de epuizare. Ba chiar mi-a fost greu să-mi țin ochii deschiși în timpul unei zile de instructaj la serviciu care ar fi trebuit să fie cât se poate de productivă. Mătușa Sylvia a început să trăncănească despre cum „puțin bronz“ te face să arăți mai suplă, care sunt locurile cele mai bune dacă vrei să mănânci în oraș în Estepona și cum, dacă n-ar fi avut copii și nepoți, ar fi fost permanent o expatriată.

— Dar, vezi tu, sunt o doamnă care nu poate suporta să stea departe de cei dragi și apropiați, a zis ea. Pur și simplu, așa sunt eu. Familia înainte de orice, asta tot zic. Pun pariu că n-ai niciun plan de Crăciun, nu-i așa, iubito? Acum că mama ta s-a dus, Dumnezeu s-o odihnească în pace.

— Păăi…

— Deci, am stabilit atunci. Vii cu noi. Wendy și Chrissie o să fie aici cu copiii, o să fie casa plină. Nu că n-am avea spațiu; unchiul Frank s-a gândit la oaspeți atunci când a construit casa. Fetele abia așteaptă să te vadă, așa că nu-ți face griji c-o să te simți nepoftită. Avem o anexă mică și confortabilă care e perfectă pentru cineva pe cont propriu. O să ne distrăm de minune cu toată familia adunată. I-am zis mereu mamei tale să vină de Crăciun la noi, dar mereu mi-a zis că-i plăcea să fiți doar voi trei și presupun că atunci când încă trăia tatăl vostru nu voia să facă vreo scenă și să distrugă totul. Vino de Ajun și stai până a treia zi de Crăciun. O, abia aștept.

Prin urmare, era, într-adevăr, stabilit. Ei bine, și părerea mea? Nu fusesem tocmai bombarbată cu invitații de sărbători și, deși, în mod normal, prefer să stau singură, cumva Crăciunul te face să renunți la ideea de a rămâne singur. Următorul Crăciun nu voi mai fi sigură, firește.

— Nu vrei să trec prin Midlands și să te las din nou? m-a întrebat Kate când am informat-o despre planurile mele. Nenorocitul de Alex. Dacă ar fi vrut să petreacă sărbătorile alături de copii, nu i-ar fi părăsit, nu-i așa? Poate să se frământe în apartamentul lui superb cu iubita lui superbă și să se gândească la ceea ce-i lipsește. Să știi că apreciez că m-ai ascultat. Mă simt mult mai încrezătoare de când am devenit prietene.

M-a servit din nou din cutia de bomboane Quality Street, trecând-o peste canapea. Am luat o bomboană cu caramel și am pus cutia între noi.

— Sunt foarte încântată să aud asta. Doar încearcă să te convingi să gândești mai mult ca o feministă și te vei descurca de minune.

— Ce vrei să zici? Sunt feministă.

— Sunt sigură că încerci să fii, dar trebuie să înveți să fii mai reținută. Te lași prea ușor afectată de lucrurile pe care le face Alex. Ți-ai pierdut încrederea în tine de când te-a părăsit și tot îl lași să te supere când vine vorba de copii.

— Oricine ar fi devastat dacă partenerul său ar fugi cu altcineva, lăsându-l cu un bebeluș și cu un copil mic, fie că e bărbat, femeie, feministă sau altceva.

— Eu n-aș fi. Mi-am aranjat viața cu grijă astfel încât nimeni să nu mă devasteze în halul ăsta. Pentru că nu depind de nimeni emoțional sau financiar, n-am cum să fiu rănită. Asta este o feministă: o femeie cu voință de fier, care rezistă la orice și care are control deplin asupra fiecărui aspect al vieții ei.

Kate a desfăcut o bomboană de ciocolată și a băgat-o în gură.

— Însă asta nu este și definiția mea, a zis ea cu gura plină. Din punctul meu de vedere, nu trebuie să ai toate trăsăturile astea, nici măcar una dintre ele, ca să te numești feministă. Totul se reduce la faptul că trebuie să știi că femeile sunt egale cu bărbații și să pui în aplicare acest lucru. Să te asiguri că această egalitate este recunoscută acasă, la locul de muncă, în viața publică. Și să recunoști că noi toți — femei și bărbați — suntem uneori puternici, alteori,

slabi; uneori, cu capul pe umeri, alteori, sub imperiul emoțiilor; uneori, avem dreptate, alteori, ne înșelăm. Nicidecum să-ți reprimi sentimentele și vulnerabilitățile. Asta e cu totul altceva.

A luat cutia de bomboane și a întins-o spre mine, invitându-mă să mai iau. Ar fi fost inutil și nepotrivit să mă opun.

— Nu te contrazic complet, am zis, scoțând bomboana din ambalajul de celofan mov, pe care l-am pus în grămada care tot creștea. N-am nimic împotriva bărbaților în general, ci doar împotriva discriminării. Trebuie să înțelegi, totuși, că o feministă nu s-ar pune niciodată de bunăvoie într-o poziție în care un bărbat s-o poată răni.

— E ca și cum ai spune că o feministă nu e capabilă să iubească vreodată, ceea ce, în mod evident, nu este adevărat. Atunci când te deschizi în fața unei alte persoane, de același sex sau nu, îți asumi riscul că vei fi rănit. Asta este simpla realitate a vieții.

— Uiți de toate secolele de opresiune la care au fost supuse femeile de către bărbați, uneori chiar au complotat pentru asta. Suntem norocoase că putem alege să ieșim din acest cerc vicios. De ce rămân mereu bomboanele cu portocale și cu căpșuni la final? am adăugat, uitându-mă în cutie.

— Nu și în casa mea; aruncă-mi una. Nu uit de lecțiile de istorie. Dar femeile au făcut mari progrese în ultimele decenii. Mai avem o cale lungă de bătut, dar poate că ne simțim mai încrezătoare când vine vorba să ne recunoaștem și vulnerabilitățile, și punctele forte.

— Eu n-am nicio vulnerabilitate.

— Toată lumea are. Tu doar ți le ascunzi probabil chiar și față de tine însăți. Încearcă să lași garda jos uneori. S-ar putea să te trezești plăcut surprinsă uneori de consecințe.

— Trebuie să citești The Female Eunuch, i-am zis.

— Bine, dar ar trebui să citești ceva mai actual. Dezbaterea s-a mutat acum, să știi. Ca în cazul basmelor. În vremurile de demult, prințesele trebuiau

mereu să se aleagă cu prințul, astfel nu era considerat un final fericit. Apoi a venit primul val de feminism și brusc asta a ajuns un delict; nicio prințesă care se respecta nu avea să-și vândă sufletul căsătorindu-se cu un prinț. (Îmi mai arunci și mie una cu portocale?) Probabil că a fost ca o gură de aer proaspăt când s-a întâmplat asta. Dar în ziua de azi basmele au finaluri complet diferite. E OK ca prințesa să ajungă cu prințul, e OK ca ea să ajungă cu servitorul și e la fel de OK să fie pe cont propriu. E OK să ajungă cu o altă prințesă, sau cu șase pisici sau să decidă că vrea să devină prinț. Nimic din toate astea n-o face să fie o feministă mai mult sau mai puțin demnă de a fi luată în seamă. Totul se rezumă la a descoperi cine ești și ce vrei și apoi să rămâi loial acestui lucru.

— Poate. Poate că n-om fi noi de acord mereu, dar îmi place că ai niște opinii asupra anumitor lucruri. Cel puțin, pare să te intereseze.

Înainte de a pleca, Kate a strâns ambalajele mototolite și le-a pus înapoi în cutia de carton goală; și a zis ceva de genul că o să facă ornamente de Crăciun cu Ava.

*

A doua zi, Rob trebuia să vină să-mi lase lucrurile din casa mamei pe care decisesem că aveam să le păstrez. În acea dimineață, venea din Birmingham cu Edward, pe care avea să-l lase acasă la un prieten, apoi urma să treacă să-mi aducă lucrurile la apartament. Potrivit propriilor spuse, Rob nu-i zisese lui Edward nici că lucrurile mele erau depozitate la el acasă, nici că îmi aducea cutiile; fratele meu credea că avea să viziteze o rudă în vârstă, iar Rob nu-l corectase. O poveste convenabilă. Și de ce Dumnezeu ar fi făcut Rob toate acestea dacă n-ar fi fost parte dintr-un plan născocit de amândoi? Cumva, în subconștientul lui, era furios că Edward îl făcuse să acționeze contrar dorințelor sale? Ar fi fost de înțeles, dar nu mi-a dat niciun semn. Suferea cumva de dublă personalitate? Dacă da, atunci se pricepea să o ascundă bine. Își dăduse seama că eu aveam dreptate și că Edward greșise? Greu de crezut.

Putea să aibă și alt motiv pentru care voia să mă ajute? În mod evident, nu; abia dacă mă cunoștea, nu aveam nimic în comun și își pusese în cap să o recâștige pe Alison. Singura explicație logică era că Edward, prin reprezentantul lui, își ținea dușmanii aproape.

— Ed e foarte supărat pe tine în momentul ăsta, mi-a zis Rob la telefon când a sunat să confirme ceea ce stabiliserăm. Dacă ar ști unde locuiești, probabil că ți-ar dărâma ușa.

— Și care este motivul pentru care fratele meu drag mă urăște și mai mult decât de obicei?

— I-a sunat pe cei de la pompe funebre cu câteva zile în urmă ca să ia rămășițele mamei tale și i-au zis că deja ți le-au predat ție. E furios. Voia să te sune pe loc și să-ți spună ce gândește. Te-a acuzat că ești o profanatoare de morminte, dar l-am convins să se calmeze și să nu se grăbească să facă asta.

— Deci îi pasă atât de mult de cenușa mamei încât i-au trebuit trei luni ca să se gândească să se ducă și să o ridice? Nici legal, nici moral nu este mai îndreptățit ca mine să o dețină. Și știi ce spune legea despre posesiuni. Poate să-mi facă rău cât de mult vrea, dar eu n-am nicio intenție să renunț la asta.

— Totuși, n-ar fi trebuit să o ridici fără să-i spui și lui Ed. Nu-i prea corect, dacă mă întrebi pe mine. Dar, hei, asta nu-i bătălia mea. M-am gândit doar să-ți spun că vrea să se răzbune. Zice că a fost prea relaxat în disputa asta legată de testament din cauză că a avut și alte chestii pe cap, dar că o să înceapă să riposteze. A pomenit iar de lucrurile de valoare pe care le-ai luat din casă după înmormântare și a zis că o să le recupereze.

Toate cele de mai sus, sunt sigură, mi-au fost livrate pe baza instrucțiunilor lui Edward. Mă aștept ca fratele meu să creadă că o să fiu atât de intimidată de furia lui, încât o să trec de partea sa ca o marionetă. Dar eu sunt foarte diferită și ar fi trebuit să-și dea seama până acum de asta.

După cum știți, mă mândresc cu faptul că am bune maniere și sunt o persoană civilizată. Deși Rob este complicele fratelui meu, am decis că ar fi politicos

din partea mea să-l invit la prânz pentru că îmi adusese cutiile. Cu toate acestea, principala motivație pentru a-mi cultiva această legătură nu era să dau dovadă de politețe. M-am trezit devreme — era încă întuneric afară — și m-am apucat să mă uit prin câteva cărți de bucate. Mă întrebam ce fel de mâncare îi plăcea lui Rob. Fiind un fel de grădinar, am presupus că plăcintă cu carne de porc. Aș fi putut să gătesc cotlet de vită sau chiftele marinate. Apoi mi-am amintit că era vegetarian. În cele din urmă, am decis să pregătesc un prânz în stil spaniol. Am făcut o listă de cumpărături și am plecat spre magazine de îndată ce s-au deschis. Mi-am petrecut dimineața pregătind o varietate de tapas, apoi am făcut curat, am aranjat totul, m-am machiat, mi-am aranjat părul și mi-am ales o ținută care să îmbine stilul clasic cu atmosfera relaxată de weekend. În cele din urmă, totul era organizat și arăta pe cât de prezentabil reușești să faci să arate într-o jumătate de zi.

La unu, ora stabilită, m-am așezat pe canapea ca să-mi aștept oaspetele. De fiecare dată când auzeam o mașină apropiindu-se, mă ridicam și mă uitam pe geam. Unu și cinci: nici urmă de Rob. Unu și zece: nici urmă de Rob. S-a făcut unu și un sfert și am început să mă gândesc că poate fusese implicat într-un accident; cu siguranță, nimeni n-ar întârzia atât de mult fără să dea un telefon și să vină cu explicații și scuze.

Tocmai când stăteam cu telefonul în mână și mă pregăteam să-l sun, i-am zărit duba albă oprind în spatele mașinii lui Kate, pe care aceasta o parcase în fața casei cu câteva secunde mai devreme. I-am văzut cum s-au salutat și au schimbat câteva cuvinte. O clipă mai târziu, Rob căra un teanc de pliante din portbagajul ei la ușa de la intrarea în bloc (Kate lansase de curând o campanie prin care se opunea retragerii fondurilor pentru un grup local de mămici și copii). Kate îl ținea în brațe pe Noah, iar Ava mergea alături de ea. N-am putut să nu observ că Rob se comporta într-un mod exagerat de prietenos, făcându-le să râdă. M-a zărit uitându-mă pe geam și a zâmbit, la fel și Kate. M-am dus la ușa de la intrare și am deschis-o, în timp ce Kate își tot căuta cheile prin geantă.

— Văd că ați făcut cunoștință.

— L-am recunoscut pe Rob de când te-am lăsat acasă la mama ta luna trecută. A fost drăguț să mă ajute să car lucrurile astea din mașină. Îți trebuie cel puțin patru brațe când ai un bebeluș.

— Ți le duc sus, a zis Rob. Bună, Susan, apropo.

— Nu vreau să te deranjez și mai mult. Ai venit să o vezi pe Susan.

— O, nu-i niciun deranj, a insistat Rob, trecând pe lângă mine.

Am rămas singură pe hol în timp ce toată lumea a dispărut sus pe scări. Până a coborât Rob în cele din urmă, părând mândru de el, eram deja mai mult decât iritată.

— Bine, să aduc cutiile deci? a zis.

Le-a adus pe rând, punându-le într-un colț de pe holul blocului. Când a terminat, a rămas pe loc frecându-și mâinile și așteptând să spun ceva.

— Înainte să pleci, vreau doar să subliniez că sunt o persoană foarte ocupată și dacă stabilesc ceva cu cineva la ora unu, nu mă aștept să apară un sfert de oră mai târziu.

— Relaxează-te, Susan, am întârziat doar câteva minute. A fost un accident pe M6, așa că l-am lăsat mai târziu pe Ed. Dar îmi pare rău, ar fi trebuit să te sun. Nu vrei să te scot să mâncăm ceva ca să mă revanșez?

— Am altceva planificat, i-am zis.

— Oh, ce păcat. Bine. Presupun c-ar trebui să te las atunci. Poate rămâne pe altă dată.

Ei bine, nu puteam să-l las să-și imagineze că nu aveam nimic mai bun de făcut toată ziua decât să-l aștept pe el. Ar fi fost un semn de slăbiciune și cine știe la ce-ar fi dus asta? De îndată ce-a plecat, m-am așezat la masa din bucătărie și m-am uitat la toate gustările acelea. Era mult prea multă mâncare pentru o singură persoană; probabil că aș fi aruncat-o până la urmă. Câtă risipă. Habar n-aveam dacă urma să mănânc ceva din tot ce era acolo. Când m-am întors în sufragerie, am observat că duba lui Rob era încă parcată afară; l-am văzut scriind un mesaj pe telefon. Am ezitat. Chiar ar fi fost un semn de slăbiciune? Sau doar o cale rezonabilă de a scăpa de mâncarea în plus? De asemenea, trebuia să mă gândesc și la munca mea detectivistică. Am ieșit

afară și i-am bătut în geam. L-a lăsat în jos și s-a aplecat.

— A fost o schimbare de plan de ultimul moment, i-am zis. Ești bine-venit să iei prânzul cu mine.

— Ar fi minunat. Doar să termin de scris mesajul ăsta pentru Ed.

Fără îndoială că-și ținea la curent maestrul păpușar.

Când l-am condus în bucătărie, Rob a fost surprins să vadă varietatea aceea de preparate.

— Uau. Așa mănânci în fiecare zi?

— E important să ai o dietă variată când ești însărcinată, i-am explicat.

Când m-am întors în bucătărie după un scurt drum la baie, am văzut că Rob se ridicase de la masă și stătea lângă blat, studiind, cu un interes mai mult decât inocent, notițele pe care mi le făcusem despre constrângere și capacitate mintală ca să-mi pregătesc cazul legat de testament. Când m-a zărit, a început să spună că, de fapt, căuta o rolă de hârtie de bucătărie ca să șteargă niște ulei de măsline pe care îl vărsase. Am întors foile ca să nu le mai poată citi și apoi i-am aruncat o cârpă. Eram pe cale să-l iau la întrebări despre tertipurile lui de a mă spiona, dar m-am abținut. Încă nu era indicat pentru agenda mea de contraspionaj să dezvălui, în acest punct, că eram pe urmele lui.

Spre dezamăgirea mea, nu am reușit să obțin de la el mai multe informații care să-mi fie folositoare, în ciuda întrebărilor subtile și repetate pe care i le-am pus. Am tras concluzia că trebuia să fie mai șiret decât părea sau că era obișnuit să ofere răspunsuri evazive atunci când era luat la întrebări. Nici nu trebuie să mai spun că nu i-au reușit încercările de a mă face să dezvălui ceva despre acțiunea mea în instanță. După ce am terminat de dat târcoale chestiunilor legate de moștenire, am ajuns să vorbim despre lucruri irelevante (în ceea ce-l privea, printre altele, despre copilăria lui într-un oraș mic de la granița Scoției, despre părinții lui hipioți care se mutaseră într-o șură veche din Italia, despre surorile lui mai mici și familiile lor care se tot măreau; iar în

ceea ce mă privea, ce părere aveam despre viața la Londra, de ce nu alesesem să devin avocat pledant sau jurisconsult după ce terminasem facultatea de drept, despre reticența familiei din partea tatălui meu).

De asemenea, Rob m-a pus la curent cu misiunea lui, zicându-mi că își făcuse cont pe Facebook, dar că nu putuse să o găsească pe Alison acolo. Se întreba dacă își schimbase cumva numele. Le trimisese cereri de prietenie celor două colege de apartament ale ei, sperând că acestea aveau niște informații despre locul unde s-ar fi putut afla. I-am urat succes. Dacă, în mod întâmplător, ar mai fi fost altcineva în încăpere cu mine și Rob, ar fi crezut că suntem doi vechi prieteni care se bucură de un prânz relaxant împreună, și nu membri ai unor tabere opuse care caută punctele forte și punctele slabe ale celuilalt.

Înainte să plece, i-am arătat pervazul plin de cactuși. Știam că era horticultor și m-am gândit că avea să-i aprecieze. I-am explicat că nu era toată colecția mea; cealaltă jumătate se afla la birou. Dimensiunea și varietatea colecției l-au impresionat. Întinzând un deget spre un specimen mare de Opuntia, mi-a vorbit despre modul în care cactușii dezvoltă spini în loc de frunze — ca să reducă zona de suprafață prin care ar putea pierde apă, oferind în același timp puțină umbră pentru corpul plantei, care era adeseori puțin mai mult decât o tulpină modificată; mulți oameni presupuneau în mod greșit că spinii le serveau doar pentru a alunga prădătorii. A remarcat, de asemenea, și stratul gros și ceruminos al cactusului, sistemul radicular bine dezvoltat și trunchiul mare și suculent, toate acestea facilitând păstrarea umidității sau minimizarea pierderilor de apă.

Punând un deget în sol, Rob m-a întrebat cât de des îmi udam cactușii și dacă înflorise vreodată unul dintre ei. Aparent, ca să-i stimulez să înflorească, trebuia să-i ud cu măsură în timpul perioadei de repaus (mereu îi udam cu măsură), iar apoi să-i ud bine ca să mimez un scurt sezon ploios. A luat fiecare ghiveci pe rând, remarcând că unele rădăcini erau atât de mari, că nu mai aveau unde să crească și că în curând urmau să nu se mai dezvolte dacă nu erau mutate în alte ghivece. Mi-a zis și că aveau nevoie de lumină și era mai avantajoasă o poziție cu o expunere directă mai mare la soare, cel puțin șase ore pe zi. Trebuie să spun că, deși poate că am fost impresionată de priceperea lui în cultivarea plantelor, eram destul de iritată. Am reușit să cresc niște specimene foarte impresionante fără intervenția nimănui.

Recunosc, niciunul nu a înflorit vreodată, dar acesta este doar un detaliu.

Seara, în timp ce mă uitam prin cutiile pe care mi le lăsase Rob, am auzit ciocănitul familiar în ușă al lui Kate. Venise să-mi returneze The Prime of Miss Jean Brodie, carte pe care i-o împrumutasem cu două săptămâni în urmă.

— Chiar mi-a plăcut, mi-a zis ea. Dar n-am înțeles-o pe Miss Brodie. Nu pare să fie un personaj prea plăcut. Nu mă pot bucura de o carte dacă nu empatizez cu personajul principal.

— Nu sunt de acord. Prefer să citesc despre cineva care este interesant, nu doar drăguț.

— Că tot vorbim de oameni drăguți, mi-a zis Kate. Ce bărbat minunat este Rob! Tare săritor. Tare amuzant. Am avut o discuție interesantă cât am stat sus.

— Serios? Dar trebuie să te avertizez: dacă ți-a trezit interesul, ține minte că e prieten și complice al fratelui meu, deci un om slab de caracter și pe care nu te poți baza.

— Nu mi-a trezit interesul, a râs ea. Am suficiente pe cap momentan. Și oricum pare să-i placă de tine.

— Nu fi ridicolă. În primul rând, încearcă să se împace cu fosta lui.

— Ei bine, tot ce știu e că atunci când a urcat la mine în apartament mi-a zis că n-a mai întâlnit pe nimeni ca tine. A vorbit despre simțul tău sec al umorului și despre modul neobișnuit în care vezi lucrurile.

— Kate, el joacă un joc ca să obțină informații despre acțiunea mea în instanță, i-am zis. Este mult mai șiret decât ai crede dacă te iei după atitudinea lui detașată. Pot doar să presupun că ai citit ficțiune romantică din nou; uneori, îți prăjește creierul și îți întunecă judecata. Trebuie să-ți selectez mai multă literatură clasică. Ai citit ceva de Virginia Wolf?

16

— E oare posibil să cunoști pe cineva complet? Să îi cunoști toate gândurile și sentimentele, toate speranțele, toate visurile, toate dezamăgirile și regretele, laturile pe care le ascunde de ochiul public? Doar Dumnezeu ne poate cunoaște în felul acesta.

Pastorul a zâmbit ca și cum ar fi fost binecuvântat cu certitudinea că avea înțelepciunea și virtutea de partea lui.

— Da, apreciez că sunteți în stare să-mi oferiți o perspectivă divină privitoare la ceea ce era în mintea sau în sufletul ei. Cu toate acestea, știu că vă considera un prieten și că îi făceați vizite regulate acasă. Presupun că puteți să vă exprimați o opinie de muritor — dacă era rațională și lucidă în ultimele ei luni de viață.

Pastorul — mi-a zis să-i spun Jeremy, dar nu mă puteam gândi la el decât ca la „pastorul" — și-a pus pe birou jacheta de tweed cu petice de piele pe umeri și și-a mângâiat barba căruntă de înțelept.

— Mi-aș dori tare mult să te ajut să-ți alungi îngrijorările. Pot să-mi dau seama că suferi din cauza conținutului testamentului lăsat de Patricia. Însă trebuie să fii atentă la ce-ți spun. Există lucruri pe care mi le-a mărturisit — în discuțiile noastre — și care sunt complet confidențiale. Nu m-aș simți confortabil să dezvălui tot ce mi-a spus ca să-și ușureze sufletul. O să încerc totuși să răspund la toate întrebările ce nu au legătură cu chestiunile pe care ar fi preferat să le ia cu ea în mormânt.

N-aveam nicio idee despre ce vorbea pastorul. Mama nu era genul de persoană care să aibă secrete, și cu siguranță nu față de mine. Era o femeie simplă și directă. Unii ar spune chiar plictisitoare, cu siguranță o casnică și o mamă tipică din generația ei. Presupuneam că pastorul doar încerca să-și

confere statutul de confident personal. Nu m-a surprins. Mi-am dat seama că pastorii își dau o importanță de sine foarte mare, iar astfel enoriașii îi tratează ca pe niște mici vedete, izvoare de cunoaștere și gardieni ai vieții de apoi. Statutul lui nu a avut însă efectul scontat.

Era Ajunul Crăciunului. Am plecat din Londra cu Kate dimineața devreme, pe întuneric, dornice să evităm cel mai mare exod în masă care avea să se mărească inevitabil pe parcursul zilei. Trebuia să mă lase la biserica St Stephen ca să-l pot intervieva pe pastor și apoi urma să ajung la mătușa Sylvia cu trenul și cu un taxi. Ca de obicei, copiii se agitau pe bancheta din spate a mașinii care era burdușită de bagaje, de echipamente pentru copii și saci negri umflați.

— Moș Crăciun o să ne viziteze acasă la părinții mei anul ăsta, a explicat Kate făcând complice cu ochiul.

Ava și Noah purtau pulovere cu oameni-de-zăpadă, iar Kate avea o căciulă de Moș Crăciun pe cap. Măcar nu avea coarne de ren.

Era mai inconfortabil ca niciodată în mașina aceea mică. Scaunul îmi fusese tras mai în față ca să intre o valiză după el și a trebuit să-mi întind picioarele într-o parte fiindcă aproape tot spațiul pentru picioare era ocupat de un pachet mare, cu colțuri ascuțite. Din cauza burții nu puteam să-mi pun centura cum trebuie. A trebuit să trag de partea orizontală care venea jos astfel încât să o trec pe sub burtă, iar pe cea care venea pe diagonală, pe deasupra burții. Curând, copilul a început să-mi apese pe vezică, așa că nici n-am apucat bine să ieșim din Londra că am avut nevoie să oprim la o toaletă publică. Intuiam că avea să fie o altă călătorie lungă.

Când am coborât, în cele din urmă, din mașina lui Kate în fața bisericii St Stephen, cerul se întunecase și era lapoviță. Kate a alergat la portbagaj și mi-a coborât valiza mică și punga mare de hârtie plină cu cadouri. Deși n-avusesem nicio dorință să-mi irosesc timpul și banii ca să cumpăr cadouri pentru oameni pe care nu aveam nicio plăcere să-i văd, aș fi fost totuși lipsită de maniere să apar acasă la mătușa Sylvia cu mâna goală.

— O să te descurci? m-a întrebat Kate în timp ce mă chinuiam să-mi aranjez bagajele într-un mod mai manevrabil, iar picăturile reci de gheață îmi cădeau pe obraji și pe mâini. Vrei să te ajut să cari toate astea până la ușile bisericii?

— Nu, nu, e aproape. N-are niciun rost să ne udăm amândouă.

După ce ne-am luat rămas-bun și ne-am urat „Crăciun fericit“, am pornit de-a lungul aleii pietruite, trăgând valiza după mine, pe care se bălăngănea punga de hârtie cu cadouri. Umbrela nu oprea cu nimic lapovița care mi se depunea pe palton, pe păr și pe bagaje. Când am început să urc scările tocite de vreme care duceau spre ușile bisericii, toartele pungii de hârtie au cedat, iar cadourile împachetate cu grijă au căzut ca dulciurile dintr-o piñata, aterizând într-o băltoacă plină cu noroi la picioarele mele. Trebuie să mărturisesc că am luat numele Domnului în deșert. Am tras de una dintre ușile grele din lemn de mesteacăn și am rezemat-o cu valiza, apoi m-am aplecat într-o poziție ciudată ca să-mi recuperez pachetele, unul câte unul, din apă; e mai greu decât pare atunci când ai o burtă ca a lui Moș Crăciun. Am pus cadourile ude la grămadă într-un mic vestibul și am închis ușa cu un pocnet surd.

Înțeleg de ce oamenii se gândesc la biserici ca la locuri de refugiu. Chiar din vestibul am putut să simt mirosul familiar și plăcut de lemn vechi, de mobilă lăcuită și de ceară de lumânări. Era amestecat cu mirosul de conuri de pin, care mi-am dat seama că venea de la un pom de Crăciun împodobit și plasat în mijlocul bisericii. De jur împrejur erau aranjamente de flori roșii și albe, legate cu panglici și o iederă cățărătoare. Singurele lumini aprinse erau cele din partea din față a bisericii, unde o femeie în halat de casă lustruia cu atenție o strană din bronz cu o statuetă ce înfățișa un vultur. S-a uitat în sus și am recunoscut-o imediat: Margaret, vecina mamei.

— Bună, Susan, dragă. Ce bine îmi pare să te văd. Of, of, ești udă toată. Vino cu mine, îți aduc niște șervețele ca să te ștergi. Jeremy a zis că vii să-l vezi azi. Cu siguranță, sarcina îți priește. Când ar trebui să naști?

Și-a târșâit picioarele spre o ușă ascunsă în umbră chiar înainte de altar și am urmat-o.

— În trei luni, i-am zis. Mă bucur să te văd, Margaret. Voiam să vorbesc și cu tine. Nu știu dacă ai aflat de testamentul mamei.

— Ba da, dragă, am aflat. Edward mi-a zis că are voie să rămână în casă. Mi-a spus că e niscaiva ceartă pe tema asta. Nu că l-aș vedea prea des. Pare să doarmă toată ziua și să distreze oaspeții toată noaptea. Înainte îl mai vedeam pe Rob ăla care locuia cu el, mereu se oprea să stăm puțin la taclale, dar acuma s-a mutat la casa lui. Testamentele sunt așa o bătaie de cap. Oamenii nu primesc întotdeauna ce li se cuvine.

Am ajuns la toaletă. Margaret a luat o mână de șervețele de hârtie și a început să-mi tamponeze părul și fața. În mod normal, m-aș fi tras deoparte, dar eram prea epuizată ca să-mi mai bat capul. Așa că am stat acolo și am lăsat-o să-mi acorde o atenție exagerată. Voiam să zic „într-un mod matern", dar nu-mi amintesc ca mama să-mi fi acordat o așa atenție. Cel puțin, nu mie.

— Gata. Mă duc să-i spun lui Jeremy că ești aici. Mi-am terminat partea de curățenie și de lustruit pe ziua de azi, așa că mă-ndrept spre casă acum. N-ai vrea să treci pe la noi după ce termini? Știi unde să ne găsești.

Pastorul a început să-mi descrie, cu înfrumusețările pioase obișnuite, primele lui interacțiuni cu mama mea și evenimentele din jurul celui de-al doilea atac cerebral. Știam deja cam totul. Mama începuse să se ducă la biserică la puțin timp după primul ei mini atac cerebral, în urmă cu trei ani. Pastorul a simțit imediat că era „o femeie foarte spirituală"; mama i-a zis că atunci când a intrat în biserica St Stephen „s-a simțit ca și cum s-ar fi întors acasă". A îmbrățișat repede viața bisericească: se ducea la întâlnirile pentru studiul Bibliei, făcea prăjituri pentru evenimentele caritabile, ajuta cu florile. Pastorul nu observase ca gândirea să-i fi fost afectată în vreun fel; i se părea o femeie inteligentă, rațională și capabilă, care „descoperise în credința ei o sursă minunată de confort și siguranță".

Cel de-al doilea atac cerebral al mamei, doi ani mai târziu, s-a produs când servea ceai după slujbă (acesta a fost un atac cerebral în toată regula, cu toate că nu a fost dezastruos). La început, pastorul și-a dat seama că ceva nu era în regulă când ceainicul mare de aluminiu din care mama le turna oamenilor s-a prăbușit la pământ. Și mama stătea acolo cu o expresie ciudată și crispată. El și Margaret o ajutaseră să se așeze pe un scaun, dar ea nu era în stare să vorbească sau să reacționeze la ceea ce-i ziceau. Cineva sunase la ambulanță,

în timp ce ei o asiguraseră că totul avea să fie bine. Pastorul a găsit agenda de telefoane a mamei și i-a sunat pe Edward, pe mătușa Sylvia și m-a sunat și pe mine. Din moment ce era duminică, nu am putut să ajung direct la spitalul din Birmingham, iar odată ajunsă, am descoperit că fratele și mătușa mea erau deja acolo.

Vă puteți imagina șocul pe care l-am avut să-mi văd mama conectată la tuburi și monitoare, fără să știe unde se afla și de ce — dar ce-am simțit eu atunci e irelevant. Adevărul este că recuperarea mamei a fost remarcabilă. A fost externată din spital în mai puțin de o săptămână și, în câteva luni, cu medicație, ședințe de logopedie și fizioterapie, și-a revenit. Pastorul mi-a zis că inițial trecea pe la mama aproape în fiecare zi, din moment ce casa noastră e la câteva minute distanță de biserică. Pe măsură ce mama s-a refăcut, vizitele lui au devenit mai puțin regulate, până când mama a putut să meargă din nou la biserică. Chiar și după aceea, a continuat să treacă pe la ea ca să bea împreună un ceai la prânz o dată pe săptămână.

— De ce ați făcut asta? Vă vizitați toți enoriașii? l-am întrebat.

— Mi-ar plăcea să pot, dacă aș avea timp infinit la dispoziție, mi-a răspuns. Dar, din păcate, nu e posibil. Mă tem că am timp limitat pentru a-i vizita pe cei care sunt țintuiți în casă sau pe cei cărora cred că le-ar face bine o întâlnire individuală în confortul casei lor. Am continuat să o vizitez pe mama ta pentru mi-era clar că, după atacul cerebral, era agitată și depresivă. Își descoperise propria mortalitate, simțea că nu mai avea mult de trăit pe lumea aceasta, avea niște lucruri în minte cu care nu era complet împăcată.

— Ce fel de lucruri?

— Mă tem că asta ar însemna să mă amestec în niște chestiuni pe care mama ta mi le-a dezvăluit și care sunt confidențiale. Ți-am explicat deja că nu pot să divulg așa ceva.

Din nou, informațiile misterioase. Am decis să o las baltă pentru moment.

— Credeți că anxietatea și depresia i-au afectat abilitatea de a gândi logic? I-au afectat judecata? Vi s-a părut confuză?

— Sunt întrebări dificile.

A urmat o tăcere lungă până ca pastorul să-și împreuneze mâinile, ca într-o rugăciune, să și le ducă la buze și apoi să închidă ochii. M-am întrebat dacă avea să adoarmă. Ținând cont de căldura emanată de calorifer în micul lui birou și de atmosfera liniștită dinăuntru, m-am gândit că și eu aș putea face asta. Însă, în cele din urmă, a deschis ochii.

— Aș spune că, după al doilea atac cerebral, Patricia era puțin confuză în privința lucrurilor mărunte. De exemplu, unde trebuiau să vină aranjamentele florale, orele la care aveau loc slujbele și adunările, dacă oamenii voiau ceai sau cafea. Uneori, uita numele celor din parohie. Ocazional, venea iarna la biserică într-o pereche de sandale sau vara îmbrăcată cu un palton gros. Cu toate acestea, în ceea ce privește lucrurile importante, aș spune că era complet rațională și lucidă. Memoria ei legată de trecutul mai îndepărtat era perfectă. Era pe deplin conștientă de cine era, de originile ei, cine erau prietenii ei. Și trebuie să spun că fusese foarte clară în privința relațiilor de familie.

— Dar dacă era confuză în legătură cu chestiunile de zi cu zi din prezent, ar fi putut fi capabilă să ia o decizie informată despre împărțirea bunurilor ei? Ar fi putut ea să lase instrucțiuni clare unui jurisconsult sau să înțeleagă conținutul testamentului?

— Îmi pare rău, Susan, eu pot să-ți spun doar lucrurile pe care le-am observat la momentul acela. N-am expertiza medicală necesară ca să-ți ofer răspunsurile pe care le cauți. Nu pot să-ți spun cu certitudine că mama ta știa exact ce făcea atunci când și-a scris testamentul. Tot ce pot să spun este că acele confidențe pe care mi le-a făcut au influențat decizia pe care a luat-o în legătură cu împărțirea bunurilor ei.

Până în acest punct, mi se făcuse foame, așteptând să iau prânzul, și eram epuizată din cauza călătoriei și a discuției obositoare. În plus, mă săturasem ca pastorul să mă tot ațâțe cu acele așa-zise informații confidențiale pe care susținea că i le-ar fi dezvăluit mama; ca și cum voia să i le smulg cu forța.

— Uitați ce e, părinte, haideți să dăm cărțile pe față. Dacă știți ceva care este relevant pentru testamentul mamei mele și nu-mi spuneți, o să obțin un ordin judecătoresc ca să vă constrâng să-mi furnizați probele. Așa că vă sugerez că

este în interesul dumneavoastră să dezvăluiți ceea ce știți sau să încetați să mai pretindeți că mama v-a încredințat secretele ei.

Pastorul și-a reluat poziția cu mâinile împreunate și cu ochii închiși, iar camera s-a cufundat din nou în liniște. După un oftat adânc, a deschis ochii și s-a uitat la mine.

— Empatizez foarte mult cu situația în care te găsești. Dar sunt prins între ciocan și nicovală. Ghidul pentru conduita profesională a personalului clerical spune că o persoană are dreptul de a se aștepta ca un preot să nu divulge unei terțe părți informații confidențiale despre ea fără consimțământul său sau al unei autorități legale. Cred că în această situație va trebui să cer îndrumare. După cum știi, Crăciunul este cea mai aglomerată perioadă a anului pentru biserică și nu voi putea să-ți acord atenția mea pentru câteva zile. Între timp, îți doresc un Crăciun fericit și plin de pace în sânul familiei tale. Vrei să spunem o rugăciune înainte să pleci?

— Nu, mulțumesc, i-am tăiat-o.

Când m-am întors în zona de la intrare, am găsit un bilet scris de mână în locul în care îmi lăsasem valiza și cadourile ude.

„Stan a venit să mă ia cu mașina, așa că ți-am luat lucrurile la noi. Vino la noi pentru un sandvici și o ceașcă de ceai. Cu drag, Margaret.“

Aș fi putut să o pup. Aproape.

Când am plecat de la biserică, lapovița încetase și cerul se înseninase puțin. Mi-am tras paltonul pe lângă corp din cauza vântului aspru și am pornit-o spre Blackthorn Road, pășind pe lângă bălțile înghețate. Era ciudat să merg pe aleea care ducea spre casa lui Margaret și Stan, și nu pe cea spre propria noastră casă de peste drum. Am aruncat o privire într-acolo. Se pare că

Edward plecase de Crăciun; nu era nicio mașină în fața casei, iar draperiile erau trase. M-am întrebat unde era. Nu că mi-ar fi păsat.

Discuția cu Margaret și Stan a decurs mult mai bine decât cea cu pastorul. După o farfurie cu sandviciuri cu ouă și maioneză, urmată de o plăcintă cu carne cu sos de coniac și un pahar mic de vișinată (ce rău ar putea să facă în acest stadiu?), ne-am instalat în fotoliile comode din sufragerie. Stan și-a luat o pereche de ochelari de citit și a început să studieze Radio Times. I-am pus lui Margaret aceleași întrebări pe care i le pusesem și pastorului mai devreme. N-a avut nevoie de prea multă încurajare.

— Aș spune că era foarte împrăștiată, nu-i așa, Stan? a zis Margaret.

— O, da, împrăștiată. În mod cert, a răspuns el, fără să ridice capul din revistă.

— Am tot zis că nu era ea însăși.

— Nu era ea însăși deloc, a adăugat Stan.

— Aveam impresia că nu mă asculta, de fapt, când vorbeam, căci dădea din cap tot timpul. Poți să-ți dai seama de asta uneori.

— Nu, nu asculta deloc. Complet de-acord cu ce-ai zis.

— Și apoi uita ce stabileam să facem. M-am dus la ea când eram gata să pornim într-o excursie la un castel englezesc și ea era într-o bluză de casă și papuci și ștergea praful. A trebuit s-o ajut să se pregătească.

— Da, așa e. Să se pregătească, a intervenit Stan, chicotind după ce citise ceva în revistă.

— Dacă nu locuia Edward cu ea, nu cred că ar fi putut să mai rămână acasă. Nu că el ar fi organizat, dar cred că se ocupa de cumpărături și alte asemenea.

— El făcea mereu cumpărăturile, a zis Stan, întorcând pagina.

— Și o ducea la programările de la doctor. Dar fie vorba între noi — și nu-ți zic asta pentru că știu că nu te înțelegi cu el —, n-am avut niciodată încredere

în Edward. Mereu am crezut că profită de mama ta. Știi și tu că trăia pe spinarea ei când ar fi trebuit să aibă și el un serviciu ca orice om normal.

— Băiatul ăla nu-i normal, a adăugat Stan.

— Și partea ciudată e că, de multe ori când mă duceam pe la ea ca să stăm de vorbă, Edward spunea că-i ocupată, când eu știam sigur că nu-i; doar o vedeam stând prin bucătărie. Punea el ceva la cale.

— Cu siguranță, s-a-ntâmplat ceva acolo, a intervenit Stan, scoțându-și ochelarii, ștergându-i și punându-și-i înapoi.

— Dacă mi-ar spune cineva că Edward a profitat de confuzia mamei voastre ca s-o facă să semneze că-i lasă casa, n-aș fi prea surprinsă. Tu ar fi trebuit să primești casa.

— Mhm, ar fi trebuit să fie a ta casa aceea.

— Deci dacă vrei să semnăm vreo declarație în care să spunem că mama ta nu era într-o stare corespunzătoare ca să semneze un testament, atunci o facem bucuroși, nu-i așa, Stan?

— O, da. Plăcerea noastră. Ai văzut cumva telecomanda, Peggy?

În timp ce mă aflam în tren, dinspre Birmingham spre Worcester, eram foarte mulțumită de modul în care decursese după-amiaza aceea. Cel puțin, cu Margaret alături, aveam pe cineva care era pregătit să iasă în față și să recunoască ce se întâmplase. În schimb, pastorul fusese o dezamăgire. Totuși, se părea că și el putea să aibă niște informații pertinente pe care Dumnezeu sau tribunalul aveau să-l oblige să le dezvăluie. Când am urcat însă într-un taxi din gara Worcester, buna dispoziție a început să-mi dispară. Chiar fusesem de acord să petrec două zile acasă la mătușa Sylvia? Poate că ar fi fost o opțiune mai bună să petrec Crăciunul singură. „Nu“, mi-am zis. „Gândește pozitiv.“ Pentru două zile, aveam să încerc să renunț la critică și să accept orice urma să aducă această adunare de familie.

În timp ce taxiul meu a dispărut pe aleea lungă din fața casei și eu am luat-o spre vila tip fermă care se întindea deșirată pe proprietate și care fusese împodobită cu luminițe de sezon mai ceva ca la festivalul luminilor din Blackpool, ușa de la intrare pe care scria „Wendine“ s-a deschis larg. Și acolo, în holul luminat de un candelabru scump, erau mătușa Sylvia, unchiul Frank, Wendy și Christine, având cu toții coarne de ren pe cap. Iar mătușa Sylvia avea o pereche și pentru mine.

17

— Hai să-ți facem un tur al casei, bine? Fetele pot să-ți ducă bagajele în cameră, a zis mătușa Sylvia, ridicându-se pe vârfuri ca să-mi pună coronița festivă.

Am strâns din dinți și am încercat să nu mă gândesc la cum arătam. Știam că următoarele zile aveau să fie un chin, dar nu mă așteptasem ca totul să înceapă înainte de a apuca să-mi dau jos paltonul.

— Au trecut mai bine de douăzeci de ani de când ai fost aici ultima dată și totul s-a schimbat, a început mătușa Sylvia. Ne-am extins și am redecorat de cel puțin zece ori de atunci. Așa se întâmplă când te măriți c-un constructor. Dacă m-aș fi măritat cu un chirurg plastician, of.

Verișoarele mele, care își jucaseră rolurile în ceremonia de întâmpinare, dispăruseră de-a lungul unuia dintre coridoarele care porneau din holul principal. Împreună cu mătușa Sylvia, am dat peste soții lor burtoși, Dean și Gary, în „sala de jocuri“. Li se alăturase și unchiul Frank, relaxat, fără coarnele de ren. În sala aceea erau o tablă de darts cu o linie de demarcație trasată corespunzător, o masă de ping-pong și una de biliard. Cu toate acestea, principala atracție pentru cei trei bărbați era un bar bine aprovizionat, cu dozatoare și suporturi pentru sticle. Și-au ridicat paharele de whisky către mine în semn de salut, apoi s-au întors la discuția lor. M-am îndreptat cu mătușa Sylvia spre „zona de relaxare“ în care se afla un televizor cât un ecran de cinematograf, iar de cealaltă parte, o canapea din piele. În ea erau afundați cei patru nepoți, care erau absorbiți, în mod variabil, de telefone, console și laptopuri. Au arătat la fel de mult interes și entuziasm față de sosirea mea cum făcuseră cu tații lor.

Apoi, în marele tur au urmat camera de oaspeți, camera de studiu și camera de relaxare[9]. Exista o anumită temă cromatică: covoarele și tapițeria erau

crem; șemineurile erau din marmură într-o nuanță pală, iar sfeșnicele, ramele tablourilor și ale oglinzilor erau aurite. Până și luminițele, beteala și globurile de Crăciun erau albe și aurii, la fel ca ghirlandele și aranjamentele care împodobeau pereții. Din loc în loc, erau buchețele de iarnă în vase de sticlă și crăciunițe albe în ghivece aurite.

— Ce crezi, iubito? M-am hotărât să merg pe un stil clasic de data asta, mi-a zis mătușa Sylvia. Dacă ar fi fost după mine, aș fi ales mai multe culori și modele, dar designerul meu, Faye, mi-a zis că gusturile mele sunt bune pentru un bordel din Texas. Îți vine să crezi? a chicotit ea. Totuși, nu m-am simțit ofensată. O cunosc de ani buni. Unchiu' Frank obișnuia să apeleze la ea ca să se ocupe de casele pentru vizionări. Am căzut de acord să facem un compromis pentru opulența hollywoodiană. Stilu' Jackie Collins, știi și tu.

— Foarte… coordonat, am zis eu, căutând un cuvânt diplomatic.

Aveam să joc rolul invitatului amabil și drăguț chiar dacă simțeam că mor pe dinăuntru. Două zile. Doar două zile.

— Ca să fiu sinceră, iubire, e un pic cam mult pentru mine. Hai, te duc în aripa cu dormitoarele.

La finalul unui coridor lat, am ajuns la așa-zisa „anexă". Tot ce pot să spun este că anexele la care s-a gândit ea trebuie să fi fost încăpătoare și pline de lucruri.

— Sper că nu te deranjează camera asta. Am încercat să o pun pe Wendy sau pe Chrissie să măture, pentru că tu ești invitata de onoare, dar nu s-au deranjat. Mă tem că va trebui să folosești baia comună. Camera nu are baie proprie. Urăsc să mă duc undeva unde nu există baie privată, tu nu? Te obișnuiești atât de mult când ai una. O să-l pun pe unchiul Frank să extindă camera, pentru ca data viitoare să ai baie proprie.

După ce și-a studiat reflexia în oglindă și și-a aranjat părul dat din abundență cu fixativ, a coborât jaluzelele în stil roman și s-a întors spre mine.

— Nici nu pot să-ți spun cât de fericită sunt că ai venit, iubito. O să fie cel mai frumos Crăciun. Odihnește-te puțin și te anunț eu când e gata ceaiul. Cât

ești aici, nu ridici niciun deget.

La câteva minute după ce a plecat mătușa Sylvia, s-a auzit un murmur de voci și cineva a tușit în fața camerei mele. Verișoarele au intrat — fără să bată la ușă — cărându-mi bagajul. Wendy a închis ușa în urma ei cu un zgomot rău prevestitor și a rămas în picioare în fața valizei. Christine s-a trântit pe pat lângă mine. Mă încolțiseră.

— Vrem să știm totul despre sarcină, a zis Christine.

— Ne-ai ignorat telefoanele, m-a acuzat Wendy.

— Ne-am făcut griji pentru tine. Vrem să știm ce se întâmplă.

— Știi cine e tatăl?

— Te-a părăsit?

— Cum o să te descurci de una singură?

— Va trebui să continui să lucrezi?

— Ce vei face pentru bani?

— Ai auzit de riscul înfricoșător de sindrom Down?

— Dar poți să adopți oricând.

— Nici nu pot să-mi imaginez cât de aiurea trebuie să te simți, a zis Christine, punându-și mâna peste a mea. Din cauză că ăsta e primul tău Crăciun fără mama ta și, pe lângă asta, mai ești și însărcinată, și pe cont propriu. Nu se poate mai rău de atât, nu-i așa?

Cum aș fi putut să reacționez? În alte împrejurări, le-aș fi zis că nu e treaba lor și aș fi plecat. Făcusem asta de atâtea ori când eram mai tinere. Într-adevăr, puteam să-mi dau seama că anticipau un răspuns combativ la provocarea lor și abia așteptau ceva distracție. Dar eram pe teritoriul lor, blocată pentru două zile, și plănuiam să dau o șansă acestui Crăciun în familie. Am decis să folosesc o tactică diferită.

— Oh, Wendy, Christine, am intrat într-o mare belea și nu știu ce Dumnezeu o să mă fac. Tatăl copilului nu vrea să știe de asta, șefa mea îmi zice că trebuie să-mi dau demisia și sunt îngrozită de faptul că voi avea un copil de care va trebui să am grijă. O să am nevoie de tot ajutorul pe care îl pot primi atunci când va veni pe lume. Mulțumesc lui Dumnezeu că vă am pe amândouă de partea mea. Știu că nu o să mă dezamăgiți.

Am crezut că jocul meu actoricesc fusese destul de convingător, dar în mod clar mă înșelam. Christine mi-a dat drumul la mână și s-a ridicat.

— Nu-i nevoie să fii sarcastică. Crezi că suntem prea proaste ca să ne dăm seama? Noi încercăm doar să te ajutăm.

— Așa e. Mama a zis să fim cât se poate de prietenoase și așa am fost. Unii oameni nu știu când să fie recunoscători.

— Oh, sunt recunoscătoare, am zis. Chiar apreciez grija voastră pentru mine. E minunat să știu cât de mult vă pasă.

S-au holbat la mine, cu coarnele de ren pe cap înclinate în același unghi, neștiind ce să creadă, dacă eram sinceră sau nu.

— Ei bine, ne pasă, a pufnit Christine. Așa ni s-a spus.

Cina din Ajun a constat, de fapt, într-un banchet chinezesc care a ajuns în câteva caserole mari de la un restaurant local ce făcea livrări. Mama ar fi fost îngrozită de faptul că nu exista mâncare gătită în casă.

— Cine vrea să stea deasupra unui cuptor încins în Ajunul Crăciunului? a întrebat mătușa Sylvia, expunându-și unghiile date cu ojă purpurie în timp ce lua capacele de carton ale mulțimii de caserole de aluminiu împrăștiate pe toată masa din bucătărie. E suficient și pentru prima zi de Crăciun. N-ar fi fost minunat să trăim în epoca victoriană și să avem bucătari și servitori? M-am născut în vremurile greșite, da, chiar așa. Bine, Wendy, tu te ocupi de mâncare. Chrissie, tu pregătești tacâmurile. Susan, tu doar stai pe scaunul acela. O să fie ca un bufet cu ceai. Doar umpleți-vă farfuriile și luați-vă câte

un cuțit și o furculiță. Te servesc eu, Susan. Câte puțin din fiecare?

Era un bufet cu autoservire, iar toată lumea — chiar și nepoții care își lăsaseră dispozitivele electronice — îngrămădise cât de multă mâncare putuse pe farfurii cât ai clipi. În câteva minute, bucătăria era goală; bărbații își luaseră farfuriile și se duseseră în sala de jocuri, copiii, în zona de relaxare, iar mătușa Sylvia, Wendy și Christine, în camera de oaspeți.

— Hai, Susan, mâncăm din poală! a strigat mătușa Sylvia. Nu vrem să pierdem nicio emisiune de Crăciun. Doar asta înseamnă să petreci Crăciunul în familie. Vrei să-ți ia farfuria una dintre fete și să ți-o aducă?

Până atunci îmi petrecusem complet diferit Ajunul Crăciunului. Când încă trăia tata, casa era dominată de prezența sau de absența lui. Pleca dimineața la ora unsprezece ca să fie prima persoană când pubul își deschidea ușile. Și se întorcea împleticindu-se cu chef de scandal în prima parte a după-amiezii. Făceam tot ce puteam ca să-l evit, ajutând-o pe mama în bucătărie, ornând tortul și făcând plăcinte cu carne, sos de pâine și umplutura. Ascultam A Festival of Nine Lessons and Carols de la King’s College și încercam să rezistăm bombardamentului de abuzuri verbale. Puburile se deschideau din nou la ora cinci, prin urmare știam că, dacă rezistam atacului până la cinci fără un sfert, aveam să fim în regulă. Mă asiguram că eram în pat înainte de ora închiderii barurilor. Cu greu îmi amintesc ca Edward să fi fost prin preajmă în toiul pregătirilor de Crăciun. Bănuiesc că era pe undeva pe afară, aruncând cu pietre în pisicile de pe stradă sau mâzgălind cu spray pereții vecinilor. Nici nu vreau să mă gândesc la primele zile de Crăciun. Puburile erau închise, așa că tata bea acasă. Cumva, reușeam să facem față.

După moartea tatei, Crăciunul a fost complet diferit; nu mai trebuia să fim atenți la sunetul cheilor lui în ușă, să încercăm să-i ghicim starea sau să ne ascundem. Cu toate acestea, Edward a continuat să se sustragă. Poate că până la vârsta aceea se obișnuise să-și vadă de treaba lui. Mie îmi convenea. Dacă era prin preajmă, ne certam. Singurul dezavantaj era faptul că mama se preocupa în mod obsesiv de el, întrebându-se unde era și ce punea la cale. După ce m-am mutat, luam în mod intenționat ultimul tren către Birmingham în Ajunul Crăciunului și prima cursă către Londra a doua zi de Crăciun. Dacă

stăteam mai mult de atât — cu chinul suplimentar de a suporta compania fratelui meu — o luam razna.

— Îmi place să beau un buck fizz[10] în dimineața de Crăciun, ție nu? a zis mătușa Sylvia, scoțând dopul unei sticle de șampanie când am intrat în bucătărie.

Era îmbrăcată ca și cum urma să se ducă la o petrecere, într-o rochie strâmtă, cu tocuri și machiată strident.

— Crăciun fericit, draga mea.

Mă așteptam ca bucătăria să fie centrul unei activități intense, care presupunea pregătirea prânzului din prima zi de Crăciun, însă doar mătușa mea era acolo. Copiii se treziseră la ora șase dimineața ca să-și deschidă cadourile și acum erau în camera de relaxare, ocupați cu noile lor console și jocuri pe calculator. Restul lumii încă dormea. M-am oferit să ajut cu tăiatul legumelor, dar mătușa Sylvia mi-a zis că erau deja tăiate.

— Marks and Sparks le-au tăiat pentru noi, mi-a zis ea. Și au gătit curcanul umplut, au făcut budinca de Crăciun și sosul de coniac. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Sfântul Michael. Îți amintești de zilele îngrozitoare în care trebuia să facem noi totul?

Wendy și Christine au intrat agale în bucătărie, o jumătate de oră mai târziu, îmbrăcate în rochii de casă identice — roz și comode — și papuci de casă. Mă întrebam ce spuneau soții lor de faptul că nu se diferențiau nici ca aparență, nici ca personalitate. Christine era ușor mai răutăcioasă, dar aceasta era singura diferență pe care reușisem să o identific între ele. După un schimb obligatoriu de urări de bine de Crăciun, Wendy a luat două pahare de șampanie în care a preparat cocktailuri buck fizz, apoi surorile le-au dat pe gât incredibil de repede.

— Copiilor le-au plăcut cadourile de la Moș Crăciun, le-a zis mătușa Sylvia lui Wendy și Christine.

— O, bine, a răspuns Wendy. Mă duc să-i văd după ce mă dezmeticesc.

— Și eu, a intervenit Christine. Am stat suficient.

După micul dejun, care a fost tot cu autoservire, n-am avut absolut nimic de făcut. Absolut nimic. Mătușa Sylvia a pus friptura de pasăre gata pregătită în cuptor, a desfăcut câteva pachete și le-a răsturnat în recipientele corespunzătoare. Singurul lucru care trebuia făcut era pregătirea mesei, sarcină pe care au primit-o Wendy și Christine. Înainte de a capitula în cele din urmă, au fost vreo zece minute bune de proteste: „De ce n-o faci tu?“, „Nu-i corect“. M-am oferit să pregătesc eu masa, dar mătușa Sylvia a fost de neclintit, spunând că nu trebuie să ridic niciun deget. Eram extrem de plictisită. Presupun că aș fi putut să stau de vorbă cu soții lor, dar nu eram atât de disperată.

M-am hotărât să-mi trag paltonul pe mine și să ies la o plimbare. Am luat-o pe aleea lungă din fața casei, de-a curmezișul unui câmp, fără să am vreo idee încotro mă îndreptam, dar bucurându-mă de aerul curat. Era o zi senină, fără nori. Am ajuns până în sat, unde enoriașii ieșeau dintr-o biserică mică, cu aspect medieval. Câteva doamne mi-au urat „Crăciun fericit!“ și am schimbat câteva amabilități despre faptul că eram însărcinată și că în curând aveam să devin mamă. Am găsit o bancă pe pajiște și m-am așezat la soare. Am închis ochii pentru câteva clipe. Mă simțeam destul de liniștită și de fericită. În mod normal, în dimineața de Crăciun eram cuprinsă de o frenezie nesfârșită de a pregăti friptura și preparatele la aburi. Poate că, în cele din urmă, Crăciunul ăsta avea să se dovedească a fi unul petrecut cum trebuie. Poate că aici și așa aveam să-mi petrec de acum încolo sărbătorile; fără să fac nimic, doar să mă relaxez. Am deschis ochii și am văzut o dubă de transport albă și murdară care se apropia. Arăta exact ca a lui Rob. Dar n-avea cum să fie el. Ce să caute Rob în satul unde locuia mătușa Sylvia? Am urmărit duba, care a făcut stânga și a luat-o de-a lungul câmpului spre casa mătușii mele. Am avut o presimțire sumbră.

— Crăciun fericit, Suze, a zis Edward, trimițându-mi o bezea prin aer.

Se instalase bine într-un fotoliu, în camera de oaspeți, unde se adunaseră toți adulții, cu ciorapii la vedere pe un scăunel pentru picioare. Părea să se simtă ca acasă. M-am întors spre mătușa Sylvia, care a ridicat din umeri cu o expresie inocentă.

— A fost ideea lui Wendy și Chrissie, a zis ea. S-au gândit c-ar fi drăguț să se strângă toată familia și să uităm cu toții orice neînțelegeri din trecut. Nu ți-am zis, iubito, pentru că voiau să fie o surpriză pentru tine.

— Și nu puteam să invităm pe unul și pe altul nu, a spus Christine, cu o privire nevinovată. Ar fi fost favoritism.

— Și-a cerut iertare pentru ce-a spus la înmormântare, nu-i așa, dragule? i-a zis mătușa lui Edward. A fost totul din cauza stresului, nu-i așa?

— Da, tușică, a răspuns Edward, cu rânjetul lui de băiat obraznic. Am fost puțin obosit și copleșit de emoții. A, iată-mi și șoferul.

— Crăciun fericit, Susan, a zis Rob, intrând în cameră pe ușa dinspre seră. Mătușa ta m-a invitat să vin cu Ed. Am zis că sună bine. Am venit doar ca să luăm prânzul.

— O să fie bine, a confirmat mătușa Sylvia, puțin disperată. „Dacă nu te simți bine la una dintre petrecerile Sylviei, atunci n-o să te simți bine nicăieri“, asta zice toată lumea. Singura problemă e că acum suntem treișpe oameni la masă. Oh, ei bine, va trebui să-l punem la scoteală și pe bebe. Asta-nseamnă că suntem paișpe.

Eram palidă. Verișoarele mele știau prea bine despre disputa dintre mine și Edward și că nu ne suportaserăm niciodată. Singurul lor motiv era să mă provoace și mai mult. Mătușa Sylvia, care părea tare dornică să opresc acțiunea în instanță, a crezut probabil că o să mă înmoi puțin dacă îl văd pe fratele meu față în față. Mă întrebam de ce Edward acceptase asta. Sunt sigură că-și dorea la fel de mult ca mine să ne petrecem timpul împreună. Din nou, singurul motiv nu putea fi decât să mă provoace. Doar dacă nu cumva era singur de Crăciun. Săracul Edward, orfanul. Și ce căuta Rob aici? Venise doar ca să-l înveselească pe fratele meu? Îmi dădeam seama că toată lumea aștepta să-mi vadă reacția.

— Mă scuzați, vă rog? am zis eu.

De disperare, m-am alăturat copiilor în camera de relaxare. M-am arătat interesată de jocurile lor pe calculator pe care le primiseră de Crăciun, sperând că n-aveau să vadă cum îmi tremurau și mâinile, și vocea. Au fost destul de încântați să-mi arate. Ba chiar, unul dintre ei, în vârstă de zece ani (Leila), m-a încurajat să joc un joc pe vechea ei consolă. Era stupid de simplu și de repetitiv, dar în mod ciudat mă calma. Câteva momente mai târziu, ni s-a alăturat și Rob pe canapea și s-a uitat peste umărul meu în timp ce mă jucam. Am uitat că era acolo, atât de tare mă acaparase jocul acela copilăresc. Înțeleg cum cineva poate deveni dependent de așa ceva dacă nu are o voință de fier ca mine. Am petrecut așa o oră, fără să mă gândesc la nimic, până când Wendy și-a băgat capul după ușă ca să ne spună că prânzul era gata. Aș fi preferat de o mie de ori să rămân unde eram.

— O, nu-i minunat s-o avem pe Susan aici? a zis mătușa Sylvia, aruncând o privire peste masă. Și pe Edward, bineînțeles. Toată familia mea adunată la un loc de Crăciun. Sunt o doamnă tare, tare norocoasă. Să ținem un toast. În cinstea lui Susan. Îți mulțumesc că ni te-ai alăturat micii noastre adunări și-ți doresc tot binele pentru anul care vine. O să fie un an fantastic pentru tine. Știu că-i înspăimântător. Știu exact ce simți. Dar, în final, totul o să fie bine.

A ridicat paharul de șampanie și a luat o înghițitură sănătoasă din el.

— Pentru Susan, au mormăit adulții de la masă, majoritatea fără niciun entuziasm.

— O, și pentru Edward, a zis ea, ridicând din nou paharul și luând o altă înghițitură sănătoasă.

Eu n-am participat la acel toast special. Mătușa Sylvia mă pusese în capul mesei („Insist, ești invitata de onoare“). Ea era în stânga mea, iar Rob — în dreapta mea. Lângă mătușa Sylvia stătea Edward, apoi față în față cu el, lângă Rob, erau Wendy și Christine. Soții lor și copiii erau așezați în celălalt capăt al mesei. Partea bună a fost că n-a trebuit să purtăm coarnele de ren. În orice caz, le aruncasem pe ale mele la gunoi cu o seară înainte. Partea proastă era

că mătușa Sylvia scosese treisprezece căciuli de spiriduși din dulap. Edward o studia pe a lui, încercând să se decidă ce să facă cu ea. Christine o înșfăcase și și-o trăsese peste părul gras. Edward s-a uitat la mine cu un zâmbet atotștiutor, așteptând să mă plâng de căciulă. Dar n-am făcut-o. Pur și simplu, mi-am pus-o pe cap.

— Asta-i pentru albumul de familie, a zis el, scoțându-și telefonul din buzunar și făcându-mi o poză.

I-am oferit cel mai radiant zâmbet.

— Deci, a zis Christine, când eram pe punctul de a termina felul principal. Care-i situația cu moștenirea tușicii Pat acuma? Tot vă certați?

— Ssst, Chrissie, i-a tăiat-o mătușa Sylvia. N-o să vorbim despre asta azi. O să avem doar un prânz liniștit în familie.

Însă vocea ei, am observat eu, era acum cam pierdută.

— Dar ai zis că sperai să cadă la pace. Trebuie să dăm cărțile pe față dacă au de gând s-o rezolve.

— Eu n-am nicio treabă, s-a scuzat Ed. Eu merg înainte doar cu ce mi-a zis avocatul. El spune că pot să rămân în casă, așa că asta fac. Disputa e între Susan și el. Deși sunt una, două chestiuni pe care aș vrea să le discut cu draga mea soră înainte să plec.

— Haideți s-o amânăm pentru moment, bine? a propus mătușa Sylvia. Mai vrea cineva să guste ceva sau mă duc să pun budinca la microunde?

— Dar de ce ești așa supărată din cauza testamentului, Susan? a întrebat Wendy pe un ton suav. Ed a fost preferatul tușicii Pat, așa că e normal să-i fi lăsat lui mai mult.

— Nu-i adevărat, am început eu.

— Wendy, las-o baltă, a intervenit mătușa Sylvia.

— Dar, mamă, tu mereu ai zis că tușicii Pat i-a păsat mereu numai de Edward. Ai zis că Susan probabil a știut asta dintotdeauna.

Mătușa Sylvia s-a aplecat spre mine și m-a prins de braț.

— Îmi pare rău, Susan, iubito. Chiar îmi pare.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Și-a dat jos căciula de spiriduș și a clipit ca să și le alunge.

— Pentru ce-ți pare rău? am întrebat-o, uluită de turnura pe care a luat-o conversația.

— Îmi pare rău că nu te-a iubit niciodată așa cum ar fi trebuit. Îmi pare rău că mereu ai fost pe locul doi. Aș vrea să fi făcut ceva ca să mă revanșez față de tine, dar n-a ținut de mine. O, Susan.

— Ei, ei, Sylv, a atenționat-o din celălalt capăt al mesei unchiul Frank care, de obicei, era tăcut. Ai grijă ce zici. Știi că nu reziști la băutură. Lasă-i pe oameni să-și rezolve problemele și taci din gură.

— Dacă aș putea să dau timpul înapoi, s-a smiorcăit mătușa Sylvia. Aș…

Unchiul Frank s-a ridicat de la masă, a venit la mătușa Sylvia și aproape că a ridicat-o de pe scaun.

— Haide. E timpul să te-ntinzi puțin. Termină fetele de servit la masă.

Și spunând acestea, a scos-o din cameră, în timp ce mătușa mea se clătina pe tocurile ei înalte.

— Ce-au fost toate astea? a întrebat-o Christine pe Wendy, care a ridicat din umeri.

— A fost o perspectivă interesantă asupra situației, a zis Edward rânjind. Sperai ca mătușa Sylvia să-ți sprijine cauza, Suze? Mi-ar plăcea să văd cum ai de gând să întorci asta în avantajul tău.

— Am mâncat destul, am zis, ridicându-mă și dându-mi jos căciula de

spiriduș. Mă duc în camera mea. Poate să mă anunțe cineva când pleacă Edward, vă rog?

— Înainte să dispari, mi-a zis Edward, ridicându-se de la masă. Aș vrea să vorbesc cu tine despre cenușa mamei și cutia ei de bijuterii. Le vreau înapoi. Ai două săptămâni la dispoziție, apoi mă duc la poliție. E furt.

Puteam să le zăresc cu coada ochiului pe Wendy și Christine cum se luminaseră la față. Exact asta așteptaseră.

— Du-te naibii, Edward, i-am zis.

O oră mai târziu, stăteam în pat, încercând să citesc o pagină din Contentious Probate Claims (poate că ar fi trebuit să-mi aduc o lectură mai ușoară pentru perioada Crăciunului), când am auzit voci în grădină. M-am ridicat, m-am dus spre fereastră, stând în penumbră, și am aruncat o privire. Dacă îmi lungeam gâtul, puteam să-l văd pe Edward rezemat de un perete care ieșea în afară, la mică distanță de camera mea. Fuma o țigară rulată, pe care o ținea între degetul mare și arătător. Rob stătea lângă el cu un pahar de bere în mână. Am crăpat cu atenție geamul, cu intenția de a trage cu urechea la conversația lor. De regulă, nu-mi bag nasul, dar în situația respectivă m-am simțit îndreptățită; puteam să aflu ceva util pentru cazul meu. Orice e permis în dragoste etcetera. A trebuit să mă străduiesc să înțeleg ce vorbeau.

— Te-ai dilit, amice, s-a auzit vocea lui Edward.

— Nu, nu m-am dilit. Doar cred că ai făcut-o special ca să o provoci. N-aveai niciun motiv. De ce n-o lași un pic mai moale?

— Pentru că-i o cucoană răzbunătoare. Ai văzut și tu cum e. Și ea îmi face la fel, ba cu vârf și îndesat. Nu-nțeleg de ce-o compătimești așa dintr-odată.

— E însărcinată în șase luni și e pe cont propriu, printre altele. Și să știi că nu cred că-i răzbunătoare. Cred că în general încearcă să facă ceea ce crede ea că-i corect. Doar că uneori înțelege greșit. Așa-i ea.

— Nu-mi vine să cred c-aud asta. Vorbim cumva despre aceeași femeie? Dacă nu mă-nșel, cred că ți-a picat cu tronc soră-mea. Știu că mereu ți-au plăcut femeile dominatoare. Da' o să te mănânce de viu, Rob. Ești mult prea relaxat ca să-i faci față. Stai deoparte, dacă ții la sănătatea ta mintală.

— Nu fi prost, doar știi că încerc să mă împac cu Alison. Tot ce-ți zic e s-o lași mai moale. Ai casa maică-tii. De ce tre' s-o zgândărești?

— Da, am casa, pe care ea încearcă să mi-o ia, dacă ai uitat cumva.

— Doar pentru că bănuiește că tu ai pus-o pe maică-ta să scrie testamentul.

— Și crezi că asta s-a-ntâmplat?

— Nu-i treaba mea.

— Ai mare dreptate, amice.

Fratele meu a mai tras o dată adânc din țigară, a aruncat-o pe aleea pietruită și a călcat-o cu tocul cizmei lui de cowboy. S-a întors și a dispărut după ușa din spate, urmat la scurt timp de Rob.

Am închis fereastra. Afară începea să se întunece; am aprins veioza, am tras jaluzelele și m-am întins în pat. Prima mea reacție față de conversația aceea a fost să mă întreb dacă totul fusese pus la cale de fratele meu și prietenul lui. Am concluzionat că nu fusese cazul. Dacă voiau să aud ce vorbeau, ar fi stat mai aproape de fereastra mea și ar fi vorbit mai tare; abia reușisem să aud ce ziseseră. În plus, ar fi spus ceva care să mă încurajeze să cred că Edward era inocent în toată chestiunea. Atunci, de ce ar fi făcut toate astea? Mi s-a părut surprinzător că Rob nu știa ce să creadă despre Edward — dacă o păcălise pe mama să semneze testamentul sau nu. Și nu doar asta, ci își și înfruntase prietenul. Exista o singură concluzie: până la urmă, nu era în cârdășie cu fratele meu. Aparent, îl judecasem tare greșit. Nu fusesem, bineînțeles, de acord când spusese că uneori înțelegeam lucrurile pe dos, dar, chiar și așa, eram neobișnuit de mulțumită de rezultat. Încântată chiar.

Apoi mai era faptul că Edward îl acuzase pe Rob că avea o slăbiciune pentru mine, lucru pe care acesta îl negase, bineînțeles. Doar un nebun ar putea să

creadă că era adevărat; Rob era complet concentrat asupra fostei lui, în plus era mai tânăr ca mine; avea prieteni; știa ce însemnau relațiile sănătoase. Probabil că ideea i se păruse odioasă. Nu mai e nevoie să vă spun că nici eu nu eram deloc interesată de el. În mod clar, nu-mi era egal din punct de vedere intelectual. Și era neîngrijit. Și prea înalt. Și ce altceva? Nu-mi aminteam toate defectele lui. Iar cu siguranță dubei lui i-ar fi prins bine o spălare serioasă.

S-a auzit o bătaie în ușa camerei. Am deschis; era Rob.

— Ne luăm tălpășița, mi-a zis el, sprijinit de cadrul ușii. A fost o idee proastă. Ar fi trebuit să-l refuz pe Ed când mi-a cerut să-l aduc. M-am gândit că e bine să vă vedeți și poate că… nu știu. Pur și simplu, nu e în stare să-nțeleagă ce te îngrijorează. Față de alții, e chiar un tip decent. Urăsc când văd doi oameni la care țin să se certe așa.

— Spune-i să stea departe de mine în viitor.

— Îmi pare rău că ți-a stricat ziua. Sărbători fericite, apropo.

— Și ție.

În mod neașteptat, a venit spre mine cu brațele deschise și l-am lăsat să mă cuprindă într-o îmbrățișare ciudată cu ocazia sărbătorilor, ceea ce e greu să eviți în această perioadă a anului. Nu pot să spun că m-am simțit confortabil. Burta mea a fost, desigur, un obstacol.

În original, morning room. Termen specific britanic folosit pentru a desemna o încăpere destinată relaxării în prima parte a zilei. (N.t.)

Cocktail alcoolic cu șampanie și suc de portocale. (N.t.)

Ianuarie

18

Un nou an și mai multă hotărâre din partea mea. Actele legale erau finalizate și acum era timpul pentru marea prestație: acționarea în judecată la Tribunalul Chancery din cadrul Curții Supreme de Justiție. Aș fi putut să aștept ca domnul Brinkworth să mă dea în judecată ca să demonstreze că testamentul mamei era valid. Însă asta l-ar fi plasat într-o poziție de conducere, poziție pe care intenționam să o ocup eu (deși, în mod ironic, eu nu conduc, n-am carnet de șofer). Mi-am petrecut primele zile din ianuarie citind cu atenție legislația ca să pregătesc memoriul. Tribunalul avea să țină cont de faptul că un reclamant este adeseori dispus să atace, dar îi este frică să o facă. Eu n-aveam nicio reținere. Mi-am pregătit temeinic argumentația bazată pe facultățile mintale și pe influența nejustificată, indicându-i ca pârâți pe Edward și pe domnul Brinkworth. Eram mulțumită de munca mea; demnă de un avocat care stabilește autenticitatea unui testament, am concluzionat când am printat documentul și am verificat versiunea finală.

În prima săptămână din an, în pauza de masă de la prânz, am parcurs cei 800 de metri de la biroul meu la Rolls Building de pe Fetter Lane — un edificiu nou, cu fațada din sticlă, care era un avanpost al Curții Regale de Justiție. Am localizat Departamentul pentru sesizări al Tribunalului Chancery la parter, am plătit taxa și am predat documentele. Funcționarul plictisit m-a informat că tribunalul îi va cita pe fratele meu și pe avocat, care vor avea la dispoziție douăzeci și opt de zile să depună dovezi pentru apărare la dosar. Mi-ar plăcea să le văd fețele când o să deschidă citațiile.

În timp ce treceam din nou prin atriul central, pe sub tavanul de sticlă, și ieșeam din clădire, am avut un sentiment de ezitare, mai degrabă decât de victorie. Știam că aveam un caz legitim și puternic, dar aș fi fost mai fericită dacă aș fi reușit să adun mai multe probe înainte de a încredința toată chestiunea în mâinile sistemului judiciar. Încă nu primisem istoricul medical al mamei, în ciuda numeroaselor telefoane pe care le dădusem și a

asigurărilor primite din partea funcționarilor din domeniu; martorii mei erau îndoielnici, mai ales mătușa Sylvia, a cărei izbucnire irațională de Crăciun mă tulburase; și încă trebuia să găsesc o dovadă concluzivă a vinovăției lui Edward. Timpul era esențial; trebuia să nasc în două luni și voiam ca această chestiune să fie rezolvată până atunci. Dar decizia nu-mi aparținea în totalitate.

În timp ce treceam grăbită prin The Strand[11], îndreptându-mă spre birou, am dat — la propriu — peste Brigid, care se grăbea în direcția opusă, târând după ea o servietă cu role plină de documente ce se revărsau pe-afară.

— De două ori în două luni, ăsta-i un record. Ce cauți tu în zona în care locuiesc, fato?

— Tocmai am fost la Falls Buildings. Am declanșat acționarea în instanță împotriva lui Edward și a executorului.

— Bună treabă. Cine te reprezintă?

— Eu însămi sunt parte litigantă.

— N-a fost înțelept din partea ta, fato, deloc. Știi ce se zice: „Un om care se reprezintă singur n-o să aibă câștig de cauză". Nu uita că am zis că-ți verific documentele. Dă-i un telefon asistentului meu. Tre' să plec, la două am programată o decizie ex parte[12]. Pa-pa.

Și cu asta, dusă a fost, făcându-și loc prin aglomerația de pietoni de la prânz cu servieta după ea.

Fusese un început de an surprinzător. În dimineața de dinainte de ajunul Anului Nou, am primit un telefon de la Rob. Nu mă așteptam să mai am vreo interacțiune cu el până nu eram în poziția de a-mi recupera lucrurile din casa lui. Mi-a zis că fusese invitat la o petrecere în Brixton, la scurtă distanță de locuința mea, și m-a întrebat dacă voiam să-l însoțesc. M-a asigurat că Edward nu avea să fie acolo; fratele meu petrecea în Birmingham cu o gașcă de prieteni din care Rob nu făcea parte. L-am refuzat. De ce Dumnezeu aș

vrea eu, o femeie cu o sarcină avansată, să merg în noaptea de Revelion, cea mai agitată noapte din an, cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoșteam, la o petrecere, dată de niște oameni pe care nu-i întâlnisem până atunci? I-am zis că prefer să aștept acasă la mine, în liniște, noul an. A încercat să mă convingă de beneficiile socializării, dar i-am zis că-și pierdea timpul de pomană.

După ce-am închis telefonul, mi-am simțit inima grea, un sentiment pe care nu-l puteam defini exact. Nu era tocmai dezamăgire; n-ar fi avut sens, din moment ce fusese decizia mea de a refuza invitația. Mai mult o resemnare tristă, probabil din cauza deciziei ireversibile pe care o luasem. Poate că vă vine greu să credeți, dar n-am sărbătorit niciodată venirea Noului An. Nu sunt o persoană care să aibă prieteni apropiați, iar cunoștințele mele nu s-au gândit niciodată să mă includă în adunările lor festive. În toți anii cât a durat înțelegerea noastră, Richard a avut mereu aranjamente în altă parte în noaptea de Revelion.

Când m-am dus sus la Kate ca să-i spun despre invitația absurdă a lui Rob, a reacționat cu un entuziasm neașteptat.

— Susan, trebuie să te duci, mi-a zis ea, punându-i pampersul lui Noah, care nu era cooperant și dădea din picioare ca și cum ar fi fost pistoanele unei mașinării.

Pe podea era un dezastru mai mare ca niciodată. Kate trebuia să-și înceapă studiile de masterat, așa că peste tot erau cărți, pixuri și carnete, amestecate cu harababura casnică obișnuită.

— E un tip minunat. O să te distrezi. Ce altceva ai de făcut?

— Chiar nu pot să mă duc, i-am zis. Va trebui să discut cu oameni care nu mă interesează. Și sunt destul de sigură că o să se și danseze. În plus, nu vreau ca nimeni să-și facă vreo idee greșită. Dacă un bărbat și o femeie merg împreună la un eveniment, atunci lasă impresia că sunt un cuplu.

— Și chiar ar fi un lucru atât de îngrozitor? m-a întrebat Kate, netezind pentru ultima dată salopeta lui Noah.

— Ar fi umilitor, i-am explicat. E obsedat de Alison aia și eu trebuie să nasc în câteva săptămâni. Ar fi stânjenit dacă oamenii ar presupune că e într-o relație cu mine și că urmează să fie tată în curând și eu aș fi stânjenită de stânjenirea lui în egală măsură. În plus, mai important, nu vreau ca oamenii să creadă că am ales pe cineva ca Rob să-mi fie partener.

— De ce?

— Pentru că nu-i ca mine.

— În ce fel?

— Nu e educat.

— Ești sigură? Mie mi se pare destul de bine educat. Apropo, nu trebuie să împărtășești preferințele partenerului tău în orice privință ca să aveți o relație de succes. Uită-te la mine și la Alex. Mereu ne-au plăcut aceleași lucruri.

— Dar Rob e muncitor.

— Proiectează și amenajează grădini. Și dacă ar fi fost muncitor, ce diferență ar fi fost?

— Și e prieten cu Edward.

— Asta demonstrează cât de deschis la minte este; e pregătit să se împrietenească cu cineva care e complet diferit de cel mai bun prieten al lui.

— Kate, ascultă cu atenție. Nu vreau o relație intimă, dacă asta e ceea ce-mi oferă — ceea ce în mod clar nu e cazul.

— Prea bine. Atunci duceți-vă împreună la petrecere ca doi prieteni și simțiți-vă bine. Fă ceva diferit. Ești o femeie minunată, Susan, dar nu vrei să te schimbi deloc. Ai același serviciu de ani de zile, locuiești în același apartament de ani de zile, nu ieși niciodată în oraș ca să întâlnești și alți oameni. Știu că nu par persoana cea mai în măsură să-ți dea sfaturi, pentru că recent am avut câteva probleme cu încrederea în sine, dar sunt pe cale să le rezolv. Nu simți uneori că te cuprinde puțin claustrofobia? Ca și cum ai vrea să dărâmi pereții și să faci ceva nebunesc, diferit și care nu-ți stă în fire?

— Urmează să nasc, Kate, în caz că n-ai observat. De ce lucru mai nebunesc și mai nefiresc de atât să fiu în stare?

— Știu, și pot să văd cum te schimbi deja. Îmi doresc ce-i mai bun pentru tine; ești prietena mea. Și se pare că și Rob vrea să-ți fie prieten. Nu mai spune „nu“ la tot și începe să mai zici și „da“ uneori. Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz? Să te simți puțin stânjenită, puțin ciudat. Și ce se poate întâmpla în cel mai bun caz? S-ar putea să întâlnești oameni interesanți, să ai parte de noi experiențe, să te simți bine. Spune-i lui Rob că te duci. Și poți să dai vina pe mine dacă n-o să te simți bine și să nu mai vorbești niciodată cu mine. Hai, Susan, pune mâna pe telefon.

Poate fi atât de autoritară uneori. Stăteam liniștite, uitându-ne la Noah cum încerca să se aplece ca să pună mâna pe ceva la care nu putea să ajungă. Curând, avea să meargă de-a bușilea.

— Prin urmare? a zis Kate.

— Tu ce faci de Revelion? am întrebat-o.

— Nu m-am decis încă. Alex o să-i ia pe copii la el câteva zile pentru că nu i-a vizitat de Crăciun. De ce?

— Merg la petrecere dacă vii și tu, i-am zis. În felul ăsta, nimeni n-o să aibă impresia că eu și Rob formăm un cuplu.

— OK, s-a făcut.

Părea foarte mulțumită de sine.

M-am întors în apartamentul meu și l-am sunat pe Rob. S-a arătat încântat când i-am zis că m-am răzgândit și n-a avut nicio obiecție să vină și Kate. Mergeam la o petrecere. La o petrecere de Revelion. Cu alți doi oameni. Dacă mi-ați fi spus asta în urmă cu un an, nu v-aș fi crezut.

În seara aceea, în timp ce stăteam întinsă pe spate, simțind mișcările și

contracțiile noii forme de viață din mine, m-am gândit la ce-mi spusese mătușa Sylvia în prima zi de Crăciun. Am tot încercat să-mi alung din minte vorbele ei, așa cum se pare că făcuse toată lumea până a doua zi dimineață; ca și cum nu se întâmplase nimic. Pe parcursul celei de-a doua zile de Crăciun, mătușa mea a fost senină și binedispusă ca întotdeauna; ne-a încurajat să facem scenete de Crăciun; a adus un nou set de căciuli penibile; a făcut planuri pentru o adunare de familie în Estepona după ce se năștea copilul. Și așa a rămas până la plecarea mea. În timp ce urcam în taxi, mi-a ținut ușa și s-a aplecat spre mine.

— Știi că-ți sunt mereu aproape, nu-i așa, iubito? Mi-aș dori să renunți la cearta asta absurdă cu Edward, dar, dacă ți-ai pus în cap să faci asta, o să te sprijin. Doar scrie ce vrei să spun și eu o să semnez.

— Dar trebuie să fie adevărat, i-am zis. Nu-ți cer să minți. Vreau să-ți spui părerea sinceră.

— Știu, iubito, dar eu sunt doar o femeie aiurită. Tu știi mai bine ca mine care-i adevărul. Poate că n-am observat cu adevărat ce s-a întâmplat cu mama ta. Sunt pierdută în lumea mea uneori. Scrie tu pentru mine.

În ciuda comportamentului ei nestatornic și a obsesiei sale de a fi în centrul atenției, mătușa Sylvia chiar păruse sinceră când spusese că-mi voia binele. Eram bucuroasă că voia să-mi susțină cazul, dar mi-aș fi dorit să mă pot baza mai mult pe ea când venea vorba să-și aducă aminte cum s-au desfășurat lucrurile. Afirmația ei că mama ținuse mai mult la Edward decât la mine era tulburătoare — deși nu era nefondată. Dacă, atunci când cazul ajungea în instanță, ea declara așa ceva? Nu, mi-am zis, asta n-avea să se întâmple. Mătușa Sylvia se amețise puțin și fusese confuză în prima zi de Crăciun. Dacă se ajungea la o audiere, aveam să mă asigur că era bine instruită.

*

N-am avut nicio altă soluție decât să port o rochie neagră în formă de clopot la petrecere. Era singurul articol vestimentar din garderoba mea de femeie însărcinată care semăna vag cu ce ar purta cineva dacă ar ieși în oraș. În ultima săptămână, începuseră să mi se umfle picioarele și gleznele, așa că, pe lângă rochia aceea în formă de clopot, purtam ciorapi și pantofi confortabili cu toc jos. Bineînțeles, mereu poți să îmbogățești o ținută cu bijuterii elegante (de care aveam din belșug datorită evenimentelor de seară la care mersesem cu Richard), o coafură dichisită și niște machiaj.

Când am fost gata într-un final și m-am uitat în oglindă, nu am fost prea nemulțumită de rezultat per total. Adică până când Kate a bătut la ușă. Nu cred că îi mai văzusem picioarele până atunci; de obicei, erau bine ascunse în blugi sau colanți. Dar în seara aceea, cu siguranță, nu avea nicio reținere în a și le expune. Purta o rochie scurtă, bleumarin din catifea, fără mâneci, și niște sandale argintii cu toc înalt. Părul ei lung, care de obicei era prins într-o coadă, era acum lăsat liber și ondulat la capete. Tânără, plină de viață și amuzantă — acestea au fost cuvintele care mi-au venit în minte și care au stârnit în mine dorința meschină de a nu o fi convins să vină cu mine la petrecere. Era un gând pervers pe care l-am alungat.

Rob, care stătea la un hotel ieftin din apropiere, a întârziat zece minute. În mod evident, nu-și învățase lecția de la ultima lui vizită. I-am atras atenția asupra faptului că nu respecta orele, dar s-a mulțumit doar să-și dea ochii peste cap. Când trebuie să ai de-a face cu membri ai sexului opus e destul de similar cu a antrena un câine; trebuie să fii ferm și insistent.

— O să mă invidieze toți bărbații de la petrecere când o să apar cu două femei atât de minunate, a zis el în timp ce Kate și cu mine ne trăgeam paltoanele pe noi.

Hmmm. Și Rob făcuse un mic efort. Pantalonii cargo kaki, bluzele de trening lălâi și uniformele de muncitor dispăruseră, fiind înlocuite de blugi închiși la culoare, o bluză gri-antracit și un palton Crombie trei-sferturi. Mirosea a curat și a aftershave, în loc de pământ și îngrășământ. În mod evident, tot arăta deșirat, iar părului său dezordonat i-ar fi prins bine o tunsoare.

Am mers pe jos cei 800 de metri până la petrecere, cu Kate care-și blestema tocurile, spunând că le scosese tocmai din fundul dulapului.

— O să mă întorc acasă desculță, a zis ea.

— Te car eu în spate, a râs Rob.

Bine că se înțelegeau strașnic.

Petrecerea se ținea într-o casă în stil victorian de pe Acre Lane — somptuoasă după standardele londoneze, în sensul că nu fusese subdivizată. Una dintre gazde, Lizzie, fusese la facultate cu Rob și cu Edward la începutul anilor 1990 și acum lucra într-un centru artistic comunitar. Partenerul ei, Liz (deloc inspirat să-ți alegi un partener de viață cu un nume identic, în opinia mea), avea o mică galerie. Când am intrat în vestibul, Rob i-a îmbrățișat pe amândoi, apoi s-a întors ca să mă prezinte.

— Ea e sora lui Ed, Susan, despre care îți povesteam ieri. Și ea este Kate, prietena ei.

Era îmbulzeală în bucătărie, în special în zona blatului cu băuturi, dar un bărbat mic de statură, într-un pulover de Crăciun ciudat, observându-mi burta, a strigat: „Faceți loc pentru doamna însărcinată“. Odată rostite aceste cuvinte magice, am avut cale liberă în față. În celălalt capăt al camerei, Kate le-a văzut pe câteva dintre femeile din grupul ei local pentru mămici și copii. I-au făcut cu mâna. După ce și-a turnat prosecco într-un pahar mare, ne-a abandonat pe mine și pe Rob și s-a dus dansând spre ele. Și dusă a fost însoțitoarea noastră care ar fi trebuit să alunge orice suspiciune că eram un cuplu. Dar, după cum s-a dovedit, n-am simțit așa multă stânjeneală pe cât mă temusem. Când trebuia să mă prezinte, Rob mă recomanda ca „prietena mea“; iar când era întrebat dacă era partenerul meu sau tatăl copilului meu, el zicea zâmbind: „Îmi pare rău, dar n-am eu onoarea asta“. Iar de fiecare dată când discuția aluneca spre subiectul stării mele civile, avea grijă să o ducă în altă direcție.

În mod surprinzător, prietenii lui Rob, majoritatea, nu erau neghiobii necivilizați pe care mi-i imaginasem. Am început să mă relaxez și chiar să mă simt bine. Rob a găsit câteva scaune libere la masă și am început să discutăm cu o femeie durdulie și un bărbat slăbănog — unul se ocupa de olărit, iar celălalt, de vitralii — pe care Rob nu-i mai văzuse din facultate. La un moment dat, Kate, îmbujorată și abia trăgându-și sufletul, a încercat să ne

convingă să venim cu ea pe ringul de dans. M-am bucurat să folosesc scuza că aveam gleznele umflate; Rob i-a zis că stătea prea bine unde era. După o oră sau așa ceva, Lizzie — sau poate că Liz — a anunțat că mai erau cinci minute până la miezul nopții și că trebuia să ne umplem paharele.

— Ciocnești cu șampanie de Anul Nou, da? m-a întrebat Rob.

— Da, de ce nu? am răspuns.

Și-a făcut loc prin mulțime ca să ajungă la masa cu băuturi.

Poate că n-am fost eu la nicio petrecere de Revelion înainte, dar am văzut suficiente filme ca să știu exact ce se întâmplă: la miezul nopții, se declanșează un val de sărutări, îmbrățișări, contact fizic în general, gând care mă înfiora. Profitând de faptul că toată lumea era ocupată să desfacă sticle de băutură și să-și umple paharele, am găsit baia și m-am încuiat înăuntru. M-am așezat pe marginea căzii cât timp acele Big Ben-ului s-au unit la ora douăsprezece, au urmat chiote și toată lumea a cântat „Auld Lang Syne“[13]. Am stat acolo preț de câteva minute, bucurându-mă de liniște. M-am gândit la evenimentele din anul care tocmai se încheiase, m-am gândit la anul ce tocmai începea, așa cum face toată lumea într-un astfel de moment. Viața mea, pe care mi-o organizasem cu atât de multă atenție, se schimba, se reorganiza. Poate că tot răul era spre bine.

Când în cele din urmă m-am alăturat petrecerii, Rob cerceta încăperea îngrijorat. Fața i s-a relaxat când m-a văzut.

— Susan, unde ai fost? Ai ratat spectacolul. Am crezut c-ai plecat acasă.

— Nu, chemarea naturii. În cinstea noului an, am zis, acceptând paharul pe care Rob mi l-a întins.

M-am resemnat, fiind de acord că ocazia trebuia cumva marcată. Ca să preîntâmpin ceva mai ostentativ, i-am dat rapid un pupic pe obraz, ceea ce a părut să-l facă suficient de fericit.

Pierdut în gânduri, Rob m-a ținut de mână în timp ce ne întorceam de la Liz și Lizzie. Nu era nevoie; nu sunt copil sau invalidă. Însă era o noapte rece și eu n-aveam mănuși, așa că n-am protestat. După un minut sau două, a părut să se prindă ce se întâmpla, așa că mi-a dat drumul la mână. Kate a decis să rămână la petrecere cu cele două prietene ale ei. Aveau o noapte liberă, departe de copiii și soții lor și erau hotărâte să se distreze cât de mult puteau. În timp ce mergeam, Rob mi-a descris „avantajele" hotelului ieftin la care stătea, regretând că se cazase acolo: covoarele erau pline de pete, în colțurile din baie erau ghemotoace de praf, iar în dormitor era atât de frig, că vedea aburii respirației. Dintr-o toană, anticipând în ce direcție se ducea discuția și întrucât mă simțeam datoare față de el pentru că mă ajutase cu lucrurile mamei, acum că știam că nu făcuse parte din planul lui Edward, i-am zis că era bine-venit să-și petreacă noaptea pe canapeaua mea dacă voia. Ceea ce a și făcut.

Când am ajuns acasă, am descoperit că eram mai plină de energie decât m-aș fi așteptat la ora unu noaptea; n-aveam niciun chef să mă duc la culcare și, așa cum s-a dovedit, nici Rob.

— Ai ceva de băut? m-a întrebat, aruncându-și paltonul pe spătarul unui scaun. E încă devreme. Ei bine…

Am găsit în fundul bufetului o sticlă de coniac pe care o foloseam pentru gătit și i-am turnat un pahar. L-am întrebat ce voia să facă.

— Habar n-am. Ai Netflix? Sau ce zici de-un joc? Eu joc unul, Risk.

— Cred că e posibil să mai am Scrabble de când eram mică.

— Atunci să-l scoatem de la naftalină.

La rugămintea mea, Rob s-a târât sub pat — o abilitate care era acum dincolo de capacitățile mele — și a reușit să-l găsească într-o cutie cu jocuri din copilărie. L-a aranjat pe masa din bucătărie, iar eu am întins niște hummus pe felii de pâine prăjită, în timp ce el m-a pus la curent cu misiunea lui: una dintre fostele colege de apartament ale lui Alison îi spusese că fusese căsătorită și că divorțase, așa că acum știa ce nume de familie folosise pe Facebook. Îi trimisese o cerere de prietenie și aștepta să i-o accepte. I-am

spus că speram să primească un răspuns repede.

Am jucat două partide; le-am câștigat pe amândouă, dar, ca să fiu cinstită, s-a ținut destul de bine. Nu mi-aș fi dat seama, din conversațiile cu el, că avea un vocabular atât de bogat.

— Îmi iau eu revanșa altă dată, mi-a zis, strângând planșa de joc și punând literele în cutie. Tu ai avut un avantaj pentru că ești complet trează. Stai să vezi când o să se nască ăla micu' și o să-ți tot torn pahar după pahar. Scuze, a sunat un pic cam aiurea.

După Scrabble, am jucat câteva partide de cărți, folosind un pachet de cărți uzate care fusese al tatălui meu. Rob a câștigat detașat. Nu m-a deranjat prea mult; uitasem cât de amuzant e să joci astfel de jocuri.

Se făcuse ora trei când am căzut de acord amândoi că trebuia să ne culcăm. Nu cred că am stat trează vreodată până atât de târziu, de bunăvoie. I-am dat lui Rob un cearșaf, un teanc de pături și o pernă de-ale mele, apoi am pus caseta din lemn de mesteacăn în care se afla cenușa mamei lângă canapea pe post de noptieră. A părut puțin luat prin surprindere când și-a dat seama ce era, apoi a scuturat din cap și a râs.

— Doar tu ai putea, a zis.

N-aveam nicio idee la ce se referise.

Denumire veche pentru Covent Garden. (N.t.)

Decizie dată de un judecător fără ca toate părțile controversate să fie prezente. (N.t.)

Cântec bazat pe poemul omonim scris de Robert Burns în 1788 care se intonează, de obicei, în țările vorbitoare de engleză, la miezul nopții de Revelion. (N.t.)

19

A fost cel mai odihnitor somn din ultimele săptămâni; fără să mă trezesc în toiul nopții gândindu-mă la disputa legală sau la faptul că aveam să devin mamă. Probabil, pentru că mă culcasem târziu sau pentru că băusem paharul acela mic de șampanie înainte de a pleca de la petrecere. Puțin după ora unsprezece, am fost trezită de o voce care a răzbătut de dincolo de ușa camerei mele.

— Mă-ntrebam dacă te-ai trezit.

— Acum da.

Rob a intrat și s-a așezat pe marginea patului. Un individ de sex opus în dormitorul meu și eu doar în cămașă de noapte — era nepotrivit, ca să fiu delicată. Trebuie să spun că, totuși, cu Rob nu mă simțeam stânjenită sau amenințată; el e mai degrabă ca un copil care încă trebuie să învețe cele mai fine nuanțe ale etichetei sociale. La patruzeci și trei de ani. Cu toate acestea, mi-am tras pătura până sub bărbie.

— Mă doare stomacul de foame, a zis el. Da’ nu prea ai cine știe ce prin frigider. Ce zici să ieșim pentru un brunch? Știu un loc în Battersea unde fac un mic dejun vegetarian minunat.

Era prima zi din noul an; n-aveam nimic de făcut, nu trebuia să mă duc nicăieri și nici nu trebuia să mă întâlnesc cu nimeni. N-am văzut nimic greșit în propunerea lui Rob. În mod ciudat — da, știu — mă obișnuisem cu compania lui. Poate că o fi el necizelat, dar era o companie neașteptat de plăcută. În timp ce s-a dus să-și ia geanta cu lucruri din hotel și eu mă pregăteam, a venit Kate la mine, cu cearcăne și cu părul despletit, să-mi ceară un paracetamol. M-a întrebat ce planuri aveam și i-am zis că mă duc să iau brunch-ul în Battersea.

— Oh, îmi place locul ăla. Pot să vin și eu? m-a întrebat.

— Poate că nu de data asta. Am făcut deja aranjamentele.

A ridicat din sprâncene și a scos un „Oh“ cu subînțeles.

Cafeneaua era plină, așa că a trebuit să ne ducem la bar, așteptând să se elibereze o masă. Rob și-a comandat un Bloody Mary și eu am cerut un Virgin Mary. Locul acela avea un iz de mahmureală: era un aer cald și închis, mirosea a mâncare gătită și a cafea proaspătă, iar David Miles se auzea în surdină. Când s-a făcut ora prânzului, eram, în sfârșit, așezați la locurile noastre și sosise și micul dejun pe care îl comandaserăm — eu optasem pentru un mic dejun englezesc ca să-mi satisfac apetitul ce devenise aproape constant, iar Rob, pentru varianta din „proteină vegetală texturată“.

— Nu-ți amintești de mine din vremurile trecute, nu-i așa? m-a întrebat el, lăsându-și umerii în jos și sprijinindu-și coatele de masa mică.

I-am zis că nu.

— Eram în primul an de facultate cu Ed când ne-am întâlnit, ceea ce înseamnă că tu erai în anul al treilea. Ai venit cu Phil la câteva petreceri la care eram și eu și Ed. Am rămas uimit de cât de matură și de sofisticată erai în comparație cu noi, restul, un pic peste noi toți. Am vrut să vorbesc cu tine, dar, ca să fiu sincer, mă intimidai. Oricum, n-ai fi vrut să ai nimic de-a face cu mine, ținând cont că eram cu doi ani mai mic și tu erai logodită. Presupun că Phil te-a târât la petrecere pentru că el și Ed au devenit prieteni cât tu erai plecată.

Da, e greu de crezut. Logodnicul meu tăcut, studios, antisocial, care citea literatură clasică, de la Universitatea Birmingham, se împrietenise cu fratele meu rebel, anarhist, care nu lipsea de la petreceri și care, printre altele, studia și pictură la Școala de Artă din oraș. Edward, care îl necăjise și îl hărțuise pe Phil când ne întorceam împreună acasă de la școală, se hotărâse acum că voia

să se împrieteneasca cu el. Acum, când noi eram logodiți. Nici vorbă de coincidență.

În ciuda faptului că studiam la Nottingham, eu și Phil ne scriam în fiecare săptămână. În prima lui scrisoare pe care mi-o trimisese după ce mă întorsesem la universitate pentru ultimul an, menționase că Edward îi făcuse o vizită și îl convinsese să meargă cu el la pub. Am avut un sentiment de neliniște în legătură cu asta. Când i-am scris înapoi, l-am întrebat ce motiv invocase Edward ca să-l invite. L-am avertizat să aibă grijă. Phil mi-a zis că Edward doar voia să fie prieten cu viitorul lui cumnat, ceea ce i se părea de admirat. Mi-a spus să nu-mi fac griji. În următoarele scrisori pe care mi le-a trimis pe parcursul acelui trimestru mi-a pomenit de alte invitații venite din partea lui Edward de a merge la pub și la petreceri studențești. Ba chiar Phil hotărâse să i se alăture lui Edward și prietenilor lui într-o excursie la Lake District. Aveau să campeze într-o vale, lângă un han, ziua să facă drumeții prin munți, iar seara să-și potolească setea. Lui Edward și celor din gașca lui de artiști le plăcea să se dea drept iubitori de natură și hoinari romantici, care călcau pe urmele nobilului Ruskin. Se părea că excursia fusese tare distractivă.

În vacanța de Crăciun am fost cu Phil la o petrecere organizată de unul dintre prietenii lui Edward. Era o casă în stil georgian, cu trei nivele, deținută de un filantrop local care o închiria ieftin studenților de la Arte. Observându-l pe Phil, îmi era clar că îi venera pe Edward și pe prietenii lui care făceau pe neconvenționalii. Îmi era clar și că ei, în schimb, îl vedeau ca pe un acolit ciudat (în lumea lor, Phil cel tăcut și studios era elementul de noutate). Nu m-am simțit bine la petrecere. Nu puteam să înțeleg nivelul de prostie indusă de alcool și de canabis. În plus, mi se părea umilitor modul în care îl hărțuiau pe Phil. Nu puteam să înțeleg de ce tolera așa ceva. În drum spre casă, ne-am certat. Câteva zile mai târziu, Phil a sugerat să mergem la o petrecere de Revelion organizată de un alt prieten al lui Edward. Am refuzat. Am petrecut seara aceea uitându-mă la televizor cu mama.

În următorul semestru, scrisorile lui Phil, altădată pline de bunăvoință și afecțiune, au devenit mai rare. Ba chiar a fost și o săptămână în care nu mi-a scris. Nu mai pomenea de ieșirile cu Edward, dar cred că asta se întâmpla fiindcă știa că eu nu eram de acord, nu că încetaseră pur și simplu. În vacanța

următoare, Phil mi-a zis că se organiza o altă petrecere acasă la studentul la care fuseserăm de Crăciun. Mi-a spus că avea să fie o petrecere tematică de Paște, cu costume, că o să fie un eveniment mare. M-am lăsat convinsă, deși nu voiam. Phil a decis să meargă costumat în găină, un costum pe care i-l dăduse Edward. Eu am refuzat să mă costumez. Ceea ce s-a dovedit o decizie înțeleaptă, căci Phil a fost singurul de la petrecere care s-a costumat. Fusese o farsă făcută de fratele meu și de prietenii lui. Phil și-a jucat rolul la petrecere, bătând din aripi și ciripind din când în când; mi-a fost rușine pentru el.

În al doilea semestru, scrisorile dezordonate ale lui Phil au devenit niște notițe dezordonate — doar unu, două paragrafe ciudate în care îmi zicea că spera că mă descurc cu cercetarea și că îmi făceam timp să mă bucur de soare. Am pus caracterul lapidar al corespondenței lui pe seama faptului că învăța din greu pentru examenele finale; la urma urmei, noi eram în continuare logodiți și plănuiam să ne mutăm împreună la Londra de îndată ce ne găseam de lucru acolo. În luna iulie a acelui an, l-am invitat pe Phil să o însoțească pe mama la ceremonia mea de absolvire de la Nottingham. Nu l-am invitat și pe fratele meu. Phil mi-a zis că-i părea tare rău, dar că deja aranjase să plece la Lake District încă o dată cu Edward și prietenii lui. Aveau să stea în același camping, lângă hanul acela, și plănuiau să facă o drumeție în munții Helvellyn, pe Striding Edge. Mi-a zis că era modul în care își lua rămas-bun de la anul universitar care tocmai se încheiase și de la grupul lui de prieteni; odată ce ne mutam la Londra, se îndoia că avea să-i mai vadă vreodată. Eram furioasă, dar el a rămas de neclintit. Am bănuit că Edward era în spatele acestor răspunsuri. În final, n-am avut ce să fac decât să accept. Oricum, avea dreptate; odată ce ne mutam din Birmingham, n-avea să mai aibă nicio treabă cu oamenii aceia.

Mama lui Phil nu avea numărul de contact de la Nottingham, așa că n-am aflat vestea decât a doua zi când m-am întors acasă de la ceremonia de absolvire. Nimeni n-a putut să explice exact ce se întâmplase: fusese o zi însorită, cu umiditate redusă, fără vânt și vizibilitatea fusese bună. „Moarte accidentală“ — așa suna verdictul medicului legist. Am pus totul cap la cap ca să-mi formez propria imagine asupra secvenței de evenimente din dovezile adunate în cursul anchetei și din fragmente de informații smulse de la prietenii lui Edward. Grupul — format din șase băieți în total, inclusiv fratele meu și logodnicul meu — își instalase tabăra la nouă dimineață după o

mahmureală cruntă. Făcuseră numeroase opriri în timpul ascensiunii pe vârful muntelui: ca să facă fotografii și schițe ale priveliștii și să-și tragă sufletul după porțiunile abrupte. Cu excepția lui Phil, tuturor li s-a părut greu de parcurs. Nu erau niște studenți cu cel mai sănătos stil de viață.

Pe măsură ce soarele urca tot mai mult pe cer, și-au scos jachetele și și-au pus ochelarii de soare. Niciunul dintre ei nu avea echipament adecvat pentru drumeție; purtau blugi, adidași și genți de pânză pe umăr în loc de ghete, pantaloni de drumeție și rucsacuri. Erau norocoși că prinseseră o zi atât de bună. Phil a luat-o înainte de câteva ori, strigând în urmă de pe niște vârfuri mai mici că erau aproape de pisc. Pe măsură ce se apropiau de el, au putut să vadă un alt pisc — și mai înalt — care se ridica în fața lor. Căldura din timpul zilei începuse să se acumuleze, iar glumele pe care Phil le tot făcea pe seama lor începuseră să-i enerveze. Pe la amiază, văzând că nu cuceriseră încă vârful Helvellyn, au decis să se oprească și să mănânce prânzul pe care avuseseră inspirația de a și-l comanda de la han cu o seară înainte — micul dejun constase în batoane de ciocolată Mars, chipsuri cu brânză și ceapă și niște Coca-Cola.

La un moment dat după prânz, Phil a început să hoinărească, cu aparatul de fotografiat și cu binoclul la gât. Ceilalți cinci și-au împăturit jachetele și și le-au băgat sub cap, întinzându-se sub soarele arzător. În jurul orei unu, erau complet odihniți și au decis să o ia iarăși din loc. Phil nu se întorsese încă. Au presupus că era prea absorbit să facă fotografii și să studieze priveliștea. Au așteptat câteva minute. Când au văzut că tot nu se întorsese, au început să-l strige. Unul dintre ei — Ian — s-a cățărat pe o platformă de granit care ieșea în afară ca să aibă o perspectivă mai bună asupra a ceea ce se afla dedesubt. Încercând să privească peste margine, l-a zărit pe Phil inert pe un grohotiș, la sute de metri adâncime. Asta se întâmpla înainte de epoca telefoanelor mobile, așa că ajutorul n-a putut veni imediat. Panicați, s-au despărțit în două grupuri. Edward și Ian aveau să încerce să ajungă la Phil, pe când ceilalți trei aveau să se întoarcă pe drumul pe care veniseră și să-i anunțe pe salvamontiști. Fratele meu incompetent și prietenul lui n-au reușit niciodată să ajungă la Phil, ci, în schimb, au sfârșit prin a se rătăci. Odată ce a recuperat cadavrul, echipajul elicopterului a trebuit să se întoarcă pe munte ca să-i localizeze și să-i salveze pe cei doi nefericiți.

Când a auzit vestea, reacția mamei — după ce și-a șters lacrimile cu o batistă și a zis ce tragedie era pentru Phil și mama lui — a fost să se îngrijoreze de cât de mult avea să-l afecteze pe Edward experiența aceea traumatizantă. Datorită rezervelor naturale de autodisclipină și autocontrol, am putut să fac față situației, deși am descoperit că nu aveam nicio dorință de a-mi părăsi dormitorul în zilele care au urmat. Bănuiesc că am avut nevoie să mă odihnesc bine după ce muncisem atâta pentru examene.

A fost o înmormântare mică — au participat doar mama lui aflată în scaun cu rotile, tatăl lui care îi părăsise și pe care nu-l mai văzuse de peste zece ani, câțiva colegi de la facultate și grupul cu care fusese pe munte. Edward și-a făcut apariția la biserică imediat după ce a început slujba de înmormântare și a plecat de îndată ce s-a terminat. Praznicul s-a ținut în sufrageria îngustă a mamei lui Phil. Într-o șoaptă nedeslușită, Ian a recunoscut că, după prânzul de pe Striding Edge, Edward a rulat câteva jointuri pe care și le-au trecut de la unii la alții. Phil nu era obișnuit cu așa ceva. Săracul, naivul Phil. Nu zic că Edward l-a omorât în mod deliberat. Dar l-a atras în grupul lui ca să se răzbune pe mine; i-a prezentat un stil de viață cu care nu era obișnuit și care nu i se potrivea; și i-a furnizat drogurile care i-au afectat judecata. Vedeți ce fel de persoană este fratele meu?

Imediat după înmormântare, mi-am făcut bagajele și am plecat la Londra. Când m-am întors pentru anchetă, am reușit să dau de urma lui Edward într-unul dintre puburile lui preferate. Deloc surprinzător, am ajuns să ne certăm. A refuzat să-și asume responsabilitatea pentru circumstanțele care au dus la moartea lui Phil. M-a făcut paranoică și malefică și a susținut că încercam să distrag atenția de la mine. I-am zis că ar fi putut să stea în spatele lui Phil și să-l împingă. Edward a zis că probabil s-a aruncat de pe stâncă doar ca să evite căsătoria cu mine. Mai târziu, mama a părut deranjată de toate astea.

— Am auzit ce s-a întâmplat în pub. Nu vreau să-i mai spui lucruri dureroase fratelui tău, Susan. Știi că este o fire sensibilă, exact ca tatăl tău. Nu vreau să o ia pe arătură. El nu este așa puternic ca tine.

Au trecut câteva luni înainte să mă duc din nou acasă.

— Nu, după cum ți-am spus, nu-mi amintesc de tine deloc, i-am repetat, băgând furculița în gălbenușul din oul meu prăjit.

— Ei bine, eu nu te-am uitat. De-a lungul anilor, Ed a vorbit despre tine, despre ce mai făceai, dar nu credeam c-o să ne mai întâlnim vreodată. Amuzant cum ajung să se întâmple unele lucruri.

— Într-adevăr. Ce noroc că ne-am reîntâlnit, pentru că altfel aș fi dat o avere pe serviciile de depozitare.

— Bănuiesc c-ai putea să zici și așa.

— Și reușești să te descurci cu renovatul dacă ai mobila mamei acolo?

— Da, totul merge bine. Am renovat bucătăria și baia și am făcut progrese cu decorarea. O să pun parchetul când mă întorc. Îi sunt recunoscător lui Ed că mi-a oferit un acoperiș deasupra capului, dar aveam nevoie de un loc al meu. Nu-l mai văd așa des acum că m-am mutat; sunt foarte ocupat cu lucrările de renovare.

— Trebuie să fie o ușurare pentru tine.

Rob și-a pus tacâmurile deoparte și a luat o sorbitură din paharul de Bloody Mary.

— El încă nu știe că suntem prieteni. Știe că am fost prin preajmă când ai eliberat camerele din casa mamei voastre, dar atâta tot. Sunt una sau două persoane care au fost la petrecerea de aseară și care ar putea lua legătura cu Ed, așa că probabil va trebui să-i spun înainte să afle de la altcineva. O să înnebunească, dar va trebui să accepte. Eu sunt neutru în chestia asta care e între voi doi.

— Probabil o să creadă că m-am împrietenit intenționat cu tine ca să mă răzbun pe el, am zis și am vârât o ciupercă în gălbenușul care se împrăștiase

în farfurie.

— Și asta ai făcut?

— Bineînțeles.

A râs, neștiind dacă zisesem adevărul. La fel cum nici eu nu știam.

— Să știi că de-a lungul anilor Ed a spus niște chestii despre copilăria lui, mi-a zis Rob, mușcând dintr-o felie de pâine prăjită rece. Despre problemele cu băutura ale tatălui vostru. Dacă mă-ntrebi pe mine, cred că râca asta dintre tine și Ed poate avea legătură cu povestea respectivă.

Iată ce se întâmplă atunci când lași garda jos; oamenii cred că pot să te calce în picioare oricând au ei chef. Teritoriul îmi fusese invadat.

— Dar nu te întreb asta.

— Mi se pare că fiecare a făcut față situației în moduri total diferite; Ed a ieșit mereu, iar tu te-ai închis în tine. Mi-a zis că voia să simtă că sunteți pe aceeași lungime de undă, dar tu mereu ai fost așa de rece și de distantă, că nu putea să-și dea seama ce era în mintea ta.

— Îmi pare rău, Rob, dar acesta nu este un subiect pe care aș vrea să-l discut cu tine. Nu știi nimic despre familia noastră.

— De acord. Știu doar ce mi-a zis Ed și ce-am reușit să-mi dau seama printre rânduri. Doar că ar fi minunat dacă v-ați rezolva conflictele. Poate c-ar ajuta dacă v-ați înțelege părerile. Ed nu-i un tip chiar așa de rău.

— Ha, ha.

— Doar că aveți niște personalități foarte diferite. El nu se prea pricepe să-și organizeze viața. Mi se pare că mama ta a fost exagerat de protectoare cu el, poate din cauza tatălui tău. Nu spun că n-a profitat la maximum de asta, dar, pentru că s-a obișnuit ca ea să-i facă totul, se așteaptă ca toată lumea să-l ajute. Iar în cazul tău cred că e probabil opusul. Se pare că a trebuit să te descurci de una singură.

— Rob, e suficient. Nu vreau să mergem mai departe cu această psihanaliză. Nu mă interesează deloc ce ți-a zis Edward sau ce-ai dedus tu. Nu e treaba ta.

Nu-mi terminasem micul dejun, dar îmi căzuse greu. Fusese o greșeală. I-am făcut semn ospătarului și am cerut nota.

— Ce-ai vrea să facem acum? m-a întrebat Rob, cât mi-am tras paltonul pe mine, mi-am pus eșarfa la gât și mi-am luat geanta.

— Nu știu ce-ai tu de gând să faci, dar eu mă duc acasă să lucrez la niște documente pentru procesul pe care l-am intentat împotriva lui Edward. Uite douăzeci de lire. Ar trebui să acopere mâncarea și băuturile. Drum bun înapoi spre Birmingham.

Am pus bancnota pe masă.

— Dumnezeule, Susan, iar ți-a sărit țandăra? a strigat după mine în timp ce-mi făceam loc prin cafeneaua aglomerată. Stai o secundă să plătesc.

Nu m-am uitat în urmă.

Cinci minute mai târziu, în timp ce mergeam pufnind pe stradă, îndreptându-mă spre Clapham, și îmi căutam telefonul ca să pot chema un taxi, duba lui Rob s-a oprit pe marginea trotuarului chiar în fața mea.

Când am ajuns în dreptul lui, a coborât geamul din stânga.

— Hei, domnișoară, mergeți în direcția mea? a strigat.

L-am ignorat și am mers mai departe. A pornit, luând-o în față, apoi a oprit din nou. Când am trecut din nou prin dreptul lui, s-a aplecat peste scaunul din stânga.

— Haide, Susan, fii rezonabilă. OK, poate că am fost lipsit de tact, dar nu trebuie să pleci așa, dintr-o toană.

M-am oprit ca să-l confrunt.

— N-am nicio „toană“. Nu m-am comportat niciodată așa ca să merit astfel de cuvinte. Îți arăt doar că este inacceptabil să abordezi un asemenea subiect.

— Am înțeles: să nu vorbesc despre copilăria ta și a lui Edward. Bine. Dar asta nu înseamnă că trebuie s-o ștergi așa.

— N-o șterg. Din nou, nu m-am comportat niciodată așa ca să…

— Da, da. De ce nu urci atunci în mașină ca să nu pierdem și mai mult din ziua asta? Dă-mi voie să te binedispun; te duc la Kew Gardens.

— Și de ce-aș vrea să fac asta?

— Pentru că, așa cum sunt sigur că știi, au o colecție impresionantă de cactuși. Haide, știu că vrei asta.

A deschis larg ușa din stânga. După o scurtă ezitare, am urcat. Nu puteam să neg, propunerea lui Rob era mai mult decât tentată; la expoziția aceea erau niște specimene neobișnuite și nu mai fusesem la Kew din primele zile în care mă mutasem în Londra.

Am petrecut cu Rob mare parte din după-amiaza aceea în Princess of Wales Conservatory, seră care adăpostește cactușii și plantele suculente. Atmosfera era încărcată de mirosuri exotice, iar căldura dinăuntru controlată de termostat era bine-venită după aerul rece de afară. Am simțit cum mă încălzesc în timp ce ne plimbam pe alei, cu paltoanele și eșarfele pe brațe. Rob mi-a explicat că erau zece sectoare în seră, principalele fiind cele cu plante din „climatul tropical uscat“ și „climatul tropical umed“. Celelalte opt microclimate includeau o zonă cu climă uscată sezonieră, în care se aflau plante din deșert și din savană, și spații pentru plante carnivore, ferigi și orhidee. Ca și cum învățase pe de rost prezentarea serei. Destul de impresionant. Când i-am zis asta, mi-a spus că acolo era locul lui de pelerinaj, la care se întorcea cu regularitate; cultivarea plantelor era ca o religie pentru el. I-am admirat pasiunea.

Pe când cerul de deasupra clădirii de sticlă se întuneca, iar mulțimile se

răriseră până plecaseră cu toții, mi se părea că locul acela ne aparținea doar mie și lui Rob. Stând în zona cu climă uscată, lângă un cactus maiestuos și plin de spini din genul Opuntia, m-a învins curiozitatea. Nu m-am putut abține să-l întreb de ce făcuse toate astea. De ce alesese să-și petreacă timpul cu mine, când ar fi putut să se întoarcă în Birmingham și să meargă într-un pub cu Edward? Sau să se bucure de priveliștile și de mirosurile din Kew Gardens cu unul dintre prietenii lui din Londra? A ridicat din umeri.

— Păi, pentru că presupun că suntem amici. Mă satur să stau numai cu bărbați tot timpul. E bine să ai și amice cu care să întreții o relație platonică. În plus, nu cunosc pe nimeni care să știe atât de multe despre cactuși ca tine. Mi se pare un interes de nișă.

A râs. Râde mult.

20

Era o zi posomorâtă în cea mai urâtă lună din an și nu mă duceam la serviciu. Trudy mi-a amintit că abia dacă îmi luasem vreo zi liberă din concediul de odihnă care mi se cuvenea pe anul acela și i-am propus să-l folosesc ca să am weekenduri prelungite. Mi-a zis că o să-mi priască odihna acum că sarcina era atât de avansată. Nu eram convinsă; fără rutina mea mă simțeam ca o barcă fără motor. Însă sugestia ei s-a dovedit a fi oportună. Istoricul medical al mamei ajunsese într-un pachet voluminos în dimineața anterioară și bănuiam că avea să-mi ia ceva timp să-l studiez și să-l interpretez.

Kate a trecut rapid pe la mine dis-de-dimineață ca să-mi spună că lăsa copiii peste noapte la Alex și să mă întrebe dacă nu voiam să văd un film la Brixton Ritzy în seara aceea. Am bănuit că era posibil ca gusturile ei în materie de filme să nu fie similare cu ale mele, dar, în mod ciudat, nu m-am lăsat descurajată de asta. Probabil, hormonii eliberați odată cu sarcina îmi afectau facultatea mintală; sau poate că pur și simplu nu-mi aminteam când mersesem ultima oară la cinematograf cu altcineva. Așa că i-am acceptat invitația. După ce Kate s-a întors la ea, mi-am verificat telefonul să văd dacă nu primisem mesaje și am descoperit un e-mail de la domnul Brinkworth. Mi-am făcut o cană de ceai și m-am așezat la masa din bucătărie ca să-l citesc.

„Am primit plângerea dumneavoastră și am depus azi luarea la cunoștință la tribunal. După cum știți, voi contesta acuzațiile; în momentul de față îmi pregătesc o apărare puternică și cererea reconvențională.

Fratele dumneavoastră a trecut pe la birou ieri. L-am sfătuit să-și instruiască propriii avocați; dat fiind că este un conflict de interese, nu pot să mă reprezint și pe mine ca executor, și pe fratele dumneavoastră, din moment ce amândoi suntem parte inculpată. În cursul scurtei noastre întâlniri, domnul

Green mi-a zis că v-a reclamat la poliție pentru că ați furat rămășițele mamei dumneavoastră și cutia ei de bijuterii. Polițistul care l-a preluat i-a spus că nu ar vrea să se implice într-o dispută familială în acest stadiu și l-a sfătuit să discute chestiunea cu mine. Într-un efort de a soluționa chestiunea, am propus să alegem o terță parte neutră care să păstreze în siguranță lucrurile până la soluționarea dosarului.

Voi puncta și faptul că acum, că s-a declanșat acționarea în instanță, cheltuielile de judecată vor crește. Pentru a evita posibila risipire a bunurilor mamei dumneavoastră, vă sugerez să încercați să rezolvați această chestiune prin mediere. Ajungeți la o înțelegere pe cale amiabilă. O să înaintez aceeași propunere și fratelui dumneavoastră prin intermediul avocaților dumnealui."

Deci, mediere spuneți, domnule Brinkworth? Avocatul n-ar fi propus o astfel de mișcare dacă era complet încrezător în cazul lui. Cu toate astea, era loc de negociere? Ori testamentul era impecabil și Edward era îndreptățit să rămână în casă, ori nu era și atunci casa trebuia vândută. Poate că domnul Brinkworth se gândise că putea să-l convingă pe fratele meu să elibereze casa la o dată anume, acum că procesul începuse. Chiar dacă așa stăteau lucrurile (ceea ce mă îndoiesc), nu voiam să renunț la plăcerea de a-l vedea pe Edward la tribunal. Cât despre caseta cu bijuterii și cu rămășițele mamei, nu pricepeam ce aveam de câștigat dacă le dădeam unei terțe părți. În plus, caseta cu rămășițele mamei era importantă pentru mine. Am decis să nu mă deranjez să răspund.

Mi-a vibrat telefonul. Mesaj de la Rob: „Doar verificam ce face doamna în concediu". După prima zi din noul an, începuse să-mi scrie și să mă sune la ore neobișnuite, mai ales noaptea târziu. Ocazional, inițiam și eu o discuție. Motivul este că mi-e tare greu să dorm noaptea în aceste ultime săptămâni de sarcină, din cauza unei combinații de dureri de spate, arsuri la stomac, crampe musculare și drumuri urgente la baie, iar Rob e o pasăre de noapte. Prin urmare, e de bun-simț să ne ajutăm reciproc, să ne alungăm plictiseala în primele ore ale dimineții. În conversațiile noastre, avem tendința de a sări de la un subiect la altul, până nu-mi mai pot aminti de unde am pornit. Presupun că ar trebui să recunosc: chiar a început să-mi placă să vorbesc cu Rob și chiar aștept cu nerăbdare discuțiile cu el. În nopțile în care nu suna, simțeam

că parcă lipsea ceva. Ciudat, știu.

În timp ce îi răspundeam lui Rob, am devenit conștientă de o durere surdă în zona lombară. Cu toate acestea, îmi rămăseseră lucruri de făcut și n-avea cine altcineva în afară de mine să le rezolve, așa că i-am trimis mesajul, am luat câteva șacoșe și am pornit-o spre strada principală cu lista după mine. Când m-am întors acasă, mă simțeam și mai rău, dar nu era nimic serios, doar o durere de cap și niște înțepături ciudate în abdomen. Am decis că ar fi bine să mă odihnesc după ce despachetam cumpărăturile; aveam să mă întorc în pat și să citesc ceva. Când m-am dezbrăcat, am observat o pată de un roșu-închis pe lenjeria intimă, ca și cum mi-ar fi venit menstruația. Am zbughit-o la baie. Mai mult sânge, era roșu-deschis, proaspăt de data aceasta. Intram în travaliu. Dar era mult prea devreme și nu așa trebuia să înceapă. Am luat dosarul de sarcină și am găsit numărul de la spital. Infirmiera a avut o atitudine profesionistă, m-a întrebat în câte săptămâni eram însărcinată și ce simptome aveam. I-am răspuns, răsuflând greu.

— Cred că mai bine verificăm puțin copilul, a zis ea. Nu aveți de ce să vă îngrijorați. Trebuie doar să ne asigurăm că este totul în regulă. Aveți pe cineva care să vă aducă?

— Nu. Stați, da, cred că da.

Ce se întâmpla? Fusesem atât de proastă, proastă, proastă să cred că aveam să fiu în regulă. Din ziua în care am aflat că eram însărcinată, mi-am văzut de viață ca de obicei, acceptând situația ca atare, ca și cum urmau să treacă patruzeci de săptămâni la finalul cărora aveam să nasc. Acum nu-mi venea să cred cât de naivă fusesem. Aveam patruzeci și cinci de ani — eram o „primigravida[14] în vârstă“ —, bătrână în termeni de maternitate. Erau nenumărate lucruri care puteau să decurgă rău: cu copilul, cu sarcina, cu mine.

Trebuie să fie vina mea, m-am gândit. Mă suprasolicitasem în dimineața aceea? Căruciorul de cumpărături fusese plin, iar una dintre roți se blocase, așa că a trebuit să-l trag după mine. Apoi șacoșele fuseseră atât de grele, că a trebuit să mă opresc și să mă odihnesc de câteva ori în drum spre casă. Ar fi trebuit să-mi fac cumpărăturile online și să cer să mi le aducă acasă. Sau poate că mâncasem ceva neindicat — am citit undeva că ananasul poate

declanșa travaliul și mâncasem o salată de fructe cu o zi în urmă; sau poate că mâncasem ceva expirat — toxiinfecțiile alimentare puteau fi periculoase în timpul sarcinii; sau poate era din cauza unui virus sau a unei infecții — câțiva dintre colegii mei se îmbolnăviseră recent. Am încercat să mă liniștesc, să-mi pun gîndurile în ordine, dar era imposibil. M-am dus împleticindu-mă până sus la Kate și i-am bătut în ușă. Mulțumesc lui Dumnezeu că se întorsese acasă după ce îi lăsase pe copii la Alex.

— Ce se întâmplă? A luat foc casa?

— Sângerez. Trebuie să ajung la spital. Cred că o să pierd sarcina.

Gata. I-am zis pe nume.

— Stai o secundă, să-mi iau cheile de la mașină.

În drum spre spital, mi-am exprimat îngrijorările față de Kate. Dacă se întâmplase ceva cu copilul? Dacă mă externau din spital fără copil, dacă pierdeam sarcina? Dacă toate astea fuseseră în van? Pe de altă parte, dacă aveam să dau naștere unui copil, un copil viu care respira? Nu eram pregătită. De fapt, abia dacă m-am gândit la asta, în termeni practici. Nu cumpărasem nici haine, nici echipamente pentru copil. Nu citisem cărțile despre creșterea copilului. Plănuisem să fac toate astea luna următoare.

Kate m-a liniștit.

— Dacă ești în travaliu, sunt sigură că n-o să se întâmple nimic rău; ai peste treizeci de săptămâni. Iar copilul va fi ținut în spital pentru o perioadă. Sus, în mansardă, am tot ce-ai putea avea nevoie pentru un nou-născut. Dar probabil e alarmă falsă, așa că stai calmă.

*

— Doar o să ascultăm inima copilului, dragă, mi-a zis o moașă durdulie afro-

caraibă în timp ce mă întindeam pe un pat într-o încăpere mică.

Inima îmi bătea cu putere. Mi-a pus aparatul rece ca gheața pe burtă și l-a mișcat în sus, în jos, de la stânga la dreapta.

— Ah, gata. Vrei să auzi?

Am încuviințat din cap. A dat volumul aparatului mai tare și am auzit un bubuit adânc și regulat. Ce sunet minunat.

— Acum o să-ți fac o examinare internă rapidă, dacă e în regulă, mi-a zis. Dă-ți jos lenjeria și pune-ți banda asta de hârtie în poală.

Nu m-am așteptat vreodată să mă găsesc în poziția de a sta întinsă, dezbrăcată de la brâu în jos, cu picioarele crăcănate, cu o vecină lângă mine. Bănuiesc că aș fi putut să-i cer lui Kate să plece, dar mi-am dat seama că, de fapt, nu-mi păsa. Iată ce face sarcina dintr-o femeie.

— Ei bine, nu văd niciun semn că ai intra în travaliu, mi-a zis asistenta, scoțându-și mănușile de plastic odată ce a încheiat examinarea. Dar trebuie să vă ținem o perioadă sub observație, pe tine și pe bebe.

Mi-a fost atașat un aparat pentru măsurarea tensiunii fetale, fiind conectat la un alt aparat de lângă pat. În timp ce ascultam sunetul acela hipnotizant, mi-am pus mâinile pe burtă și am simțit o mică umflătură apărând și dispărând. Un pumn poate, sau un picior. Te rog, mi-am zis în gând. Te rog, ajută-mă să am grijă de copilul meu. Kate s-a dus să caute cafeneaua și s-a întors în scurt timp cu două pahare de carton cu capace de plastic. Nu sunt genul căreia să-i placă să mănânce sau să bea din recipiente de unică folosință. Asta e, așa am fost mereu. Dar, dacă mențin standardele atât de sus, îmi limitez lista de priorități. M-am ridicat din pat și am acceptat cafeaua.

— Tot uit să te întreb. Te-ai decis asupra unui partener de naștere? m-a întrebat Kate, scoțând capacul și suflând în pahar.

— N-am nevoie de unul.

— Nu te prosti; nimeni n-ar trebui să treacă singură prin asta. Eu am născut

de două ori, așa că știu cum stă treaba. Mă înscriu pentru acest rol.

Și ca să-și arate pregătirea, mi-a descris, în detalii complicate și înfiorătoare, nașterile celor doi copii. Ca și cum aș fi ascultat un veteran de război povestind ce rol a avut el într-o bătălie cucerită cu greu. Am știut dintotdeauna că sunt perfect capabilă să fac față travaliului și nașterii fără să mă țină cineva de mână, metaforic sau altfel, dar, spre surprinderea mea, mi s-a părut liniștitor să mă gândesc că ea avea să fie acolo.

— Bine, i-am zis. M-ai impresionat cu experiența ta; ai primit postul.

În cele din urmă, s-a întors și moașa împreună cu un medic rezident cu o față obosită, care, după ce a verificat fișa și analizele, mi-a pus câteva întrebări scurte.

— Bine, a zis. Copilul pare să fie în regulă pentru moment. Nu există o cauză evidentă care să explice sângerarea, dar nu vreau să ne asumăm niciun risc, mai ales dată fiind vârsta dumneavoastră. Vă ținem peste noapte sub observație și vedem cum evoluează lucrurile.

Mi-e greu să recunosc asta, dar, când doctorița s-a întors să plece, am plâns. Lacrimi adevărate au început să-mi șiroiască pe obraji, rostogolindu-se pe pernele albe și apretate de pe patul de spital. Kate s-a aplecat spre mine și m-a îmbrățișat. Mi-am îngropat fața în părul ei lung. Mirosea a lapte cald și a haine curate. Nu-mi amintesc când am plâns ultima dată. De fapt, acum că mă gândesc la asta, n-am nicio amintire în care să o fi făcut, deși trebuie să se fi întâmplat când eram mică. E ciudat cum ceva ce n-ai plănuit sau nu ți-ai dorit vreodată poate să aibă un astfel de impact asupra ta. După cum știți, n-am vrut niciodată să devin mamă. Mai mult decât atât: am respins fericită această idee. Dacă în urmă cu un an mi-ați fi spus că, peste douăsprezece luni, aveam să fiu în ultimul trimestru de sarcină, aș fi fost îngrozită; aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putere ca să preîntâmpin așa ceva. Și cum credeți că mă simt acum? Acum simt că lumea mea s-a schimbat.

Dacă ar fi fost în joc doar sănătatea mea, aș fi spus că personalul medical făcea prea mare caz de așa ceva și aș fi cerut să fiu externată. Dar dorința mea de a scăpa de spital trebuia pusă în balanță cu alte lucruri de care era necesar să țin cont, iar aceste lucruri cântăreau mai mult. Trebuia să rămân în spital și

cu asta, basta. I-am dat lui Kate cheile de acasă și o listă cu lucrurile de care aveam nevoie: pijamale, articole de igienă, chestii de citit etc. Mă întreb cum m-aș fi descurcat cu toate astea fără ea.

Salonul în care am fost transferată era mic: doar șase paturi. Jen, femeia care se afla în patul din stânga mea, era o profesoară care se apropia de patruzeci de ani, săritoare și vorbăreață. M-a ajutat să-mi iau gândul de la situația mea spunându-mi povestea ei. Și ea, la fel ca mine, luase în mod conștient decizia de a nu avea niciodată copii. În urmă cu câteva luni, deși avea deja sterilet, s-a trezit însărcinată, fără să-și dea seama. Menstruația a continuat să-i vină și, doar după ce s-a dus la doctor plângându-se că se simțea balonată, și-a făcut un test de sarcină. Era deja însărcinată în șase luni. Steriletul nu putea fi îndepărtat, așa că avea un risc crescut de a pierde sarcina, prin urmare trebuia să rămână internată în spital până năștea. Ținând cont că nu trecuse nici măcar o săptămână de când aflase că era însărcinată, făcea față situației cu o remarcabilă stăpânire de sine.

Jen mi-a făcut cunoștință cu celelalte femei din salon. Fata care se afla în patul din dreapta mea avea cincisprezece ani — era obeză, palidă și umflată — și tocmai fusese diagnosticată cu preeclampsie. Doctorii i-au zis că trebuiau să-i facă cezariană cât mai repede ca să dea naștere gemenilor. Bunica ei măruntă și cu riduri era o prezență constantă lângă patul ei, și lipsea doar când ieșea la o pauză de țigară. Niciuna dintre ele nu arăta prea fericită. Două dintre cele trei femei de pe cealaltă parte se confruntau cu complicații în ultimele stadii ale sarcinii și erau ținute sub observație îndeaproape. Erau acolo de câteva zile și deja păreau să fie cele mai bune prietene. Celei de-a treia femei — cel mai trist caz — i se spusese că inima bebelușului încetase să mai bată. Trebuia să i se inducă nașterea, știind că bebelușul avea să fie mort. Ținea perdeaua din jurul patului ei trasă mai mereu, căci nu voia să se converseze cu toate femeile acelea care urmau să devină mame.

În mod inevitabil, Jen m-a întrebat de situația mea. Atmosfera din salonul acela, ca și cum eram între surori — eram diferite tipuri de femei care treceau prin diferite tipuri de greutăți, dar care erau acum egale din pricina a ceea ce se întâmpla cu corpurile lor —, m-a făcut să mă simt că nu aveam nimic de ascuns. I-am zis toată povestea. Mi-a spus că eram „o mamă puternică“. Ce mod ciudat de a caracteriza situația.

— Dar, și poți să-mi zici să-mi văd de treabă dacă vrei, că-mi bag nasul și așa mai departe, de ce ai fost atât de vehementă inițial în a refuza ca acest Richard să aibă o oarecare implicare odată ce se naște copilul? Așa o să mai ai și tu o pauză din când în când. Și de ce ai avea îndoieli dacă să accepți bani din moment ce ți-i oferă? Majoritatea mamelor singure trebuie să-i hărțuiască pe tați ca să plătească pensie alimentară.

— Pentru că niciodată n-am vrut să depind de altcineva, i-am explicat. Dacă îți controlezi singură destinul, nu are cine să te dezamăgească.

— Da, dar suntem pe cale să devenim mame, dacă dă Dumnezeu. Ne îmbarcăm într-o cursă a emoțiilor. N-o să mai avem control complet asupra vieților noastre niciodată de acum încolo. Dar uneori trebuie să pierzi ceva ca să câștigi altceva.

Kate s-a întors în timpul programului de vizită cu lucrurile de pe listă. Cel puțin, puteam să mă schimb de cămașa de spital lungă și îngrozitoare pe care trebuise să o îmbrac când fusesem transferată în salon. Jen ni l-a prezentat mie și lui Kate pe soțul ei, care părea ușor încurcat și care acceptase vestea despre statutul lui iminent și neplanificat de tată cu aceeași bună dispoziție ca soția lui. Am petrecut câteva ore plăcute în prezența acestor trei oameni.

După ce vizitatorii au plecat, colegele mele de salon s-au apucat de citit, și-au pus căștile în urechi ori s-au culcat. Mi-au venit din nou în minte gândurile pe care le avusesem mai devreme în acea zi: dacă nu rezista corpul meu? Dacă eram prea bătrână ca să duc o sarcină până la termen? Deși rămăseseră doar câteva săptămâni, poate că era mai bine dacă bebelușul se năștea acum. Un incubator ar fi făcut o treabă mai bună când venea vorba de protecție decât mine. Am întrebat-o pe asistenta care făcea ultimele verificări înainte de stingerea luminilor în salon dacă era posibil așa ceva.

— Nu gândi așa. Semnele sunt acolo, totul o să fie bine. Corpul tău știe ce trebuie să facă.

A doua zi dimineață, m-am trezit simțindu-mă mult mai bine. Copilul se frământase toată noaptea, ceea ce m-a liniștit, mai degrabă decât să mă

enerveze. Când l-am verificat, am văzut că tamponul pe care mi se spusese să-l port nu avea nicio pată pe el; sângerarea se oprise. Poate că totul avea să fie bine până la urmă. Jen, pe de altă parte, se trezise cu dureri în abdomen. I s-au dat calmante și perdeaua din jurul patului a fost trasă ca să se poată odihni. În absența tovarășei mele de salon, ziua a trecut greu. Femeia al cărei copil îi murise în pântec fusese luată din salon mai devreme pentru a i se induce nașterea. O infirmieră i-a strâns lucrurile într-o pungă, iar așternuturile au fost schimbate. Chiar înainte de prânz, fata cu preeclampsie a fost scoasă din salon în scaunul cu rotile pentru a i se face cezariana. După operație, avea să fie mutată în salonul postnatal, alături de gemeni. Era ciudat să te gândești că într-o oră avea să devină mamă la cincisprezece ani. Îi doream mult noroc pe viitor.

Tocmai când mă gândeam că trebuia să mai petrec o noapte în spital fără să știu ce se întâmpla cu corpul meu, la marginea patului meu a apărut medicul de gardă. Era înalt, slab și autoritar. După ce mi-a examinat fișa și a mormăit ceva către asistentă, și-a concentrat atenția asupra mea.

— În regulă, domnișoară Green, vreți să mergeți acasă?

— E sigur? Pentru copil?

— O, da. Se pare că s-a spart un mic vas de sânge, ceea ce a cauzat sângerarea, dar nu mă îngrijorez. Copilul este, în mod evident, fericit, și dumneavoastră sunteți sănătoasă tun, așa că nu văd niciun motiv pentru care nu v-aș externa. Duceți-vă acasă, luați-o ușor și bucurați-vă de restul sarcinii.

Trebuie să recunosc că, de îndată ce a trecut la următorul pat, am simțit cum mi se umplu din nou ochii de lacrimi. Le-am șters cu marginea cearșafului.

Kate a apărut în timp ce terminam cu îmbrăcatul. M-a ajutat să-mi strâng lucrurile. Jen, care se simțea un pic mai bine și dăduse la o parte perdeaua, și-a exprimat invidia față de faptul că plecam acasă; ea avea să mai stea în spital probabil săptămâni bune. M-a întrebat unde locuiam. S-a dovedit că ea locuia doar la câteva străzi distanță.

— Putem să ieșim la plimbare cu cărucioarele în parcuri după ce naștem, mi-a zis ea, scriindu-mi numărul ei de telefon pe o bucățică de hârtie.

Îmi plăcea de ea. Nu mi se mai părea o idee atât de îngrozitoare, așa cum poate că aș fi crezut cu câteva luni în urmă.

— Apropo, a adăugat ea când eram pe punctul de a pleca. Nu te-am întrebat. Ce-o să ai?

Am ezitat. De ce nu?

— O fată, i-am zis. O să am o fată.

Termen medical care desemnează o femeie aflată la prima naștere. (N.t.)

21

Era trecut de miezul nopții când Rob m-a sunat; era euforic. Mi-a zis că, spre încântarea și surprinderea lui, Alison îi acceptase cererea de prietenie pe Facebook și că se conversaseră prin mesaje. Îi confirmase că divorțase de curând și îi spusese că avea trei copii mari, care plecaseră cu toții de acasă ca să studieze și să muncească. Cariera ei în managementul hotelier era înfloritoare. Mi-a zis că după aceea când a vorbit cu ea la telefon a fost ca și cum toți anii aceia care trecuseră nu existaseră între ei, iar despărțirea nu avusese loc vreodată. Se părea că James întrebase de el, iar Alison se gândea că era timpul să ia în considerare o reconciliere între tată și fiu. L-a invitat pe Rob în Edinburgh ca să se întâlnească ei întâi, fără să-i spună lui James, și să decidă cum să procedeze mai departe. Rob nu mai putea de fericire. Se ducea în Scoția weekendul acela.

După apelul acela din urmă cu câteva zile, nu am mai primit niciun semn de la Rob. Puteam să înțeleg foarte bine. Alison era prima și singura lui iubire; era disperat să se împace cu ea. Acum are alte priorități. Mă bucur pentru el, cum e normal, și sper că și el o să fie foarte fericit odată ce-și va reîntregi familia. Deși m-am obișnuit cu mesajele și telefoanele noastre zilnice — și din toiul nopții — adevărul e că Rob este doar custodele mobilei mele cât timp e depozitată la el și nimic mai mult. Nu există niciun motiv pentru care această legătură reînnodată să schimbe ceva. Doar dacă, presupun, decide să se mute în Edinburgh, caz în care va trebui să fac alte aranjamente. Un mic inconvenient. Nu există nimic care să justifice vreun sentiment de regret sau dezamăgire din partea mea.

În orice caz, aveam alte lucruri care să-mi distragă atenția: trebuia să mă întâlnesc cu Richard într-un pub aglomerat de pe High Holborn. Locația era un compromis; voiam o întâlnire profesională, așa că i-am respins sugestia de a merge la un restaurant sau într-unul din locurile pe care le frecventaserăm anterior. Cu acest plan, puteam să mai stau puțin după muncă, să beau repede

ceva, să rezolv ce era nevoie și să fiu înapoi acasă până la cină. Am ajuns prima. Mulțimea s-a dat la o parte când am intrat și la fel au făcut și cei de la bar. Mă obișnuisem cu asta; nu mai trebuia să stau în picioare în vagoanele de metrou pline, la cozile de la poștă sau să-mi aștept rândul ca să-mi iau un sandvici. După ce am comandat o limonadă pentru mine și un gin tonic pentru Richard, m-am strecurat pe un scaun la o masă din colț aproape de ușa de la intrare care se deschidea și se închidea constant. Mă uitam cum valurile de oameni se revărsau afară pe trotuarul din fața pubului, cum dădeau pe gât beri, fumau și, în general, se comportau într-un mod gălăgios față de tinerii profesioniști care ieșeau direct după muncă într-o seară de vineri.

Stabiliserăm să ne vedem cu câteva zile înainte, când am dat peste Richard pe Oxford Street, în Marks and Spencer, dintre toate locurile comune. Fiind ianuarie, magazinul era plin de cumpărători, dar raionul de lenjerie era relativ liniștit. Ajunsesem la niște proporții neprevăzute, așa că era urgent să fac niște cumpărături suplimentare. În timp ce cântăream, metaforic vorbind, articolele din ofertă, încercând să mă decid care erau cele mai puțin inestetice, s-a întâmplat să arunc o privire la raionul de lenjerie, unde am zărit un bărbat, care din profil arăta exact ca Richard: trăsăturile lui imposibil de simetrice, părul tuns și aranjat cu precizie, postura dreaptă, ținuta impecabilă. Era cu o femeie măruntă, ușor cocoșată, care purta o căciulă cu moț. Ținea în fața ei o pijama roz cu model floral. Bărbatul care arăta ca Richard a dat din cap în semn de aprobare. Cât de ciudat ar fi fost să aibă o copie fidelă în Londra, deși se spune că fiecare dintre noi are una care hoinărește pe undeva pe pământul acesta. Nu sunt sigură că vreau să-mi întâlnesc copia; prefer să mă gândesc că sunt unică.

Bărbatul care arăta ca Richard a urmat-o pe femeia în vârstă în timp ce se îndepărta de raionul de pijamale. Și făcând asta, i-am surprins privirea. Era Richard. Amândoi ne-am uitat în altă parte. Eu, pentru că nu voiam să discutăm în timp ce țineam un pachet dublu de sutiene; el pentru că, probabil, nu se simțea confortabil să fie văzut într-o situație atât de obișnuită. Punându-mi cumpărăturile sub braț, m-am îndreptat spre casele de marcat, luând-o pe un traseu ocolitor. Se părea că la asta se gândise și Richard; însă am ajuns simultan în același punct, dar venind din direcții opuse.

— Susan, ce coincidență minunată, a zis el, deși expresia l-a dat de gol.

Voiam să te sun ca să stabilim totul, știi tu, cu mult timp înainte.

— Da’ nu-mi faci cunoștință și mie cu prietena ta? a întrebat femeia aceea mărunțică, cu un puternic accent din nord-est.

Newcastle? Sunderland? Îmi pare rău s-o spun, dar niciodată n-am putut să fac diferența.

— Mamă, ea e Susan. Susan, ea e mama — ăă —, Norma.

— Oh, abia așteptam să te cunosc, dragă. L-am tot bătut la cap pe Richie, da’ el mi-a zis că nu până nu vă rezolvați problemele. Poate o să crezi că vă dau treburile peste cap, da’ nu mă bag. Nu-i treaba mea ce-i cu voi.

— Încântată să vă cunosc, i-am zis, întinzându-i mâna, pe care mi-a strâns-o cu ambele mâini.

— Vai, Susan, dar ești așa de împlinită. Văd c-ai copilul mai sus. Înseamnă că-i fată.

— Ați ghicit.

Richard a zâmbit.

— Ei bine, eu n-aș fi știut niciodată.

— Ah, abia aștept să le zic și celor din familie, a spus ea. N-o să-și încapă în piele de fericire.

Mi-a luat lenjeria intimă pe care mă străduisem să o ascund și i-a pus-o în brațe lui Richard, care deja ținea pijamaua roz cu model floral.

— Tu plătește astea, eu mă mai plimb puțin cu Susan. Ne vedem la pulovere.

Și-a strecurat brațul pe după al meu și am luat-o din loc. Nu mă grăbeam nicăieri și n-am avut nicio obiecție față de perspectiva de a petrece câteva minute în compania acestei femei în vârstă care, în curând, avea să fie bunica fiicei mele și care îmi amintea puțin de mama. De asemenea, trebuie să recunosc că eram intrigată și dornică să aflu mai multe.

— Deci, locuiți aproape de Richard? am întrebat.

— Eu? O, nu, trăiesc în Gateshead, c-o soră de-ale lui Richie. Îmi place să-l vizitez, dar n-aș putea locui aicea, dragă.

— Dar am crezut că Richard s-a născut și a copilărit în Sussex.

Norma a chicotit.

— Nu, n-a plecat din Gateshead până n-a făcut optișpe ani. S-a descurcat bine la examene și-a primit un loc la Cambridge, la universitate. Am fost așa de mândri de el. Și apoi s-a mutat în sud după ce-a terminat. Am înțeles de ce. N-avea ce să lucreze acolo.

— În mod clar și-a pierdut accentul.

— Așa-i. A început să vorbească fără accent când s-a dus la facultate, ca să fie în rând cu lumea, și acuma, după atâta vreme, așa vorbește. Câteodată, cred că-i e rușine de cum vorbesc eu, dar tot ne zice să-l vizităm, așa că eu nu mă plâng.

Cu siguranță, asta îl punea într-o lumină nouă pe Richard. N-aș fi ghicit niciodată că e o persoană inventată, dar poate că asta suntem cu toții, într-o măsură mai mare sau mai mică. Ajunseserăm la raionul de pulovere și Norma căuta printr-un teanc bej. M-a rugat să-i caut mărimea și eu, ascultătoare, am acceptat. Apoi s-a întors spre mine.

— Să știi că nu-s de modă veche, Susan. Lucrurile s-au schimbat de când am fost eu tânără și nu te-nvinuiesc că n-ai acceptat când te-a cerut Richie doar pentru că aveți un copil. Poate fi un dezastru garantat. Știu că e un pic cam — oare cum se zice? — în lumea lui. Mereu a fost așa, de când era copil. Dar are intenții bune și îmi dau seama că vrea să facă tot ce poate. Și eu sunt la fel. Ăsta o să fie al optulea nepot. Mi-am luat gândul că pe ăsta o să-l văd atât de des ca pe restul — majoritatea-s la câteva străzi —, dar sper s-o cunosc.

— O să găsesc o soluție împreună cu Richard.

— Știu c-așa o să faci, dragă. Că tot vorbim de lup.

Richard a apărut lângă mine și mi-a dat o sacoșă de cumpărături. Am încercat să-i restitui suma de bani pe care o cheltuise, dar mi-a zis că măcar atât putea să facă, dată fiind situația. După ce am stabilit să ne vedem peste câteva zile, Richard și mama lui au plecat, braț la braț, ca să-și continue cumpărăturile. Îndreptându-se spre culoarul principal, femeia s-a întors și a strigat către mine:

— Abia aștept să te văd din nou și s-o cunosc pe nepoțica mea! Vino să ne vizitezi în Gateshead.

Odată ce s-a săturat să tot țină ușa pentru valul constant de oameni care intrau și ieșeau din pub, Richard mi s-a alăturat, în cele din urmă, la masa din colțul întunecat. Acum mi-am dat seama de ce era singura masă liberă din pub; era exact sub boxa din care răsuna muzică dance. După ce am terminat cu salutările și politețurile obișnuite (deși, la nevoie, am ridicat vocea), mi-am luat agenda și un pix din geantă.

— Bun, am la dispoziție doar o jumătate de oră, așa că hai să trecem la treabă. O să-mi fac însemnări pe baza discuției, le scriu și ți le trimit ca să le semnezi.

— Minunată idee. În felul acesta n-o să fie confuzii.

— Scuze, ce n-o să fie?

— Confuzii.

— Exact. Unu: locul de reședință. Evident, cu mine. Odată ce-mi voi primi partea de moștenire, ceea ce se va întâmpla foarte curând, o să-mi cumpăr un apartament care să fie mai potrivit pentru două persoane, așa că poți să stai liniștit că nu vor fi compromisuri din acest punct de vedere.

— Scuze, Susan, n-am auzit ce-ai zis, a spus el, aplecându-se spre mine și invadându-mi spațiul personal, apoi dându-se repede înapoi.

Am repetat la un volum ridicat, articulând cuvintele cât de distinct am putut.

— O, da, în mod cert. Am acceptat de la început că va locui cu tine, Susan, și nu am nicio îndoială că vei organiza totul într-un mod corespunzător.

— Bun.

A urmat o serie de chiote zgomotoase și prelungite dinspre un grup de bărbați aflați la bar. Am așteptat să se potolească înainte de a continua.

— Doi: întâlnirile regulate dintre tine și copil. Mă gândeam o dată pe săptămână.

— Ai zis o dată pe săptămână? a strigat Richard. Dacă da, e perfect. De obicei, sunt în Londra în zilele de miercuri și de joi, după cum știi, așa că în oricare dintre zilele astea va fi bine. Și ar putea să stea cu mine la hotel în nopțile de miercuri. Presupun că ar putea să mă însoțească la evenimentele și spectacolele despre care scriu.

— Cred că da. Am înțeles că nu prea fac probleme când sunt mici. Doar dorm tot timpul.

— Excelent. O să-mi cumpăr un marsupiu din acela pentru bebeluși. O să fie mult mai comod cu așa ceva în teatre și galerii decât cu un cărucior.

— Și după ce nasc poți să vii să o vezi în spital, chiar dacă nu o să fie o zi de miercuri sau de joi.

— Foarte drăguț din partea ta, Susan.

— Ce-ai zis?

— Foarte drăguț!

Am încuviințat din cap, am luat o gură din băutura mea și am notat ce stabiliserăm până atunci. Mă durea gâtul de la cât ridicasem vocea.

— Trei! am strigat. Weekenduri. Bănuiesc că vrei să o iei cu tine în Sussex din când în când. Mă gândeam la un weekend pe lună.

— Nu cred că sunt de acord doar cu un weekend pe an.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, poți să rogi pe cineva de la bar să dea muzica asta mai încet?

Richard a lipsit ceva vreme, dar trebuie să fi avut succes, pentru că în curând muzica a fost dată la un volum acceptabil. După ce și-a reluat locul, i-am repetat chestiunea cu numărul trei de pe agenda mea.

— Exact asta am sugerat și eu, a zis el. Ne putem întâlni în gara Waterloo pentru asta. Odată ce va fi suficient de mare ca să înțeleagă, crezi că va fi în regulă să o urci în tren din Londra și eu să o aștept la destinație?

— Nu văd de ce nu. La urma urmei, e important să încurajăm independența de la o vârstă fragedă. Să trecem mai departe. Patru: vacanțele.

— În general, nu prea plec în concedii.

— Nici eu, Richard, dar copiilor le plac.

— Atunci să zicem de două ori pe an, o săptămână în primăvară și alta în toamnă? Abia aștept să-i arăt capitalele europene.

— Așadar am stabilit. Bineînțeles, datele trebuie să corespundă cu vacanțele de la școală. Ceea ce mă aduce la cinci: decizii despre educația copilului și alte aspecte practice. O să-ți ascult părerile legate de aceste subiecte, dar, ca tutore principal, deciziile finale o să-mi aparțină mie.

— Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de tine, Susan, poate că aș fi obiectat, dar știu că cel mai probabil părerile tale referitoare la aceste subiecte corespund cu ale mele, așa că sunt pregătit să accept asta.

— Și, în final, șase: partea financiară, pe care nu am discutat-o până acum. Mă împotrivesc mult ideii de a primi bani de la tine, dar știu că ești foarte sigur că vrei să contribui. Așa că am decis fac un compromis. În fiecare lună o să-ți trimit detaliat ce sumă de bani am cheltuit pentru copil — pentru mâncare, haine, cărți etc. O să-ți dau voie să achiți cincizeci la sută din suma totală, niciun penny în plus. Vreau să fie clar că sub nicio formă n-o să accept vreun ban pentru mine. Nu vreau să-ți fiu îndatorată moral.

— Am înțeles și sunt de acord.

— Din punctul meu de vedere, am zis, dând pe gât ultima gură de limonadă, am acoperit tot ce trebuia.

— Sunt nevoit să admit, cred că ne putem felicita reciproc pentru această treabă făcută bine și în mod amiabil. Unii oameni ar fi făcut din țânțar armăsar, dar noi doi suntem prea raționali și pragmatici ca să ne împiedicăm în detalii. Abia aștept să punem în aplicare acordul nostru. Cât mai e, de acum în șase săptămâni?

— Cinci săptămâni și două zile.

— Și mai bine. Dar mai este un singur lucru de discutat înainte să o luăm pe drumuri separate, a zis Richard. Cel care a rămas în aer ultima dată: subiectul căsătoriei.

— Richard, apreciez oferta ta, dar, să fim serioși, niciunul dintre noi nu s-a angajat în relația asta pentru așa ceva. Relația noastră a fost ca o aventură — serile în oraș, nopțile petrecute în hoteluri, separarea de viața de zi cu zi. Și exact ca în cazul unei aventuri, când părțile implicate nu au nicio intenție de a-și părăsi soții sau soțiile, sunt destul de sigură că niciunul dintre noi nu și-a imaginat vreodată că o să ne petrecem restul vieții împreună.

— Poate că lipsa ta de entuziasm are o justificare, a zis el. M-am gândit și mai mult la asta în ultimele săptămâni. Scopul meu, de la început, a fost să fac ce e corect și, dacă te-ai fi răzgândit și ai fi considerat că mariajul e o opțiune atractivă, atunci m-aș fi ridicat la acele standarde. Dar trebuie să recunosc că nu sunt sigur că m-aș descurca prea bine în genul de căsătorie în care să trăiești cu cineva pe termen lung. Eu fac lucrurile într-un anumit fel, așa cum știu că faci și tu, și nu-mi pot imagina cum m-aș putea obișnui cu obiceiurile și rutina unei alte persoane. Propunerea mea rămâne în picioare, desigur, dar, dacă ești hotărâtă să o refuzi, te voi înțelege perfect.

— Poți să-ți alung grijile, Richand. Dacă ne-am căsători, ar fi un dezastru complet. N-am nicio intenție să-ți accept propunerea.

— Atunci hai să încheiem discuția. A fost o seară foarte productivă. Am știut,

în adâncul sufletului meu, că vei zice asta. Niciunul dintre noi nu se va așeza la casa lui alături de un partener de viață. Suntem prea inflexibili.

Probabil că mi-ar fi greu să-l contrazic.

Februarie

22

— Ce cauți? m-a întrebat Kate, luând teancul de post-it-uri pe care le împrăștiasem pe masa de bucătărie.

— Orice referință la îngrijorări legate de sănătatea mintală, oricât de trecătoare sau mărunte, i-am zis. Confuzie, pierderi de memorie, anxietate, depresie. În plus, semnalează orice medicament prescris. Folosește post-it-urile roz pentru simptome, pe cele galbene pentru diagnostice și pe cele verzi pentru medicație.

— Stai un minut, lasă-mă să scriu.

Sper că făceam ce trebuie permițându-i lui Kate să mă asiste. Studia un domeniu pseudoștiințific la nivel postuniversitar, așa că nu avea cum să fie complet lipsită de logică. Problema era că, de la externarea mea din spital, documentele medicale ale mamei stătuseră pur și simplu unele peste altele pe caseta din lemn de mesteacăn, așteptând să fac ceva cu ele. Eram mai mult decât epuizată mintal. Totuși, la începutul acestei luni, eram hotărâtă să trec la treabă. Primisem prin poștă declarațiile depuse de apărare: una de la domnul Brinkworth și alta de o firmă care susținea că fusese angajată de Edward ca să-l reprezinte. Documentele nu conțineau nimic din ce nu știam deja — abia dacă se găsea în ele ceva mai mult decât simple negații ale acuzațiilor mele —, dar știam că era timpul să pun cap la cap probele pe care le aveam. Kate s-a oferit să mă ajute când i-am spus ce planuri aveam pentru weekend; suspectez că motivul pentru care a făcut-o a fost mai mult ca să scape de eseul pe care trebuia să-l scrie decât ca să-mi ușureze mie povara.

— Campania noastră împotriva retragerii fondurilor destinate grupului pentru mămici și copii merge bine, mi-a zis Kate, cercetând prima foaie din teancul ei. Am primit atât de mult sprijin din partea rezidenților, mai ales din partea părinților și a bunicilor.

— Minunat, am zis, dar cred că ne-am concentra mai bine dacă nu ne-am lua cu vorba.

— Bine, șefa.

Kate examina fișa mamei de când fusese internată prima dată în spital, cu doi ani înainte de a face atacul cerebral în toată regula. După câteva pagini, și-a ridicat privirea din foi.

— Tot fac referire la AIT. Ce înseamnă?

Am tastat cuvântul pe laptop și m-am uitat la rezultate.

— Înseamnă „accident ischemic tranzitoriu", i-am răspuns. E termenul medical pentru mini accident vascular cerebral. A avut o paralizie temporală pe o parte a corpului și n-a putut vorbi cum trebuie. Însă a durat doar câteva ore. Nici nu m-am deranjat să plec din Londra, pentru că, până am aflat eu, își revenise deja complet. Sau așa a zis ea.

— N-ai vrut să vii s-o verifici?

— N-am văzut care era rostul. Am crezut ce mi s-a zis.

La acel moment, fusesem convinsă că făceam ce trebuie. Dacă mama ar fi vrut să mă vadă după mini atacul ei cerebral, mi-ar fi zis, nu-i așa? Însă, când i-am spus asta lui Kate, m-am simțit poate un pic stânjenită — n-aș zice vinovată. Am început să mă întreb dacă deciziile raționale erau mereu cele mai bune. Ne-am întors la fișe.

— Zice că în urma RMN-ului efectuat s-a văzut că avea un mic cheag de sânge care a cauzat o întrerupere temporară a aportului de oxigen spre creier, a zis Kate. I s-a prescris un medicament numit „clopidogrel".

M-am întors din nou la laptop.

— Zice că e un medicament antiplachetar care împiedică formarea cheagurilor de sânge. E preventiv; dacă o persoană a suferit un mini accident vascular cerebral are un risc mai mare de a dezvolta un altul mai grav.

Am verificat efectele secundare, dar n-am găsit nimic care ar fi putut să-i afecteze mamei gândirea.

— Se pare că oricum l-a luat doar pentru câteva săptămâni, a zis Kate. Le-a zis că avea dureri de cap și că voia să nu-l mai ia. I-au prescris, în schimb, o doză mică de aspirină.

— Alte medicamente? am întrebat.

— Se pare că nu. În fișă se zice că doctorii erau mulțumiți de recuperarea ei. Au externat-o și au plasat-o în grija medicului ei curant.

În teancul pe care îl studiam eu erau documente referitoare la al doilea atac cerebral al mamei, cel mai puternic. Începea cu internarea ei de urgență la spital după incidentul de la biserică. Erau o grămadă de pagini cu informații: investigații clinice, tabele cu valorile pulsului, tensiunii și temperaturii; rezultate hematologice și citologice; și scheme de administrare a tratamentului. Erau, de asemenea, și rezultate ale investigațiilor RMN și CT. În fișa medicală se spunea că mama avusese un „accident ischemic la nivelul emisferei stângi“, cauzat din nou de un cheag de sânge format în creier — de data aceasta mai mare. Fusese tratată cu ceva ce se numea „activator tisular de plasminogen“ care să îndepărteze cheagul și fusese trecută din nou pe medicamentul antiplachetar, alături de warfarină care să-i subțieze sângele și de betablocante care să-i scadă tensiunea. Erau o mulțime de termeni medicali — pe unii îi înțelegeam, dar pe majoritatea a trebuit să-i verific mai târziu. Voiam să ajung la chestiile mai interesante.

Doctorii consemnaseră faptul că mama răspundea bine la tratament; în câteva zile, a început să-și recapete din nou controlul mâinii drepte care îi fusese paralizată și suficient din controlul vocii cât să se facă înțeleasă. Acestea corespundeau cu ceea ce-mi aminteam și eu din vremea respectivă; mama părea să se refacă atât de bine după accidentul vascular, încât m-am întors la Londra înainte să o externeze din spital. La urma urmei, mătușa Sylvia și Edward o vizitau în fiecare zi și știam că avea să mi se adune un teanc de documente de lucru pe birou. Și îmi amintesc că Richard avea bilete pentru un concert la Barbican la care chiar voiam să merg. În ciuda numeroaselor motive care făceau logică întoarcerea mea la Londra, trebuie să recunosc că acum mă întrebam dacă ar fi trebuit să aștept ca mama să fie externată; poate

că nu ar fi trebuit să presupun pur și simplu că o să-și revină atât de repede și de bine cum se întâmplase în cazul mini atacului cerebral.

M-am întors la fișa din ambulatoriu în care erau trecute vizitele regulate la spital ale mamei după externare. În primele pagini erau tratate aspectele de natură fizică: valorile presiunii și tensiunii și discuții despre cum se simțea în urma tratamentului pe care îl lua. Apoi era o pagină cu informații mai detaliate. Devenea interesant acum. Mama îi spusese medicului că o deranjau incidentele mici cărora altădată nu le dădea importanță, precum motanul vecinilor care venea în grădina ei ca să-și facă treburile sau faptul că laptele era livrat după ce termina micul dejun. Deși știa că făcea din țânțar armăsar, aceste lucruri i se păreau aproape insuportabile în momentele respective. De asemenea, îi zisese și că-și punea lucrurile în locurile greșite — cheile, geanta, agenda — și uita ce zi era și ce trebuia să facă. Toate acestea o făceau să se simtă ridicol și să se înfurie. Era hotărâtă să nu spună nimănui ce se întâmpla și o ascundea bine scriind liste detaliate și notițe care să-i amintească ce trebuia să facă. Însă era epuizant. Îi spusese că se simțea tare necăjită. În fișa medicală era consemnat faptul că mama fusese trimisă la neurolog și psihiatru pentru mai multe teste și investigații. Iar la finalul acestora i se dăduse un diagnostic: demență vasculară.

— O, nu, am zis. O, Dumnezeule.

— Ce-ai găsit? m-a întrebat Kate, ridicând uimită privirea din ultima fișă din teancul ei.

— Demență. Mama avea ceva ce se numea „demență vasculară“.

— E ceva mai serios decât confuzie. Nu ți-a zis? Nu ți-ai dat seama?

— Știam că ceva nu era în regulă, dar a ascuns-o bine. Am vizitat-o doar de câteva ori după accidentul vascular, așa că n-am văzut toate semnele. Nu cred că a știut nici mătușa mea, deși ea o vedea în mod regulat. Săraca, săraca mama.

N-am mai zis nimic pentru câteva clipe.

— Privind partea bună și nu vreau să fiu insensibilă, a zis Kate, dar e

fantastic pentru cazul tău, nu-i așa? Nu zic că e fantastic că a avut demență. Evident că nu. Dar nu poți să schimbi ce s-a întâmplat: a avut demență și asta e. Trebuie să fii mulțumită să știi că ai avut dreptate de la început.

— Cred că da.

Kate avea dreptate. Era exact ce sperasem să găsesc. Dar, în mod ciudat, ceea ce simțeam eu acum nu era satisfacție.

— Dacă mi-ar fi spus la momentul acela, aș fi putut să o vizitez mai des. Aș fi putut să o ajut. Aș fi putut să o protejez de Edward.

Kate nu mă prea asculta; era încântată de munca detectivistică.

— Caut chestii despre demența vasculară, mi-a zis ea. Se spune că simptomele includ gândire lentă și dificultăți de organizare și că nu există tratament specific. Cei de la spital ce-i recomandaseră?

M-am întors la fișa medicală.

— Spune aici că i s-au prescris antidepresive pe lângă alte medicamente pe care le lua. A fost sfătuită și să-și schimbe stilul de viață și trimisă să facă terapie ocupațională. Se pare că toate astea ar fi ajutat-o să se descurce cu activitățile zilnice. Probabil au ajutat-o să-și ascundă problemele.

Am întors pagina. Acum era vorba despre planul de asistență medicală pentru ea. Se preciza că avusese loc o întrunire în acest sens la care fuseseră prezenți mama și Edward. Fratele meu fusese de acord să fie îngrijitorul ei principal, iar în consecință, nu i s-a mai trimis personal medical suplimentar. Mama a fost sfătuită că era îndreptățită să solicite ajutor din partea statului ca să-l plătească pe Edward pentru îngrijirea pe care trebuia să i-o acorde. Le-a spus că deja depusese o cerere.

M-am uitat și prin celelalte documente. La fel: revizuiri ale medicației; însemnări din discuții despre problemele de memorie și cele de organizare; mai multe teste și investigații. Medicii i-au spus mamei că starea ei părea să fie stabilă pentru moment, dar că trebuia să-și ia medicamentele în continuare în mod regulat pentru că orice alt viitor cheag de sânge putea să producă

pagube. Era notat adeseori că Edward era prezent la consultații împreună cu mama. Deci asta era. Acum aveam dovezi, nu doar că mama suferea de o condiție medicală care i-ar fi afectat abilitatea de a scrie un testament, dar și faptul că Edward era pe deplin conștient de acest lucru. Într-adevăr, se alesese cu beneficii financiare de pe urma nevoii ei de a primi asistență medicală. Puteam să înțeleg motivele pentru care mama nu mi-a zis despre diagnosticul său. Era o femeie mândră; nu ar fi vrut ca oamenii să o compătimească. Dar de ce mi-ar fi ascuns Edward toate astea dacă n-ar fi fost rău intenționat? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât tristețea care mă cuprinsese aflând diagnosticul mamei era înlocuită mai repede de furia pe care o simțeam față de duplicitatea lui Edward.

Acum eram sigură că un judecător avea să declare testamentul invalid și că împărțirea bunurilor avea să se facă după regulile aplicate în absența unui testament. Prin urmare, casa avea să fie vândută imediat, iar averea mamei avea să fie împărțită egal între mine și Edward. Se părea că ne apropiam de sfârșitul jocului. Ar fi trebuit să fiu mai fericită.

Săptămâna următoare, în timpul pauzei de masă, i-am făcut o vizită lui Brigid în biroul ei de la Tribunalul Lincoln's Inn. Aflat la mansardă, biroul era de mărimea unei debarale pentru produse și ustensile de curățenie, iar accesul se făcea printr-o scară îngustă și în spirală — cu sarcina mea avansată nu mi-a fost deloc ușor să urc și probabil că nici pentru Brigid, care era vânjoasă, nu era mult mai bine. Pe birou nu se găseau doar grămezi de dosare, așa cum te așteptai, ci și ghivece cu plante moarte, pahare de cafea goale, ambalaje de la sandviciuri și tot felul de chitanțe. Îmi amintea de dormitorul ei din apartamentul în care stătuserăm împreună la facultate.

— Deci, ce-ai pentru mine? a întrebat Brigid, golind o zonă din mijlocul biroului cu o mișcare a brațului ei zdravăn.

I-am înmânat plângerea și memoriul, împreună cu cele două declarații depuse de apărare, pe care le-a studiat timp de câteva clipe. I-am explicat ce am descoperit în documentele medicale și i-am arătat cele mai importante pagini. În cele din urmă, am informat-o că Margaret, mătușa mea și pastorul aveau să confirme — într-o măsură mai mică sau mai mare — că mama avusese

pierderi de memorie și suferise de confuzie.

— Ți-ai ratat chemarea, fato. Mereu ți-am zis că ar fi trebuit să optezi pentru barou.

— M-aș fi descurcat cu toată hârțogăraia. Însă cu oamenii aș fi avut probleme.

— Mie-mi zici.

S-a uitat la secțiunile pe care le subliniasem în documentele medicale.

— Asta e exact dovada de care ai nevoie într-o astfel de chestiune, a zis ea. Ai auzit de cazul Banks versus Goodfellow?

I-am zis că citisem despre asta în timpul documentării mele. Cazul stabilise că, atunci când cineva scrie un testament, trebuie să înțeleagă actul pe care îl înfăptuiește și efectele pe care le produce acesta; dimensiunile proprietății sale; și revendicările pe care ar trebui să le pună în aplicare.

— Corect. Iar el sau ea nu trebuie să sufere de nicio tulburare mintală — și citez din memorie — care „să-i afecteze deciziile, să-i întunece simțul dreptății sau să-i împiedice exercitarea facultăților mintale“. În general vorbind, dacă un testament pare rațional întocmit și nu conține nicio neconcordanță, se presupune că există capacitate mintală. Dar cazul Vaughan versus Vaughan a stabilit că, dacă există dovezi de confuzie sau de pierdere a memoriei, atunci rămâne la latitudinea celor care urmăresc să obțină foloase de pe urma testamentului să stabilească, de fapt, capacitatea mintală. Și un alt caz spune că o predispoziție lipsită de raționament poate anula prezumția acestei capacități mintale. Prin urmare, dovezile medicale, combinate cu faptul că nu există niciun motiv logic pentru care mama ta l-ar fi pus pe fratele tău mai presus de tine, sunt toate în favoarea ta.

— Exact așa m-am gândit și eu.

— O mică precauție totuși, a zis Brigid. Problema nu este dacă persoana în cauză chiar înțelege ce face, ci dacă are capacitatea mintală să înțeleagă. Cu cât este mai complexă averea, cu atât este mai ușor să dovedești lipsa unei

astfel de capacități. Iar faptul că este un testament foarte simplu, cu doar doi beneficiari, nu te ajută prea mult.

— Dar având demență vasculară, probabil n-a fost capabilă să înțeleagă toate implicațiile unui astfel de drept.

— Asta încercam să spun.

— Și mai este și influența nejustificată.

— O, da, tacticile de atac. Știi că n-am fost niciodată prea încântată să o iau pe drumul ăsta. Influența nejustificată presupune coerciție; ar fi trebuit ca decedatul să fie presat să scrie un testament pe care nu voia să-l scrie. În favoarea ta: ceea ce determină coerciția variază în funcție de tăria stăpânirii de sine, iar dacă stăpânirea de sine este afectată de fragilitatea mintală, atunci e nevoie de mai puțină forță pentru a o învinge. Problema este că e posibil să fii influențat să faci ceva fără ca acel act să fie împotriva voinței tale. Deci, nu este suficient ca Edward să o fi bătut la cap și să o fi sâcâit pur și simplu pe mama ta ca să-i cedeze dreptul asupra casei părintești. Tribunalul trebuie să fie convins, de balanța probabilităților, că Edward a făcut mai mult de atât; că el a forțat-o să scrie testamentul deși nu voia. Iar tu nu mi-ai arătat nimic care să demonstreze asta.

Un avocat tânăr a ciocănit și și-a ițit capul rotund de după ușă. Brigid i-a zis că vine într-o secundă.

— Deci, Susan, mi-a zis ea, ridicându-se, sfatul meu e să uiți de influența nejustificată și să te concentrezi pe capacitatea mintală. Documentele medicale, susținute de declarațiile martorilor, vor constitui niște probe decente în acest caz. Fă rost de declarațiile martorilor semnate cât mai curând posibil și pune probele la dispoziția celorlalte părți implicate. Să sperăm că vor capitula fără să fie nevoie de vreo audiere. Mult noroc, fato. Nu uita de partea mea în caz de câștig.

Câteva zile mai târziu, am primit un telefon la serviciu de la pastorul bisericii St Stephen.

— Domnișoară Green. Sunt atât de încântat că am dat de tine. M-am gândit cu atenție la chestiunea despre care am discutat în Ajunul Crăciunului și m-am rugat intens și îndelung pentru îndrumare. Am ajuns la concluzia că am o datorie morală și etică de a dezvălui chestiunea pe care mama ta mi-a mărturisit-o, acum că nu mai este printre noi.

— Era și timpul, am zis.

De fapt, uitasem de așa-zisele informații strict secrete ale pastorului.

— Da, îmi pare rău că mi-a luat atât de mult, dar a fost o decizie foarte dificilă pentru mine. În final, am fost influențat de faptul că e ceva care va avea un impact asupra ta pe plan personal și, posibil, asupra modului în care vei acționa în viitor. De asemenea, înainte de a muri, mama ta era frământată de această chestiune, întrebându-se dacă să îți spună ea personal. Cred că, în cele din urmă, asta ar fi decis să facă. Sunt de părere că aceste motive trec dincolo de responsabilitatea mea de a păstra confidențialitatea discuțiilor cu mama ta.

— Bine. Sunt sigură că Dumnezeu vă va înțelege raționamentul. Deci despre ce este vorba?

— Ah, ei bine, nu este genul de lucru pe care aș putea să-l divulg la telefon. Vino să mă vezi în sacristie și o să-ți explic.

— Dumneavoastră realizați că sunt la o sută șaizeci de kilometri distanță și că sunt însărcinată în opt luni?

— Da, domnișoară Green, și îmi pare rău că te pun pe drumuri, mai ales în situația delicată în care te afli. Dar sunt sigur că, dacă mama ta ar fi știut că urma să îți spun asta, ar fi vrut să o fac în persoană.

După cum s-a dovedit, luasem în considerare să mai fac un drum până în Midlands. Tehnoredactasem declarațiile pentru pastor, Margaret și mătușa Sylvia și voiam să supraveghez personal cum erau semnate.

— În regulă. Ce spuneți de vinerea următoare? am întrebat.

— Minunat.

Apoi a urmat o pauză.

— Poate că vrei să te însoțească un prieten sau o rudă pentru încurajare.

23

Kate a urcat în mansarda de deasupra apartamentului ei, în timp ce eu îi țineam scara și le zădărniceam eforturile lui Noah și Avei de a se duce după ea. După câteva clipe, a reapărut cu o geantă de mână umflată, plină de haine pentru nou-născuți, pe care mi-a dat-o jos pe scară.

— Aruncă-le în mașina de spălat și vor fi ca noi, a strigat Kate, dispărând înapoi.

Apoi mi-a adus un coșuleț de dormit pentru bebeluși, urmat de un sac negru plin de așternuturi și un scaun auto pentru bebeluși.

— Nu prea mai ai nevoie de altceva la început, doar un pachet de pamperși.

— Dar unde o să pun eu toate lucrurile astea?

— Găsești tu un loc. Gândește-te că apartamentul tău este un soi de TARDIS[15]. Vei fi uimită de câte încap în el.

M-am oferit să-i plătesc lucrurile, dar a refuzat.

— Le aducem înapoi aici sus când termini cu ele. Cine știe? Poate una dintre noi o să aibă nevoie de ele în viitor.

— Amuzant.

În seara aceea, am deschis geanta de mână și am întins pe jos ce era în ea: body-uri, maiouri, pulovere, geci, căciuli și mănuși. Totul era incredibil de mic; îmi aminteau de hainele pe care le aveam pentru păpușa mea Tiny Tears când eram mică. Am luat cu mine păpușa aia aproape peste tot, din ziua în care am primit-o cadou când am împlinit trei ani până în ziua în care a

dispărut misterios din dormitorul meu cât fusesem cu mama să facem cumpărături pentru Crăciun, cinci ani mai târziu. Mama mi-a zis că probabil o luasem cu mine și uitasem unde o lăsasem. Dar eu știam mai bine. Edward părea tare mulțumit de el când ne-am întors acasă, epuizate de la buluceala prin mulțimile de oameni din centrul orașului. Abia mai târziu, în seara aceea, mi-am dat seama de ce era așa. N-aveam nicio dovadă totuși, iar mama se supărase pe mine că lansasem o astfel de acuzație.

— N-aș zice că nemernicu' ăla mic nu-i în stare de așa ceva, a mormăit tatăl meu. În casa asta scapă basma curată.

În timp ce strângeam hainele pentru bebeluși, a sunat telefonul. Am aruncat o privire la ecran: era numărul lui Rob. Nu mai auzisem nimic de el de aproape o lună. În mod inexplicabil, am simțit cum îmi tremură mâna când m-am aplecat spre receptor. Am scuturat-o puțin înainte să răspund.

— Bună.

— Susan, ce mă bucur să-ți aud vocea. Parcă a trecut o veșnicie.

— Presupun c-a trecut ceva.

— Nici nu mi-am dat seama când a zburat timpul. Am fost ocupat până peste cap.

— Am văzut.

— Totul a mers excelent, Susan. M-am simțit atât de bine. A fost puțin ciudat la început cu Alison. M-a încercat; a vrut să se asigure că într-adevăr m-am schimbat și că nu mai sunt același ticălos din urmă cu douăzeci și ceva de ani. Cred c-am convins-o. A decis să-și ia liber să-mi arate împrejurimile din Edinburgh și să mă prezinte părinților și celorlalți doi copii ai ei. Unul e la facultatea din oraș, iar altul urmează un stagiu de practică la o firmă locală de cherestea.

— Ce drăguț.

— Într-adevăr. Toată lumea a fost așa de prietenoasă; complet diferiți față de când i-am contactat pe părinții ei cu mulți ani în urmă. Trecutul a fost îngropat. Probabil, ajută și faptul că au un nou țap ispășitor: fostul soț al lui Alison. Se pare că, în comparație cu el, n-am fost atât de rău.

— Presupun că l-ai cunoscut pe fiul tău.

— În cele din urmă, da. A început un doctorat la Universitatea Liverpool. Alison a propus să mergem în vizită la el ca să ne poată face cunoștință, așa că după o săptămână petrecută în Edinburgh, ne-am dus la el. Nu pot să-ți explic cum a fost; n-ar fi corect să zic că a fost cea mai bună zi din viața mea. Totuși, nu eram pregătit sufletește să-l întâlnesc. Știam foarte bine că era un tânăr de douăzeci și trei de ani, dar în subconștient pentru mine era tot un băiețel. De fapt, e la fel de înalt ca mine — poate puțin mai înalt — și mai corpolent. Și are o barbă stufoasă. E un tip uimitor. Cu siguranță, Alison a făcut o treabă minunată cu el.

— Mă bucur că v-ați împrietenit.

— Și nu doar atât. N-aș zice că e o relație tată-fiu. Nu cred că e posibil așa ceva după atâția ani. Dar, cu siguranță, s-a creat o legătură între noi. Alison a mai stat cu noi în Liverpool pentru câteva zile, apoi s-a întors în Edinburg, însă James a insistat să mai rămân. Era o cameră liberă în casa în care stătea cu chirie — am rămas acolo în cele din urmă. A fost efectiv minunat să petrec timp cu el. Am vizitat casa natală a lui John Lennon, ne-am dus într-un tur organizat pentru fanii trupei The Beatles, am luat feribotul și am traversat râul Mersey. Apoi i-am propus să-i arăt Birminghamul, așa că a venit să stea cu mine. L-am dus în locul în care eu și mama lui ne-am cunoscut și în câteva dintre locurile pe care le frecventam împreună. A plecat în dimineața asta. Vom face un efort să ne vedem regulat.

— Bănuiesc că o vei vedea regulat și pe Alison, acum că v-ați împăcat.

A râs.

— De fapt, nu ne-am împăcat.

„Nu ne-am împăcat“, mi-am repetat. „Nu ne-am împăcat.“

— Îmi pare rău să aud asta. Trebuie să fii tare dezamăgit.

— Nici măcar un pic. Când ne-am întâlnit în cele din urmă, mi-am dat seama pe loc cât de absurdă era întreaga idee. Mi-am construit în minte o imagine idilică despre cum arăta Alison și cum fusese cât am ieșit împreună, dar nu era adevărat, așa că nu avea cum să fie, cu siguranță, nici acum. Cred că-i o tipă extraordinară, m-am înțeles bine cu ea, a fost prietenoasă și amuzantă și poate că ar fi fost interesată dacă aș fi vrut să merg mai departe sau poate că nu. Dar din partea mea n-a fost nicio scânteie, deloc. E destul de ridicol că am fost atâta vreme obsedat de o persoană care n-a existat niciodată în realitate, care n-a fost decât în imaginația mea. Am fost un idiot. Dar eu și Alison vom rămâne prieteni. Îl avem pe James împreună și fiecare e o parte importantă din trecutul celuilalt. Dar nu face parte din planurile mele de viitor. M-am gândit o groază la lucrurile astea în ultimele săptămâni. Și îmi pare rău că nu te-am sunat atâta vreme. Am fost într-o mică bulă, în care realitatea a fost suspendată. O să mă revanșez față de tine.

— Nu-i neapărat nevoie.

— Ba din partea mea este.

A urmat o pauză.

— Oricum, a continuat el, zi-mi ce-ai mai făcut.

— Am fost ocupată cu pregătirea documentelor pentru proces, i-am zis, dându-mi seama că începeam să mă relaxez.

I-am explicat ce descoperisem în documentele medicale ale mamei. A fost surprins; Edward nu menționase niciodată despre diagnosticul de demență vasculară. Mi-a zis că se certaseră. Fratele meu aflase că fuseserăm împreună la petrecerea de Revelion; l-a făcut pe Rob agent dublu și ticălos trădător, acuzându-l că l-a înjunghiat pe la spate. Nu m-am putut abține să zâmbesc. I-am spus lui Rob despre complicațiile sarcinii și despre internarea în spital. Mi-a zis că și-ar fi dorit să-l sune Kate ca să vină să mă viziteze. Îi părea tare rău că nu fusese alături să mă sprijine.

Probabil, conversația noastră a durat mai mult de o oră, deși nu m-am uitat la

ceas. Spre final, i-am pomenit întâmplător că aveam să merg până în Midlands cu trenul în acea vineri ca să mă întâlnesc cu pastorul și să organizez semnarea declarațiilor de către martorii pe care îi aveam.

— E perfect. Ne vedem la gară și te duc oriunde vrei.

I-am refuzat oferta, poate nu atât de ferm pe cât ar fi trebuit, căci el a rămas de neclintit.

— Trebuie să meargă cineva cu tine, mi-a zis, din cauza sperieturii pe care ai tras-o cu sănătatea. Nu vrei să fii singură în caz că se-ntâmplă din nou.

Recunosc, am fost foarte fericită că a insistat; aveam să economisesc și timp, și banii dați pe taxi.

Am fost nefiresc de agitată pe parcursul călătoriei spre Birmingham. Nu puteam să identific motivul; poate era din cauză că urma să mă întâlnesc cu pastorul sau că îl vedeam pe Rob, dar n-avea sens nici într-un caz, nici în celălalt. Am încercat să mă concentrez pe cartea despre creșterea copilului pe care mi-o cumpărasem săptămâna trecută. Însă mi-am dat seama că tot citeam același paragraf. Kate mi-a zis să renunț la carte, întrucât copiii nu puteau fi antrenați ca niște maimuțe de circ, și că trebuia „să fac ceea ce îmi venea instinctiv“. Ea poate să zică asta, dar dacă nu-mi venea să acționez instinctiv? Un gând fără rost; bineînțeles că o să știu ce să fac.

În timp ce mă strecuram prin poarta de acces din stația New Street, l-am văzut înainte de a o face el. Se uita la tabela de sosiri, verificându-și ceasul. Am simțit un val de familiaritate; nu avea legătură cu aspectul lui fizic — era altceva. Senzația era puțin similară cu ceea ce simți atunci când deschizi ușa de la intrare după ce ai fost plecat o perioadă lungă de timp; cu ceea ce simți când dai peste ceva familiar, dar și când vezi ceva nou. Rob m-a zărit și el și a venit cu pași mari spre mine. Când a ajuns, s-a oprit, a ezitat, apoi a părut că se răzgândește. M-am trezit făcând și eu la fel. Recunosc că mi-am îngropat fața în uniforma lui de muncitor, în timp ce el a făcut la fel cu părul meu. Întrecuserăm o limită. Cât se poate de ridicol, știu asta. Mă simt jalnic numai când îmi amintesc. N-aveam nicio idee despre cum Dumnezeu trebuie să fi

arătat amândoi: o femeie mică de statură, cu o sarcină avansată și o ținută ireproșabilă și un bărbat înalt, cu părul ciufulit și cu haine de muncitor. În mod clar, îmi pierdusem mințile.

Am fost surprinsă să descopăr că Rob își spălase mașina și făcuse și curățenie înăuntru. Ba chiar pusese și o husă peste bancheta murdară și agățase un odorizant de mașină. Nu era tocmai o limuzină, dar măcar făcuse niște îmbunătățiri față de ultimele dăți. Pe drum, mi-a zis că în ultima vreme nu mai avea atât de mult de lucru; așa era mereu iarna. Cât fusese în Edinburgh și Liverpool, Billy supraveghease lucrările de renovare a casei sale. Era aproape terminată și se gândea că putea să o vândă și să obțină un profit bun. Întâmplător, un prieten de-ai săi care avea o firmă mare de peisagistică în Londra îl sunase ca să-i spună că primise mult prea multe contracte ca să se poată ocupa de toate. Îl întrebase dacă nu voia să-și unească forțele. Era o propunere bună, s-a gândit Rob; în sud ar fi putut exista o bază de clienți mai mare și nu-l lega nimic de Birmingham. Se părea că voia aprobarea mea. Nu înțelegeam de ce. I-am zis că nu mă priveau aranjamentele lui financiare și unde anume se muta.

— Poate. Dar m-ar ajuta să știu ce crezi.

Rob a continuat să-și prezinte planurile aflate în fașă și încă făcea asta când a oprit lângă poarta bisericii St Stephen. A sărit din dubă și a venit de cealaltă parte ca să mă ajute să mă dau jos.

— Vrei să vin cu tine? m-a întrebat. Ca să-ți ofer puțin sprijin moral?

— Nu, nu mă aștept să dureze prea mult. Doar așteaptă-mă aici.

Rob era în cimitir, studiind pietrele funerare când am deschis ușa bisericii și am zbughit-o călcând apăsat pe alee câteva minute mai târziu. A luat-o prin iarba udă și ne-am întâlnit la poarta bisericii.

— Am terminat cu una, mai avem două, a zis el după ce am urcat singură în dubă.

N-am răspuns. Doar m-am uitat înainte.

— Susan, ești bine? Te duc la Margaret.

Pauză.

— Cred c-o voi lăsa pe altă dată.

— E decizia ta. Atunci ne ducem direct către mătușa ta?

— Nu, nu, nu vreau să merg la Worcester. În mod cert, nu.

— Credeam că o să rămâi acolo peste noapte. Nu te așteaptă?

— Nu m-ai auzit, Rob? i-am tăiat-o. Ești surd sau prost? Nu vreau să merg la mătușa Sylvia. Nu vreau să merg la Margaret. Nu vreau să merg nicăieri.

— Vino aici, a zis Rob, încercând să mă cuprindă cu brațul pe după umeri. Nu știu ce ți-a zis ticălosu' ăla de popă, da' văd că te-a supărat. Vrei să mă duc peste el și să-i rup picioarele?

M-am retras și mi-am sprijinit fruntea de geam.

— Îmi pare rău. Hai să mergem la mine, a adăugat el, pornind motorul.

În drum spre casa lui Rob, m-am gândit la ce se întâmplase în timpul întâlnirii cu pastorul. De data aceasta, era rece ca gheața în sacristie; sistemul de încălzire avea probleme și reșoul antic cu doi elemenți nu era de niciun folos ca să alunge frigul de februarie. Am stat cu paltoanele și eșarfele pe noi, pastorul avea chiar și o șapcă din tweed și mănuși fără degete. Am început prin a-i arăta rezumatul declarației pe care o scrisesem în numele lui și care rezuma ceea ce-mi spusese ultima dată când ne întâlniserăm. L-a citit cu atenție, apoi l-a pus pe biroul din fața lui. Și-a așezat mâinile cu palmele în jos peste document.

— Îmi pare rău, mă tem că nu pot semna documentul în forma lui actuală.

— De ce nu?

— Nu că n-aș fi de acord cu ceea ce ai scris, dar mai există o chestiune care trebuie inclusă dacă tot depun mărturie în acest caz.

— Și care ar fi aceea?

— Cel mai bine e să o zic direct. Susan, mama ta a fost tare nefericită în unele luni din viața ei. Păstra un secret. Bănuia că avea să-și întâlnească în curând Creatorul și se frământa dacă să se deschidă în fața ta sau nu. Pot să te întreb ceva? Ți-ai văzut vreodată certificatul de naștere?

— Nu, am răspuns. Mama mea l-a pierdut cu ani în urmă.

Nu îmi bătusem capul vreodată să obțin o copie. Bănuiesc că aș fi putut să o fac dacă voiam pașaport sau carnet de conducere, dar n-am fost tentată niciodată să obțin vreunul.

— Și ce treabă are asta cu chestiunea despre care vorbim, oricum?

— Mama ta nu ți-a pierdut certificatul. L-a ascuns.

— De ce Dumnezeu ar fi făcut asta?

— Nu voia să dai peste el, pentru că, dacă l-ai fi găsit, ai fi văzut că ea nu era mama ta naturală. Draga mea, îmi pare tare rău că trebuie să-ți spun asta; ai fost adoptată de părinții tăi când aveai doar câteva săptămâni.

— Ha, ha. Chiar că și-a pierdut mințile, am zis eu. Credea cu adevărat că nu m-a născut?

— Nu era o halucinație. Am avut multe, multe discuții pe acest subiect: despre dilema morală de a păstra un secret față de tine și despre suferința pe care ți-ar fi pricinuit-o dacă aflai despre asta. Povestea pe care mi-a spus-o era prea convingătoare și plauzibilă ca să poată fi un produs al imaginației sale. Știu că trebuie să fie un șoc teribil pentru tine.

— Nu e adevărat. E o minciună. Aș fi știut dacă eram adoptată. Aș fi simțit ceva. Toată lumea zicea mereu cât de mult semănam cu părinții mei. Unde-i

dovada? Sunt doar niște afirmații ale dumneavoastră. Pentru numele lui Dumnezeu, ați putea să inventați toate astea, ce știu eu.

— Dacă ți-e greu să accepți — și înțeleg de ce — pot să-ți sugerez să te uiți în certificatul tău de naștere? Mama ta mi-a zis că l-a păstrat. Mă gândesc că e posibil să fi anticipat o situație ca asta.

— Și unde a zis că e?

— În cutia ei cu bijuterii. Cusătura materialului e slăbită. L-a ascuns înăuntru. Îmi pare tare, tare rău.

— Așa ar și trebui să vă pară, când răspândiți povești ridicole fără să le verificați. E ceva nedemn de dumneavoastră și de poziția pe care o aveți. O să fac plângere la episcopie sau sinod sau ce-o mai fi.

Am înșfăcat declarația nesemnată care încă stătea pe birou, în fața pastorului, și am plecat.

Când am intrat în holul casei lui Rob, am fost izbită inițial de o căldură primitoare, mai ales după ce stătusem în sacristia aceea înghețată și în bătaia aerului rece în duba lui Rob, și apoi de un miros de vopsea, de lac de mobilă și de adezivi pentru tapet. Locul fusese transformat dintr-o dărăpănătură în ceva care aproape semăna cu o casă.

— Trebuie să dau un telefon, i-am zis lui Rob, întinzându-i paltonul.

— Poți să o faci din sufragerie. O să pun apă la fiert.

Telefonul a sunat de vreo șase ori, până când, într-un final, Kate a răspuns.

— Am nevoie să-mi faci o favoare, i-am zis. Poți să folosești cheia de rezervă ca să intri în apartament și să iei cutia de bijuterii a mamei mele de pe raftul de sus al bibliotecii?

— Nicio problemă. Așteaptă un minut.

Am auzit zăngănit de chei, pași pe scări, sunetul încuietorii care s-a deschis și alarma antifurt dezactivată.

— Bine, am luat cutia. Ce vrei să fac cu ea?

— Deschide-o, golește-o și vezi dacă nu cumva cusătura materialului de la bază este slăbită.

S-a auzit cum a început să caute.

— Da, este. E un document împăturit înăuntru. Pare să fie un certificat de naștere.

Inima a început să-mi bubuie în piept, palmele îmi erau transpirate. Am crezut că o să scap telefonul din mână.

— Poți să-l despăturești și să citești numele copilului și pe cele ale părinților?

— Copilul este Susan Mary Green. O, e certificatul tău de naștere. Numele mamei este Sylvia Grainger. Iar la numele tatălui nu este trecut nimic. Susan, ce se întâmplă? Ești bine?

— Îți mulțumesc c-ai făcut asta, i-am zis. Poți să pui totul la loc și să încui ușa după tine?

Am închis. Îmi era rău; totul în jur a început să devină neclar ca atunci când acuarelele se întrepătrund unele în altele, scurgându-se. M-am așezat pe un fotoliu și m-am aplecat în față, cu coatele pe genunchi și capul în mâini.

Lucrurile începeau să prindă contur din nou când Rob a intrat în cameră, cu o tavă pe care se aflau un ceainic din oțel inoxidabil, căni desperecheate și un pachet de biscuiți digestivi cu ciocolată.

— Asta o să te ajute, mi-a zis el, așezând tava pe o masă mică.

S-a uitat la mine. Și-a dat seama că nu avea să mă ajute.

— Vrei să vorbim?

— Nu mă simt bine. Aș putea să mă întind undeva? Doar puțin.

— Nu vine copilul, nu-i așa?

— Nu, nimic de genul ăsta. Doar că am nevoie să mă odihnesc.

M-a condus la etaj, spunându-mi că nu avea decât un pat la acel moment, dar eram bine-venită să-l folosesc. Camera era austeră; proaspăt decorată, dar încă mai trebuia personalizată. Singurul indiciu despre ocupantul camerei era un teanc de cărți de horticultură de pe noptieră. După ce a tras draperiile la loc, Rob m-a ajutat să mă descalț.

— O s-o sun pe mătușa ta să-i spun că nu vii. Am pe undeva numărul ei pe care mi l-a dat când mi-a propus să mă ocup de grădină. Dormi cât de mult vrei. O să fiu jos dacă ai nevoie de mine.

Am închis ochii, dar n-aveam nicio șansă să mă odihnesc când capul îmi bubuia în halul ăla. Mătușa mea îmi era mamă, iar mama îmi era mătușă; tata nu era deloc înrudit cu mine. Era aproape imposibil să accept așa ceva. Am încercat să găsesc o explicație. Mătușa Sylvia era cu cincisprezece ani mai tânără decât mama, așa că ar fi avut șaptesprezece ani când m-ar fi născut. Asta s-ar fi întâmplat cu câțiva ani înainte de a se mărita cu unchiul Frank. Mama ar fi avut puțin peste treizeci de ani, fiind căsătorită cu tata de șase ani. Nu puteam să înțeleg cum mătușa Sylvia ar fi putut să renunțe la copilul ei. Un copil pe care îl purtase în pântece, așa cum îl port eu pe al meu. Nu puteam să înțeleg nici cum părinții mei ar fi putut adopta un copil care nu era al lor. Și de ce ar fi ținut totul secret? Niciunul nu mi-a dat impresia că relația noastră ar fi alta decât ceea ce părea să fie. Mătușa Sylvia ne vizita cu o regularitate enervantă, dar asta pentru că avea o relație foarte apropiată cu sora ei. Și mereu fusese foarte interesată să afle ce făceam, dar am presupus că asta se întâmpla pentru că era o fire băgăcioasă. Mătușa Sylvia: aiurită, superficială, obsedată de ea. Gândul că eram fiica ei mă îngrozea. Copilăria mea — tot ce mi se zisese sau mi se făcuse, tot ce trăisem sau simțisem — era bazată pe o minciună.

Cam după o oră, m-am dus jos. Se întunecase afară; draperiile fuseseră trase, lămpile aprinse și focul pornit în șemineu. Am auzit sunetul radioului venind din bucătărie, unde l-am găsit pe Rob stând la o masă și citind ziarul local. S-a ridicat când am intrat în bucătărie și m-a întrebat cum mă simțeam. Mi-am cerut scuze pentru comportamentul meu ciudat. I-am explicat că pastorul îmi spusese ceva despre mama mea care mă șocase și mă supărase. M-a întrebat din nou dacă voiam să vorbim; i-am zis că nu.

— Sunt hoteluri prin apropiere? am întrebat. Trebuie să discut niște lucruri cu mătușa Sylvia. M-am hotărât să mă duc la ea mâine-dimineață, așa că n-are rost să iau trenul înapoi spre Londra în seara asta.

— Uită, mi-a zis Rob. Rămâi aici.

Ca să fiu sinceră, aveam nevoie de companie. Nu eram în stare să fiu pe cont propriu. Am petrecut o seară serioasă, casnică mai degrabă. L-am ajutat pe Rob să pregătească legumele, apoi m-am uitat cum și-a văzut de treabă la aragaz. Am băut o sticlă de vin împreună; aveam nevoie. După ce am mâncat, Rob a spălat vasele și eu le-am șters. Am vorbit despre proiectele recente la care lucram, despre cum orașul Birmingham se schimbase de-a lungul anilor, despre filme pe care le văzuserăm amândoi sau pe care voiam să le vedem, ocolind cu grijă subiectul legat de ceea ce-mi spusese pastorul de la St Stephen. Spre finalul serii, mi-am putut da seama că Rob avea ceva în minte. Când mă pregăteam să mă duc la culcare, a adus subiectul în discuție.

— Vrei să dorm pe canapea sau putem să împărțim patul? E un pat dublu, așa că e suficient spațiu pentru amândoi — adică pentru toți trei mai exact.

M-a prins nepregătită cu propunerea asta. În mod evident, dacă aș fi avut mai mult timp la dispoziție ca să mă gândesc, sau dacă aș fi fost mai mult eu însămi, n-aș fi avut nicio ezitare să-l trimit răspicat să doarmă pe canapea.

— Nu știu, i-am zis. E casa ta; e decizia ta.

— Bine, atunci o să-l împărțim.

Presupun că aș fi putut să-i spun lui Rob că prefer să dorm singură la urma urmei. Dar n-am făcut-o. Mereu am fost o persoană care urăște inconsistența.

Când m-am trezit a doua zi dimineață, am descoperit că trupul lui cald era lipit de spatele meu și cu un braț îmi cuprindea burta — ei bine, trebuie să spun că n-a fost complet neplăcut.

Acronim pentru Time And Relative Dimension In Space — mașină a timpului și navă spațială care apare în seria SF televizată „Doctor Who“. (N.t.)

24

— Ce păcat că n-ai putut ajunge ieri, fiindcă le-ai ratat pe Wendy și Chrissie. Au fost foarte dezamăgite că n-o să apuce să te vadă, dar trebuiau să plece. S-au dus la ski. Nu-mi amintesc unde. Parcă Europa de Est, nu-s sigură. Unchiul Frank le-a dus la aeroport. Se întoarce până la prânz. Rob a sunat ieri să-mi spună că nu erai în apele tale. Se poate întâmpla când ai sarcina așa avansată, dacă n-o iei ușor. Și eu am fost la fel cât am fost însărcinată cu gemenele. „Sylvia, ia-o mai ușor, mai e și mâine o zi“, îmi zicea unchiul Frank. Dar știi și tu cum sunt. Nu pot să stau locului o secundă. De asta-s așa în formă.

S-a oprit pentru un moment la sunetul roților mașinii pe prundiș.

— O, Rob pleacă. Nu rămâne și el? Abia așteptam să stau la taclale cu el. Am văzut o reproducere după David al lui Michelangelo care ar arăta fantastic în pavilionul din grădină, dar voiam să știu și opinia lui artistică. Pa-pa, Rob, dragule, ne vedem mai târziu. Susan, nici nu știi cât mă bucur că voi doi sunteți împreună. E o partidă bună. Mereu mi-au plăcut bărbații cu propria lor afacere. Ar fi trebuit să te bați cu mine pentru el dacă aș fi fost cu douăzeci de ani mai tânără.

Toate astea înainte de a apuca să trec pragul ușii pe care scria „Wendine“ sau măcar să spun „bună“. De dimineață, i-am explicat lui Rob că rolul lui în ziua aceea era să fie doar șofer de taxi; prezența lui la întâlnirea cu mătușa mea avea să fie un impediment. Mi-a zis că era în regulă pentru el. Existau o casă și o grădină proiectate de Capability Brown în apropiere, unde ar fi putut petrece bucuros două ore. Însă acum, în mod ciudat, în timp ce îi urmăream duba dispărând în lungul aleii, aproape că regretam că nu-i dădusem voie să mă însoțească. Povara subiectului pe care trebuia să-l aduc în discuție de față cu mătușa mea atârna greoaie pe umerii mei.

În timp ce stăteam în bucătărie și așteptam să se facă odată cafeaua, am depus un efort colosal ca să stau la taifas cu mătușa Sylvia, discutând despre un subiect important: dacă i-ar fi stat bine cu breton sau nu. În cele din urmă, după ce am tratat subiectul din toate unghiurile posibile, a apăsat pistonul cafetierei ca să o oprească și s-a aplecat ca să arunce o privire înăuntru.

— Cred că am lăsat-o cam mult. O să-l trezească de-a binelea pe ăsta micu', a zis ea, îndreptându-se și mângâindu-mi burta cu afecțiune.

A luat două căni de porțelan cu model floral din bufet, a turnat cafeaua și a pus trei linguri de zahăr într-una. S-a oprit cu lingura în aer.

— Vrei și tu zahăr, iubito? Știu că n-ar trebui, dar mereu ți-au plăcut dulciurile, de când erai mică. „Sylvia, ești tu deja suficient de dulce", obișnuia să-mi zică tăticul, dar puțin din ce-ți place îți face bine.

Am refuzat. S-a dus la frigider și s-a întors cu un borcan și cu o sticlă.

— Frișcă sau lapte? m-a întrebat ea, punându-și un strat gros de frișcă în cană.

— Neagră simplă, te rog.

— Ooo, nu ești genu' sofisticat?

Stăteam pe niște canapele crem de piele în sufragerie, față în față, cu o măsuță de cafea între noi, în stilul Ludovic al XIV-lea, pe care se afla declarația tehnoredactată. Mătușa Sylvia s-a aplecat în față, s-a dus la ultima pagină și a semnat, fără să arunce nici măcar o privire la conținut. I-am zis că poate ar fi vrut să o citească înainte, dar mi-a spus că nu era nevoie.

— Tu te pricepi mai bine la cuvinte decât mine, iubito. Știu c-o să fie în regulă.

M-am tot întrebat dacă, deoarece circumstanțele se schimbaseră, ar fi trebuit să o rog în continuare pe mătușa Sylvia să semneze declarația. În final, am hotărât că ar fi trebuit; oricare urma să fie concluzia discuției de azi, eu tot aveam nevoie de declarațiile martorilor ca să susțin probele medicale din

cazul meu împotriva lui Edward.

— Acum, că am scăpat de asta, zi-mi ce-ai mai făcut, m-a întrebat mătușa Sylvia, luându-și cana și începând să adune cu lingurița frișca de deasupra.

— Am fost să-l văd pe pastorul de la St Stephen ieri.

— Frumos. A fost prieten bun cu mama ta. Mereu are o ținută impecabilă, deși are barbă.

— Mi-a zis că mama a avut un secret.

Mătușa Sylvia și-a pus pe masă cana și lingurița și a început să-și curețe scamele de pe fustă.

— Așa ți-a zis, iubito? Mă-ntreb de ce-o fi zis așa ceva. Dar bănuiesc că toată lumea are ceva de ascuns. Sunt sigură că nu era ceva important. Ar fi trebuit să aduc niște biscuiți pentru cafea. Am niște fursecuri scoțiene minunate. Vrei unul? a zis ea și s-a ridicat.

— Se pare că mama i-a spus că sunt adoptată.

Eram calmă, mai calmă decât mi-aș fi închipuit că aș putea fi. Mătușa s-a așezat la loc. Roșeața de pe gât i s-a urcat în obraji.

— Era confuză; tu ai zis-o. Cu toții am văzut asta, nu-i așa?

— Nu și în privința asta. Știu cine este trecută ca „mamă“ pe certificatul meu de naștere. Am venit azi aici pentru că voiam să o aud de la tine.

— Nu știu despre ce vorbești… O, Susan, iubito, a început să plângă mătușa Sylvia. O, nu știu ce să zic.

— Ce zici să-mi spui adevărul? E timpul s-o facă cineva.

— N-ar fi trebuit să afli în felul ăsta. Nu credeam că Patricia încă mai avea certificatul ăla de naștere. Mi-a zis că l-a distrus după adopție. Când l-ai găsit?

— Ieri. Era ascuns în cutia de bijuterii a mamei.

— Nici nu pot să-mi imaginez la ce trebuie să te fi gândit.

S-a ridicat din nou și a înconjurat măsuța de cafea împleticindu-se ca să se așeze lângă mine. A încercat să-mi ia mâinile într-ale ei, dar mi le-am tras, ducându-mă în celălalt capăt al canapelei.

— Nu, i-am zis. Te rog, nu mă atinge. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat.

— Susan, am vrut să-ți zic încă de când erai mică. Dar n-am putut, bine? Patricia era mama ta. Te creștea ca pe propria ei fiică. Nu puteam să dau totul peste cap. Aș fi supărat toată familia: pe mama ta, pe tatăl tău, pe bunica și pe bunicul, pe unchiul Frank. Și te-aș fi zăpăcit. Am făcut ce-am crezut că era cel mai bine. Am făcut ce voia toată lumea.

— Și atunci, de ce nu mi-ai zis imediat după ce-a murit mama?

— M-am gândit la asta, sinceră să fiu. Dar o jeleai pe mama ta. Apoi am aflat că ești însărcinată. Mi-am zis că nu era cazul să-ți mai pun și asta-n cârcă. Trebuia să le spun lui Wendy și Chrissie. Unchiul Frank știe. I-am zis înainte să ne căsătorim. A avut el emoții în privința căsătoriei, dar mi-a rămas alături în cele din urmă. O să le spun fetelor de îndată ce se întorc de oriunde-s plecate. Odată ce-o să se obișnuiască, o să fie în al nouălea cer că ești sora lor.

— Nu mă interesează dacă le zici sau nu; te privește. Tot ce vreau, am adăugat încet și ferm, este adevărul despre nașterea mea.

Din holul de la intrare s-a auzit un telefon. Mătușa mea s-a ridicat ca să răspundă, apoi s-a răzgândit. Am așteptat amândouă, fără să ne spunem un cuvânt, ca apelul să se încheie sau să răspundă robotul automat. În cele din urmă, s-a oprit. Mătușa Sylvia și-a dres glasul.

— Susan, iubito, eram atât de tânără, a început ea să-mi spună povestea nașterii mele. Aveam doar șaptesprezece ani când am aflat; încă locuiam acasă cu părinții. Se întâmpla la mai puțin de un an de când renunțasem la școală și tocmai ce fusesem angajată pentru prima dată — la magazinul de

cravate din galeria comercială Rackhams. Toți băieții umblau după mine, dar niciodată nu întreceam limita. Doar o singură dată s-a-ntâmplat. Când mi-am dat seama că eram însărcinată, m-am îngrozit. Simțeam că mi-am distrus viața.

A scuturat din cap, vrând să-și alunge amintirea aceea.

— Ai fi putut să faci avort, dacă chiar era o greșeală teribilă, i-am tăiat-o. Nu trebuia să aduci pe lume un copil nedorit.

— Nu spune „nedorit“. N-a fost așa. Nu m-am gândit nici măcar o dată să întrerup sarcina. Nu pentru că nu eram de acord cu așa ceva; cunoșteam câteva fete care o făcuseră și nu avuseseră niciun regret, dar, dintr-un motiv anume, am decis pe loc că nu aveam s-o iau pe calea aceea.

Copilul îmi apăsa pe vezică și nu era deloc confortabil. Mi-am schimbat poziția pe canapeaua aceea de piele alunecoasă.

— Și atunci de ce m-ai dat?

Mătușa Sylvia a tresărit.

— Când a început să se vadă că eram însărcinată, am știut că nu mai aveam cum să o ascund. Singura persoană la care m-am putut gândi, căreia puteam să-i spun, era mama ta. Era deja căsătorită cu tatăl tău și locuiau în oraș, așa că nu ne vedeam prea des. M-am întâlnit cu ea în cafeneau Kardomah într-o sâmbătă în timpul pauzei mele de masă de la prânz. Tremuram ca varga când i-am zis. Am crezut că o să se înfurie. Ține minte că era cu cincisprezece ani mai mare decât mine, așa că era mai mult decât o soră mai mare. Dar a fost atât de înțelegătoare. M-a întrebat cine era tatăl și dacă avea să facă ce se cuvine. I-am zis că era cineva pe care îl întâlnisem la o seară de dans și că nu-l mai văzusem de atunci. „Totul o să fie bine“, mi-a zis. „O să le explic eu mamei și tatei. Orice ar spune, o să-ți fiu alături.“

Mătușa Sylvia s-a ridicat ca să ia un suport aurit de șervețele de pe masă, în timp ce eu încercam să procesez faptul că eram pur și simplu rezultatul unei aventuri de-o noapte. S-a așezat din nou pe canapea și și-a tamponat colțurile ochilor, având grijă să nu-și strice machiajul.

— Mă simt atât de vinovată că i-am zis mamei tale și că am pus toată povara pe umerii ei, dar s-a ținut de cuvânt. A venit acasă a doua zi, s-a așezat la masă cu bunica și bunicul și le-a zis totul. Ca și cum nu trebuia să-mi fac nicio grijă. Bunica ta fierbea de furie, iar bunicul tău arăta de parcă avea să mă snopească în bătaie. Apoi au început să pună tot felul de întrebări: „Ce-o să zică vecinii?“, „Cum ai de gând să-l întreții?“, „Cine o să se mai mărite cu tine acuma?“ N-aveam ce să le răspund. Dar mama ta a avut. Probabil s-a gândit la toate astea. „Am dreptate că n-o să primești niciun ajutor din partea tatălui?“, a întrebat ea. I-am zis că da. „Am dreptate că nu vrei ca acest copil să-ți distrugă viața?“ „Ei bine, da“, i-am răspuns eu din nou. „Atunci nu există decât o singură soluție, Sylvia“, mi-a zis ea. Era evident spre ce se îndrepta. „Dar nu pot să-l dau pur și simplu unui străin“, i-am zis. „Nu unui străin. Mie și lui Clive“, mi-a explicat ea.

— De ce ar fi făcut așa ceva? Era problema ta, nu a ei. Era un sacrificiu enorm, chiar și pentru o soră.

— N-a fost un sacrificiu pentru ea. Vezi tu, părinții tăi încercaseră să aibă un copil de când se căsătoriseră. Mama ta fusese însărcinată de trei ori, dar pierduse toate sarcinile, una după alta. Simțea că timpul trece; mama ta avea treizeci de ani și se gândea că n-o să poată duce o sarcină până la termen. Probabil s-a gândit că totul s-a întâmplat cu un motiv. Îmi amintesc că a planificat totul. „Sylvia poate să-i spună șefului ei că o să se mute cu rudele ei pentru o perioadă. Va trebui să-și dea demisia, dar să sperăm că o s-o angajeze din nou. Poate să se ducă la mătușica Gladys în Rhyl până o să nască, apoi poate să se întoarcă acasă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Iar eu și Clive putem adopta copilul. În felul acesta rămâne în familia noastră și toată lumea e fericită.“ Bunicii tăi s-au liniștit puțin după asta. Două probleme rezolvate dintr-o lovitură, după cum vezi: infertilitatea mamei tale și sarcina mea neplanificată.

— Foarte convenabil. Totul a fost băgat sub preș.

— Nu s-a deranjat nimeni nici măcar să mă întrebe, iubito. Cu toții au presupus că voi accepta. Ceea ce am și făcut; nu puteam să văd altă alternativă. Dar în săptămâna de după nașterea ta, când mama ta și tatăl tău au venit în Rhyl, m-am gândit că n-o să pot să te dau. Erai așa de frumoasă. Aveai cei mai albaștri ochi pe care îi văzusem vreodată, iar ciuful tău de păr

din vârful capului era cel mai fin lucru pe care îl atinsesem vreodată. În timp ce stăteau la taclale cu mătușica Gladys, te-am învelit într-o pătură și ți-am pus iepurașul lângă tine — îl tricotasem în ultima lună înainte de a te naște — și te-am ținut strâns, cât de tare am putut.

Domnul Iepurilă. Mereu a fost preferatul meu când venea ora de culcare; acum era înfășurat în hârtie de împachetat într-o cutie de pantofi în fundul dulapului meu cu haine. Mereu am crezut că mama mi l-a tricotat.

— Când mama și tatăl tău au plecat, te-au luat cu ei. N-am plâns niciodată atât de mult în viața mea. Mi-am tot spus că nu era ca și cum te-aș fi pierdut pentru totdeauna; tot puteam să te văd oricând voiam. Puteam să te îmbrățișez, să vorbesc cu tine și să te văd cum crești.

Mătușa Sylvia și-a tras nasul, a inspirat adânc și mi-a zâmbit. M-am întors spre polița din marmură albă de deasupra șemineului. Era plină de fotografii înrămate cu mătușa Sylvia, unchiul Frank, Wendy, Christine și nepoții. Am observat că, în capătul dinspre mine, era o fotografie mică, alb-negru, într-o ramă în formă de inimioară cu un copil nou-născut. Dacă era Wendy sau Christine, ar fi trebuit să fie o altă fotografie identică înrămată. Dar nu era.

— Oricum, am mai stat în Rhyl pentru câteva săptămâni, până am trecut peste naștere și arătam aproape normal. Totul a decurs exact cum plănuise mama ta. Vecinii n-au știu nimic despre asta, iar cei de la Rackhams m-au angajat înapoi. Mama ta obișnuia să vină cu tine în vizită în fiecare săptămână. La început, mi-a fost greu să te văd în brațele ei și să trebuiască să-mi iau rămas-bun de la tine din nou. Dar apoi cred că pur și simplu m-am obișnuit cu asta. Ai devenit fiica Patriciei și nepoata mea.

— Cât de convenabil pentru tine, am zis, întorcându-mă cu fața spre mătușa mea.

A tresărit din nou, dar și-a continuat povestea.

— Toată lumea a fost surprinsă când mama ta a rămas însărcinată un an mai târziu, dar am presupus că va pierde sarcina la fel ca pe celelalte. De data asta însă a reușit să ducă sarcina până la termen. N-am văzut-o niciodată mai fericită decât în ziua în care a venit Edward pe lume.

— Îmi imaginez.

— Ca să fiu sinceră, eram verde de invidie când o vedeam cu mica ei familie. În cele din urmă, l-am cunoscut pe unchiul Frank și le-am avut pe gemene, iar restu-i istorie. Îmi pare rău, Susan. Îmi pare rău că mama și tatăl tău nu ți-au spus niciodată adevărul. Dar poți să vezi, nu-i așa, că eu n-am nicio vină? Eu am făcut doar ce mi s-a spus. Îmi doresc ca lucrurile să fi fost diferite, dar accepți ceea ce-ți dă soarta. Acum, că știi adevărul, nu va mai trebui să mă prefac. Ești fata mea acum. Mereu vei fi.

Tușul și rimelul i se prelinseseră și formaseră mici picături negre în colțul ochilor. Mătușa Sylvia și le-a tamponat din nou cu un șervețel.

— Și tatăl meu biologic? Trebuie să știu tot ce-ți amintești despre el.

Expresia i s-a schimbat, trecând de la autocompătimire la furie.

— Trebuie să-mi adun gândurile, iubito. Mă duc repede până în camera fetiței. Mă întorc cât ai clipi.

A început să mă cuprindă un sentiment de claustrofobie; tavanul camerei părea să fie prea jos, covorul, prea gros, aerul, prea încărcat de la parfumul răspândit de odorizantul de cameră care se afla pe o masă pentru cărți de joc din apropiere. M-am ridicat, am ieșit pe ușa care ducea spre seră și am aruncat o privire pe geam. Cerul era de un gri-inox și se stârnise o mică burniță — puțin mai mult decât o ceață, dar care te udă în câteva secunde. Copacii aveau ramurile dezgolite și nu era niciun semn de viață în straturile de flori îmbibate cu apă. M-am uitat cum o coțofană solitară a aterizat pe o căsuță pentru păsări folosită ca hrănitoare, dar și-a dat seama că nu era nimic acolo pentru ea, așa că și-a luat zborul. După o vreme, a reapărut și mătușa Sylvia în pragul ușii, părând resemnată.

— Mă duc să-mi pun un pahar de vișinată înainte să continui. Îmi fac curaj ca danezii. Vrei și tu unul?

— Nu, mulțumesc, i-am zis.

Când s-a întors, cu un pahar din cristal în mână, a propus să ne facem comode

în sufragerie din nou.

— Aș prefera să stau aici.

— Dar e așa de frig. Nu pot să fac să fie suficient de cald iarna pentru sera de portocali.

— Chiar nu-mi pasă.

M-am așezat într-un fotoliu de răchită și mătușa Sylvia, reticentă, a făcut la fel.

— Deci? Ce poți să-mi zici despre tatăl meu?

— Susan, nu-s sigură dacă să-ți spun asta. Nimeni nu știe despre asta, în afară de mine; nici măcar unchiul Frank. Aș fi luat secretul în mormânt — probabil, așa ar fi cel mai bine pentru toată lumea —, dar o să-ți spun. Ai dreptul să știi toată povestea. Fără alte secrete, așa-i?

Mătușa Sylvia s-a uitat în jos la mâinile ei și a început să-și facă de lucru cu un inel încrustat cu diamante de pe deget.

— După cum am spus, aveam doar șaptesprezece ani la vremea aceea, deși lumea îmi spunea, de obicei, că păream mult mai mare, din cauza felului în care mă îmbrăcam; știi și tu, ca un star de cinema. Mereu mă uitam la mama ta. Avea totul: un soț, o casă, o slujbă; suficienți bani ca să-și cumpere lucruri drăguțe. O fi greu de crezut acuma, dar tatăl tău era un bărbat atrăgător pe vremea aceea. Avea treizeci și doi de ani, era respectat în domeniul lui și foarte fermecător. Chestia e că aveam o mică slăbiciune pentru el. Bineînțeles, deja bea prea mult. Toată lumea știa asta.

— Era alcoolic.

— Știu, iubito, dar în zilele alea părea să fie doar un tip care-o luase puțin pe arătură, ca Olivier Reed sau Richard Harris. Faptul că bea era văzut ca un semn de răzvrătire, nu ca un semn de slăbiciune și ceva distructiv, cum s-a dovedit mai târziu. Nimeni nu s-a gândit că asta o să-l doboare.

— Și de ce ar fi toate astea relevante?

A urmat o pauză lungă. Puteam să aud ticăitul slab al ceasului de masă aurit, în stilul franțuzesc al secolului al XIX-lea, răzbătând prin ușa sufrageriei și zgomotul de tractor din depărtare.

— În seara cu pricina, fuseserăm la o nuntă în familie. La nunta verișoarei Shirley, o mai ții minte? Locuiește în Australia acum.

Am încuviințat din cap.

— Era într-o vineri, a continuat ea, și trebuia să mă trezesc devreme a doua zi ca să merg la muncă, așa că am hotărât să nu stau până la final. Shirley a propus ca tatăl tău să mă ducă acasă și apoi să se întoarcă la petrecere. El n-a fost încântat, pentru că se simțea bine, dar tocmai își luase o mașină nouă, cu care cred că-i plăcea să se dea în spectacol, așa că în final a acceptat. Băuse deja câteva pahare, dar pe vremea aceea oamenii nu-și băteau prea tare capul cu asta. În drum spre casă, a glumit cu mine, zicându-mi că eram Brigitte Bardot de Birmingham. Când am ajuns acasă la bunicii tăi, s-a hotărât să intre și să mai bea un pahar pentru drum; știa unde își ținea tata whisky-ul.

— Nu înțeleg de ce-mi spui toate astea. Te-am întrebat despre tatăl meu biologic, nu despre tatăl meu adoptiv.

— Ajung și acolo, iubito. Spre asta mă îndrept.

Și-a luat paharul de vișinată, a băut din el și a continuat.

— Eram deja puțin amețită; de obicei, nu beam, dar în seara aia am băut câteva sticle de Babycham[16]. Am pus un disc al lui Tom Jones pe gramofon și am început să dansez. Tatăl tău s-a ridicat și mi s-a alăturat; la început, ne-am prăpădit de râs, făcând mișcări caraghioase de dans.

A mai luat o gură din paharul ei și am observat că îi tremurau mâinile. Brusc, mi-am dat seama încotro se îndrepta discuția; am sperat din tot sufletul să mă înșel.

— Ei bine, s-o lăsăm așa, a oftat ea. S-a întâmplat o singură dată. Am regretat imediat ce-am făcut și mi-am dat seama că și el. A plecat imediat după și nu

l-am mai văzut săptămâni întregi. Nu i-am spus niciodată că am rămas însărcinată.

— Nuuu!

— Singura dată când a vorbit cu mine despre asta a fost după ce mama ta a venit cu ideea de a adopta copilul. A venit la Rackhams într-o după-amiază, la scurt timp după ce mi-am dat demisia. Mi-a zis doar atât: „E al meu?“ I-am răspuns că da, iar el a zis: „Îmi pare rău“. Și asta a fost tot.

— Nuuu! Doamne, nu!

Am strâns tare din ochi.

— A doua zi, mama ta a sunat să spună că tatăl tău a acceptat să adopte copilul. Ea n-a știut niciodată că el era tatăl tău adevărat. Cel puțin, eu n-am zis niciodată nimic. M-am întrebat uneori, de-a lungul anilor, dacă tatăl tău ar fi putut să-i spună asta când era beat, dar, chiar dacă a făcut-o, ea n-a arătat-o niciodată. Ne-a interzis tuturor din familie — inclusiv mie — să mai vorbim despre adopție. Ne-am comportat ca și cum era copilul ei. Ești prima persoană căreia îi spun toate astea, mi-a explicat ea, apoi a dat pe gât restul vișinatei și a pus paharul pe masă. Susan, trebuie să înțelegi că nimic din toate astea nu s-au întâmplat din vina mea sau a tatălui tău. El n-a mai manifestat înainte vreun astfel de interes față de mine. Au fost doar câteva minute în care ne-am pierdut amândoi mințile. Totuși, acuma nu regret ce s-a întâmplat, când mă uit la tine. Ești o fată minunată, atât de deșteaptă și de frumoasă. N-aș fi putut să fiu mai mândră de tine. Și o să-mi faci și un nepot. Singurul lucru care mă întristează e când mă gândesc prin câte a trebuit să treci din cauza problemelor cu băutura pe care le-a avut tatăl tău. Știu că ți-a fost greu. Mi-a fost greu și mie să stau pe margine și să mă uit. Dacă aș fi putut să te iau înapoi, aș fi făcut-o. Dar n-am putut.

Mătușa Sylvia a tăcut în cele din urmă. Părea să aștepte o reacție din partea mea, dar nu eram în stare să-i răspund, așa cum n-ar fi putut să o facă o statuie sculptată dintr-un bloc de gheață. Povestea ei despre cum fusesem concepută îmi tot răsuna în cap, ca și cum un ghețar s-ar fi desprins și ar fi căzut în ocean. Sângele îmi era înghețat în vene; valuri de durere ascuțită îmi străpungeau capul, orbitele ochilor, rădăcinile dinților. În urechi îmi răsuna

un țiuit ascuțit și mi se părea că plămânii îmi luau foc de la aerul din încăpere.

— Înțelegi, nu-i așa, Susan? Spune că da, iubito. Spune-mi că n-ai niciun resentiment față de mine. Mă bucur c-ai aflat, să fiu sinceră. Ăsta poate fi un nou început pentru noi, acum că nu mai avem nimic de ascuns.

Îmi mângâia mâna și se uita la mine rugătoare.

— Mi-ai explicat foarte clar ce s-a întâmplat, i-am zis, cutremurându-mă. Dar, te rog, nu te aștepta să spun că n-ai nicio vină.

— Susan, tu nu-nțelegi cum era pe vremea aceea. Încă era un lucru rușinos să fii mamă fără să fii măritată. Poate nu atât de mult în Londra sau printre cei mai boemi și mereu la modă, dar în locul din care eram noi, ei bine, părinții mei n-ar fi putut să trăiască cu asta.

— Știu exact cum era; nu sunt proastă. Dar știu și cum erai tu. Mereu ai flirtat; nu poți nici măcar să-i zici „bună“ unui bărbat fără să-ți folosești farmecele feminine. Toată lumea știe asta. O invidiai pe sora ta și voiai ce-avea ea. L-ai sedus pe tatăl meu, când controlul de sine îi era subminat de alcool și apoi n-ai avut deloc scrupule ca să-ți asumi consecințele acțiunilor tale. Da, înțeleg. Înțeleg perfect.

— N-a fost deloc așa, Susan.

Voiam cu disperare să scap de acolo, să scap de femeia aceea care nu părea să fie deloc conștientă de ceea ce făcuse. Am ignorat-o în timp ce-și plângea de milă și m-am uitat la ceas. Eram acolo de aproape două ore. Imitând cadența Big Ben-ului, s-a auzit soneria din holul de la intrare. M-am ridicat din fotoliul de răchită și am luat-o prin sufragerie către hol. Mătușa Sylvia a venit clătinându-se în urma mea.

— Mai stai puțin, iubito. Hai să mai vorbim.

— Ne-am spus tot ce trebuia să ne spunem, i-am zis, în timp ce-mi trăgeam paltonul care-mi devenise prea mic.

— Ba nu, abia am început să vorbim. Nu fugi de mine așa. Spune-i lui Rob să se-ntoarcă puțin mai târziu. Pregătesc ceva să mâncăm.

Am scuturat din cap și am dat-o la o parte ca să ies pe ușă.

— Ai făcut ce-ai făcut. Fiecare acțiune are o reacțiune pe măsură. Tu mi-ai întors spatele, așa că acum ți-l întorc și eu.

Pe drumul de la mătușa mea la gară, Rob a încercat să afle de ce l-am trimis imediat înapoi în mașină când i-am deschis ușa și de ce mătușa mea avea fața căzută și era palidă precum ceara. I-am zis că am discutat despre istoria familiei. În mod clar, și-a dat seama că era mult mai mult de-atât.

— Sunt aici când ești pregătită să te deschizi, mi-a zis el.

S-ar putea să aibă ceva de așteptat.

Ca să evit alte referiri neplăcute la ceea ce se întâmplase acasă la mătușa Sylvia, l-am întrebat despre grădina pe care o vizitase în dimineața aceea. Când am ajuns la periferia Birminghamului, încă o descria în detalii extrem de plictisitoare.

Rob a oprit motorul mașinii în parcarea supraetajată și s-a întors spre mine în întunericul clădirii.

— Susan, înainte să pleci, am să-ți fac o propunere. Poate că nu e cel mai potrivit moment, dar cine ezită pierde ocazia, se zice. Iar după ce s-a întâmplat aseară, acum sunt și mai convins.

— Aseară nu s-a întâmplat nimic în afară de faptul că am dormit unul lângă altul. Ca să fiu mai precisă, tu ai dormit și eu m-am foit și m-am răsucit.

— Bine, dar ascultă. Știi că m-am tot gândit de când m-am întâlnit cu Alison. Ca și cum aș fi avut un văl pe ochi luni întregi și acum, că l-am dat la o parte, pot să văd întreaga imagine.

— N-am prea mult timp la dispoziție, Rob. Poți să treci la subiect, te rog?

— OK, a zis și a tras adânc aer în piept. Ei bine, știi că ți-am zis de ideea de a mă muta la Londra și de a-mi uni afacerea cu cea a prietenului meu, da?

— Da.

— Ei bine, ce zici dacă ne mutăm împreună?

— Despre ce Dumnezeu vorbești acolo?

— Putem să închiriem ceva la început, dacă ți-e frică de angajament. Cred că ți-ai dat seama ce simt pentru tine și am primit semne din partea ta că și tu simți la fel. Să nu luăm în considerare faptul că ne știm doar de câteva luni; când ceva e clar, e clar. Suntem foarte diferiți, dar ne completăm unul pe altul. „Întregul e mai mult decât suma părților“, știi expresia asta? Ei bine, așa suntem noi. Vei fi perfectă pentru mine, iar eu voi fi extraordinar pentru tine. Iar la vârsta noastră, de ce să mai pierdem timpul?

Ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie; deja mă simțeam atacată, bombardată, aproape copleșită după atâtea unde de șoc asupra psihicului meu. Nu știam cât de mult mai puteam să rezist. Eram departe de a-mi face planuri să-mi împart viața cu cineva. Tot ce voiam era să ajung acasă, să încui ușa, să-mi închid telefonul și să mă deconectez de la realitate. Evenimentele recente îmi demonstraseră ceea ce știusem dintotdeauna: nu poți să ai încredere în nimeni.

— E o idee absurdă, i-am zis, străduindu-mă să-mi desfac centura.

— Știu, da’ ce naiba?

— De ce crezi că aș vrea să trăiesc cu tine când n-am avut niciodată vreo dorință de a-mi împărți viața cu cineva? Îmi place să fiu singură, țin la independența mea, îmi place să fac lucrurile în felul meu. Nu vreau ca vreun bărbat mătăhălos să-mi răstoarne casa cu fundul în sus și să mă încurce. Și ai presupus greșit, doar pentru că ne înțelegem, nu înseamnă că am și alte sentimente față de tine. Am un tren de prins într-un sfert de oră. Chiar n-am nevoie de asta, Rob.

M-am aplecat cu greu ca să-mi iau geanta de la picioare și am deschis larg portiera.

— Dar nu te-am auzit să zici „nu“, de fapt.

— Nu. Sub nicio formă. Un nu categoric. E suficient de clar pentru tine?

Băutură alcoolică britanică, foarte populară în anii 1960 și 1970. (N.t.)

Martie

25

Ar fi trebuit să sărbătoresc faptul că eram în concediu de maternitate — nu mai trebuia să-mi împing burta uriașă prin vagoanele pline de călători care mergeau și se întorceau de la slujbă, nu mai trebuia să suport ticurile enervante ale colegilor mei și sporovăiala fără rost; aveam o grămadă de timp să-mi văd de preocupările mele. Cu toate acestea, mă simțeam cumva în aer; nu eram în stare să mă gândesc cum să-mi umplu aceste zile nesfârșite și plictisitoare. Dacă totul merge bine, luna aceasta o să devin mama unei fetițe. Cred că s-ar fi cuvenit să fiu cuprinsă de o stare agitată de anticipare, dar abia dacă mă gândesc la asta. Cum pot să mă gândesc la ceea ce mă așteaptă când sunt prinsă în trecut?

Abia în ultimele zile am ajuns să mă afund în adâncimile descurajării atotcuprinzătoare. De fapt, în dimineața de după întoarcerea din Birmingham, m-am trezit cu forțe proaspete. Eram supărată, furioasă. Era timpul să preiau din nou controlul. Aveam să dau lovitura de grație în instanță, să vând casa și bunurile și să-mi văd de viață, eliberându-mă de orice legătură aș mai fi avut cu familia mea și trecutul meu. Eficient, precis și rapid.

I-am trimis declarația lui Margaret, care a semnat-o și mi-a trimis-o înapoi în două zile, apoi i-am bombardat cu e-mailuri pe domnul Brinkworth și pe avocații care îl reprezentau pe fratele meu, Lawson, Lowe & Co. Am atașat copii ale celor mai acuzatoare pagini din fișele medicale (cele care se refereau la diagnosticul mamei și la simptomele bolii), precum și copii ale declarațiilor semnate de mătușa Sylvia și de Margaret. I-am zis domnului Brinkworth că dovezile pe care le aduceam demonstrau că vădise cea mai joasă neglijență luând în considerare instrucțiunile mamei mele fără să caute să obțină confirmarea din partea unui doctor că ea știa ce făcea. I-am zis că validitatea nu mai era o problemă; un testament scris de o femeie în vârstă cu demență vasculară nu avea cum să obțină validare din partea tribunalului.

Într-un alt e-mail, le-am subliniat celor de la Lawson, Lowe & Co că documentele medicale arătau că, de fapt, clientul lor fusese perfect conștient de diagnosticul mamei, prin urmare Edward ar fi știut că era vulnerabilă la presiunile lui. A păstrat aceste informații secrete. În lumina probelor mele, tribunalul avea să fie extrem de neîncrezător într-un testament care îi conferea lui Edward beneficii mai mari decât surorii lui. Le-am cerut domnului Brinkworth și celor de la Lawson, Lowe & Co să înceteze cu jocurile și să-și recunoască înfrângerea. Eram extrem de încrezătoare că asta aveau să facă. Probele mele le făceau praf cazul. M-am felicitat; îmi făcusem treaba bine. Dacă își închipuise cineva că aveam să mă dau la o parte și să las totul să decurgă de la sine, că aveam să permit să devin o victimă a neglijenței și perfidiei altora, atunci își făcuseră niște calcule complet greșite.

*

Aproape că eram tentată să o sun pe Trudy și să o întreb dacă mă puteam întoarce la birou și să-mi văd normal de lucru până intram în travaliu. Nu vedeam rostul de a încheia lucrul cu trei săptămâni înainte de data stabilită pentru naștere; îi ofereai minții prea multă libertate ca să hoinărească pe terenuri periculoase. Cu toate astea, ar fi fost umilitor să mă întorc la birou după ce se făcuse atâta vâlvă cu ocazia plecării mele. Trudy voise să organizeze o petrecere de rămas-bun, odată cu intrarea mea în concediul de maternitate, la restaurantul thailandez de peste drum, dar i-am zis că nu mi-ar fi făcut nicio plăcere un astfel de eveniment. Intenția mea era să ies pe ușile batante în ultima mea zi de lucru ca și cum era o seară obișnuită de vineri.

Am început să bănuiesc ceva când, la ora cinci după-amiaza în ziua cu pricina, birourile au fost împinse într-o parte și din pungile colegilor au început să apară sticle de vin. În ciuda dorinței mele, Trudy organizase o petrecere-surpriză cu alcool. Am zâmbit politicos în timp ce ea a trăncănit despre cum în birou se va instala anarhia fără mine, despre cum o să le lipsească umorul meu sec, despre cum copilul va avea cea mai organizată viață. Au urmat toasturi și multe cadouri, pe care am fost convinsă să le

deschid în fața tuturor. De la Trudy am primit o pompă pentru lapte și un pachet de sutiene („În primele săptămâni, mi se scurgea laptele din sâni peste tot“, a zis ea, spre dezgustul evident al lui Tom). Cadoul de la Tom a fost o salopetă de dormit pentru bebeluși pe care scria Straight Outta Compton[17] („Cred că-i de pe vremea ta“, mi-a zâmbit el superior). De la Lydia am primit un cadou care să-mi crească încrederea în sine, un DVD cu instrucțiuni despre cum să revin în formă în șase săptămâni de la naștere („Înainte aveai o siluetă de invidiat“). În mod inevitabil, am fost hărțuită să țin un discurs. Am reușit să scot niște vorbe care păreau spuse din inimă; mă săturasem de concediile maternale ale lui Trudy ca să știu esențialul.

Odată ce procesul de umilire publică s-a încheiat, am reușit să scap. Sunt sigură că nimeni nu a observat, pentru că, în ciuda declarațiilor lor, dimpotrivă, nimeni nu avea să-mi observe absența pentru următoarele șase luni. În mod supărător, a trebuit să suport cheltuiala neprevăzută a unei curse de taxi tocmai până în Clapham; nu doar că mă chinuiam cu toate pungile de cadouri care aveau pe ele tot felul de pui de animale, dar mai aveam și o cutie mare de carton sub braț în care îmi împachetasem cactușii. Nu mă bazam pe niciun coleg că urma să aibă grijă de ei; fără îndoială că aveau să-i înece în apă, ignorând complet faptul că aceste plante au evoluat pentru a prospera în condiții aride.

Mă așteptam ca apărarea să capituleze imediat. Însă, pe măsură ce zilele treceau, am început să nu mai fiu la fel de încrezătoare. În dimineața primei zile de concediu maternal, am primit cele două e-mailuri pe care le așteptam. M-am așezat pe fotoliu cu laptopul în brațe, mi-am pus picioarele umflate pe caseta din lemn de mesteacăn și am deschis primul e-mail, de la Lawson, Lowe & Co:

„Am urmat instrucțiunile fratelui dumneavoastră referitoare la e-mailul pe care ni l-ați trimis recent și am atașat documentele. Clientul nostru admite de bunăvoie că a fost mereu perfect conștient de diagnosticul mamei dumneavoastră, diagnostic pe care dumneaei l-a rugat să nu-l divulge unei alte părți, nici măcar membrilor familiei. L-am intervievat recent pe domnul

Shafiq, doctorul curent al mamei dumneavoastră. El va confirma că această condiție medicală i-a afectat activitățile de zi cu zi în moduri minore, dar nu și abilitatea de a înțelege implicațiile testamentului său, actul de a scrie un testament sau drepturile pe care le va conferi astfel prin testament. Această mărturie oferă context documentelor medicale și combate argumentul referitor la lipsa capacității mintale a mamei dumneavoastră.

De asemenea, suntem în curs de a pregăti o declarație din partea reverendului Jeremy Withers, care l-a contactat pe clientul nostru pentru a-l informa că dumneavoastră nu sunteți fiica biologică a doamnei Green. Constatăm că ați omis să dezvăluiți acest aspect, deși a fost extrem de relevant pentru raționamentul mamei dumneavoastră în constituirea testamentului. Pe lângă faptul că va oferi dovezi despre relația pe care ați avut-o cu doamna Green, reverendul Withers va depune mărturie și pentru faptul că dumneaei își făcea griji pentru fratele dumneavoastră, cum anume se va descurca după moartea dumneaei, ținând cont mai ales de legătura lor strânsă: un motiv în plus pentru a scrie testamentul.

Date fiind toate aceste circumstanțe, ne-am asigurat clientul că are un caz puternic. Prin urmare, va continua să vă conteste acuzațiile în mod ferm“.

Cel de-al doilea e-mail era de la domnul Brinkworth:

„Deși documentele medicale indică faptul că mama dumneavoastră suferea de demență vasculară, acest lucru nu-mi compromite poziția: nu era de datoria mea să caut consiliere medicală înainte de a redacta testamentul mamei dumneavoastră, pentru că nu a existat niciun indiciu în comportamentul dumneaei care să sugereze că nu era complet conștientă de ceea ce făcea. Avocații fratelui dumneavoastră m-au informat de existența noii probe care a ieșit la lumină, care demonstrează clar că nu puteți avea câștig de cauză. Eu sunt prins în mijlocul unei dispute între frați despre adevăratele dorințe ale mamei dumneavoastră. Vă sfătuiesc pentru ultima dată să ajungeți la un compromis cu el și să încheiați aceste proceduri greșite“.

Am recitit cele două e-mailuri. Era ca și cum aș fi nimerit un cuvânt din șapte litere la Scrabble, ca să descopăr că adversarul meu nu doar că putea să facă același lucru, dar putea să folosească și un careu care îi tripla scorul. N-am putut să accept că însuși medicul mamei diminuase impactul simptomelor ei și confirmase că era lucidă. N-am putut să accept nici ca subiectul adopției mele — despre care crezusem că știau doar pastorul, mătușa Sylvia și unchiul Frank — să fie adus în discuție în proces. Îmi puteam imagina cum trebuie să se fi simțit Edward când i s-a spus că eram adoptată; cum a chicotit încântat și și-a frecat palmele. Sunt sigură că s-a simțit răzbunat, nu numai prin testamentul mamei, ci prin tot ceea ce mi-a zis sau mi-a făcut vreodată.

Ticălosul ăla de pastor. El chiar credea că se comporta etic spunându-i asta lui Edward sau doar încerca să producă daune? Oricum ar fi fost, îmi distrusese cazul. M-am gândit la ceea ce îmi spusese Brigid: „O predispoziție lipsită de raționament poate combate prezumția capabilității". Faptul că mama mea nu părea să aibă vreun motiv pentru a-l favoriza pe Edward ar fi semănat îndoială în mințile judecătorilor în privința capacității ei mintale de a lăsa un testament. Dar acum exista un posibil motiv. Pentru prima dată, mi-a trecut prin minte că poate faptul că mama îi dăduse lui Edward dreptul de a rămâne în casa părintească nu era un act lipsit de rațiune indus de demență. Ea chiar intenționase să-l favorizeze.

Nu m-am obosit să mă schimb în hainele de casă în acea zi. Am zăcut pe canapea și m-am uitat absentă la televizor, trecând de la un canal la altul în încercarea de a găsi ceva care să mă ajute să nu mai simt nimic. Respiram greu și inima îmi bătea tare. Mi-am dat seama că, de fapt, concentrându-mi energia pe câștigarea procesului, mi-am distras atenția de la alte gânduri, mai puțin plăcute. Și acum începuseră să mi se îngrămădească în minte.

„Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi." Asta mi-a spus pastorul când am ieșit în grabă din sacristie. Un verset din Evanghelia lui Ioan. Îmi permit să nu fiu de acord cu acest sfânt venerabil. Acum știu adevărul. Știu că am fost o eroare stânjenitoare, rezultatul unei întâlniri trecătoare, nesemnificative dintre doi oameni care nu simțeau nimic unul

pentru celălalt. Știu că mamei mele biologice i-a păsat atât de puțin de mine, încât era pregătită să renunțe la mine; că pentru femeia despre care credeam că era mama mea am fost un premiu de consolare, un plan de rezervă în cazul în care nu apărea o fiică sau un fiu biologic; că am fost păcălită și mințită de familia mea toată copilăria, toată viața mea. Adevărul mă face să mă simt liberă? Nu, nu o face. Mă ține prizonieră, mă definește. N-am fost niciodată cine am crezut; am fost departe de a fi protagonista în propria-mi poveste, am fost doar un personaj mărunt în rolul altuia.

*

N-am ieșit din apartament timp de o săptămână; soarele de primăvară mi se pare prea strălucitor, iar zgomotul de pe străzi, prea strident. Cumpărăturile mi-au fost livrate azi, așa că nu trebuie să mă aventurez afară. Nu mănânc așa de mult. Kate tot vine și-mi bate în ușă și mă întreabă dacă sunt bine. Îi zic că sunt obosită, că ultimele stadii ale sarcinii își fac de cap și că trebuie să mă odihnesc. Se oferă să vină și să stea cu mine, dar n-am lăsat-o să-mi treacă pragul. Aș prefera să nu-mi vadă apartamentul; n-am mai strâns prin casă și n-am mai făcut curat — nici măcar duș n-am mai făcut — de câteva zile. Ea nu știe că sunt produsul unei aventuri dintre tatăl meu și mătușa mea sau că am pierdut procesul. Nici nu vreau să vorbesc despre asta, dar nu mă pot gândi la nimic altceva.

Și Rob mă sâcâie, mă sună în fiecare zi. I-am zis să nu-și mai piardă vremea. N-am nimic nou să-i spun și, în general, n-am nimic să-i spun. Doar o dată a făcut referire la sentimentele lui pentru mine și la ideea stupidă de a ne muta împreună. I-am zis că, dacă mai aduce în discuție așa ceva, n-o să-i mai răspund la telefon. Mi-a zis că o renunțe la acest subiect pentru moment. Dar se pare că nu vrea să mă lase în pace. Și mătușa Sylvia m-a tot sunat, când pe telefonul fix, când pe mobil. Nu-i răspund. De fapt, m-am săturat să-i tot șterg mesajele vocale, așa că am scos telefonul din priză. N-am nevoie de așa ceva.

Nu înțeleg de ce mătușa Sylvia e atât de dornică să ia legătura cu mine. Toată treaba cu sarcina și copilul trebuie să fi fost un mare inconvenient pentru ea. Fără îndoială că principala ei preocupare, atunci când era însărcinată cu mine, era că se temea că n-o să mai fie niciodată în formă ca înainte. Dacă m-ar fi păstrat, n-aș fi fost decât o rușine pentru familie; i-aș fi limitat stilul de viață și i-aș fi distrus șansele de a găsi un bărbat serios cu care să se căsătorească. Nu cred că a avut vreun regret de moment după ce m-a dat mamei și tatălui meu. Ce ușurare trebuie să fi fost pentru ea să se întoarcă la viața ei de femeie singură și fără griji, liberă să flirteze și să se dea în spectacol. Pun pariu că abia dacă s-a gândit de atunci încoace la adevărata noastră relație. De fapt, știind cât de superficială și absorbită de sine este, nu aș fi surprinsă să fi uitat complet că m-a născut până nu i-am reamintit eu.

Am petrecut o grămadă de timp uitându-mă din nou la albumele cu fotografii pe care le adusesem de acasă de la mama. Fotografia aceea de la botezul meu în care mama arată ciudat, mătușa Sylvia pare distantă, iar majoritatea invitaților sunt sobri are sens acum. Fiecare își juca rolul, se prefăcea. Abia dacă mai erau alte fotografii cu mine ca bebeluș, doar câteva cu mama care mă ținea rigidă pe o bancă din parc și una cu tata care mă ținea în brațe. Mama nu zâmbește în niciuna dintre fotografii. De ce nu? La urma urmei, fusese ideea ei să mă adopte. Poate și-a dat seama că era mult mai solicitant să fii mamă decât anticipase sau poate că nu reușea să se atașeze de un copil care nu era al ei. Pe de altă parte, tatăl meu pare aproape fericit. Mă așteptam la asta pentru că a scăpat basma curată. A reușit să-și transmită genele generației următoare fără să-și asume vreo vină. De fapt, fusese văzut ca un sfânt pentru faptul că adoptase copilul altcuiva.

Deloc suprinzător, sunt o mulțime de fotografii cu fratele meu când era bebeluș: Edward gol pe o păturică, Edward în brațele bunicii, Edward în premergător, în pătuț, în cărucior, mai târziu pe scăunelul înalt de bucătărie, pe tricicletă și cu ursulețul lui preferat. Uneori, apar și eu în fundal. Ocazional, și eu sunt în vizorul camerei, dar îngrămădită în marginea fotografiei ca un gând care îți vine prea târziu în minte. Mama era principalul fotograf al familiei și apoi singurul când problemele cu alcoolul ale tatălui meu au escaladat. Raportul dintre fotografiile cu Edward și cele cu mine era grăitor. Mă întreb cum de nu am reușit să-mi dau seama mai devreme.

Am acționat în instanță ca să lupt pentru dreptate, pentru echitate; ca să primesc ceea ce credeam că mama mea și-ar fi dorit să primesc. Acum mi-am dat seama că procesul nu era despre asta. Ce voisem să demonstrez era că eu și Edward eram egali în ochii mamei. Voisem ca un judecător să declare în fața unei audiențe publice că ea nu l-ar fi favorizat pe fratele meu, dacă ar fi fost întreagă la minte. Bineînțeles, mereu am știut că a ținut mai mult la Edward decât la mine; dovezile erau clare pentru oricine. Însă, uneori, instinctul de conservare ne face să ne uităm în altă parte și să ignorăm.

Mama era îngrijorată că Edward moștenise caracterul slab al tatei; că o să devină alcoolic și dependent de droguri fără supravegherea ei constantă. Spunea că era datoria noastră să-l protejăm. Mă întreb: dacă mama ar fi știut că și eu moștenisem genele tatălui meu, oare și-ar fi făcut griji și pentru mine? Mă îndoiesc. Considera că eram scutită de orice fragilitate sau vulnerabilitate emoțională. Nu se deranjase niciodată să mă privească mai îndeaproape. Acum bănuiesc că motivul pentru care nu mi-a dezvăluit niciodată că eram adoptată a fost că s-a gândit că aveam să-l las pe Edward pradă acestei sorți, dacă știam că nu era fratele meu. Dezamăgirea constantă era o încercare disperată de a se asigura că exista altcineva care să aibă grijă de fiul ei după ce murea.

Obișnuisem să cred că, de fapt, copilăria lui Edward se diferențiase de a mea prin felul în care reacționase față de problemele cu alcoolul ale tatălui nostru. Sunt sigură că un psiholog amator ar susține că asta m-a făcut să fiu sobră în ciuda vârstei mele, să dețin complet controlul asupra vieții mele, să mă critic — și să-i critic și pe alții — aspru. În aceeași măsură, ar susține că asta l-a făcut pe Edward să fie impulsiv, iresponsabil și dornic de atenție. Bănuiesc că o astfel de analiză ar putea să fie mai relevantă decât sunt pregătită să accept. Dar nu sunt sigură acum că aceea a fost singura diferență dintre noi. Cred că, de fapt, copilăria mea a fost diferită de cea a lui Edward din cauză că eu n-am avut niciodată parte de iubire, spre deosebire de fratele meu.

Suficient. Am ajuns la o concluzie. Mi-am luat laptopul și am scris două e-

mailuri: unul domnului Brinkworth și unul avocaților lui Edward. Am sugerat o întâlnire pe un teren neutru. Trebuia să aibă loc cât mai curând posibil, ținând cont de nașterea care se apropia de termen. Am făcut baie, m-am spălat pe cap, m-am îmbrăcat și am ieșit din casă, mergând legănat, ca să-mi cumpăr lapte și pâine. După ce m-am întors, am încărcat mașina de spălat vase și mașina de spălat rufe, apoi mi-am aranjat apartamentul. În cele din urmă, când ordinea a fost restabilită, am golit o cutie de carton de sub scări și am pus caseta cu cenușa mamei în ea. Am mototolit ziare pe care le-am îndesat bine în spațiile goale. Am închis-o, am sigilat-o cu scotch de jur împrejur, folosind aproape o rolă întreagă și apoi am scris pe ea numele lui Edward și adresa mamei cu un marker negru. Am intrat pe site-ul unei firme de curierat și am solicitat livrarea. Nu era corect să păstrez eu rămășițele mamei. Ea ar fi vrut să-i rămână fiului său. E regretabil, dar nu-i o mare pierdere. Pentru mine caseta nu va fi niciodată mai mult decât un scăunel pentru picioare.

Albumul de debut al formației americane de rap N.W.A, lansat în 1988. (N.t.)

26

Îmi torn un pahar de apă din carafa aflată în mijlocul mesei de conferințe, iau o gură, apoi îmi deschid mapa. Încep să îmi doresc să nu fi ajuns atât de devreme la biroul mediatorului. M-am gândit că, dacă făceam asta, aveam un avantaj tactic, pentru că puteam să-mi aleg cel mai bun loc în care să mă așez și aveam timp să mă organizez până să ajungă Edward. Dar, pe măsură ce aștept, simt cum mi se intensifică anxietatea. Ce prostesc. Nu-i niciun motiv să fiu neliniștită, știu exact ce voi spune.

Am niște arsuri la stomac puternice de dimineață, de când m-am trezit. Am ales să sar peste micul dejun, dar acum regret decizia. Stomacul meu scoate niște zgomote ca de tunet. Pe lângă senzația asta de foame și greață în același timp, mai simt și că mă strânge burta. A început alaltăieri. Am citit totul despre asta: contracții Braxton Hicks — contracții de antrenament — e felul corpului de a se pregăti pentru ce va trebui să fac în următoarele zile. Vreau ca întâlnirea asta să se termine și să mă întorc acasă în siguranță.

Arunc o privire în sala de ședințe impersonală: o masă de conferințe lungă, cu douăsprezece scaune asortate așezate la distanțe egale; o mochetă verde și groasă care înăbușă sunetele. Pe masă mai sunt câte o pereche de ochelari, carnețele și stilouri așezate în dreptul fiecărui scaun. Un pic cam mult. Vom fi doar patru: mediatorul, Edward, avocatul lui și cu mine. Domnul Brinkworth a fost cel care a propus această firmă de avocatură anume pentru a acționa ca mediator. I-a mai văzut cum lucrează și a fost impresionat. A spus, totuși, că prezența lui la întâlnire nu ar aduce niciun câștig. Dacă eu ajung la o înțelegere cu Edward, fără să-și recunoască vina, e totuși pregătit să scrie ordinul de consimțământ și să acopere el cheltuielile. Oferta lui de a-și asuma această lovitură financiară îmi arată că se simte, chiar și parțial, vinovat pentru încurcătura asta.

Puțin după ora unsprezece, ușa se deschide și intră un bărbat asiatic îngrijit,

cu o servietă castanie lucioasă în mână. E urmat de Edward, care ține un dosar din carton cu colțurile îndoite și pătat de ceai. Fratele meu arată ciudat, nelalocul lui în acest mediu profesional. Și din nou, poartă aceeași ținută care a devenit alegerea lui pentru ocazii formale: blugi, cămașă și sacou negre, cravată cu vârf metalic și cizme de cowboy negre. Pot să-i simt mirosul inconfundabil de eau de crâșmă care-l urmează peste tot pe unde se duce.

— Hei, surioară, spune el mergând agale în urma însoțitorului spre cealaltă parte a mesei. A, stai un pic, nu mai pot să-ți spun așa. Ce mai faci, Suze? Văd că nu mai ai mult.

Se cunoaște că și-a exersat replicile pe drum.

— Foarte bine, spun eu. Mulțumesc pentru preocupare.

— Eu sunt avocatul domnului Green, Sajid Iqbal, spune bărbatul spilcuit și se apleacă peste masă cu mâna întinsă. Știu că nu aveți reprezentanță legală, domnișoară Green, dar să nu vă simțiți în dezavantaj. Sunt aici doar ca să ascult, să iau notițe și să-i ofer clientului meu sfaturi dacă mi le cere.

— Vă asigur că nu mă simt în dezavantaj.

— Ei, ce drăguț e totul, nu-i așa? spune Edward în timp ce-și trage scaunul mai în spate, întinzându-și picioarele și împreunându-și mâinile la ceafă.

Nonșalanța asta de fațadă avea obiceiul să mă enerveze, dar acum văd ce este de fapt: o scenetă. Se simte la fel de ciudat ca mine. Îmi dau seama cât de îmbătrânit arată în lumina proastă din sală, cât de mult i s-a albit părul la tâmple, cum îi ies în evidență ridurile din colțurile ochilor. N-ai cum să scapi atunci când ești petrecăreț cu normă întreagă.

Ușa se deschide din nou și intră mediatorul — o femeie spre șaizeci de ani, îmbrăcată într-un costum cu pantalon gri și o cămașă albă, apretată. Părul ei blond imaculat e prins într-un coc franțuzesc. Se așază în capul mesei, își pune pe nas ochelarii bifocali care îi atârnă la gât de un lanț de aur și își deschide dosarul.

— Bună dimineața, tuturor. Sunt Marion Coombes. Astăzi voi fi mediatorul vostru. Prefer o atmosferă informală, așa că vă sugerez să ne folosim numele mici. E toată lumea de acord? Bine. Ar trebui să încep prin a explica faptul că rolul meu nu e să-mi dau cu părerea despre bunele și relele din acest caz, ci doar acela de a deschide canale de comunicare între părți, cu scopul de a găsi o cale de mijloc. M-am uitat peste acte și am speranța că se va ajunge la un compromis până la închiderea afacerii. Aș vrea să prezint pe scurt datele cazului, iar apoi fiecare parte va avea ceva de spus.

Se uită în jos peste notițele din fața ei.

— Văd că Susan și Edward sunt fiica și fiul regretatei Patricia Green. Prin testament, Edward a primit dreptul de a rămâne în casa părintească. Susan susține că testamentul este nul, Edward și executorul resping asta. Toate părțile au adunat dovezi și declarații de la martori și s-a ajuns într-o situație fără ieșire. Următorul pas este o audiență la tribunal. Corect?

Eu aprob, în timp ce Edward și domnul Iqbal își șoptesc ceva.

— Doar pentru acuratețe, spune Edward în timp ce-și trece o unghie îngălbenită de la nicotină peste masa de conferințe, Susan nu e fiica mamei mele, e adoptată. Nu e înrudită biologic cu noi.

— A, da, spune doamna Coombes. Reverendul Withers ridică această problemă în declarația lui. Dorești să răspunzi, Susan?

Simt cum se apropie încă o contracție de antrenament. E ca și când aș avea o curea lată în jurul abdomenului și se strânge din ce în ce mai tare. Încerc să respir încet și constant, ca să treacă valul. Se potolește.

— Da, sunt adoptată, dar nu am aflat asta decât foarte recent. Totuși, aș dori să adaug, tot pentru acuratețe, că eu sunt înrudită biologic cu mama mea, doamna Green, și cu fratele meu.

— Cum ai potrivit-o tu pe asta? întreabă Edward.

— Mătușa Sylvia este mama mea biologică. Așa că mama a fost și mătușa mea biologică, dar și mama adoptivă.

— Mătușa Sylvia e mama ta? Mă iei peste picior.

— Așa ți se pare?

— Ei bine, nu văd nicio asemănare familială, ca personalitate, da' te cred pe cuvânt. Când ești soră-mea, când n-ai nicio legătură, iar acuma aflu că-mi ești verișoară. Cam multe suișuri și coborâșuri pentru mine.

Râde agitat și se uită în jur. Nu mai râde și altcineva.

— Și mai e un suiș. Sau poate un coborâș. Eu chiar sunt sora ta.

— Adică?

— Adică avem același tată.

— Poftim? Tata și mătușa Sylvia? Acum chiar că-ți bați joc de mine. El spunea mereu despre ea că era cam cu capul în nori. N-avea cum să facă asta cu prostuța de Sylvie.

— Te asigur că nu aș avea cum să inventez așa ceva. Dacă nu mă crezi, poți s-o suni pe mătușa Sylvia.

Doamna Coombes și domnul Iqbal scriu de zor.

— Ei bine, spune doamna Coombes, ridicându-și privirea din notițe, am avut parte de niște mărturisiri foarte interesante astăzi, cu toate că încă nu știm spre ce ne vor duce. Se pare, Edward, că Susan este verișoara și sora ta vitregă biologică și, în același timp, și sora adoptivă. Accepți ceea ce ți-a spus?

— Cred că da.

Edward pare prins pe picior greșit. Observ că i se zbate ochiul stâng. Și-l freacă cu pumnul.

— Nu știu încă ce să zic, da' OK. Asta nu prea schimbă nimic, totuși. Adică oricum nu era fiica adevărată a mamei mele. Îmi pare rău, Suze, da' asta-i treaba.

— Ai dreptate, Edward. Nu am fost fiica ei adevărată.

Mă întorc spre doamna Coombes.

— Aș vrea să spun ceva înainte de a pierde și mai mult vremea. E în regulă?

— Da, desigur. Nu există reguli de procedură aici, te rog.

Mă uit din nou la fratele meu.

— Edward, am să fiu complet sinceră. Îmi este foarte greu, și e prima și ultima dată când îți spun asta ție, sau oricui altcuiva, așa că ascultă cu atenție. Când am aflat că sunt adoptată, am fost dărâmată. Sunt pregătită să recunosc asta. A fost ca și când mi-ar fi fărâmat cineva cu ciocanul toate amintirile noastre din copilărie. Am fost copleșită de nesiguranță. Dar după o vreme, mi-am dat seama că era nevoie să se întâmple asta, că trebuia să se fi întâmplat de mult. Am petrecut zile întregi analizând gândurile, sentimentele și întâmplările din trecut. În încercarea de a pune din nou totul cap la cap, a trebuit să examinez fiecare amintire ca să-mi dau seama cum s-ar potrivi acum. Am privit dintr-o perspectivă nouă relația mea cu tata și cu mama, chiar și cu tine. Sunt unele lucruri în felul în care se purta tata cu noi la care am evitat să mă gândesc ani la rândul. Nu trebuie să-ți spun ție asta, știi și tu. În ceea ce-o privește pe mama, se vedea de fiecare dată că pe mine nu mă iubea la fel cum te iubea pe tine.

Edward strânge din buze și scutură din cap. Îl ignor și continui.

— Asta m-a făcut din nou să mă gândesc la ce și-ar fi dorit să se întâmple după ce avea să moară. Cred în continuare că am avut dreptate când am spus că domnul Brinkworth ar fi trebuit să aibă opinia unui medic înainte de a scrie testamentul cuiva cu demență, și că tu ai pus presiune pe ea, sau cel puțin ai influențat-o să scrie un testament. Dacă aș vrea, aș putea să merg mai departe la tribunal ca să încerc să dovedesc asta. Dar am ajuns la concluzia că în ciuda opiniei mele că testamentul nu e valid, ce e scris în el probabil că nu e chiar foarte diferit de ce și-ar fi dorit ea. Era conștientă că ești incapabil să ai grijă singur de lucrurile tale…

— Mulțumesc, Suze.

— … și ar fi vrut ca tu să ai un loc sigur în care să trăiești după ce ar fi murit, chiar și dacă asta ar fi însemnat ca eu să nu-mi primesc niciodată moștenirea. Nu am venit aici ca să negociez. Am venit ca să-ți spun ce decizie am luat. Am decis că nu voi mai continua cu procesul la tribunal. Poți să stai în casă cât vrei tu, pentru tot restul vieții tale, dacă vrei. Singura mea condiție e să-ți plătești singur costurile de judecată. Nu-mi golesc eu buzunarele din cauză că alții se comportă îndoielnic. Poți să-i spui domnului Brinkworth să scrie ordinul de consimțământ și eu îl voi semna.

Fratele meu e tăcut. Nu pot să-i citesc reacțiile. Mă așteptam să sară în sus de bucurie.

— În cazul în care nu ai înțeles ce am spus, asta înseamnă că ai câștigat, Edward. Ai primit ce ți-ai dorit.

— Ei bine, asta e o mișcare constructivă din partea lui Susan, spune doamna Coombes. Nu mă așteptam la o concesie semnificativă atât de devreme. Edward, ai dori să discuți cu avocatul tău despre această ofertă de soluționare înainte de a da un răspuns?

Edward se apleacă și își pune coatele pe masă.

— Nu-i nevoie. Nici eu n-am venit aici ca să duc tratative. În primul și-n primul rând, vreau să spun din nou, Suze, că n-am pus nicio presiune pe mama ca să scrie testamentul. Știu că n-o să mă crezi vreodată, că mereu m-ai văzut ca pe nu știu ce escroc, dar gândește realist. Dacă într-adevăr aș fi depus atâta efort ca s-o forțez să-și scrie testamentul, nu crezi că m-aș fi asigurat că aveam să primesc tot, în loc să am doar dreptul de a locui în casă, plus jumătate din parte când aveam să mă mut? Ți-a trecut asta vreodată prin cap? Dar, Suze, principala chestie pe care ar trebui s-o știi e că eu nici măcar n-am vrut vreodată să rămân în casă după moartea mamei. În primul rând, m-am mutat înapoi pentru că avea nevoie de cineva s-o ajute. Urăsc locul ăla de căcat.

Domnul Iqbal tușește politicos.

— Îmi cer scuze pentru limbaj, i-a spus Edward doamnei Coombes, dar casa aceea are prea multe amintiri neplăcute. Când sunt acolo, mă simt tras în jos.

Și pe lângă asta, e prea mare pentru mine. Nu pot să-i sufăr pe vecinii fandosiți care-mi spun mereu să dau muzica mai încet noaptea, și mai e și o grădină imensă de întreținut. Urăsc grădinăritul. Și apropo, chiar și dacă mi-aș dori să locuiesc acolo, nu mi-aș putea permite. Impozitul e uriaș, iar facturile la încălzire sunt astronomice. Am văzut o garsonieră grozavă în centru, la care plătești doar o taxă de întreținere și nu mai trebuie să-i faci nimic. Am de gând să vând, să-mi cumpăr garsoniera cu partea mea de bani, iar apoi s-o închiriez cât plec să călătoresc pentru vreo doi ani. Trebuie să plec de aici, am nevoie de soare. Mă gândesc la Asia de Sud-Est. Chiria îmi va acoperi toate costurile. Am fost și-am vorbit cu agenții imobiliari acum două zile; au mers și-au făcut deja poze. Ei spun că e o zonă foarte căutată de familii, că sunt școli bune de cartier. Până la începutul verii, ar trebui să fiu deja plecat.

Se lasă la loc pe spătarul scaunului.

— Așa că, Suze, tu ai câștigat de fapt.

Nu mă așteptam la asta. Îmi ia câteva momente să înțeleg ce a spus Edward. Așteptarea mea se apropie de sfârșit; îmi voi primi moștenirea. Dar nu are sens, totuși.

— Dacă urăști atât de mult casa, atunci de ce mi-ai spus că îți doreai să trăiești acolo în continuare? De ce nu ai fost de acord să o scoatem la vânzare din prima? De ce te-ai opus acțiunilor în instanță?

— Habar n-am. Din obișnuință, cred. Mereu ne-am certat. Așa facem noi. Când am văzut cât de nervoasă erai pe mine cu testamentul, m-ai întărâtat. M-ai stresat cu toate acuzațiile tale. Cu cât mă atacai mai tare, cu atâta mă stârneai mai mult. Voiam să ți-o dau peste nas. E vina ta, dacă ai fi fost de treabă de la început, nu ne-am fi aflat azi aici. Ai fi primit ce-ți doreai cu luni de zile în urmă.

— Asta-i prea de tot. Nici prin gând nu mi-a trecut că ai putea să te comporți chiar ca un copil. Am pierdut atâta timp, efort și bani doar pentru că voiai să ții tu scorul?

Edward râde.

— Hai că ne-am și distrat puțin. Nu-i așa, Suze?

— Ei bine, asta e foarte neobișnuit, spune doamna Coombes. Nu cred că am mai fost implicată într-un asemenea caz până acum, în care ambele părți să cedeze. Prin urmare, permiteți-mi să rezum. Edward, tu vei elibera casa părintească și o vei scoate la vânzare. Potrivit condițiilor testamentului mamei tale, asta înseamnă că ceea ce rezultă în urma vânzării va fi împărțit între voi doi. Ordinele de judecată vor fi încheiate printr-o cerere la Tribunalul Chancery, pentru a obține un ordin de consimțământ. Fiecare parte își va suporta costurile. Sunteți amândoi de acord?

Mediatorul se uită dintr-o parte într-alta a mesei.

— Nu-mi vine să cred că Edward a mers atât de departe cu asta, dar da, eu sunt de acord, spun. De fapt, sunt mai mult decât de acord.

— De acord și eu, spune Edward.

— Vă mulțumesc tuturor pentru abordarea echilibrată și practică din întâlnirea de astăzi, care a dus la un deznodământ satisfăcător pentru toată lumea. O dimineață frumoasă vă doresc.

Doamna Coombes își ia dosarul, se ridică și părăsește încăperea cu o plecăciune elegantă.

— Cea mai ușoară dimineață pe care a avut-o ea vreodată, spune Edward, ridicându-se și întinzându-se.

I-au dispărut emoțiile. E relaxat, mulțumit.

— Mulțumesc, amice, adaugă el, întorcându-se spre domnul Iqbal și strângându-i mâna. Îmi pare rău că ai cam stagnat, dar aveam nevoie de tine aici în caz că voia să ne tragă vreo țeapă. Cu sora mea nu se știe niciodată, zice și-mi face cu ochiul.

Domnul Iqbal spune că aproape că are timp să prindă trenul de ora unu după-amiaza înapoi spre Birmingham. După ce-și închide servieta și își șterge repede amprentele de pe ea cu mâneca sacoului, se grăbește afară. Edward

zăbovește, uitându-se la mine cum îmi pun hârtiile în mapă.

— Deci…, spune el.

— Deci?

— Deci când trebuie să se nască bebelușul?

— Ieri.

— La naiba. Nu-i de mirare că ești cât un elefant.

— Mulțumesc.

— Nu te supăra.

Simt cum mi se strânge burta din nou, mai puternic decât înainte. Inspir, fac o pauză, apoi expir. Inspir, pauză, expir. Îi ia ceva să treacă.

— Ești înțepenită? Poți să te ridici de pe scaun cum trebuie?

— Normal că pot.

Mă ridic cu greu și mă sprijin de marginea mesei. Ieșim din biroul avocaților și luăm împreună liftul spre parter. E o liniște ciudată. În timp ce ieșim în holul cu podea de marmură, Edward îmi atinge mâneca paltonului.

— Știi, Suze, greșești. Chiar te-a iubit și pe tine. De ce ți-ar fi lăsat jumătate din tot dacă nu te-ar fi iubit? Ca să fiu sincer, eram gelos pe felul în care se purta cu tine, ca fiind egală. Nu e chiar atât de distractiv pe cât îți imaginezi să fii mereu în rolul copilului iresponsabil. Știa că nu aveai nevoie de ajutorul ei, viața ta avea să fie mereu una bună.

— Nu la fel văd eu lucrurile. Dar nu vom ști niciodată. Nu mi-e mereu ușor să ghicesc motivele celorlalți.

— Bun venit în club.

Am coborât treptele spre trotuarul din față. Ezităm.

— Păi, baftă cu nașterea și cu toate cele.

Nu-mi vine s-o spun natural, mă simt constrânsă, dar totuși o fac:

— Mulțumesc. Succes în călătorii.

Asta e. Acesta e momentul în care îmi iau rămas-bun de la fratele meu, mergem fiecare pe drumul lui și nu ne vom mai deranja niciodată. Dar se pare că nu-i făcut să fie așa.

— O, nu, icnesc eu.

Începe ca o picătură caldă, devine repede un șiroi, apoi, un țâșnet. Aterizează pe trotuar, între picioarele mele, stropindu-mi pantofii.

— Cred că glumești. Aia e ce cred eu că e?

— Ah, la naiba.

Tot ce pot să fac e să stau și să mă uit la balta pe care am făcut-o.

— Ce facem?

— Nu știu.

— Trebuie să naști?

— Nu știu.

— Trebuie să știi. Ai contracții?

— Am avut în ultimele zile, unele ușoare. Dar devin mai puternice.

— OK, să nu intrăm în panică. Oamenii fac mereu asta. Am VW-ul parcat la câteva minute de aici. Te duc eu la spital.

Mă apucă de braț și pășim peste balta care începe să se scurgă spre bordură.

— Încă ceva…

— Ce anume?

— Dacă naști în mașina mea, voi deconta din partea ta de moștenire prețul întreg pentru servicii de valet.

27

În timp ce eu încerc să o sun pe Kate, Edward se bucură de rolul lui în această dramă în derulare, încântat să aibă o scuză ca să depășească celelalte mașini pe banda din dreapta, să treacă pe roșu și să claxoneze în voie. La un moment dat, scoate capul pe geam și o înjură pe o doamnă în vârstă pe trecerea de pietoni, spunându-i să se miște naibii odată, că sora lui mai are un pic și naște la el în mașină. Mai demult aș fi fost și nervoasă, și umilită să mă aflu la mila lui Edward, dar, serios, ce mai contează?

Contracțiile mele au schimbat viteza de când am plecat. Senzația e mai degrabă neplăcută decât chinuitoare, cam ca o durere de spate, combinată cu o durere de stomac și crampe menstruale. Pe măsură ce mă străbate fiecare dintre ele, burta mea umflată devine tare ca piatra. Pot să fac față, respir regulat. Dețin controlul.

Într-un final, răspunde și Kate la a treia încercare de a o suna. Spune că-i repede pe copii acasă la o prietenă și că vine la spital cu dosarul de maternitate și bagajul de o noapte, pe care le pregătisem și le aveam gata de peste o lună. Închid și îmi folosesc telefonul pentru a cronometra contracțiile. Sunt la o distanță de cam cinci minute și jumătate și durează cam treizeci de secunde.

— Mai încet, îi spun lui Edward. Nu sunt chiar în stadiul de „fuga la spital“. Mai e încă destul până vine bebelușul.

— Ești sigură? întreabă și ridică puțin piciorul de pe accelerație.

— Crede-mă, Edward, n-aș minți. Să-mi aduci tu copilul pe lume nu face parte din planul meu.

— Ah. Ei bine, atunci, putem face un mic ocol. E un magazin de muzică pe-

aici la care voiam să ajung.

Îi spun să uite de asta. Nu am nicio intenție să stau în mașină incomod și să mă plictisesc în timp ce el bălește ore în șir la viniluri rare. Ca să-mi răspundă, ia mult prea strâns o curbă la dreapta. Mă aplec către el, apoi mă apuc de marginile scaunului ca să-mi țin echilibrul. După care Edward se plânge tot restul drumului.

Până ce reușim să găsim un loc în parcarea pentru pacienți, disconfortul începe să devină o provocare. O contracție de o intensitate neașteptată mă lovește în timp ce traversăm holul aglomerat al spitalului. Mă opresc și-l apuc pe Edward de braț.

— Ă, să știi că mă doare, spune el.

— Și pe mine.

Când momentul trece, ne așezăm la coada pentru lift și abia reușim să ajungem la capătul holului lung spre maternitate înainte de următoarea contracție. Îl strâng pe Edward de braț din nou, în timp ce el îi explică situația femeii de la triaj. O moașă cu părul negru, care se prezintă cu un accent spaniol ca fiind Claudia, ne conduce într-o încăpere mică și îmi spune să mă așez confortabil pe pat. Edward se trântește pe un scaun într-un colț, ușurat că mă plasează în grija altcuiva. Odată ce Claudia mi-a cronometrat contracțiile și mi-a luat pulsul, temperatura și tensiunea, îi explic cum vreau să nasc. Complet natural, fără intervenții medicale, sub nicio formă cu anestezice artificiale sau alte medicamente. Știu cum le place doctorilor și moașelor să preia controlul, iar eu sunt determinată să evit o serie de intervenții. Claudia zâmbește ca pentru sine în timp ce-și ia notițe. Apoi, mă roagă să mă schimb într-un halat de spital, după care îmi va pipăi burta și-mi va face o examinare internă. Îi spun lui Edward să aștepte afară.

— E în regulă, partenerul dumneavoastră poate să rămână, dacă vreți.

— Nu e partenerul meu, e fratele meu.

— Atunci mai bine ar fi să nu rămână. Cu toate că e minunat să vezi un frate cum își susține sora.

Îmi pipăie abdomenul, după care începe să verifice cât de mult mi s-a dilatat cervixul. Trei centimetri, spune ea. Mai am mult de așteptat. Se va întoarce mai târziu să vadă cum mă simt. Edward se întoarce fix când am o nouă contracție. Mă țin din nou de brațul lui și respir regulat. Undeva aud o femeie cum țipă și pe o alta cum scoate niște mugete. Nu am nicio intenție să mă comport așa. Mereu m-am descurcat cu durerea. Mereu când îmi juleam genunchiul în copilărie, mă duceam la trusa de prim ajutor, îmi curățam singură rana și îmi puneam un pansament. În aceeași situație, Edward ar fi schelălăit după mămica lui.

— Ce amuzant e să te ajut eu când trebuie să naști, după toate prin care am trecut, spune fratele meu după ce îi dau drumul la braț.

— Da, mi se pare isteric.

— Știi, într-un mod ciudat, mi-a fost dor de tine.

— Asta e greu de crezut.

— Chiar mi-a fost, să știi. Mama era cea care ne ținea împreună. M-am tot gândit în ultimele luni că, acum că nu mai e, e posibil să nu ne mai vedem niciodată. Și când mă gândesc la asta, mă simt un pic cam, ei bine, supărat. Cu cine altcineva să mă cert eu, dacă nu cu sora mea?

— Sunt sigură că vei găsi cu ușurință pe cineva. Și apropo, nu toți frații se ceartă. Nu trebuie să fie așa.

— Știu, dar noi nu am avut nicio șansă încă de la început. Am fost programați dinainte să ne certăm, cu mama, care-și făcea mereu griji cu mine, și cu tine care ai fost mereu fata lui tăticu'.

— Nu am fost niciodată fata lui tăticu'. Se purta cu amândoi la fel de urât.

— Totuși este evident că ai fost mereu mândria lui. Ai fost la universitate, la fel ca el, și tăcută și gânditoare și educată. În ochii lui, eu am fost un scandalagiu. Nu puteam niciodată să concurez cu domnișoara încrezută.

— Nu-i păsa de niciunul dintre noi, Edward. Tot ce-i păsa era de unde venea

următoarea sticlă de băutură.

— Se pare că din nou ne amintim lucrurile diferit. Dar adevărul este subiectiv, fiecare are versiunea lui. Poate că ambele noastre versiuni sunt la fel de valide.

Neobișnuit de profund pentru fratele meu.

— Posibil, spun eu. Dar adevărul meu e un pic mai valid decât al tău.

După următoarea contracție, îi zic lui Edward că și-a făcut datoria de a mă aduce la spital, că nu mai are niciun rost să rămână pe aici. El îmi spune că nu crede că ar trebui să plece, că am nevoie să stea cineva cu mine.

— Bine. Dar doar până ce ajunge Kate și nu mai târziu.

— Super. Mă duc afară să trag un fum și mă întorc până la următoarea contracție.

Iese. Mă aplec, strâng din dinți și mă apuc bine de cearșaf. Nu voi scoate niciun zgomot. Chiar nu voi scoate. Corpurile femeilor sunt făcute pentru a da naștere, deci durerea nu poate fi mai mare decât putem noi duce. Puterea minții, mintea controlează corpul. În timp ce contracția se diminuează din nou, observ prin fereastra mică din celălalt capăt al încăperii că s-a întunecat deja. Mă simt singură. Edward are dreptate, am nevoie de cineva să mă ajute să trec prin asta. Nu vreau s-o fac singură.

Nu încape îndoială că aș vrea ca prietena mea Kate să fie aici cu mine. Va fi o prezență calmă, capabilă, liniștitoare. Și nu doar atât, a trecut și ea prin asta, știe cum stă treaba. Totuși nu pot să nu mă gândesc la Rob. Știu că nu va fi prea mult de ajutor, în termeni practici, dar în ciuda tuturor lucrurilor, mă face să zâmbesc. Mă gândesc la tot ce a făcut pentru mine în ultimele câteva luni. M-a ajutat cu bunurile mamei, a depozitat mobila, m-a dus cu mașina peste tot, a avut grijă de mine cât am fost devastată de vestea că am fost adoptată, m-a sunat și mi-a dat mesaje când nu puteam să dorm, fiind de neclintit, cu toate că eu am fost distantă față de el și cu toate că Edward nu

agreează ceea ce face. Mă întreb dacă i-am mulțumit vreodată pentru tot ce-a făcut. Este clar acum, îl vreau lângă mine cât trec prin asta, îl vreau și după. Nu e tocmai o revelație. Cred că am știut-o de multă vreme, dar nu am vrut să recunosc faptul că eu, la fel ca toată lumea, pot cădea pradă unor asemenea sentimente iraționale. Sentimente care îți dau jos stratul protector și te lasă descoperită și vulnerabilă. Oare chiar pot lăsa să se întâmple asta?

După ceea ce par a fi ore întregi mai târziu, dar probabil sunt doar câteva minute, Kate intră într-un suflet și-mi aruncă geanta pe scaun. Pare tulburată.

— Iată-ne aici din nou. Cum merge? întreabă ea trântindu-se pe marginea patului. Arăți ca și când ai avea febră. Stai un pic.

Scoate o cârpă din geanta mea, o udă în chiuvetă și mi-o pune pe frunte. Încă o contracție. Mă lasă să-i strâng tare mâinile. Mă aud cum scot niște gemete ciudate în timp ce încerc să mă abțin să țip. Cum trece, mă relaxez.

— Credeam că fratele tău o să fie aici. Te-a lăsat așa și a fugit?

— Nicio șansă. Nu e el genul care să rateze o distracție pe gratis. Cred că va rămâne pentru tot spectacolul. Vorbind de lup, adaug eu în timp ce intră Edward.

Fratele meu și prietena mea nu s-au întâlnit niciodată. El o măsoară din cap până-n picioare cu admirație. Ea îl măsoară din cap până-n picioare cu dezaprobare. Pe față i se citește o expresie de resemnare, când își dă seama că știe prea multe despre el.

— Poți să pleci, acum e Kate aici, îi spun.

— Tocmai ce-am întrebat-o pe moașă, răspunde el. Spune că poți avea două persoane cu tine.

— Fugi de-aici, Edward. Gândul că tu m-ai putea susține în timpul nașterii e atât de grotesc, încât aproape că e amuzant.

— Păi, atunci să aștept afară, în caz că te răzgândești?

Îl refuz. Mă privește contrariat. În timp ce iese din încăpere, îl strig și îl întreb dacă nu vrea să-l anunțe pe Rob că bebelușul e pe drum. Fața i se strânge a dispreț, dar trebuie să facă ceea ce-i cer, pentru că, în doar câteva minute, începe să-mi sune telefonul. Eu sunt în chinurile nașterii, prin urmare Kate îmi scotocește prin geantă și răspunde. Îmi transmite că Rob aruncă niște lucruri într-un rucsac și sare în dubă. Eu îi spun să-i transmită că nu trebuie să se deranjeze, dar el nu se va lăsa. Recunosc, e un moment ciudat pentru a lua o decizie care să-mi schimbe viața, dar poate că alegerile făcute instinctiv sunt mai bune decât cele luate după calcule meticuloase. Simt că nu voi regreta.

— Spune-i că da, îi zic eu gâfâind lui Kate, care se pregătește să încheie apelul cu Rob.

— Că da, ce?

— Doar că da.

Pentru că se termină o tură și începe o alta, se schimbă și moașa. Claudia îmi urează toate cele bune pe viitor. Moașa cea nouă, cu buze subțiri, îmbătrânită, obosită și plictisită, nu cred că mai are mult până la pensie. Se prezintă ca fiind Ann, în timp ce îmi răsfoiește fișa, abia aruncându-mi o privire. Contracțiile continuă să se intensifice, acum sunt la fiecare trei minute și durează aproape un minut. După o examinare rapidă, Ann spune că nu m-am dilatat prea mult. Tot efortul acela și degeaba.

Kate se oferă să-mi maseze umerii și spatele. Nu ajută deloc, mă enervează să fiu apucată și trasă, așa că îi spun să se oprească. Am în geantă un aparat electronic de stimulare a nervilor, care îmi va distrage atenția. Kate îl scoate, îmi lipește cele patru ventuze pe spate și-mi dă telecomanda. Pornesc aparatul și simt o ușoară senzație de gâdilare. Se pregătește următoarea contracție. Apăs butonul de intensitate pe telecomandă, dar contracția mă pune la pământ, iar eu mă trezesc că scot sunete de animal gâtuit.

— Nu a funcționat, gâfâi eu în timp ce se retrage contracția. A făcut pe naiba.

— Poate că trebuie să-l dai la maximum. Ia dă-mi-l mie.

Învârte un buton și senzația de gâdilare se intensifică. E la fel de enervant ca masajul ei, dar o las așa. Cât așteptăm următoarea contracție, Kate îmi cotrobăie prin geantă ca să vadă ce am pregătit.

— Uite, Bananagrams[18]. Ce idee bună!

— Nu, nu e, plâng eu în timp ce durerea începe din nou să crească. Aruncă-l pe geam, nu vreau să joc dracului niște jocuri idioate.

Țin apăsat butonul de intensitate pe măsură ce contracția ajunge în punctul maxim. În comparație cu ce-mi face mie corpul, are exact atâta efect cât s-ar strădui cineva să mă gâdile cu o pană. Respirația îmi e rapidă și superficială.

— Amintește-ți tehnicile de respirație, spune Kate. Uită-te la mine. Trage pe nas, scoate pe gură. Trage pe nas, scoate pe gură.

O ignor. Știu că respir panicată și că trebuie să-mi ascult partenera de naștere, dar nu pot. Mă simt amețită. Contracția trece și trag de cablurile prinse de ventuze.

— Ia prostiile astea de pe mine. Aparatul ăsta e fix degeaba. Cine le face ar trebui să fie dat în judecată. Va trebui să mă descurc fără nimic.

— Nu trebuie. Poți să ceri niște anestezice.

— În niciun caz. Nașterea e un proces natural. Pe vremuri femeile se descurcau fără anestezie și nu e niciun motiv să nu facem la fel și în zilele noastre.

— Da, dar s-au mai îmbunătățit niște lucruri de atunci. Oamenii mureau la naștere.

— Mulțumesc că-mi amintești.

În timp ce se pregătește următoarea contracție, o strâng din nou de mână pe Kate. Încep să mă simt copleșită de val după val de durere, fiecare devenind mai mare, mai lung și mai puternic.

Trece o eternitate, apoi Ann intră din nou, de data asta însoțită de un asistent tânăr.

— Hmm. Tot doar patru centimetri dilatată, îi spune asistentului după ce mă examinează. Progres minimal. Desigur, există un risc mai mare de naștere lungă și dificilă cu femeile mai în vârstă. Mușchii pântecelui nu funcționează așa de bine.

— Dar chiar mă atacă toată lumea intenționat? strig eu. Chiar nu are nimeni niște vorbe bune de încurajare?

— Te descurci de minune, spune Ann fără să zâmbească.

După ceea ce pare o altă eternitate, bate cineva la ușă și intră Rob. Sunt atât de mulțumită să-l văd, mai mult decât mulțumită, dar nu știu de ce, nu reușesc să-mi exprim sentimentul decât sub formă de lacrimi abundente și muci. Îmi dau seama, în timp ce mi-i șterg cu mâneca halatului de spital, că nu sunt tocmai cea mai atractivă. Rob nu pare să observe, se aruncă spre pat, se apleacă și mă ia în brațe. Bărbia lui țepoasă e răcoritoare în comparație cu aerul stătut din cameră. Îmi dă părul din ochi, iar eu simt că e ud de transpirație.

— Mă tem că nu sunt cea mai plăcută companie azi, reușesc să spun. Și urmează să fiu și mai neplăcută, adaug în timp ce se apropie o nouă contracție.

Mă apuc de mânecile gecii lui.

— Nu uita de respirație.

— Taci din gură! Ești la fel de enervant ca și Kate, icnesc eu.

— Am căutat pe net despre naștere, spune Rob pe măsură ce durerea se retrage și eu îi dau drumul. Aș putea să aplic pentru un post de consultant obstetrician, sunt expert.

Se întoarce spre Kate.

— Vrei să iei o pauză?

— Nu mi-ar prinde rău. Trebuie să dau câteva telefoane și mă duc să-mi iau un sandvici.

— Ei, cum ești? mă întreabă Rob după ce Kate pleacă.

Îmi netezește cămașa de spital care începe să-mi alunece de pe un umăr.

— Nu prea grozav. Au trecut ore întregi. Ar trebui să fiu dilatată cu aproape zece centimetri, dar nici nu mă apropii. Va trebui să cer anestezice.

— De ce n-ai face asta?

— Voiam să o fac natural.

— Asta-i bine și frumos, dar, dacă ai nevoie, ai nevoie. Să chem moașa?

Ezit, după care dau din cap că da. Eșec, asta-i tot la ce mă pot gândi. Și apoi îmi spun, cui dracului îi pasă? În câteva minute, oxigenul e fixat și mi se întinde un tub. Sug lacom din el. Mă amețește, ca și când aș fi băut prea multe pahare de vin. Nu face ca agonia să dispară, dar mă distanțează de ea, de tot.

— Deci, ai primit mesajul meu? îl întreb pe Rob între contracții, în timp ce capul mi se clatină.

— Te referi la „da“-ul minimalist? Un pic cam criptic.

— Ba nu e criptic deloc. Asta dacă nu cumva vrei să uiți ce întrebare mi-ai pus în dubă.

— Tu ce crezi?

Îmi ia mâinile și mi le sărută.

— Dar ar trebui să iei decizii care-ți schimbă viața într-un moment ca ăsta? Când te hotărăști, vreau să fii compos mentis[19]. Nu vreau să te trezești mâine

și să spui „ce naiba am făcut?“

— Asta nu e în febra momentului, idiotule. Doar că a fost nevoie de o situație extremă și de asistență farmaceutică pentru a-mi da curaj.

— Atunci rămâne stabilit. Vom fi o familie. Tu, eu și micuța asta, de îndată ce decide să-și arate fața.

Sună extraordinar: o familie.

La un moment dat, se întoarce și Kate. Timpul începe să curgă. Oxigenul care mă mai calmase un pic nu-mi mai amorțește durerea și pur și simplu mă dezorientează. Contracțiile sunt înfiorătoare. Am cedat ideii de a nu țipa. Rob stă de o parte a patului, iar Kate, de cealaltă și mă țin de mâini. Îmi spun amândoi cât de bine mă descurc, să o țin tot așa, că nu mai durează mult. Ann intră și mă mai examinează o dată. Abia dacă am făcut ceva progrese, cu toate că a trecut atât timp. Îmi spune că trebuie să facem ceva ca să grăbim lucrurile. Îmi va face o perfuzie cu syntocinon care o să-mi intensifice contracțiile, sperând că-mi va dilata și cervixul. Îmi spune că poate că e momentul să-mi schimbe oxigenul cu petidină. Nu-mi mai pasă de multă vreme. Vreau doar ca toată agonia să se termine și copilul meu să iasă în siguranță.

Mi se face o injecție în coapsă, mi se introduce un cateter în braț și sunt legată la o perfuzie. De burtă mi se leagă niște monitoare pentru a-mi măsura contracțiile și bătăile inimii copilului. Când începe să-și facă efectul petidina, durerea e încă acolo, dar parcă e separată de corpul meu. Mă simt în culmea fericirii, drogată de nu știu ce-i cu mine. Nu mă mai pot controla și mă trezesc că-i spun lui Rob, între contracții, că e cel mai bun, amuzant și dulce bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Îi ador părul vâlvoi și nasul drept, și alunița de pe obraz, și ochii atât de albaștri. M-am obișnuit chiar și cu înălțimea lui exagerată. El râde. Îmi spune că și el mă iubește, că-i cam place de Susan pe droguri. Ar putea chiar s-o întrebe pe Ann dacă nu putem lua niște petidină și pentru acasă.

Mă întorc spre Kate.

— Îmi amintesc cât de tare mi s-a părut prima dată când l-am văzut la o petrecere studențească. Arăta ca vocalistul unei trupe de grunge, atât de detașat și sigur de el. De pe o cu totul altă planetă decât mine.

— Stai un pic, spune Rob. Mie mi-ai tot spus că nu-ți puteai aminti cum m-ai cunoscut.

— Păi, doar nu era să recunosc că m-ai impresionat, nu?

Gâfâi în timp ce vine următoare contracție.

— Ar trebui să știi că până și eu mai spun câte o minciună nevinovată.

Starea de fericire inițială de la opiacee începe să treacă și mă simt aeriană. Când nu mă zvârcolesc de durere, ascult bătăile regulate ale inimii bebelușului și mă uit la ecranul de lângă pat, pe care cifrele se schimbă la întâmplare, iar o linie șerpuiește în sus și-n jos. Rob și Kate fac cu schimbul ca să vorbească cu Ann, iar apoi încearcă să-mi explice situația. Încerc cu greu să înțeleg ce-mi spun.

Mai are loc o schimbare de tură și se întoarce Claudia. E surprinsă să mă vadă încă aici. Durerea crește simțitor, cred că petidina începe să-și piardă efectul. Claudia spune că e un mic progres cu dilatarea, dar eu cred că încearcă doar să mă încurajeze. La următoarea contracție, urlu că m-am săturat, că nu pot să fac asta. Claudia spune că știe că e clar din planul de naștere că nu vreau o epidurală, dar că opțiunea încă există și m-ar face să mă simt mai confortabil. Mă întreabă dacă nu vreau să mă răzgândesc.

— Da, spun eu. Da, te rog. Te rog, fă-mi o epidurală.

Așteptarea e fără sfârșit și îmi pierd orice urmă de autocontrol. În cele din urmă, intră un anestezist. Sunt rugată să mă ridic, să mă aplec și mi se face o injecție în coloană. Ca prin magie, agonia se diminuează, apoi dispare cu totul, deși îmi simt corpul ca și când aș fi alergat la zece maratoane unul după altul. Sunt foarte ușurată că a dispărut durerea, dar mi-e frică. Situația mi-a scăpat de sub control, nimic din toate astea nu era în planul meu. Copilul meu

ar trebui să fi fost deja aici, în siguranță, în brațele mele. În schimb, e la jumătatea drumului, așteptând să îl împing. Și nu pot. Pare că nu pot să fac asta. Claudia îmi atinge burta și spune, cu o încruntare îngrijorată, că în loc să fie mai puternice, contracțiile mele sunt mai slabe. Ritmul inimii copilului e mai puțin regulat și sunt pauze intermitente. De fiecare dată când sunetul se oprește, îmi țin respirația până îl aud din nou. Moașa iese din cameră și se întoarce aproape imediat cu un doctor. Se uită la rapoartele scoase de monitoare și își șoptesc ceva despre suferință fetală. Rob se duce și vorbește cu ei în timp ce Kate îmi mângâie brațul ca să mă liniștească. Observ că e terminată. Cred că a stat aici aproape o noapte și o zi.

Se adună multă lume în jurul patului meu, iar eu aud pe cineva murmurând „eșec în progresare". Doctorul îmi spune că bebelușul nu e fericit că totul a durat prea mult. Trebuie să facă o cezariană de urgență. Înțeleg? Înțeleg. Corpul meu chiar că m-a dezamăgit de data asta. Și mai important, mi-a dezamăgit copilul. Mi se întinde o mapă cu un formular atașat. Îmi semnez numele fără să-l citesc. Doctorul spune că ar trebui să ne îndreptăm spre sala de operații, iar Rob mă întreabă dacă vreau ca el sau Kate să fie cu mine în timpul operației. Nu pot răspunde. Mă gândesc numai că vreau ca bebelușul să iasă în siguranță, cât mai repede posibil. Cred că au hotărât între ei, pentru că Rob e lângă mine în timp ce îmi împing patul pe hol. Îmi șoptește cuvinte de încurajare, dar mintea mi-e în altă parte. Copilul meu e prins înăuntrul meu. În suferință.

De-a lungul pieptului mi se pune o perdea, ca să ascundă ce se întâmplă. Rob, care s-a schimbat în costum de operație la fel ca personalul medical, stă pe un scaun tras aproape de capul meu. Sunt mulți oameni în sală, doctori, asistente, moașe, toți poartă măști. Cineva îmi explică ce urmează să se întâmple, dar eu nu pot să procesez. Sunt îngrozită. Fetița mea rezistă oare acolo sau corpul meu a lăsat-o de tot? Se aud un murmur de voci, sunete metalice, un sunet de aspirare și simt o smucitură și o tragere. Apoi mi se arată copilul peste perdea, ca să-l pot vedea. Arată fără vlagă, alb-vinețiu. Am crezut că mi-o vor da imediat, dar e luată de-acolo. Nimeni nu vorbește, iar eu nu pot vedea ce se întâmplă. Rob mă ține strâns de mână. Pe obraji îi curg lacrimi. Văd că încearcă să se abțină, să rămână puternic pentru mine. Nu-i a bine. Își lasă capul peste al meu, obraz pe obraz, iar lacrimile ni se adună. Închid ochii. Apoi aud un țipăt strident și încă unul. Moașa apare de după

perdea cu un ghemotoc învelit într-o pătură albă de bumbac. Mi-o așază pe piept. Văd o față mică și rozalie, cu o gură micuță care se deschide și se închide, căutând ceva să sugă. Copilul meu. Copilul meu frumos.

Joc similar cu Scrabble. (N.t.)

În limbajul juridic, frază în latină care înseamnă în deplinătatea facultăților mintale. (N.t.)

28

Când doctorii își încheie vizita de dimineață și vine un moment de liniște în agitația din salon, deschid plicul pătat de ploaie pe care Rob l-a găsit ieri pe preșul meu de la intrare. Înăuntru dau peste o felicitare cu o femeie la volanul unei mașini sport decapotabile roșii, cu părul fluturându-i în vânt. Dedesubt scrie: „Felicitări că ți-ai luat carnetul de șofer“. Deschid felicitarea; e de la Edward. Abia pot să-i descifrez scrisul mâzgălit:

„Hey, Suze. Rob mi-a zis că totu’ a mers bine (în cele din urmă) și că mi-ai făcut o nepoțică. Aș fi trecut pe la spital ca s-o salut și ca să văd dacă seamănă cu unchiu’ ei, da’ un amic tocma’ m-a-ntrebat dacă nu pot să mă ocup de partea de tehnic cât e în turneu, așa că pornim la drum mâine. Las vânzarea casei în seama domnului B. Mă-ntorc în Brum peste câteva luni pentru un scurt popas înainte să plec în călătorie. Poate c-ar trebui să facem ceva cu cenușa aia cât sunt acasă — să o împrăștiem/ îngropăm/ceva. Nu pot să-mi dau seama unde ar fi vrut mama s-o depozităm. Tu știi? Poate că știe mătușa Sylvia, da’ ea probabil c-o să vrea să construiască vreun mausoleu egiptean în grădina ei din spatele casei. Oricum, bea o bere pentru mine ca să sărbătorești. O să-ți dau cinci când ne vedem. Dacă-mi amintesc. Ed“

Întorc felicitarea. Pe spate e un postscriptum:

„Îmi pare rău pentru felicitare. Mă grăbeam și era singura din magazinul de ziare pe care scria Felicitări. Ai putea s-o și păstrezi — o să economisesc bani ca să nu mai cumpăr alta dacă îți iei și tu carnetul de șofer într-o bună zi. Cine

știe ce-o să faci în continuare?“

Pun felicitarea în grămada mică de gunoaie care s-au adunat pe noptiera mea, apoi mă răzgândesc și o pun lângă felicitările mai convenționale pe care le-am primit de la Rob, Kate și de la colegii mei de serviciu. Instinctul îmi spune cu tărie că n-ar trebui să-l las pe Edward să se apropie de fiica mea — din cauza comportamentului pe care l-a avut față de mine în toți acești ani, și-a pierdut orice drept de a face parte din viețile noastre. Și nu doar asta, dar va fi un exemplu extrem de prost pentru ea când va crește. Cu toate acestea, mi-a trecut un gând prin minte: că dacă îl dau complet la o parte, poate o privez pe ea de ceva. Că va fi un gol în viața ei, poate chiar și în viața mea. Trebuie să-mi alung acest gând; nu poate fi decât o consecință a nivelului crescut de oxitocină eliberat în sânge. Sunt ușurată că pleacă.

Richard a fost în vizită. Rob l-a sunat ca să-i dea vestea bună cât am fost în sala de reanimare postoperatorie, așteptând să fiu transferată într-un salon. A venit la spital a doua zi, lăsându-mi un pachet foarte voluminos la capătul patului. Nu eram în stare să-l despachetez, așa că mi-a zis el ce era: un set de chimie. Mereu își dorise unul când fusese mic, dar familia lui nu-și putuse permite să i-l cumpere; fiicei lui n-avea să-i lipsească așa ceva. Stând aproape de pătuț, Richard se tot uita la bebeluș, răspunzând absent la observațiile mele. I-am zis că putea să o țină în brațe dacă se trezea; a plecat foarte repede după aceea. Era în stare de șoc. Înțeleg; o să se obișnuiască, în timp.

Rob a fost ocupat să intre pe site-urile agențiilor imobiliare. În programul de vizită, își dă jos bocancii, își întinde picioarele lungi pe patul de spital alături de mine și își deschide iPad-ul ca să-mi arate poze cu proprietăți de închiriat. E dornic să aibă o grădină de niște dimensiuni decente. De fapt, pentru el acest lucru pare să fie mai important decât toate celelalte condiții. Nu-l interesează cât de departe de Londra stăm, dar îi zic că trebuie să fim la o distanță ușor de parcurs față de biroul meu. În timp ce se uită printre ofertele postate, mă gândesc din nou la cât de înțelept este planul nostru. Trebuie să-l

opresc înainte de a pierde și mai mult timp cu aceste căutări. Îi spun că am ajuns la concluzia că nu-i o idee așa de bună la urma urmei; m-am răzgândit. Rob lasă iPad-ul la o parte și se întoarce spre mine, sprijinindu-se într-un cot. Îmi spune că știe că totul se întâmplă foarte repede, nu vrea să mă grăbească, o să mă aștepte până sunt pregătită. A fost o neînțelegere. Îi explic că m-am răzgândit în privința închiriatului. Este esențial să trecem la pasul următor, așa că mă gândesc că ar trebui să ne cumpărăm o locuință. Se luminează imediat la față.

Ca să temperez așteptările lui Rob, îi spun că putem cumpăra o proprietate separat, fiecare să dețină o parte din ea, în loc să o facem la comun. În felul acesta, partea fiecăruia va fi definită juridic, ceea ce va fi mult mai ușor pentru amândoi dacă hotărâm că am făcut o greșeală îngrozitoare. În plus, când avem o proprietate comună, dacă unul dintre noi moare, atunci partea de casă va fi moștenită de o rudă în loc să revină celuilalt. Rob râde când îi explic toate astea. El e de acord cu orice vreau să fac, îmi zice.

Discuția noastră este întreruptă; fiica mea s-a trezit. Pumnii ei mici lovesc aerul și scoate sunete ascuțite și pătrunzătoare. Rob o ia în brațe, o leagănă și o mângâie pe spate. Se poartă firesc și ea simte asta; surorile lui au cinci copii, așa că are experiență. S-a liniștit, dar nu pentru mult timp. Rob nu are ce să-i facă atunci când îi este foame, așa că mi-o dă mie. Îmi desfac nasturii bluzei de pijama și ea se prinde mine. Mă aplec și îmi lipesc obrazul de căpșorul ei pufos. Trebuie să mă gândesc la un nume pentru ea; nu pot să-i mai spun „fiica mea“ sau „bebelușa“. În mod evident, numele din familie sunt excluse. Nu vreau să-i dau un nume comun ca al meu, dar nici un nume ridicol sau ostentativ. Și nu vreau un nume care să poată fi prescurtat — asta poate duce la tot felul de probleme. M-am gândit la un nume abstract precum Hope sau Joy, dar nu sunt genul care să-și facă publice sentimentele. Prima sugestie a lui Rob a fost „Roberta“. Bănuiesc că a vrut să facă o glumă. Apoi mi-a sugerat să-i dăm un nume care să fie deja scurt precum Kate, Meg sau Nell. Nell. Micuța Nell. Rob caută semnificația: „cea care strălucește“.[20] Se potrivește.

Nell adoarme pe pieptul meu în timp ce o alăptez. Îmi amintesc că în cartea despre creșterea copiilor zicea că trebuie să-i trezești în astfel de momente ca

să nu creadă că trebuie să mănânce ca să se poată culca. De parcă aș putea să-i fac asta. Îi bag ușor un deget în guriță ca să o desprind de sân și i-o dau lui Rob să o pună înapoi în pătuțul de lângă mine. Se agită și scâncește puțin, dar misiunea e îndeplinită cu succes. O clipă mai târziu, Kate trece de ușile batante grele ale salonului, ținându-l pe Noah în brațe, sprijinit pe șold, iar pe fiica ei de mână. Ava se uită la Nell, cu nasul lipit de pereții din plastic ai pătuțului. Noah stă în poala mamei lui și se joacă cu o carte-jucărie din pânză cât vorbim noi. Kate îmi spune că, în timp ce era în apartamentul meu ca să-mi ia niște pijamale curate, a sunat mătușa Sylvia. A fost în culmea fericirii să afle că am născut. A rugat-o pe Kate să ne transmită amândurora toată dragostea din partea ei. A mai rugat-o să-mi spună și că le-a zis verișoarelor mele că ea era mama mea și că de încântare au rămas fără cuvinte. Și mai important, mătușa Sylvia voia să-mi transmită prin Kate că a schimbat numele casei — din „Wendine“ în „Swendine“. Dăduse comandă de indicatoare noi pentru poarta casei și verandă, și de carnete cu antet personalizat și cărți de vizită. Era foarte preocupată ca eu să știu toate astea.

— Schimbând subiectul, zice Kate, am o sugestie.

O mamă divortață pe care o știe de la grupul pentru mămici și copii i-a zis că e în căutarea unui alt părinte singur care să cumpere partea de casă a fostului ei soț. Locuind împreună, cele două mame vor putea să se ajute reciproc cu creșterea copiilor și cu treburile casnice. Kate zice că e o femeie extraordinară și că are o casă drăguță, nu departe de unde locuim acum. E foarte tentată să accepte oferta. Dacă o face, atunci eu și Rob îi putem cumpăra apartamentul și să-l unim cu al meu. De fapt, s-ar putea să fie o idee fantastică. Îmi place unde locuiesc acum. Și lui Rob.

Kate mă pune la curent și cu ultimele noutăți despre campania împotriva retragerii fondurilor pentru grupul local de susținere a mămicilor și copiilor. A primit un e-mail de la primărie în această dimineață; vor opri finanțarea în mod cert. Nu e corect. Kate mi-a zis totul despre grup; familiile din zonă se bazează pe el. S-ar putea să am chiar și eu nevoie de el. Întreb cu voce tare dacă pot fi date în judecată autoritățile locale. Le zic lui Kate și Rob că, atunci când mă pun pe picioare, o să cercetez problema din punct de vedere juridic și o să trimit niște e-mailuri. Și o voi suna pe prietena mea de mare ajutor, Brigid, ca să o întreb dacă i-ar plăcea să treacă pe la mine să o

cunoască pe Nell. Toată lumea vrea să vadă nou-născuți.

— Oh, la naiba, zice Rob. Nu o altă dispută legală.

— O să am atât de mult timp liber la dispoziție cât sunt în concediu maternal, că aș putea să fac ceva util cu el. În plus, ar fi păcat să nu-mi folosesc abilitățile pe care mi le-am dezvoltat în ultimele luni.

— Nu cred că vei avea atât de mult timp liber pe cât crezi, Susan, îmi spune Kate. Dar îți mulțumesc că te-ai oferit să mă ajuți.

Se întoarce spre Rob.

— Nu te îngrijora așa de tare. E diferit de data asta; e pentru binele comunității, nu e vreo dispută personală nechibzuită.

Rob oftează teatral.

Programul de vizită trece repede în seara asta. Kate, Ava și Noah pleacă, alături de rudele și prietenii celorlalte paciente din salon. Rob își lasă lucrurile pe patul meu în timp ce se duce repede până la baie. Zice că se întoarce într-un minut ca să-mi spună „noapte bună". Salonul devine liniștit din nou — cât de liniștit se poate când în el se află șase nou-născuți cu mamele lor.

Abia aștept să-mi încep noua viață alături de Nell, dar mi s-a zis că trebuie să mai stau o noapte până voi fi externată. Am dureri de la operația de cezariană, dar le voi putea gestiona acasă cu puțin tratament. M-am uitat în pătuț. Nell încă doarme profund, pe spate, cu fața rozalie întoarsă spre mine. Are mânuțele ridicate de la coate în sus, cu palmele în sus, lipite de obrăjorii ei pufoși; picioarele îi sunt îndoite de la genunchi și crăcănate ca ale unei broscuțe. La încheietura firavă a mâinii are o brățară cu numele ei. Eu am născut-o, e a mea. Dacă întind mâna din patul de spital în care stau întinsă, pot să-i ating obrăjorul; are pielea atât de fină și de pufoasă, de parcă ar fi o suflare de aer cald. I-l aranjez cu grijă pe Domnul Iepurilă, iepurașul meu tricotat din copilărie, care stă în colțul pătuțului ei, uitându-se la ea în timp ce

doarme.

Din când în când, Nell tresare și oftează. Mă gândesc că-și imaginează că e înapoi în culcușul ei. Nu cred că a vrut să plece de acolo. Deja pot să spun că ne asemănăm. E ciudat — de când s-a născut, chestiunile certe și cele incerte s-au inversat între ele. Am fost convinsă că o să știu exact cum să mă descurc cu latura practică de a avea grijă de un copil: cum să-i schimb scutecul, cum să o țin când o alăptez, cum să-i fac baie, dar recunosc că mă simt lipsită de experiență și neîndemânatică. În schimb, eram departe de a fi convinsă că o să-mi iubesc fiica de îndată ce o văd. Acum sunt uimită că m-am îndoit vreodată de asta. Încep să înțeleg cum trebuie să se fi simțit mama mea când și-a ținut propriul copil în brațe pentru prima dată; cum trebuie să se fi simțit mătușa Sylvia când m-a dat.

Mătușa mea (nu pot să-i spun altfel încă) a zis că a petrecut o săptămână cu mine în Rhyl înainte ca mama și tatăl meu să mă ia. N-avea cum să nu se simtă legată de mine pe parcursul acelor câteva zile. Știu că trebuie să fi fost luată prin surprindere când a văzut, în cele din urmă, ființa pe care o purtase în pântec și apoi trebuie să fi fost uimită că propriul ei corp putuse să aducă pe lume ceva atât de extraordinar, de desăvârșit. S-a uitat la lume cu alți ochi și s-a întrebat ce magie ar fi putut să existe în ea ca să dea naștere unei astfel de ființe. Pot să văd totul perfect în mintea mea: mătușa Sylvia îmi lasă degetele mici să-i prindă unul de-ale ei și e șocată de puterea strânsorii mele, o strâng atât de tare, ca și cum n-aș vrea să-i mai dau drumul vreodată; se uită în ochii mei și nu o lasă inima să-și ferească prima privirea; mă ține strâns la pieptul ei în timp ce mă alăptează; mă leagănă în brațe atunci când sunt agitată, ascultând cum încep să respir mai profund și mai încet; îmi șoptește gânduri secrete; se uită la pieptul meu cum se ridică și coboară în timp ce dorm, cum pleoapele aproape translucide îmi zvâcnesc și se întreabă ce visez. Și ea are propriile ei visuri, despre cum o să cresc, cum o să arăt. O să fiu ca ea? Sau o să fiu ca tatăl meu?

Știind tot ce trebuie să fi simțit mătușa Sylvia, e greu de înțeles cum a putut să mă dea. Avea doar șaptesprezece ani, cu douăzeci și opt de ani mai puțin decât am eu acum. Chiar și cu forța și rezistența mea, cu toți anii de experiență în care am învățat că timpul vindecă aproape totul în final, n-aș putea să renunț la copilul meu. Cât de greu trebuie să fi fost pentru cineva atât

de tânăr? O pot vedea cum mă sărută pe creștet, cum mă întinde mamei mele și cum simte apoi absența mea. Nu are cum să se mai întoarcă la viața de dinainte de naștere; acum va fi un gol lăsat de copil. De ce nu s-a opus atunci când i s-a prezentat ideea? De ce nu a refuzat să mă dea când au venit după mine? Atunci când am aflat adevărul, m-am gândit că i-a păsat mai mult de ea și de viitorul ei decât de mine, dar acum cred că m-am înșelat. Cred că a făcut-o pentru că voia ce-i mai bun pentru fiica ei; mai mult decât a crezut că putea ea să-i ofere de una singură.

Acum, că mă gândesc la asta, nu-i de mirare că mătușa Sylvia venea în vizită atât de des la noi. Știu că îi plăcea să petreacă timp în compania mamei, dar dorința ei de a mă vedea pe mine — de a mă vedea crescând și transformându-mă — trebuie să fi fost la fel de importantă, dacă nu și mai importantă de atât. Adevărul este că eu nu sunt ca ea. Sper că n-a fost dezamăgită; sper că înțelege și iartă faptul că nu pot să mă împac cu viața pe care am avut-o. Până la urmă, nu doar genele stau la baza devenirii unei persoane. Mă aștept să fi vrut în numeroase ocazii să-mi spună că era mama mea. Dar i-ar fi fost greu să facă asta când îi făcuse o promisiune surorii ei. Și cum să-i spui nepoatei tale că e fiica ta, de fapt? De unde să începi? M-am întrebat dacă o puteam ierta pe mătușa Sylvia că renunțase la mine, că păstrase secretul. Poate că da. Nu exclud nimic; o să aștept și o să văd. Lumea pare un loc mai mare, mai zgomotos și mai colorat decât era în urmă cu câteva săptămâni, cu câteva zile. Și în momentul de față, nu sunt complet sigură de cine sunt raportându-mă la asta. Dar e în regulă.

Rob se întoarce de la baie, își bagă iPad-ul în geanta lui din pânză, își trage geaca pe el și își strânge lucrurile. Își scoate telefonul din buzunarul din spate al pantalonilor și se uită la ceas.

— Mi-aș dori să pot sta mai mult, îmi zice el, dar cred că mai bine îmi iau tălpășița înainte să mă prindă asistenta care se ocupă de salon. E și zece deja.

Se apleacă și mă sărută pe buze.

— Cui îi pasă cât e ceasul? îi spun eu. Mai stai puțin. Trage perdeaua și vino în pat lângă mine. Nimeni n-o să-și dea seama că ești aici. Uită de regulile

astea stupide.

— Ce, Susan Green îmi zice să „uit de reguli“? Asta nu-i ceva ce mă așteptam să aud din partea ta.

— Doar taci și fă-o.

— „Doar taci și fă-o?“

— Doar taci și fă-o, te rog.

— Cum pot să te refuz când mă rogi frumos?

Își lasă geanta de pe umăr, își dă jos geaca și o aruncă pe spătarul scaunului. Mă uit din pat, rezemată de perne, cum perdeaua se trage ușor în jurul nostru.

Diminutiv pentru Eleanor care în greacă înseamnă „cea care strălucește“. (N.t.)

Mulțumiri

Sămânța din care a răsărit Cactusul mi-a fost plantată în minte în timpul masterului de scriere creativă de la Universitatea Metropolitană Manchester. Multe mulțumiri amicilor mei „de pahar“: Angie Williams, Bryn Fazakerley, Paul Forrester-O’Neill, Saiqa Khushnood și Steven Mepham. Datorită prieteniei, încurajărilor lor și faptului că sunt niște cititori desăvârșiți, această sămânță a putut să germineze și să vadă lumina zilei.

Plantele se dezvoltă când sunt îngrijite. Îi sunt extrem de recunoscătoare lui Jane Finigan pentru că a fost o susținătoare atât de mare a cărții; sprijinul și îndrumarea ei de expertă au fost neprețuite. Îi mulțumesc, de asemenea, lui Juliet Mahony și tuturor celor de la Lutyens și Rubinstein pentru că au ajutat la devenirea acestei cărți, mai ales cât Jane a fost în propria ei aventură de a deveni mamă. David Forrer de la Inkwell Management a fost un alt mare susținător loial, căruia îi sunt foarte recunoscătoare.

Mulțumiri din suflet Lisei de la Two Roads și Erikăi Imranyi de la Park Row Books pentru că au inclus Cactusul în colecțiile lor și pentru încrederea lor, entuziasmul și contribuția editorială fantastică — toate plantele se dezvoltă dacă se află într-un loc ideal și dacă sunt îngrijite. Îi mulțumesc, de asemenea, lui Sarah Christie, lui Alice Herbert, lui Jess Kim, Dianei Talyanina și restului echipei de la Two Roads și John Murray Press pentru munca lor excelentă, datorită căreia această carte s-a dezvoltat în noua ei casă.

Nimic din toate astea n-ar fi fost posibil fără sprijinul familiei și prietenilor mei, care sunt pământul, apa și lumina. Mulțumiri speciale dragii mele prietene, Beth Roberts, sursa mea zilnică de inspirație, care mi-a dat curajul să fac primii pași pe acest teren nou și hotărârea de a continua să merg pe aceste căi nesigure. În cele din urmă, toată dragostea și recunoștința mea pentru Simon — primul meu cititor —, pentru Gabriel și Felix, pentru înțelegerea și răbdarea infinită de care au dat dovadă cât am fost ocupată să

cresc această carte, Cactusul.